TUTUMLU SİHİRBAZIN ORTAÇAĞ İNGİLTERE'SİNDE SAĞ KALMA REHBERİ

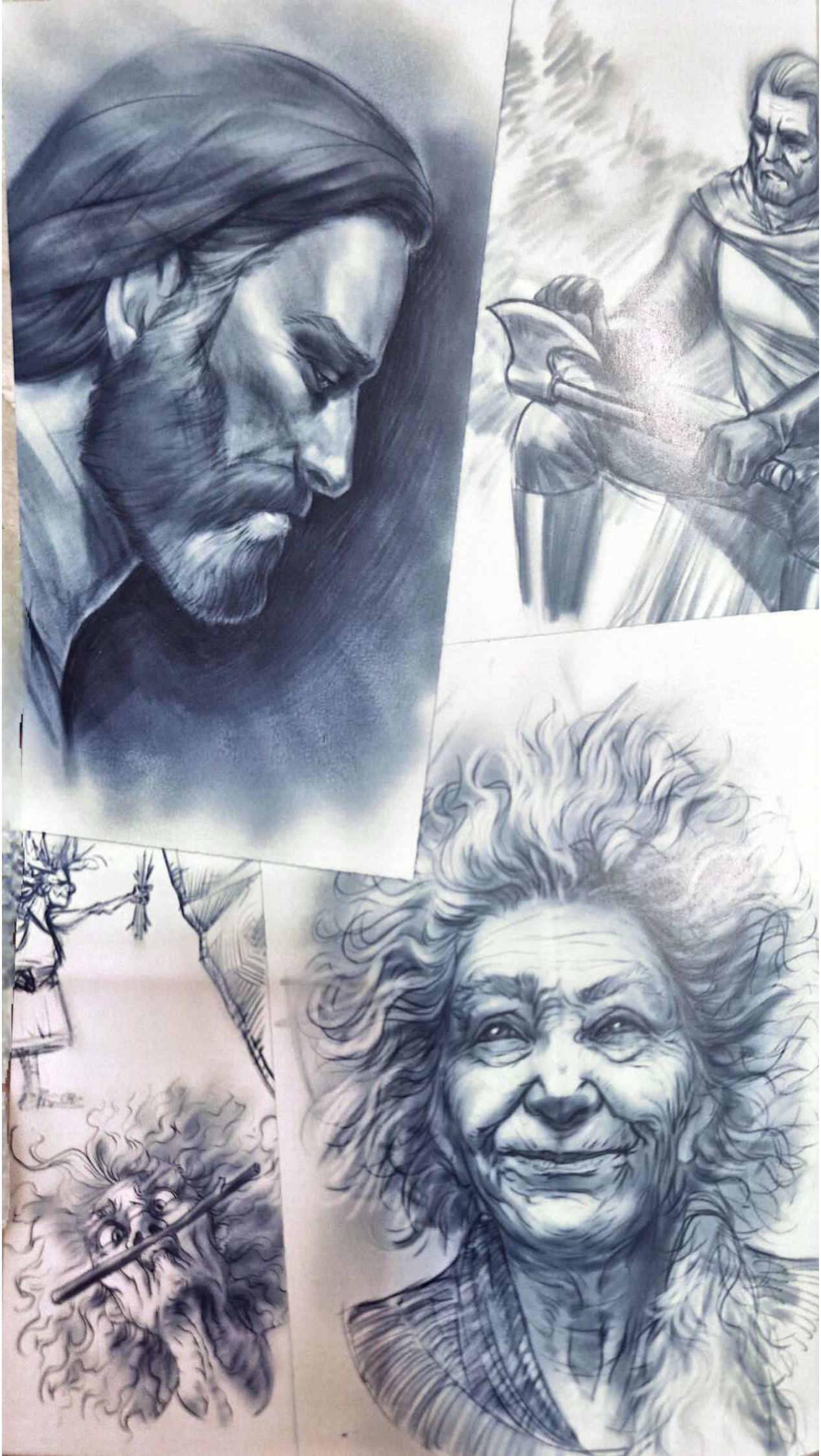

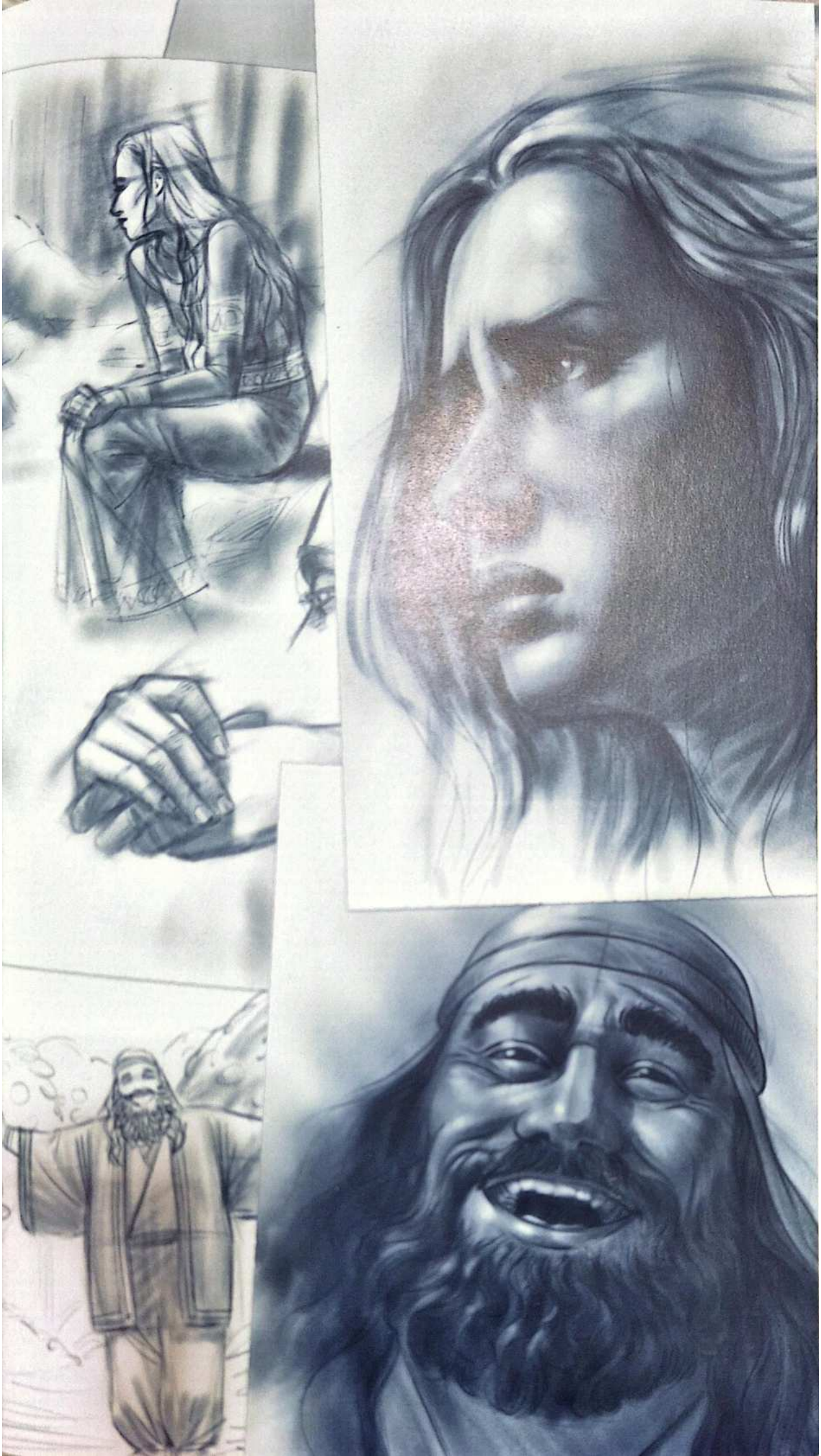
BRANDON SANDERSON

İLLÜSTRASYONLAR: STEVE ARGYLE

Çeviren: Cihan Karamancı

İthaki

TUTUMLU SİHİRBAZIN ORTAÇAĞ İNGİLTERE'SİNDE SAĞ KALMA REHBERİ

BRANDON SANDERSON, Lincoln, Nebraska'da büyümüştür. Eşi ve çocuklarıyla Utah'ta yaşamakta olup Brigham Young Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersi vermektedir. Robert Jordan'ın Zaman Çarkı serisini tamamlamaya ek olarak Sissoylu destanı, *Savaşkıran*, *Kralların Yolu* ile başlayan Fırtınaışığı Arşivi serisi, *Ritmatist*, Skyward serisi, *Steelheart*'la başlayan Reckoners serisi ve de the Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı serisi gibi çoksatanların yazarıdır. Övgü toplamış ilk romanı *Elantris*'in dünyasında geçen kısa romanı *İmparatorun Ruhu* ile Hugo Ödülü'nü kazanmıştır. Tüm kitapları hakkında perde arkası bilgiler için brandonsanderson.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

STEVE ARGYLE filmlerde, video oyunlarında, kitaplarda, kart oyunlarında ve daha pek çok alanda –harika şeylerin hayata geçirildiği her yerde– çalışmaları bulunan bir ressamdır. Steve, herkesi bilfiil yaratmaya teşvik etmektedir ve sanatın hayatı güzelleştirdiği felsefesini benimsemiştir. Ona ve gerek etkinlikler gerekse serüven için birlikte yolculuk ettiği eşine vahşi doğada sıkça rastlanmaktadır.

Tutumlu Sihirbaz'ın Ortaçağ İngiltere'sinde Sağ Kalma Rehberi
Brandon Sanderson

Orijinal Adı: *The Frugal Wizard's Handbook for Surviving Medieval England*

İthaki Yayınları - 2938

Yayın Sorumlusu: *Merve Çay*

Yayıma Hazırlayan: *Berin Barut*
Düzelti: *Merve Çay*
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: *Hüseyin Aktürk*
Kapak İllüstrasyonu: *Steve Argyle*
1. Baskı, Haziran 2026, İstanbul

ISBN: 978-605-265-725-6 (Sert Kapak)
978-605-265-726-3 (Karton Kapak)

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2026
© İthaki, 2026
© 2023 by Dragonsteel, LLC
Tasarım ve İllüstrasyonlar: Steve Argyle © Dragonsteel, LLC

Bu eserin yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Küçükbakkalköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 145 A
Ataşehir/ İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

TUTUMLU SİHİRBAZIN ORTAÇAĞ İNGİLTERE'SİNDE SAĞ KALMA REHBERİ

BRANDON SANDERSON

İLLÜSTRASYONLAR: STEVE ARGYLE

ÇEVİREN: CİHAN KARAMANCI

ithaki

Matt Bushman için

Harikulade aile ozanımız hazırdır hep bir şarkıyla
ama övünçle asla. Dolayısıyla bunu ben yapacağım
onun adına.

İLLÜSTRASYONLAR

STEVE ARGYLE © DRAGONSTEEL ENTERTAINMENT, LLC

BAHSİ GEÇEN YA DA HEMEN SONRASINDAKİ
SAYFADA YER ALIR

Bir İnsan Şablonu 32

Kendi Boyutunuz 35

Bir Sihirbaz Olun 91

Su, Ateş, Kaderin Cilvesi 160

Fantastik Paketlerimiz 163

Bir Sihirbaz Nasıl Olunur 255

Gerçek Hayattan Güzel Tecrübeler 319

Meydan Okuma 384

Sihirbazın Yükü 403

Eğilip Bükülmek Kadar Kötü 408

Johnny'nin Sırılsıklam Fedakârlığı 408

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR 11

BİRİNCİ KISIM: BEYAZ ODA 17

İKİNCİ KISIM: HİÇ UĞRAŞMADAN NASIL SİHİRBAZ OLUNUR 105

ÜÇÜNCÜ KISIM: BAGSWORTH (YİNE) HER ŞEYİ MAHVEDİYOR 253

DÖRDÜNCÜ KISIM: İADE YOK 349

EPİLOG 413

NOT 419

TEŞEKKÜR

Bu kitaba müdahil her sihirbazlık benim değildi. Hatta bir yığın insan bu kitabın gerçeğe dönüşmesinde bana yardım etti. Lakin özellikle üçünü ayrı tutmak istiyorum. İlki inanılmaz Steve Argyle – harika bir dost ve müthiş bir ressam. Esasen bu kitabı ona verdim ve, "Bununla istediğin gibi oynayabilirsin; onu muhteşem hâle getirmek için canın ne isterse yap," dedim. Ve hey ki hey, yüksek beklentilerime rağmen resimleri aklımı başımdan aldı. Eğer sesli kitabı dinliyorsanız internet siteme uğrayıp Steve'in resimlerini görmenizi öneririm çünkü birbirinden güzeller.

Özellikle teşekkür etmek istediğim ikinci kişi Dr. Michael Livingston. Okuyucularım muhtemelen onu Robert Jordan ve Zaman Çarkı hakkındaki akademik çalışmalarıyla tanır, Livingston (öykünün altında yatan öyküyü derinlemesine incelemek için onun *Origins of the Wheel of Time* kitabına göz atın), bazı fantastik öyküler de kaleme almıştır. Bu öykülere göz atmanızı tavsiye ederim! Bir ortaçağ tarihi uzmanı ve tarih profesörü olarak kitabımı dikkatli bir şekilde okuyup hikâyedeki bazı yanlışlıkları düzeltmemde bana yardımcı oldu. Bu kadarı yetmezmiş

gibi Anglosakson şiir girişimlerimi baştan yazarak daha gerçekçi hâle getirdi ve şiirleri benimkilerden çok ama çok daha üstün. Bu projeye harcadığı zaman için ona minnettarım.

Üçüncü kişi de elbette müthiş eşim–tüm bu "gizli proje" kitaplarının ilk okuyucusu ve kitapları ithafen yazdığım insan. Bu kitapları onun teşviki ve heyecanı sayesinde elinizde tutuyorsunuz!

Bu projede çalışan diğer kişilerin pek çoğu şirketim Dragonsteel'in mensupları. Sanat Departmanı'nda ᛁᛋᚠᚨ Stewart projenin sanat yönetmenliğini üstlenirken departmanındaki Rachael Lynn Buchanan ve Jennifer Neal ona yardım ettiler ve Bill Wearne ise tüm bunları bir araya getirmemize yardımcı olan vazgeçilmez matbaa uzmanımızdı. Bu kitaplar bir yığın ilave resim ve basım işi gerektirdi ve yardımlarından dolayı hepsine minnettarım.

Editörlük işi iç kesimlerden Peter Ahlstrom tarafından yürütülürken Kristy S. Gilbert bu projenin baş editörüydü. Karen Ahlstrom ve Betsey Ahlstrom da paha biçilmez editörlük hizmetlerinde bulundular. Kristy Kugler redaksiyonu yaptı.

Operasyonlar Departmanı'nın başında Matt Hatch var. Ekibinde Emma Tan-Stoker, Jane Horne, Kathleen Dorsey Sanderson, Makena Saluone, Hazel Cummings ve Becky Wilson bulunuyor.

Tanıtım ve Pazarlama'dan Adam Horne sorumlu. Ekibi Jeremy Palmer, Taylor D. Hatch ve Octavia Escamilla'dan oluşuyor. Kickstarter'daki çalışmaları, işlerin bu kadar iyi gitmesinde önemli bir rol oynadı. Sanırım bu Taylor ile Octavia'nın bir teşekkür metninde ilk yer alışları! İkinize de aferin.

Sipariş ve Etkinlik Departmanı'nın başında Kara Stewart var. Onun ekibi, sizlere yüz binlerce kitap kopyası göndermekten sorumlu ve her şeyi yollayabilmek için bu sene ekstra çaba sarf

ettiler. Bu sıkı çalışmaları için onlara çok teşekkür ederim! Bu ekip Christi Jacobsen, Lex Willhite, Kellyn Neumann, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Allen, Katy Ives, Richard Rubert, Brett Moore, Ally Reep, Sean VanBuskirk, Isabel Chrisman, Owen Knowlton, Alex Lyon, Jacob Chrisman, Matt Hampton, Camilla Cutler ve Quinton Martin'den oluşuyor.

Kickstarter'daki dostlarımız Margot Atwell ve Oriana Leckert'a; BacketKit'teki dostlarımız Anna Gallagher, Palmer Johnson ve Antonio Rosales'e ve Inventor's Guide'daki daima tetikte olan dostlarımız Matt Alexander ve Mike Kannely'e teşekkürler.

Bu kitabın (hem de hakiki bir basılı kopyasının!) ön okuyucuları arasında Brad Neumann, Kellyn Neumann, Lex Willhite, Jennifer Neal, Christi Jacobsen, Ally Reep ve Tyson Meyer yer alıyor.

İkinci aşama okuyucularıysa Drew McCaffrey, Brian T. Hill, Joao Menezes Morais, Richard Fife, Joy Allen, Glen Vogelaar, Megan Kanne, Bob Kluttz, Paige Vest, Jayden King, Deana Covel Whitney, Chana Oshira Block, Christiana Goodman, Heather Clinger, Zaya Clinger ve Chris Cottingham'dı.

Son aşama okuyucuları arasında Brian T. Hill, Joshua Harkey, Tim Challener, Ross Newberry, Rob West, Jessica Ashcraft, Chris McGrath, Evgeni "Argent" Kirilov, Glen Vogelaar, Frankie Jerome, Shannon Nelson, Ted Herman, Drew McCaffrey, Kalyani Poluri, Bob Kluttz, Christina Goodman, Rosemary Williams, Jayden King, Ian McNatt, Anthony, Lyndsey Luther ve Kendra Alexander vardı.

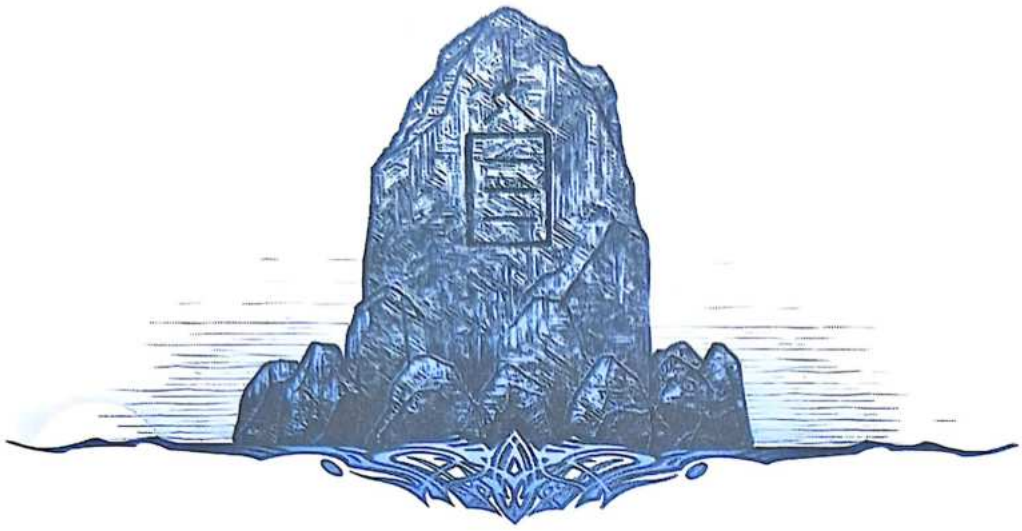
Brandon Sanderson

TUTUMLU SİHİRBAZIN ORTAÇAĞ İNGİLTERE'SİNDE SAĞ KALMA REHBERİ

BİRİNCİ KISIM

BEYAZ ODA

Adrenalin vücudumu elektrik akımı gibi kaplarken aniden uyandım ve yumruklarım kalkık vaziyette doğruldum. Yüzümün yanlarından ter akarken çevik bir hareketle döndüm ve yumruklayacak birini aradım.

Bir çayırdaydım.

Yakınında orman bulunan güneşli bir çayırda.

Neler oluyordu yahu?

Tanrı aşkına, neler oluyordu?

Kalbim bas davul gibi çarparken neler olduğunu anlamaya çalıştım. Arkamdan bir ses gelince yine gardımı alıp hemen o tarafa doğru döndüm.

Sesin kaynağı altı üstü bir kuştu. Burası altı üstü bir çayırdı. İnişli çıkışlı toprakta dalgalı hatlar uzanıyordu. Etrafımda, kavrulmuş ekin saplarının ve dumanı tüten küllerin bulunduğu yanık bir alan vardı. İpuçları bulmak için aradığım hafızam, boyanmaya hazır beyaz bir oda misali boş çıktı.

Boş. Boştum. Tek hatırladığım... yüzmeye yönelik hayal meyal bir nefret duygusu muydu?

O anda kendim hakkında hatırlayabildiğim tek şey buydu. Ne bir isim ne de bir geçmiş. Yalnızca büyük su kütlelerine duyduğum gizli bir korku.

Bir elimi başıma götürdüm ve çevreme bakınarak hafızamdaki boşluğu anlamaya çalıştım. Yanık alanın dışında büyüyen bitkiler birkaç santim boyundaydı. Bitkilerin türlerini ayırt etmedeki acizliğim muhtemelen bir çiftçi olmadığımın belirtisiydi.

Tuhaf yanık izleri, ortasında benim bulunduğum yaklaşık üç metre çapında bir çember oluşturuyordu. Daha yakından bakınca ayaklarımın altındaki bitkilerin *yanmamış* olduğunu fark ettim. Arkama göz attığımdaysa insan şekliyle hemen dikkat çeken başka bir yanmamış kısma rastladım. Benim şeklim. Bir insan şablonu.

Ateşe dayanıklı olabilir miydim? Belki de böyle bir etkiyi yaratan takviyelere* sahiptim. Ortalama bir boya ve kaslı bir vücuda sahip bir erkeğe benziyordum. Dayanıklı malzemeden yapılmış bir çift bağcıklı çizme, uzun bir gömlek, onun üzerine kahverengi bir tunik, *onun da* üzerine parlak renkli bir pelerin giymiştim. Yani muhtemelen yakın bir zamanda üşümeyecektim. Tuniğin altınaysa...

Kot pantolon mu?

Bir tuniğin ve pelerinin altına mı? İşte bu garipti.

Of, *kahretsin*. Yoksa bir cosplayer† mıydım? Peki niye o kelimeyi hatırlayabiliyordum da kendi adımı hatırlayamıyordum?

Tamam, demek ki yerel bir Rönesans fuarı gibi bir şey için fotoğraf çekme amacıyla bir çayıra gelmiştim. Daha havalı bir

---

* Orj. *augment*: Vücudun içine yerleştirilen, ya kullanıcıya daha önce sahip olmadığı özellikler kazandıran ya da mevcut özelliklerini artıran bir aygıt. –çn

† Çizgi filmlerde veya bilgisayar oyunlarında yer alan karakterleri örnek alarak onların kılığına giren kişi. –çn

çekim için yanımda havai fişek getirmiş ve kazara kendimi havaya uçurmuştum. Bu yeterince inandırıcı bir açıklamaydı.

Peki öyleyse fotoğraf makinem neredeydi? Telefonum? Araba anahtarım?

Ceplerimde bir tükenmezkalem dışında hiçbir şey yoktu. Eskiden bitki olan gevrek kalıntılar ayaklarımın altında çıtırdarken ben-şablondan uzaklaştım. Havada duman ve kükürt kokusu vardı.

Bölgeyi hızlıca taradım ama dikkate değer bir şey bulamadım. Toprak, bitkiler. Eşya yığını yoktu; fotoğraf çekimi teorimden kuşku duymaya başlamıştım. Belki de sadece eski püskü kıyafetler giyip... çayırlarda infilak etmekten hoşlanan bir üşütüktüm?

Bilirsiniz işte, diğer pek çok kimse gibi.

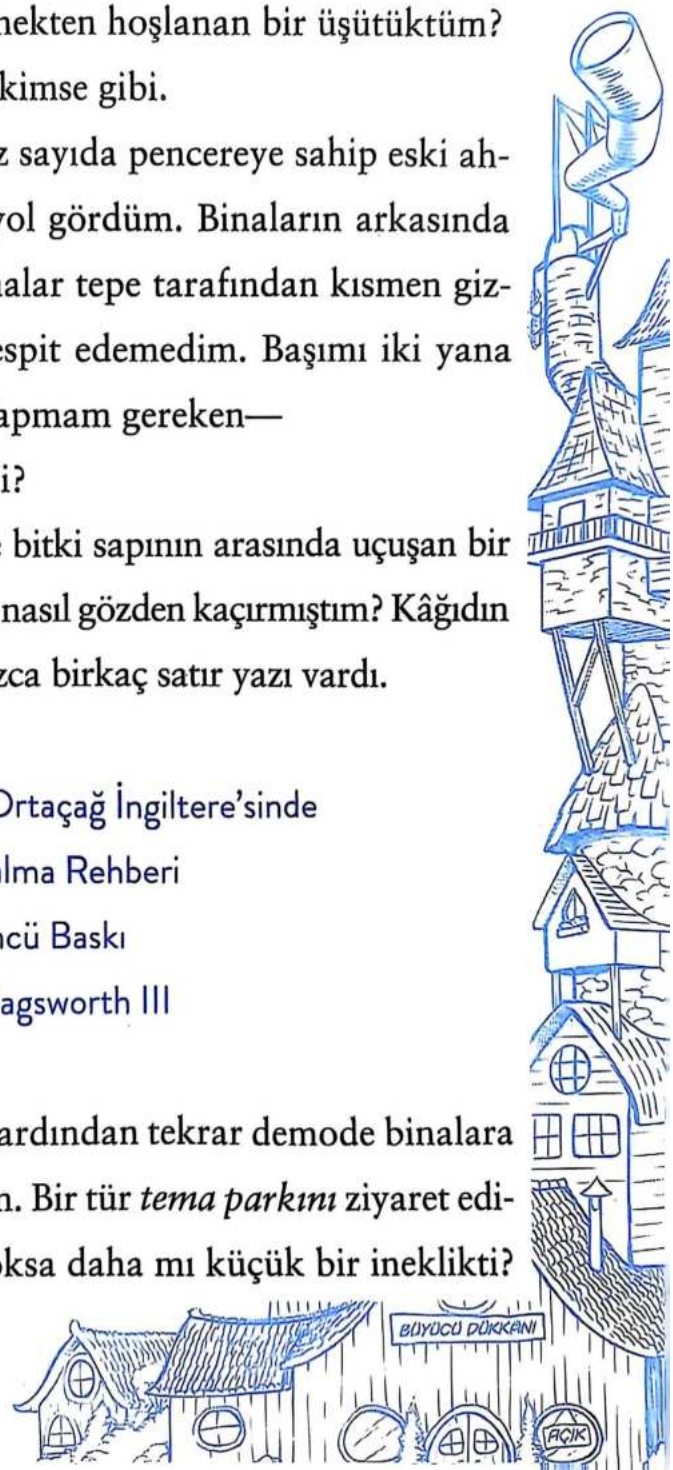
Uzakta, sazdan çatılara ve az sayıda pencereye sahip eski ahşap binalara giden bir toprak yol gördüm. Binaların arkasında daha yüksek bir yapı vardı. Binalar tepe tarafından kısmen gizlendiği için başka bir ayrıntı tespit edemedim. Başımı iki yana sallayıp uzun bir iç geçirdim. Yapmam gereken—

Bekle. Yerdeki o şey de neydi?

Oraya koştum ve iki büyükçe bitki sapının arasında uçuşan bir kâğıt parçasını çekip aldım. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Kâğıdın kenarı yanmıştı ve üstünde yalnızca birkaç satır yazı vardı.

Tutumlu Sihirbaz'ın Ortaçağ İngiltere'sinde
Hayatta Kalma Rehberi
Dördüncü Baskı
Cecil G. Bagsworth III

Kelimeleri üç defa okudum, ardından tekrar demode binalara göz attım. Bir cosplayer değildim. Bir tür *tema parkını* ziyaret ediyordum. Bu daha mı büyük, yoksa daha mı küçük bir ineklikti?

Artık ne aradığımı bildiğim için ormanın yakınında başka bir kopuk kâğıt parçası daha gördüm. Belki üstünde bir harita vardır – veya en azından bir ilkyardım kliniğinin adresi. Belli ki kafamı falan çarpmıştım.

Bu sayfa ilkinden daha beter yanmıştı. Okunabilen iki parça metin vardı: biri önde, diğeri arkada.

travma yaşatsa da tasalanmayın! Paketinizin bir parçası olarak vardığınızda dinlenmeniz için uygun bir yer seçilecektir. Ayrıca hayatınızla ilgili önemli bilgileri kaydetmeniz için kitabın arkasındaki kullanışlı not sayfasından yararlanmanız önerilir.

Nakil süreci zihninizi bulandırabilir – hayatınızla ilgili birkaç husus, diğer ayrıntıların da aklınıza gelmesine neden olabilir. İlk baştaki kafa karışıklığına takılıp kalmayın. Bu yaygın bir yan etkidir ve tek yapmanız gereken

Paragraf bundan daha berbat bir yerde yarım kalamazdı. Sayfanın arkasını çevirdim.

sözümona premium şirketlerce satılan pahalı paketler, toparlanmanızı kolaylaştırmakta daha faydalı olabilir. Uşaklar, lüks bir malikâne ve sağlık çalışanları gibi. Bu tür istekleri yerine getirebiliriz ancak bunları karşılayamıyorsanız da sakın korkmayın! Tutumlu Sihirbaz™'ın bu kadar müsrif olmasına gerek yok. Aslında öyle hizmetler işleri gereğinden fazla kolaylaştırabilir! (Bkz. Bagsworth ve diğerleri tarafından yapılan çalışma, sayfa 87.)

Evet, bir Tutumlu Sihirbaz™ yalnız başına da hünerli ve kendinden emindir ve şımartılmaya ihtiyaç duymaz. İhtiyacınız olan tüm ipuçlarını ve sırları öğrenmek için okumaya devam ederek

Pekâlâ, anlaşılan bir tür seyahat paketi satın almıştım. Hem de her nedense vücudu... epey zorlayan bir paket. Bilincimin kıyısında bir düşünce kıpırdandı.

Bunu kendim seçmiştim. Burada olmak *istemiştim*.

Bir an daha önemli soruların yanıtlarını bulacak gibi oldum. Sonra o an geçip gitti. Yine beynimin içindeki beyaz odayla kalakaldım.

Her halükârda kendimi toparlayabileceğim "uygun bir yere" varmamıştım. Yanık bir çayırın ortasında uyanmıştım. Yorumum neredeyse kendi kendini yazacaktı. *Kundakçı bir inekseniz harika bir tecrübe. Bir yıldız.*

Bekle.

Uzaktan gelen sesler.

Ben daha sesleri idrak edemeden vücudum harekete geçmişti. Saniyeler içinde ormana girdim ve bir ağaç gövdesine sırtımı dayadım. Refleks icabı elimi belime götürüp...

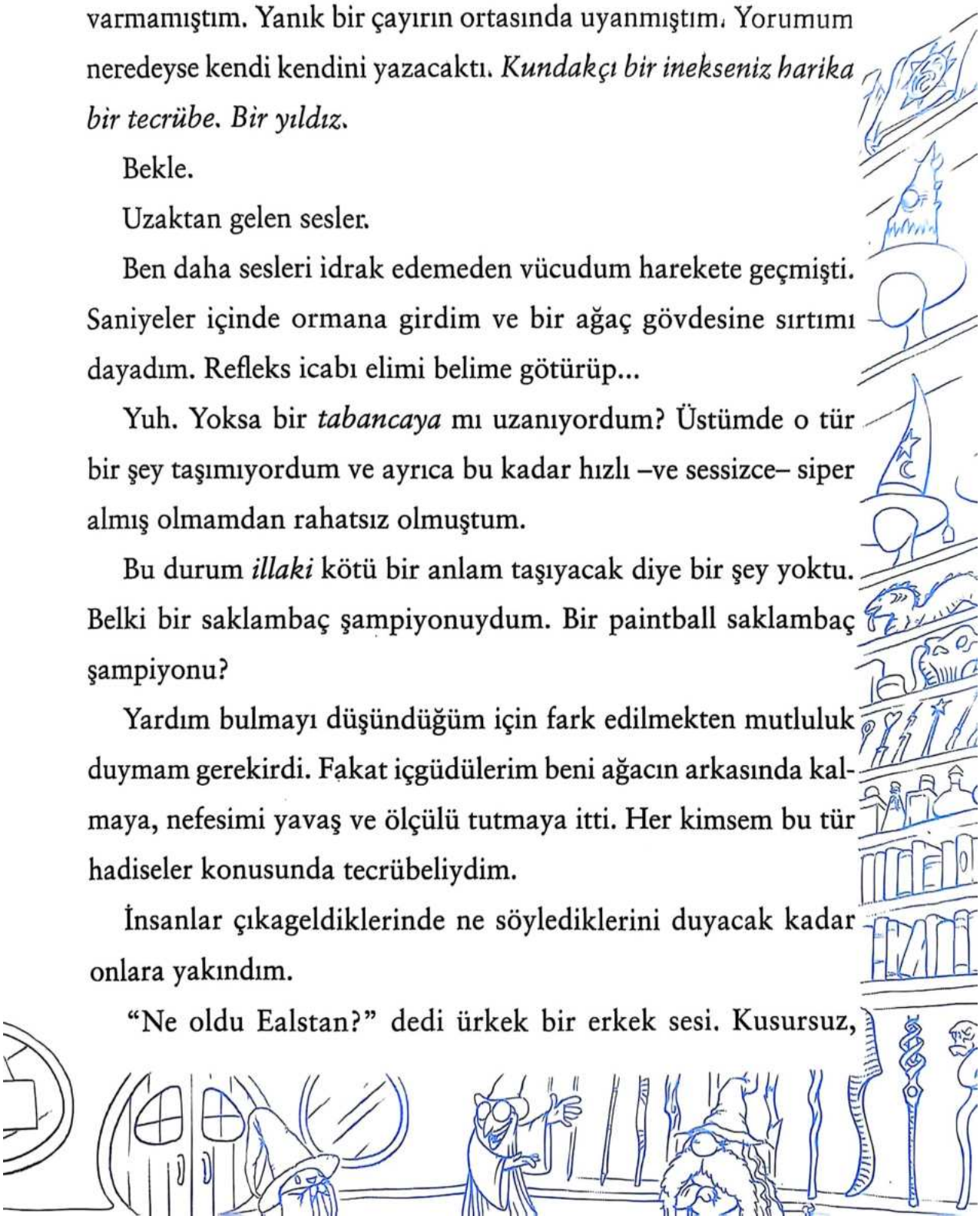
Yuh. Yoksa bir *tabancaya* mı uzanıyordum? Üstümde o tür bir şey taşımıyordum ve ayrıca bu kadar hızlı –ve sessizce– siper almış olmamdan rahatsız olmuştum.

Bu durum *illaki* kötü bir anlam taşıyacak diye bir şey yoktu. Belki bir saklambaç şampiyonuydum. Bir paintball saklambaç şampiyonu?

Yardım bulmayı düşündüğüm için fark edilmekten mutluluk duymam gerekirdi. Fakat içgüdülerim beni ağacın arkasında kalmaya, nefesimi yavaş ve ölçülü tutmaya itti. Her kimsem bu tür hadiseler konusunda tecrübeliydim.

İnsanlar çıkageldiklerinde ne söylediklerini duyacak kadar onlara yakındım.

"Ne oldu Ealstan?" dedi ürkek bir erkek sesi. Kusursuz,

modern bir İngilizce konuşsa da aksanı az biraz Avrupalıydı. "Yeröcü mü?"

"Bunu yapan bir öcü değildi," dedi daha güçlü bir erkek sesi.

"Logna'nın alevleri olmasın?" diye sordu bir kadın sesi. "Şu figürün dış hatlarına bir bak. Etrafa saçılmış bunca efsun da cabası..."

"Görünüşe bakılırsa biri diri diri yanmış," dedi ilk ses. "Parlak, güneşli bir günde çakan bir şimşek... belki semadan gelen ateş onu yakıp kül etmiştir."

Daha derin ses homurdandı. Göz atma dürtüme direndim. *Daha değil*, diye fısıldadı içgüdülerim.

"Bu gece herkesi çağırın," dedi sert ses en sonunda. "Etrafa kurbanlar bırakırız. Hild... o ozan. Çoktan gitti mi?"

"Sanırım bugün erken saatlerde," dedi kadın.

"Peşinden bir oğlan yolla. Geri gelmesi için yalvarsın. Bir bağlamaya ihtiyaç duyabiliriz. Veya daha kötüsü bir salmaya."

"Bunu duymak hoşuna gidecek," dedi kadın.

Bir homurtu daha. İnsanlar oradan ayrılırlarken ekinler hışırdadı. Nihayet ağacın yanından kafamı uzattım ve uzaktaki binalara doğru yürüyen üç kişi gördüm. Geçmişe ait kıyafetler giyinmiş iki adam ve bir kadın. Erkekler tunik ve bol pantolon giyinmişti; tayt* giymeleri gerekmiyor muydu? Bunu bir müzede gördüğüme yemin edebilirdim. Kıyafetleri soluk toprak tonlarına boyanmıştı ama iki adamdan daha uzun boylu olanı turuncu bir pelerin giyiyordu – rengi o kadar parlaktı ki döneme uygun olduğundan kuşkuluydum.

Kadın uzun kollu beyaz bir elbisenin üstüne biraz daha kısa ve kolsuz bir kahverengi elbise giymişti. Parlak renkli pelerin

---

* Orj. *hose*: Ortaçağ Avrupa'sında giyilen pantolona benzer ama daha dar bir giysi. -çn

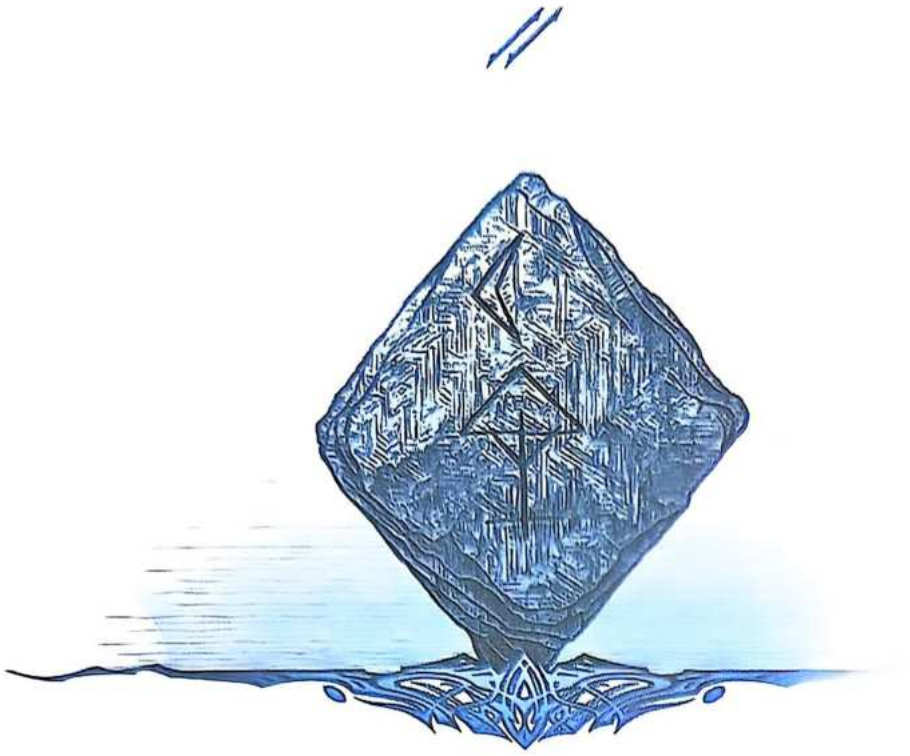
haricinde eski moda köylülere benziyorlardı – en azından giyindiğim kot pantolon sebebiyle eski moda köylülere benden daha fazla benzedikleri kesindi. Buranın bir tema parkı olduğuna dair bir başka kanıt mı?

İyi de bir tema parkındaki çalışanlar "sör" ve "leydim" ve "lordum" gibi demode İngilizce sözcükler kullanırlardı. Ama etrafta kimsecikler yokken de rol kesmeyi sürdürürler miydi?

Bana daha fazla bilgi lazımdı. Bir şey taşıyarak onlara doğru koşan başka birini fark ettim. Taşıdığı şey yanık kâğıt parçalarıydı. Kitabımın sayfalarından çoğu kasabaya doğru savrulmuş ve biri onları toplamış olmalıydı.

Pekâlâ. Görev kabul edilmişti.

O sayfalara *ihtiyacım vardı*.

Bir parçam saklandığım yerden bir hışımla fırlayıp cevaplar talep etmek istiyordu. Kızgın müşteri rolünü oynamak, onların karakterden çıkmalarına sebep olmak istiyordum.

Lakin... Tüm bu olup bitendeki bir şey...

Bir parçam karşımdaki kişilerin aktör *olmadıklarına* inanıyordu. O parçama göre tüm bunlar –inanılmaz bir şekilde– gerçekti ve gizlenmeyi sürdürmeliydim.

Kahretsin. Bu fikir kulağa çok saçma geldi, değil mi?

Mamafih içimden bir ses, içindeki sese güvenen biri olduğumu söylüyordu. O nedenle olduğum yerde kalıp güneş batarken gölgelerin arasından gizlice izledim. Biraz fazla beklemiş olmalıyım ki zamanla ortalık kararardı.

Kararardı derken bir korku filmindeki bodrum katı gibi kararardı demek istiyorum. Bulutlar gelip yıldızları örttü – ve anlaşılan bu

gece ay yoktu. Dahası kasabada tek bir ışık bile görmüyordum. En azından birkaç meşale veya kamp ateşi görmeyi beklemiştim.

Arkasına saklandığım ağacı sıvazladım. "Siper olduğun için sağol," diye fısıldadım. "Sen iyi bir ağaçsın. Uzun ve kalınsın – ve en önemlisi de ahşapsın. Dört buçuk yıldız. Gerekirse yine senin arkana saklanmak isterim. Yiyecek-içecek ikramı eksikliğinden yarım puan kırıyorum."

Derken duraksadım.

İkinci kez benzer bir şey yapıyordum ve kendimi yaşadığım deneyimin yanı sıra düşüncelerimi de bir not defterine kaydetmeye can atarken buldum. Bu, kim olduğuma dair bir ipucu muydu? Bir tür... eleştirmen miydim?

Yüksek puanlı ağacın arkasından çıkarken sinsilik yeteneklerimin fevkalade düzeyde olduğunu keşfettim. Kısmen büyümüş bitki sıralarının arasından geçerken karanlığa rağmen neredeyse çıt çıkarmıyordum. Müthiş. Belki de bir *ninjaydım*.

Çayırın ötesinde sıkıştırılmış topraktan yapılma yolu buldum. Kasabaya yönelirken bulutların az miktarda yıldız ışığını geçirecek kadar seyrelmiş olmasından memnundum. Işık sayesinde kasaba "korku filmindeki bodrum kat" kadar değil de "korku filmindeki orman" kadar karanlıktı. Eh, bu da bir şeydi.

Böyle ilkel bir karanlığa alışkın değildim. Gölgeler daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu ve sanki bir lambanın düğmesine basarak onları kontrol edemediğim bilgisinden güç alıyorlardı.

Kasabaya ulaşıp sessiz evlerin arasından ilerledim. Burada yirmiden fazla bina olamazdı. Hepsi de ahşap duvarlara ve saman kaplı üçgen damlara sahipti. (İki yıldız. Wi-Fi muhtemelen berbattı.)

Yakınlarda bir yerden bir nehrin sesi geliyordu ve daha ileride büyük bir karanlık kütlesi mevcuttu. Nehri kasabanın öbür

tarafında buldum – geniş ama sığdı. Orada diz çöktüm ve içmek için avucuma biraz su aldım. Tıbbi nanitlerim her türlü bakteriyi bana fazla sıkıntı çektiremeden önce etkisizleştirirdi.

Ellerimi ağzıma götürürken oracıkta donakaldım.

Tıbbi... nanitler mi?

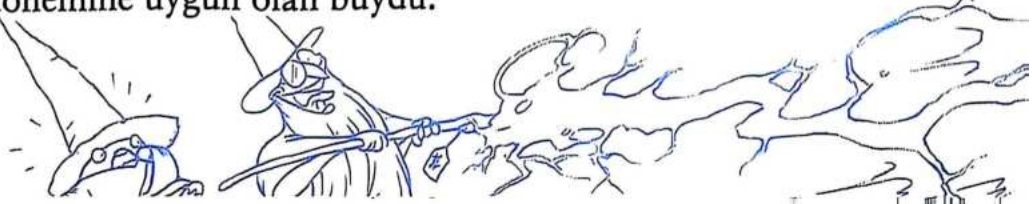
Evet, vücudumun içinde temel sağlık hizmetlerini gerçekleştiren minicik makineler. Toksinleri durdururlar, hastalıkları önlerler, ideal beslenme ve kalori miktarını sağlamak için yediklerimi sindirirlerdi. Acil durumlarda yara iyileştirme işlevini bile yerine getirebilirlerdi. En son vurulduğumda bir saat bile geçmeden ayağa kalkmıştım – ama nanitlerim tam iki gün boyunca devre dışı kalmıştı.

Vay canına! Yapbozun bir parçası daha. Daha başka takviyelerim var mıydı? Hatırlayamıyordum ama ortalama bir insandan daha fazla gıdaya ihtiyaç duyduğumu biliyordum. Özellikle de yüksek kalorili gıdalara ihtiyacım vardı. Veya... karbona? Teknik açıdan her türlü organik madde işimi görürdü. Ama bazı kaynaklar diğerlerinden daha iyiydi.

Başımı çevirip kasabaya bir kez daha baktım. Bir çocuk ağlamaya başlamıştı ve o münferit feryatlar beni ürkütmüştü.

Sinirlerimi kontrol altına alıp nehir boyunca sessiz sedasız ilerledim ve sonunda ahşap bir köprüye rastlayıp karşıya geçtim. Büyük, gölgeli kütlenin dimdik kütüklerden yapılma bir tahkimat olduğu ortaya çıktı. Sivriltilmiş uçları yukarı bakacak şekilde toprağa gömülmüş kütükler yaklaşık iki buçuk metre uzunluğundaydı.

Duvar yeterince sağlam gözükse de daha yüksek ve taştan bir şey beklemiştim. Kalemsi bir şey. Ahşap bir sur beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de yorumumu kendime sakladım. Belki dönemine uygun olan buydu.

Burası kasabanın daha önemli insanlarını bulacağım yer olmalıydı – derin, otoriter sesli o adam gibi insanları.

Tahkimatı çepeçevre keşfe çıktım –yapı, sadece birkaç binayı kapsayacak kadar genişti– ama dış kapı kapalıydı ve tahkimatın etrafına büyük bir hendek kazılmıştı. Ayrıca bir köşede, surun içerisinde yükseltilmiş ahşap bir platform vardı. Bir nöbetçi kulesi. Hendeğin üzerinden atlayıp duvara tırmanmayı denersem dikkat çekmeden içeri girmem mümkün değildi.

Dolayısıyla –şimdilik aşağı yukarı yarım günden oluşan– tüm hayat tecrübemi bir plan yapmak için kullandım. Dış kapıyı gören yakındaki bir ağacın arkasına saklandım ve kapının açılmasını bekledim.

(Ağaç raporu: Üç yıldız. Rahatsız edici kök ağı. Tecrübesiz bir gizleniciye uygun değil. Daha başka seçenekler için bölgedeki diğer ağaçlar hakkındaki yorumlarımı okuyun.)

Tam ağaçtan yarım puan daha kırmayı düşünürken yolun aşağısından süratle yaklaşan bir şey duydum. Kısa bir an için yüreğim hop etti. Gelen şey bir araba mıydı?

Hayır. Yeri döven toynaklar. Yıldız ışığıyla aydınlatılan karanlıktan binicileriyle iki at çıktı; geceleyin güvenli olduğunu düşündüğümden çok daha hızlı gidiyorlardı. Biniciler dış kapının önünde durdular ve içeridekilere seslendiler. Konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydım ama fazla geçmeden çift kanatlı kapı sallanarak açıldı.

Atlarını kapıdan geçiren kukuletalı iki binici hakkında fazla bir şey tespit edemedim. İçerideki birkaç ışık kaynağı iki büyükçe yapıyı aydınlatıyordu. Bunlardan biri taştan, diğeriyse kasabadakiler gibi tahtadan ve samandan inşa edilmişe benziyordu.

Belli ki ziyaretçilerde bir tuhaflık vardı çünkü içeridekilerin

çoğu –muhafızlar da dahil– ikilinin etrafında toplandı. Böylece dış kapıyı gözetleyen kimse kalmadı.

Fırsattan yararlanıp karanlıkta sessizce ilerledim. Sinsilik becerilerim göze çarpmaksızın dış kapıdan geçmemi sağladı. Gölgelerde nasıl saklanabileceğimi, kendimi belli etmekten nasıl kaçınacağımı ve nasıl çıt çıkarmadan hareket edeceğimi içgüdüsel olarak bilmem, beni bu becerileri nereden kazandığım konusunda kaygılandırdı. Elimi var olmayan tabancamda tutma arzum da cabasıydı. Bunlar, günlerini ağaçlar hakkında yorumlar yazarak geçiren, kanunlara saygılı bir vatandaşın sahip olacağı türden yeteneklere benzemiyordu.

Birkaç fıçının yanında çömelip görebildiklerimi değerlendirdim. Avlunun merkezinde siyah renkli büyük bir taş vardı. Üstü tırtıklı taşın boyu eninden fazlaydı. Washington Anıtı'nın daha küçük ve tepesi kırık bir versiyonu gibiydi. Avlunun öbür tarafındaysa küçük bir ahır bulunuyordu. İki binici orada atlarından indi ve hayvanları bir seyise teslim etti.

Bir oğlan taş binaya doğru koşuyordu. Bina, diğerlerinden çok daha özenli bir şekilde inşa edilmiş gibi görünüyordu. Sakın lordun köşkü olmasındı? Belki ahşap bina da bir toplantı salonuydu.

Ne ilginçtir ki taş binanın önüne yanlarında yakılmış mumlar olan bir dizi tabak bırakılmıştı. Meyve kâseleri, krema dolu birkaç kayık tabak ve...

Tek bir yanık kâğıt parçası.

Oğlan az sonra geri döndü ve iki biniciye onu takip etmelerini işaret etti. Üçü, toplantı salonu olduğunu tahmin ettiğim ahşap binaya girdi ve içeriye girerlerken "yiyecek içecek" dendiğini duyar gibi oldum. Belki de ilgimi o adamlara vermeliydim ama bütün dikkatim o kâğıt parçasındaydı. Acaba kitabımdan mı kopmuştu? Neden onu bu şekilde binanın önünde bırakmışlardı?

Tüm bunlar öyle tuhaftı ki. Saçma sapan bir sosyal deneye mi katılmıştım? Yoksa televizyondaki bir reality şovunun parçası mıydım?

Gergin geçen birkaç dakika boyunca kendimi beklemeye zorladım. Sonunda –tahmin ettiğim gibi– köşkten turuncu pelerinli bir adam çıktı. Yanında uzun, tek elli baltalar ve yuvarlak, tahta kalkanlar taşıyan iki adam vardı. Görebildiğim kadarıyla zırh giymemişlerdi. Az biraz Vikinglere benziyorlardı.

İçlerinden biri, "Oswald," diye ahşap nöbetçi kulübesine doğru bağırdı. "Kapıyı kapat."

Lord ile iki adamı toplantı salonuna girerlerken kuleden apar topar genç bir asker indi. Ötekilere sırıtan delikanlı biraz fazlaca eğilerek lordu selamladı, ardından karşıya geçip dış kapının kanatlarını kapatmaya başladı.

Harekete geçme zamanım gelmişti. Hani eski bir söz vardır ya, *Carp diem*. Balığı yakala*. Düşünmeye vakit bulamadan saklandığım yerden fırlayıp avluyu katettim. Vücudum bu fırsatı kaçıramayacağımı ama depar atmamın da doğru olmadığını bilir gibiydi. Öyle bir eylem çok fazla ses çıkarırdı. Kendimi savunmasız hissederek büyük siyah taşın, sonra da kâselerin ve mumların yanından çabucak geçtim. Geçerken yolumun üstündeki kâğıt parçasını kaptım.

Saniyeler içinde toplantı salonunun yanında kendime saklanacak bir yer buldum. Kalbim gümbür gümbürdü. Sakinleşmek için birkaç uzun, sessiz nefes aldım, ardından kâğıdıma göz attım.

Evet. Karanlık. Korku filmi. Öyle şeyler. Eh, biraz daha ileride bir pencere vardı. Panjur kapalıydı ama dışarı ışık sızıyordu.

---

* Latincedeki *carpe diem* sözü "Anı yaşa," "Günü yakala," gibi anlamlara gelir. Yazar burada *carpe* kelimesini İngilizcede "sazan" anlamına gelen *carp* kelimesiyle değiştirerek kelime oyunu yapıyor. –çn

Pencereye doğru sinsice yaklaştım ve kâğıdımı yarıklara yaklaştırdım.

Kâğıdı dolduran basılı sözcükler, bulmuş olduğum diğer sayfalardakilerle eşleşiyordu. Fakat bu seferki çok az kavrulmuştu. Şöyle yazıyordu:

KENDİ BOYUTUNUZ

Boyutsal yolculuğun incelikleri önemli değildir ve onları kafanıza takmamanızı öneririz. Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® olarak işin zor kısmını sizin adınıza hallettik. Tek yapmanız gereken istediğiniz paketi seçmek. Biz de size kusursuz bir Dünya-lite™ boyut yollarız.

Gözlerim odaklanamadığından kelimeler bulanıklaştığı için okumayı bıraktım. Bir diğer minik yapboz parçası yerine oturdu.

Bu bir tema parkı, garip bir sosyal deney veya bir oyun değildi.

Bu başka bir boyuttu.

Ve bana *aitti*.

KENDİ BOYUTUNUZ

Boyutsal yolculuğun incelikleri önemli değildir ve onları kafanıza takmamanızı öneririz. Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® olarak işin zor kısmını sizin adınıza hallettik. Tek yapmanız gereken istediğiniz paketi seçmek. Biz de size kusursuz bir Dünya-lite™ boyut yollarız.

Bununla beraber biraz tarih bilgisi kimseyi incitmez. Tabii işin sonunda bir şövalye tarafından şişlenmezseniz! (Alın size küçük bir boyutlararası espri. Boyutlarımız tamamen güvenlidir.[1])

Boyutlararası yolculuk 2084 yılında keşfedilmişse de teknoloji kamuya daha yeni açıklanmış ve özerkleştirilmiştir. Bu teknoloji, yalnızca eğlence amaçlı boyutsal turizme değil,

aynı zamanda hayatta bir kez yakalanabilecek bir fırsata da imkân tanımaktadır! Bir Boyutlararası Sihirbaz™ olarak yeni ve cesur bir kâşifler zümresine dahilsiniz. Batı Amerika'da toprak sahibi olmak için acele eden kadim göçmenler gibi, siz de eşsiz bir boyut üzerinde hak iddia edebilirsiniz!

Tutumlu Sihirbaz A.Ş.®, ikinci kategori ortaçağ türevi boyutların 305. spektrumunda bir bant edinmiş bulunmaktadır. Bu ağdalı jargon basitçe boyutlarımızın birbirlerine benzedikleri ve Dünya'nın kendisinden iki kategori ayrı oldukları anlamına gelmektedir. Yani gördükleriniz tanıdık gelecek ama *o kadar da* tanıdık gelmeyecek! Ne de olsa heyecanlı bir deneyim yaşamanızı istiyoruz.

Tüm vaktimizi boyutları gözden geçirmeye ve yalnızca sihirbaz yerleşimi için en uygunları seçmeye harcamaktayız. Bütün güzel boyutlar sahiplenilmeden harekete geçin![2]

1 Yasal Uyarı: Bu beyan yalnızca eğlence amaçlıdır. Boyutlararası yolcular, şahsi boyutlarındaki her türlü ölüm, sakatlanma, yaralanma, parçalanma ve şişlenme olaylarının tüm sorumluluğunu üstlenecektir. Bir anlaşmazlık hâlinde bizim seçeceğimiz bir boyutta hükme bağlanacak hakemliği kabul etmektesiniz.

2 Yasal Uyarı: Bu beyan yalnızca eğlence amaçlıdır. Boyutlar –teknik olarak– sonsuzdur ve "tükenmeleri" mümkün değildir.

Evet, bana aitti.

İngiltere bana aitti. Bu gezegen bana aitti. *Bütün bu evren* bana aitti. En azından kâğıt üstünde.

Detaylardan emin değildim – hafızam hâlâ beş-üzerinden-sıfır-yıldız seviyesinde bir performans sergiliyordu. Fakat insanların boyut *satın alabildiklerini* biliyordum. Şey, teknik olarak münhasır erişimi –yalnızca sizin kullanabildiğiniz kırılamaz bir kuantum şifreyle yönetilen bir erişim– ve o boyutta her istediğinizi yapabilmenin yasal hakkını satın alıyordunuz. Öyle ki bu yerlerden bazılarında *fizik* kuralları bile (en azından kendi boyutumuzda anlaşıldığı şekliyle) geçerli değildi. O hâlde Birleşmiş Milletler Genel Anayasası neden geçerli olsundu?

Her nasıl bir mantık yürütülürse yürütülsün burası bana ait gezegen ebatlarında bir oyun alanıydı.

Peki ama... bu beni ne yapardı? Turist mi? Tarih düşkünü mü? Sözüm ona dünya imparatoru mu? Buraya ne gibi sebeplerle

gelmiştim? Ve niye önceden hazırlanmış bir kalede veya bir... ne bileyim... bilimsel mekânda değil de bir çayırda uyanmıştım?

Eh, gerçek hayatımda bir akademisyen olmadığım kesindi. Fakat bir şeylerin ters gitmiş olduğunu da biliyordum.

Bunun sonuçlarını aklımdan geçirirken salondan gelen sesler bana çevreme daha fazla dikkat etmem gerektiğini hatırlattı. Silahsızdım ve kafam karışıktı. Elimi kolumu sallaya sallaya içeri girip teknik açıdan tüm bunların sahibi olduğumu açıklarsam ve kibar bir dille onlardan bana itaat etmelerini istersem... onların da ellerini kollarını sallaya sallaya yanıma gelip karnıma sapladıkları kılıcın böyle iddiaları umursamadığını açıklayacakları ve kanımı halının üstüne akıtmamamı rica edecekleri fikrindeydim.

Geleceğe dair birbirinden fantastik bilgilerimle onları etkileyebilir miydim? O tür bilgilere sahip miydim? Zihnimi yokladım ama geleceğe dair bilgilerim, filmlerden alınma bir avuç replikten ibaret gibi görünüyordu. Ayrıca günün birinde bilgisayarların icat edileceğinin bilincindeydim. Bunlar devrelerden oluşuyordu. Ve, şey, işlemcilerden.

Tıbbi nanitlere sahiptim ama onları etkileyici bir, "Bakın, ben bir tanrıyım," üslubuyla sergilemek zor olurdu. En tutarlı "süper gücüm" üstüme doğru gelen öksürüklere hastalanmadan karşı koyabilmemdi. Büyükçe bir yara alırsam iyileşebilirdim ama nanitler kendi kendilerini yeniden üretirken biri öyle bir mahareti tekrarlamam gerektiğine karar verirse savunmasız kalırdım. Bunların hiçbiri köylülerle başa çıkmak için etkili bir mekanizma gibi görünmüyordu.

Acaba yılan falan tarafından ısırılıp sağ kalsam işe yarar mıydı? Peki yılanı nereden bulacaktım?

Kitabın geri kalan sayfalarını toplamalıydım. Belki içinde bir tür destek hattı vardır.

Dikkatle binanın arka tarafına geçtim ve konuşmalara daha yakın olan kapalı bir pencereye yaklaştım.

"...kontu gücendirmeyi kesinlikle istemem," diyordu derin bir ses. Sesin sahibini tanıdım: yerel lord Bay Turuncu Pelerin. "Ama bu son derece sıradışı bir durum. Kasabada bir ozan var. Belki o—"

Başka bir ses daha kısık ama tehditkâr bir şekilde konuştu.

"Şimdi mi?" dedi Turuncu Pelerin. "Alanı... şimdi mi ziyaret etmek istiyorsunuz?"

Bunu ayak sesleri izledi ve binadan çıktılar. Harika. Bütün diyaloğu kaçırmıştım.

Giderlerken faydalı bir şey duyacağım umuduyla ses çıkarmadan binanın yan tarafından dolandım.

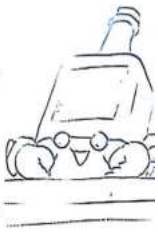
"Eğer aradığınız şu adam yakınlardaysa," dedi lord, "onu bulacağız. Ama sizi uyarmalıyım... bir tanrı tarafından çarpılmışa benziyordu."

Ziyaretçiler karşılık vermedi. Birlikte yeni açılmış dış kapıdan çıktılar ve asabiyeti her hâlinden anlaşılan lord başını iki yana sallayarak onları geniş adımlarla takip etti.

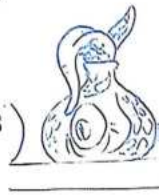
Bir saniye.

Beni mi arıyorlardı?

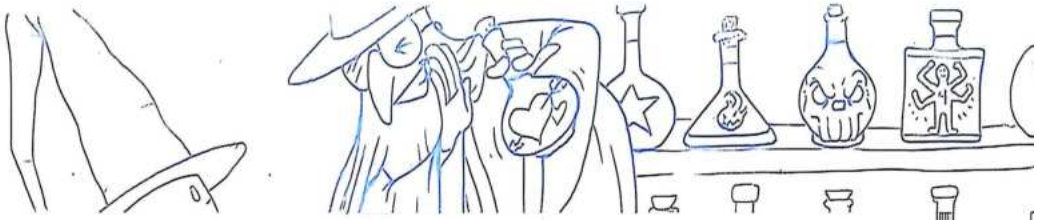
Beni arıyorlardı.

Yüreğime su serpildi. Bu boyuta nakil sırasında bir terslik çıkmıştı. Dolayısıyla süreci idare edenler de elbette ki bir kurtarma ekibi yollamışlardı. Bu boyuta girebilen tek kişi ben *değildim*. Belki de onlara bu boyuta girebilmeleri için şifreyi bırakmış ve yardıma gelmeleri için izin vermiştim.

Elimi kaldırıp onlara seslenmeye hazırlandığım sırada bir ses duydum.

Yine var olmayan tabancama uzanarak arkama döndüm ve orada çömelen iki insan buldum. Toplantı salonunun arkasındaki gölgelerde sinsice ilerleyerek yanıma kadar gelmişlerdi. Gerideki kişi –yirmili yaşlarında bir kadın– yüzünde panik ifadesiyle beni işaret etti.

Hemen dövüş pozisyonuna geçtim. Ellerimi önümde, ayaklarım harekete hazırdı. Hah.

Kadının önündeki daha genç adam bir bıçak taşıyordu ve onu derhal savurdu. Bıçağı içgüdüsel olarak önkolumla engelledim.

Ve... canım yanmadı.

İyi ama nasıl oldu da canım yanmadı?

Genç adam bana bir bıçakla sertçe vurmuştu ve darbeyi aslanlar gibi *karşılamama* rağmen üzerimde bir çentik bile yoktu. Daha başka takviyelerim *gerçekten de* vardı! Derimin altına kaplamalar mı yerleştirilmişti? Bir dövüşçüydüm! Eğer istersem—

Hafızamda bağrışlar duydum.

Işıklar çaktı. Daha önceki bir zamandan.

Acı ve derin bir utanç hissettim. Akciğerlerim simsiyah bir sarmaşıkla sarmalanmışçasına boğulur gibi oldum.

Bir elimi başıma koyup hafızamdaki hayaletleri defetmeye çalıştım. Bir yandan da geçmişteki *gerçek* benliğimin birer parçası oldukları için onlara sımsıkı tutunuyordum. Yahu benim neyim vardı böyle?

Genç adam tekrar hamle yaptı. Derin, neredeyse kontrolsüz bir paniğe kapıldım ve vuruşu engellemekte geç kaldım.

Düşmüştüm... Sanki...

Adamın bıçağı çıplak bileğime temas etti ve bıçağı beni kesmeyince delikanlının gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir adım geriledi. Bölük pörçük anılar altında ezilirken tökezledim.

Çakan ışıklar. Kızgın sesler. Ben...

Gözlerimi kırpıştırarak yanıma baktım. Kadın bir yerlerden tahta bir kalas bulmuştu. Onu savurdu ve bu sefer tepki vermedim. Fazlasıyla yılmıştım. Fakat teorik olarak kaplamalarım beni koruyup—

Kalas suratıma çarptı ve nanitlerim acı reseptörlerimi etkisiz hâle getirmeden önce anlık bir acı hissettim. Gözlerimin önünde şimşekler çaktı ama en azından yere devrilmeden önce bayıldım ve böylece birbirinden korkunç anıların saldırısından kurtulmuş oldum.

SSS*

Zamanda Yolculuk Ettim?

C:▷

Hayır, etmediniz. Şu an muhtemelen kendi kalenizde yaşadığınız ve bir yandan çok sayıda köylüye hükmederken bir yandan da elektriği icat etmek, Shakespeare'in piyeslerini yazmak yahut Fransa'nın fethini hızlıca tekrarlamak gibi bir Gerçek Hayattan Güzel Tecrübeler™ ile meşgul olduğunuz için bu mantığınıza aykırı gelebilir.

Çevreniz ortaçağımsı *gözükse* bile Şahsi Sihirbaz Boyutunuz™ bizimkiyle aşağı yukarı aynı sayıda asır görüp geçirmiştir. Bununla beraber özel olarak düzenlenmiş boyutlarımız teknolojik ve sosyal gelişmelerde daha yavaş ilerlemiş bulunmaktadır. Dolayısıyla Ortaçağ İngiltere'sini anımsatan kısmen doğru bir tecrübe yaşıyor olsanız bile zamanda yolculuk yapmış *değilsiniz*.

* Orj. *FAQ*: Frequently Asked Questions (Sıkça Sorulan Sorular). –çn

SSS

Kafanız hâlâ mı karışık? Nebraska'yı düşünün. Nebraska, Amerika Birleşik Devletleri'nin ortasında denize kıyısı olmayan bir eyalettir. Genel anlamda önem taşımaması —ve popüler nüfus merkezlerinden uzaklığı— sebebiyle moda, müzik ve koleksiyona açık kart oyunları dağıtımı açılarından kıyı bölgelerini birkaç yıl geriden takip eder.

Nebraska'ya uğradığınızda zamanda yolculuk yapmış gibi hissedebilirsiniz ama senkronize kronometreler kullanılarak yapılan dikkatli bilimsel deneyler bir zaman genişlemesi etkisinin bulunmadığını ispatlamıştır. (Bkz. Luddow, Sing ve Coffman, "Nebraska gerçekten öyle bir yer", *Göreceli İncelemeler Dergisi*, Cilt 57, Haziran 2072.)

Nasıl ki Nebraska diğer herkesin birkaç yıl gerisindeyse Şahsi Sihirbaz Boyutunuz™ da bizim boyutumuzun yarım milenyum kadar gerisindedir. Yani esasen kendinize ait eşsiz bir Süper-Nebraska™ satın almış bulunuyorsunuz.

Uyandığımda genç kadın ile adam tavandaydılar.

Veya... bekleyin, ben baş aşağıydım. Evet, bu daha mantıklıydı.

Başım ense kökümden başlayarak hafifçe ağrıyordu – nanitlerim olmasaydı o surata-kalas temasından dolayı başımda ciddi bir zonklama olurdu. Ayrıca ellerim ve ayaklarım sıkıca bağlanmıştı. Duvara mı bağlanmıştım? Evet, beni tavan kirişinden sallandırmışlar, sonra da ellerimi arkamda bağlamışlardı. Acaba ipi neyin etrafına dolamışlardı?

Yaratıcı bir sorgulama tekniği kullanıldığı için orijinalliğe bir puan verdim ama... bir sandalye daha etkili olmaz mıydı? Sonuçta sandalye boşu boşuna bir klasik değildi. (Üç yıldız. Daha fazla casus filmi seyredip bilgi ver.)

Gözlerimi açar açmaz kadın öne çıktı. Yakasına kadar inen sıkı bukleler hâlinde sarı saçlara sahipti ve hem kolları hem de eteği daha uzun olan beyaz bir elbisenin üstüne siyah bir kolsuz

elbise giymişti. Beyaz elbisenin boynunda bordo renkli hoş nakışlar vardı ama belini saran beyaz ip tiftik tiftik görünüyordu ve bu da kıyafetine kasıtlı bir el yapımı havası katıyordu.

Gözlerini kıstı.

Peki öyleyse. Bu çıkmazdan nasıl kurtulacaktım? Önceden hissettiğim mahcubiyet ve korku tamamen geçmiş, yerini utanç almıştı. Belli ki fiziksel takviyelere sahiptim ama orada öylece dikilerek bir kadının suratıma kalasla vurmasına izin vermiştim. Ne kadar da amatörce.

"Korkunç bir hata yaptın," dedim ona.

Kadın cevap vermeyip başını yana yatırdı.

"Ben çok güçlü bir varlığım," dedim ona. "Beni kızdırdın."

Delikanlı kadının arkasında saklanmayı sürdürerek bana göz attı. Alelade biri gibi görünüyordu – sarı bukleleri kadınınkilere benzerdi ve ince yapılı bedeni daha kısa boyluydu. Daha yakından bakıldığında tahmin ettiğimden bile genç görünüyordu. Olsa olsa on beş veya on altı yaşındaydı.

"Sefawynn," diye tısladı oğlan, "sanırım evirtim hiçbir işe yaramıyor. Hâlâ güçlerine sahip!"

"Seni şimdiye kadar yedi mi, Wyrm?" diye sordu kadın.

"Hayır."

"Öyleyse evirtim işe yarıyor," dedi kadın.

"İşe yaramıyor," dedim. "Biz konuşurken güçlerimi topluyorum. Beni hemen serbest bırakın. Yoksa evinizi yakıp yıkarım."

Kadın gözlerini daha da kıstı, ardından parmakları açık ve avuçları ileri dönük şekilde ellerini kaldırdı. Sonra konuştu.

"Yaşarım son ışığını çoktan kayıp sevişlerin.
Özen-gösterenim ben ve soyumu sopumu bilen."

Kadın cümlesini bitirince ikisi de sözlerin bende yarattığı etkiyi görmek istercesine öne doğru eğildi.

"Şiir mi?" dedim. "Ne güzel."

Oğlan kadının kolunu sıktı. "Daha güçlü bir övünç dene."

Kafasını sallayan kadın konuşmadan önce elleriyle yine aynı işareti yaptı.

"Defettim mahlukatı Burcun Höyüğü'ndeki.
Şarkı-çığırtanım ben ve en güçlü söyleyen."

Kaşlarımı çatmamla ikisi birden ürkerek geriledi.

"İrkilmedi bile," diye fısıldadı oğlan. "Bu hiç iyi değil, haksız mıyım, Sefawynn?"

"Bilmiyorum," diyen kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha önce bir aelv'i hiç salmadım." Kolunun üzerinde işaret parmağını tıpırdattı. "Gidip küçük babayı getir ama sessiz ol ki ziyaretçiler seni duymasın."

Oğlan kafa salladı, ardından duraksadı.

"Bana bir şey olmaz," dedi kadın ona bakmadan. "Evirtim onu aciz bıraktı."

"Ama dedi ki—"

"Tekrar soruyorum, Wyrm," dedi kadın, "seni yedi mi?"

Oğlan kontrol etme ihtiyacı duyarcasına vücuduna baktı.

"Aelv'in güçleri bağlanmasaydı," diye devam etti kadın, "burada duruyor olmazdık. Ya bizi kontrolü altına alırdı ya da cılkımızı çıkarıp bizi yere yapıştırırdı. Git küçük babayı getir. Bana bir şey olmaz."

Oğlan kafa sallayıp aceleyle kapıya yollandı. Yaşında aşağı yönlü bir düzeltmeye gittim. Belki de yaşına göre iriyarıydı.

"En azından beni düzeltebilir misin?" dedim kadına. "Başım dönmeye başlıyor."

Cevap vermeden beni inceledi.

"Eee..." dedim. "Bana bir... eelev deyip duruyorsun. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum. Belki beni biraz aydınlatabilirsin ha?"

Cevap gelmedi.

"O delikanlı kardeşin mi?" diye sordum. "Galiba sen de lordun kızısın?" Öyle olmalıydılar – her ikisi de bu kasabadaki diğerlerinden daha iyi giyimliydi. Peki ama bu kadın neden lorda "küçük" baba demişti?

Evet, hiçbir şey söylemeyecekti.

"Oğlanın silahının kolumdan sektiğini gördün," dedim. "Seni uyarıyorum. Ben güçlü biriyim ve asabım gitgide bozuluyor."

Kadının gözleri çelik gibi, yüzü tamamen ifadesizdi. Sıfır yıldız. Bir cesetle muhabbet etmeyi yeğlerdim. O en azından bana devamlı kötü kötü bakmazdı. Muhtemelen beni daha iyi de dinlerdi.

Dikkatimi takviyelerime verdim. Kollarımda geliştirmeler olduğu belliydi. Adları... kaplamalardı. İşte bu. Cildimin altında yapısal nanitlerle ve kemik güçlendiricilerle desteklenen bir mikrofiber file vardı. Esasen etimi kesmek için endüstriyel güçte bir lazer veya askeri seviyede bir silah gerekirdi – tabii nanitlerim işlev gördüğü sürece. Başka bir takviyeli insan yeterince zaman bulursa beni döve döve bayıltabilirdi ama bir grup ortaçağ köylüsü beni incitemezdi.

Bunları düşünürken içgüdüsel olarak bir görsel bindirme ekranı açtım. Ekranda takviyelerim ve durumları listelenmişti. Heyt be! Parmak uçlarımdan omuzlarıma ve oradan da sırtıma kadar uzanan kaplamalara sahiptim. Başka bir set de uyluklarımdan

ayaklarıma kadar bacaklarım boyunca uzanıyordu. Ayrıca her iki set de kuvvet dağılımını sağlıyor ve başta kavrama becerisi olmak üzere bana bazı güç avantajları veriyordu.

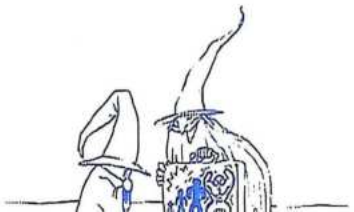
Bunlar son derece pahalı takviyelerdi. Birkaç vücut parçasını kaplayıp ardından diğerlerine geçmek alışılmamış bir uygulama değildi. Çoğu kimse bu işleme evvela kafayla ve göğüsle başlardı. En mantıklısı buydu.

Lakin nanitlerce iyileştirilen beyin sarsıntım benim öyle yapmadığımı gösteriyordu. Menüye kaşlarımı çattım. Kafatası ve göğüs kaplamalarım *vardı* – fakat listede *işlevsiz* olarak geçiyorlardı. Nasıl ya?

Takviyelere harcama yapmadığım, hayatımı çalışarak kazandığım için o kadar paraya sahip olmadığım gibi muğlak bir izlenime kapıldım. O yüzden belki... takviyelerimi her kim satın almışsa kafa ve göğüs kaplamalarımın takılma işlemini tamamlamamıştı. Peki ama kol, bacak ve sırt kaplamalarım neden çalışır hâldeydi?

Hafızam soruma herhangi bir yanıt vermedi. Ben de kendimi çözmeyi denedim. Maalesef düğümler iyiydi ve iplere ulaşamazsam pekiştirilmiş kavrama kuvvetimin bir faydası olmazdı. Göğsümdeki kasların hiçbiri takviyeli değil gibiydi zira biraz deneysel kasılma bağlarımı koparmaya yetmedi. Gerçi bunu denerken büyük ihtimalle gülünç göründüm.

Sonunda kapı açıldı ve masadaki kandiller titreşirken içeriye iki figür girdi. Biri az önceki oğlandı – kadın ona Wyrm diye mi seslenmişti? Diğeriyse Turuncu Pelerin'di. Kaslı ve en az bir doksan üç boyundaki adam, genç kadına tepeden bakacak kadar uzundu. Tıpkı saçlarına olduğu gibi sakalına da aklar düşmüştü ve kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. Buna rağmen bir kayayla boks maçı yapsa kazanacağa benziyordu.

Geçmişteki insanların modern insanlardan daha kısa boylu falan olmaları gerekmez miydi?

"Açık konuşacağım, Küçük Baba," dedi genç kadın – adı neydi? "Bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"O ne ki?" diye soran lord gözlerini kısarak kot pantolonumu inceledi – tuniğimin etekleri belimi saran ipe kadar sarktığı için pantolonum artık apaçık meydandaydı.

"Bir yeröcü değil," dedi kadın, "çünkü hepimiz onu açıkça görebiliyoruz. Ama bak, bir kadın kadar sakalsız. Ayrıca tüyleri kırkılmış ve kadınsı ellere sahip—"

"Hey!" dedim.

"—ve pek kaslı bir vücudu yok—"

"Halkım arasında epey atletik sayılırım."

"—artı teni soluk ve yüz hatları narin," diye sözünü tamamladı genç kadın. "Ayrıca kusursuz dişlerine ve tertemiz tırnaklarına dikkat et. İlim bilirim, Küçük Baba. Bu adamın görünüşü, bir aelv'in eşkaliyle mükemmel şekilde örtüşüyor."

"Öyleyse bir tanrı değil," dedi lord gevşeyerek.

"Yine de fazlasıyla tehlikeli," dedi kadın. "Hatta belki bir tanrıdan bile daha fazla tehlikeli. Bir tanrı bizden doğal bir şey ister. Bir aelv ise..."

"Adaklardan birini aldı, Küçük Baba," dedi oğlan. "Efsunu. Yiyeceklere veya içeceklere aldırış etmedi."

"Yazılı sözler," diyen lord bana bir adım yaklaştı. "Onu âlemimize sen mi getirdin aelv, yoksa seni buraya onun gelişi mi çekti? Gönlünü hoş etmek ve seni salmak için ne yapabiliriz?"

"İplerimi kesin," dedim en korkutucu sesimle, "ve maruz kaldığım muamele için benden özür dileyin."

Lord gülümsedi. Kendimi bir ağız dolusu sarı, çürük diş görmeye hazırlamıştım. Fakat bu tahminde de yanılmıştım çünkü

adamın dişleri tamdı – ve bembeyaz olmamakla beraber çürük de değillerdi. Düpdüzgün oldukları söylenemezdi ama dişçilerden önceki bir dönemde yaşayan birine göre tebessümü idare ederdi. (İki buçuk yıldız. Fotoğraf makinesini bozacak kadar çirkin değil.)

"İplerini kesmek mi?" dedi lord. "Daha önce hiç balad* dinlemedim mi sanıyorsun, aelv?"

"Denemeye değerdi," dedim. "Pekâlâ. Güneşi hiç görmemiş bir duta, bir kurbağanın parlattığı iki taşa ve bir itüzümü yaprağına ihtiyacım olacak – karşılığında şirin kasabanızı takdis edip halkımın arasına döneceğim."

Lordun göz attığı kadın omuz silkti.

"Neler... yapılabileceğine bakacağım," dedi lord bana.

"Veya," dedim, "beni arayan o iki adama burada olduğumu söyleyebilirsiniz. Sonra da beni onlara teslim edersiniz..."

"Hah!" dedi lord. "Pek kurnazsın! Ama ne kızıl saçlısın ne de bir ecnebinin çehresine sahipsin. Seni isteyeceklerini sanmam."

Bekle.

Adamlar beni *aramıyorlar* mıydı?

Lord, genç kadına doğru döndü. "Yokluğum garipsenmeden önce kontun ulaklarıyla ilgilenmeliyim," dedi lord. "Onlarda, hatta günün tamamında bir tuhaflık var. Burada mı kalacaksın, yoksa benimle mi geleceksin?"

"Kalacağım," dedi genç kadın. "Kardeşimi al; alışılmadık başka bir şey olursa onunla haber gönder."

Turuncu Pelerin kafa salladı ve oğlanı da peşine takıp oradan ayrıldı. Genç kadınla etkileşimini ilginç buldum. Kadın hiç de

---

* Orj. *ballad*: Bir öykü anlatan uzun bir şiir veya şarkı. –çn

yapacağını tahmin ettiğim kadar yaltaklanmamıştı. Lordum bile demiyordu.

Geçmiş hakkında bildiğimi sandığım her şeyi aklımdan çıkarsam iyi olurdu.

Kadın hâlâ beni seyrediyordu. Harika. Yine bir duvarla "muhabbet" mi edecektim?

"Bak," dedim, "seninle—"

"Yalan söylemeyi bırak yabancı," diye sözümü kesti. "Gerçekte ne olduğunu biliyorum."

"Biliyor... musun?" dedim.

"Burası iyi bir kasaba," dedi kadın. "Güçlü ve çalışkan bir barona sahip. Lakin fazla bir şeyleri yok. Dolandırıcılık yapmak için ne halt yemeye *burayı* seçtin?"

Dolandırıcılık mı?

"Bir kalıp kullanarak yerde yanık bir figür yaratmanın zekice olduğunu itiraf ediyorum," diye sözlerini sürdürdü. "Etrafa saçılmış metin sayfaları yeni bir şey değilse de birini bir adaktan alacak kadar pişkin davranman beni hayrete düşürdü. Ama barondan yerine getirmesini istediğin talepler? Saçmalığın daniskası."

Ah... Yerlileri kandırmaya gelmiş bir üçkâğıtçı olduğumu sanıyordu. Aslında bu bir boyutsal turist için uygun bir tarifti.

"Gelecek sefere övünçlerimden irkil," diye ekledi. "Dolandırıcılığına bu kadar iyi hazırlanıp da böylesine az araştırma yapmış olmana inanamıyorum. Tam bir aelv gibi görünüyorsun –*sakalını*

bile kazımışsın– ama biraz rol kesemedin mi? Aynı anda nasıl bu kadar hünerli ve beceriksiz olabilirsin?"

Uyumlu davran, dedi içgüdülerim. *Bu belayı atlatabilirsin.*

"Kafama aldığım o darbe var ya," dedim kadına. "O kadar sert vurmak zorunda mıydın? Kendime geldiğimde planımı bırak, kahvaltıda ne yediğimi bile hatırlamıyordum."

Kollarını çözmeden homurdandı ve altın sarısı buklelerini titreterek başını iki yana salladı. "Yalnız olman mümkün değil. O ulaklar seninle aynı aksana sahip."

"Evet," dedim. "Babana dadanmamdan nasıl kurtulacağını söyleyecekler. Ben de geceleyin çıkagelip onu korkutacağım ve istediğimizi yapmaya teşvik edeceğim."

"Ealstan'ın babam olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordu kadın.

"Ona dedin ki—"

"Küçük baba? Baron? Yerel toprakların lordu?" Kaşları daha da çatıldı. "Sözler söylüyorsun ama onları anlamıyorsun. Kardeşim ve ben bu bölgeden yalnızca geçiyorduk. Bir ozana ihtiyaçları olduğu için geri çağrıldık."

"Ah," dedim. "Şey... kafama aldığım darbe..."

İç geçirdi. "Neden Stenford? Wellbury yolun hemen ilerisinde ve kaynakları buranınkinden kat kat fazla."

"Orada tanınıyorum," dedim. "Bak, fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Yolumuza gitmemizi sağlayacak kadar bulsak yeter. Lordun bir eelev gördüğü için korkacaktı ve bize gitmemiz için para ödeyecekti." Baş aşağı omuz silktim. "Bu arada dostlarım yakalanmama pek sevinmeyecekler."

Genç kadın gözlerini yumup baş ve işaret parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Neden nasıl göründüğün hakkında yanlış bir fikre sahipler?"

"Kılık değiştirmem gerekiyordu," dedim. "Daha egzotik görünmek için. Bak, kolay bir çıkış yolumuz var. Bana lordunun önünde bir-iki övünç daha say. Nasıl istersen öyle davranırım. Sonra beni dostlarıma teslim edersiniz ve hiçbir talepte bulunmayız. Herkes mutlu mesut ayrılır."

"Hıh," dedi.

"Ne?"

"Bu saçma bir fikir değil."

"Sana yemin ederim ki tek istediğim sıcak bir yemekti," dedim. "Başka yerlerde daha çok kazanacaktık ve erzağımız iyice azalmıştı."

Benzer bir şey duymayı beklemişçesine kafa salladı.

Ayrıca kahretsin. Daha önce nasıl biri olduğuma dair çirkin bir tablo ortaya çıkarıyordum. Gizli saklı işler. Muharebe takviyeleri. Üçkâğıtçılıkta deneyim...

Peki ama eskiden bir hırsızsam bu fikir neden derhal midemin bulanmasına sebep oluyordu? İçgüdülerim bu fikre neden bu kadar şiddetle karşı koyuyordu? Gerçekten öyle biri olsaydım bunu kabullenmenin bana doğal gelmesi gerekirdi.

Onun yerine bir parçam avaz avaz *haykırıyordu. Hayır*, diyordu. *Öyle biri değilsin.*

"Bak," dedim kadına. "Adın neydi?"

"Sefawynn," dedi.

"Doğru. Sefawynn, sırf karnı aç diye bir adamın asılmasını isteyecek türden biri olmadığın belli. Gel, bunu kolay yoldan halledelim. İstersen sana kol hilesini nasıl yaptığımı bile açıklarım."

"Senin gibileri tanırım," dedi. "Hem de fazlasıyla iyi tanırım. Eline ne geçirebilirsen alacağını biliyorum. Sonra gözünü bile

kırpmadan beni sırtımdan bıçaklayacaksın. Ama bunu sakın *deneme*, tamam mı? Seni sandığından daha iyi anlıyorum."

"Tabii, pekâlâ," dedim. "İşimiz bitince bu köyden ve içindeki herkesten uzak duracağım – sana söz."

"Artık sözünün ne kadar kıymeti varsa."

Tekrar omuz silktim. "Ya dediğimi yaparsın ya da küçük babayı bir yalancı olduğuma ikna etmeyi denersin – ben de en korkutucu eelef taklidimi yaparım ve kim kazanacak bakarız. Ama o senaryoda *da* birinin kaybetmesi gerekir."

"Aelv," dedi. "Ae-lv. En azından kelimeyi doğru söyle."

"Aylev," diye denedim.

"Daha yakın." Yanıma yaklaşıp cebinden bir bıçak çıkardı. Hey, elbisesinde bir cep vardı. Ortaçağlarda yaşayıp da bunlardan birine sahip birini bulmak komikti. Oysaki Jen hep *kendi* elbiselerinde hiç cep olmadığından yakınırdı.

Bekle. Jen de kimdi?

Sefawynn ellerimdeki ipi keserken gerildi, bir kavgaya hazır hâldeydi. Ellerimi yavaşça önüme getirdim, sonra da tehditkâr görünmeden bileklerimi ovuşturdum.

"Sağol," dedim.

"Sıkı dur," deyip ayaklarımı tutan ipi çözdü.

Ellerimi kullanarak dediğini yaptım, ardından takla atıp doğruldum ve bir tekmeyle ayaklarımı iplerden kurtardım. *Bak sen*, diye düşündüm. *Atletikmişim*. Hemen kapıya doğru fırlamadım. Serbest kalmak için en iyi şansım hâlâ Sefawynn'in beni o ulaklara teslim etmesiydi.

Gel gör ki ulaklar beni tarif etmemişlerdi. Fakat Sefawynn aksanlarımızın benzediğini söylememiş miydi? Kahretsin, *cidden* daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Acaba diyorum," diyerek konuşmaya başladım, "'efsunlarımın' geri kalanını buraya bir yere koymuş olabilir misin? Onları elde etmek hiç de kolay değildi."

"Yazılı sözle oynamamalısın," dedi. "Yoksa tanrıların ilgisini çekersin."

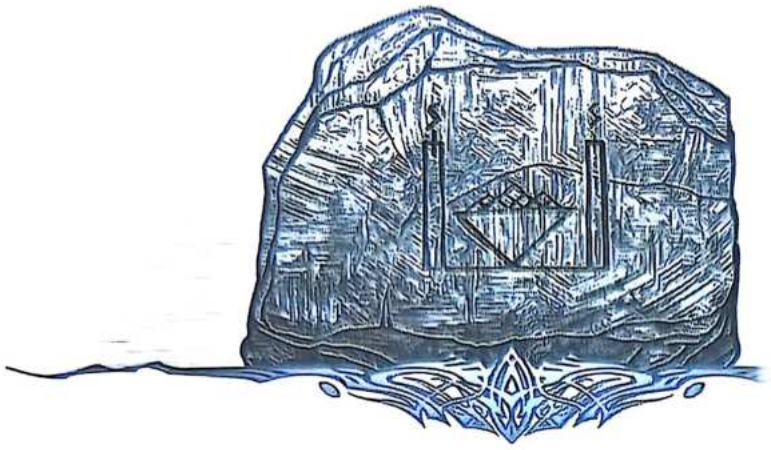
"Bu riski göze alıyorum."

Bariz ahmaklığım karşısında başını iki yana salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse onlarla ne yapacağımı bilemedim. Onları yakmak Logna'yı kesinlikle sinirlendirirdi ama sadece burada tutmak da Woden'in öfkesini buraya yöneltirdi. Bu yüzden onları sana getireceğim. Ama sonra sen de wyrd'ı alıp kendinle ve budala aers'inle beraber alıp götürmelisin."

Bir yığın abuk sabuk söz söylüyordu ama yine de kafa sallayarak ona teşekkür ettim. Kâğıtlar burası hakkında bilgi edinmemin en emin yoluydu. Ortaçağlar hakkında bildiklerim neredeyse bir bebeğinki kadardı. Jen duysa bana gülüp—

Ah.

Jen ölmüştü.

Simasını hatırlayamadığım biri için âni bir kayıp ve azap hissine kapılmak garipti. Fakat içimde bir yerde bir düğüm –hayır, ansızın duyulur hâle gelen bir *çığlık*– vardı.

Çektiğim acı, darbe alan bir yerin morarmadan önceki hâli gibi taze ve ham geliyordu. Jen'i kaybetmiştim. Her nasılsa onu *kaybetmiştim*.

Sendeleyip bir elimi yakındaki tahta bir sütuna koydum. Diğer elimiyse başıma götürdüm. Jen. Of be... bu *onun* hayaliydi. Burası, bütün bunlar bana ondan geriye kalandı.

İnanılmaz, değil mi? diyen sesi zihnimde yankılandı. *Binlerce ve binlerce yıla bedel nesiller dolusu insan yaşayıp öldü ama hepsi de bizimle aynı. Birini Antik Mısır'dan modern çağa ışınlarsan çevresindekilerden ayırt edilemez. Aynı tutkular. Aynı kurnazlıklar. Farklı farklı şeyler hakkında olsa da aynı önyargılar.*

Göreceksin. Günün birinde buna paramız yettiği zaman göreceksin...

Şimdilik bunlardan fazlasını hatırlamıyordum. Yalnızca bazı sözler, bir ses. Ve de azap. Hakkında espri yapılamayacak kadar şahsi. Ve bana ait olamayacak kadar gerçek.

Sefawynn beni kuşkuyla süzerek bir adım yaklaştı. Evet, davranışlarım klasik bir dermansızlık gösterisine benziyordu ve Sefawynn büyük ihtimalle bıçağa atılacağımdan kaygılanıyordu. Öyle yapmaktansa kendimi solgun bir tebessüme zorladım.

"Pardon," dedim. "Tepetaklak asılı kalmak baş ağrıma iyi *gelmedi*. O kadar sert vurmak zorunda mıydın?"

Gözlerini devirdi.

"Bana gözlerini mi devirdin sen?" diyerek hesap sordum.

"Ah, bak," deyip yine öyle yaptı. "Tavanda örümcek ağları var."

"Beni hazırlıksız yakaladığın için şanslısın," dedim ona. "Bir kavgada çok tehlikeli olabilirim."

"Dikkat et," dedi. "Saçaklardaki örümcekler, ağlarını örecek boş, kullanılmayan yerler ararlar. Böyle konuşmayı sürdürürsen kulaklarının arasındaki engin mağarayı incelemeye gelebilirler, aelv." Sert bir bakış attı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Plan nedir?"

"Lorda kadim ismini kullanarak seni bağladığımı söyleyeceğiz. Eğer sorarsa kraeft'in seni isteklerime uymaya zorladığını ve seni buradan kovduğumu söyle."

"Krayft," dedim. "Anladım."

"Kraeft," dedi.

"Krayft."

"Aksanın..." dedi başını iki yana sallayarak. "Gaellisin, değil mi?"

"Galli mi demek istedin?" dedim ne demek istediğini anlayarak. "Şey, evet. Kesinlikle. Burasıysa..."

"Weswara," dedi. "Hani Weswaralıların yurdu? Bunu bilmediğine inanacağımı düşünemezsin."

Weswara mı? Tamam, İngiltere tarihi hakkında bildiklerim dişe dokunur değildir ama... oranın adını duymuş olmam gerekmez miydi?

"Gel bakalım," dedi Sefawynn. "İyisi mi dostların planımızı mahvedecek bir laf etmeden önce Lord Ealstan'la konuşalım."

Ben onu takip ederken yerden bir fener –sos kabını andıran o eski tarzdakilerden– aldı ve ötekileri üfleyerek söndürdü. Bulunduğumuz yer toplantı salonunun bir yan odası olup alaşağı edildiğim noktaya epey yakındı.

Girdiğimiz ana avlu şimdilik boştu – yine de mumlar hâlâ lordun köşkünün önündeki dut ve süt kâselerini aydınlatmaya devam ediyordu. Bunun halk arasındaki bir batıl inanç olduğunu düşünmemek elde değildi. Anladığım kadarıyla insanların bahsettiği şu "yeröcülerin" gönlünü hoş etmenin bir yoluydu.

"Demek bir şairsin," dedim. "Övünçler ve baladlar sunan bir şair sanırım? Yani bir... ozan mı? Doğru terim o mu?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranmana gerek yok," dedi Sefawynn dümdüz ileri bakarak. Önüne doğru yürümekte olduğumuz köşkün kapısında o genç kule muhafızı şimdi elinde bir balta ve kalkanla nöbet tutuyordu.

"Iıı, hey," dedi delikanlı Sefawynn'e. "Şey... İçeri girebilir misin diye... gidip sorayım mı?"

Genç kadın kafasını salladı. Arkama göz atarken normalden daha temkinliydim. Suratıma kalasla vurduğun ilk seferde kabahat senindi, diye içimden geçirdim. İkinci seferdeyse...

Bekle.

Tıpkı mumlar gibi tabaklar da yerli yerindeydi. Ama içerikleri ortada *yoktu*.

Sefawynn telaşımı fark etmiş olacak ki elini cebine götürerek hızla döndü. "Ne oldu?" diye tısladı.

"Dutlar ve süt," dedim parmağımla göstererek. "Kaybolmuşlar."

"Şaşırtıcı değil," dedi gevşeyerek. "Öcüler senin yakınından ayrılmıyorlar. Uslu durursan üstünde bir salma denerim. Sanırım içlerinden biri çaldığın sayfa yüzünden sana kızgın olabilir."

"O sayfa benimdi!"

"Onlara sunulduktan sonra değildi," dedi Sefawynn. "Seni yazılar hakkında uyarmıştım..."

Avluyu taradım. Boş görünmesine karşın o gölgeler pek çok şeyi saklayabilirdi. Tıpkı... şey, yakalanarak ispatladığım gibi.

Bu bir tür düzmece olmalı, diye aklımdan geçirdim.

O halim selim muhafız geri gelerek bu konuyu düşünüp taşınmama pek vakit tanımadı. Kapıyı bizim için açık tutmakla kalmayıp içeri girmekte olan Sefawynn'i eğilerek selamladı. Görünüşe bakılırsa burada şairlere hürmet ediliyordu. Ortaokul edebiyat öğretmenim Bayan Bushman görse gururlanırdı.

Hatırlanan bir anı daha! Küçük bir girişten geçen Sefawynn'i sırıtarak takip ettim. Tavana zincirlerle bir çift kandil asılmış, yere parlak turuncu ve kırmızı renklerde bir halı serilmişti. Sefawynn fenerinin ağzındaki alevi eliyle koruyarak ilerledi.

Sola sapıp beni büyük bir odaya soktu. Odanın ortasında bir soba, sobanın üstünde de bir kazan vardı. Oda yüksek tavanlıydı – buradaki yapıların ikinci katları yokmuş gibi gözüküyordu. Duvarlar kalkanlarla ve mızraklarla süslüydü.

Ateşin yakınında Lord Ealstan ile karısı olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu bir kadın iki ulakla konuşuyordu. Ulaklar kari-kocaya dönüktü ama onları profilden görebiliyordum.

Bu yüzlerini ilk görüşümdü. Zınk diye durdum. Onları *tanıyordum*. Soldaki –çenesi ile alnı birbirine baskın gelmek için yarışan çam yarması– Ulric Stromfin'di.

Kesinlikle, yüzde yüz, *hiç kuşkusuz* ölmemi isteyen biriydi.

Neden Boyutumdaki Bazı Şeyler Tarihi Kayıtlarla Çelişiyor?

Hiçbir alternatif boyut bizimkiyle tıpatıp aynı değildir. Her biri bizim boyutumuzda yaşananlardan belirli bir sapma gösterir.

Bununla birlikte, bazıları diğerlerinden daha fazla sapar. Bizimkine en çok benzeyen boyutlar (birinci kategori boyutlar) devlet tarafından tarihi araştırmalarda kullanılmak için ayrılmıştır. (Evet, rehberli turlara ayrılan birkaç "tema parkı" boyutu vardır. Oralarda Ortaçağ hayatının gerçekte nasıl olduğunu görebilirsiniz. Fakat —fazla bir masraf yapmadan— koskoca bir boyuta sahip olabilecekken niçin öyle bir yeri ziyaret etmek isteyesiniz ki?)

SSS

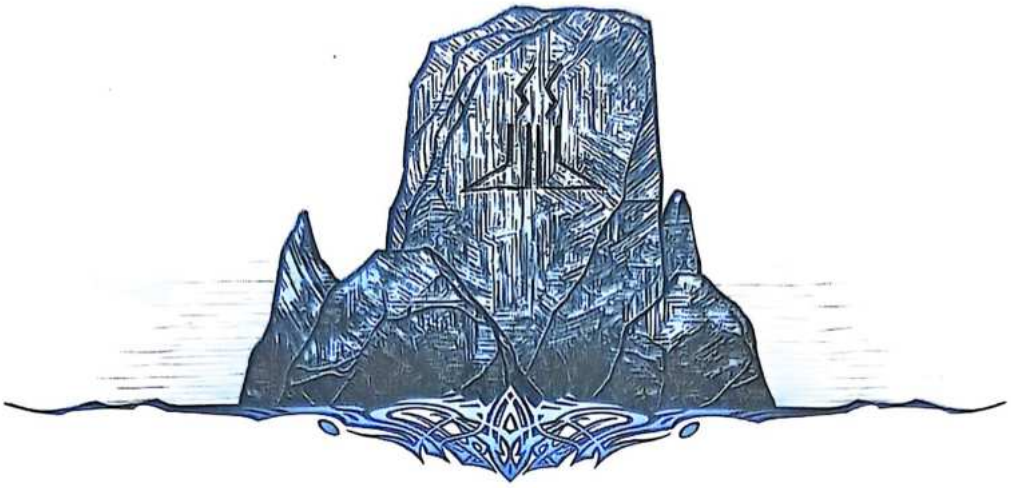
Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® olarak özellikle Dünya-lite™ tecrübesi sunan bir boyutlar bandını seçeriz. Boyutlarımız bazı heyecan verici, öngörülebilir deneyimler –atlı düello turnuvaları, şövalyeler, kaleler ve İspanyol Engizisyonu[1]– sunacak kadar gerçek tarihe yakındır! Fakat onları asla bir tarih kitabı gibi sıkıcı bulmayacağınız kadar özgünlükler içerirler.

Tarihimizdeki tarihi şahısların sizin boyutunuzda da yaşama ihtimalleri düşük olmakla beraber tanışılacak yeni hükümdarlar bulacaksınız. Belki İkinci Richard'la karşılaşmayacaksınız ama İkinci Tom'u vasalınız hâline getirebileceksiniz! Yeni isimlere ve sınırlara sahip krallıklara uğrayacaksınız. Dünya'da hiç gerçekleşmemiş muharebeler göreceksiniz! Boyutlarımızdaki yerel âdetler sıklıkla Dünya'nın tarihsel kayıtlarındakilerden genellikle farklılık gösterir.[2]

Tutumlu Sihirbaz® yalnızca uyanık bir iş insanı değil, aynı zamanda zorluklar çıkaran boyutlar fikri karşısında heyecanlanan bir kâşiftir!

1 Ortaçağların belli başlı dönemleri Sihirbaz Joker™ boyutlar satın alanlar için garanti değildir. Bantlarımız MS 600'lerin başlarından 1350 civarlarına kadarki zaman diliminin denginde yürür. İlaveten bazı Dünya-lite™ boyutları Büyük Britanya'da ciddi kültürel sapmalar gösterir – Romalıların tüm adaya egemen oldukları veya oraya hiç gelmedikleri boyutlar gibi. Belirli bir dönem veya deneyim arzuluyorsanız bir Tümüyle Garantili Boyut™ satın almaya bakın.

2 Bayanlar! Ve o tür şeylere ilgi duyan baylar! Ve bu gibi beyanlarda asla değinilmeyen diğer herkes! Kadınların da pantolon giydiği bir deneyim için eşsiz Gerçek Kelt Anaerkilliği™ boyutlarımızı inceleyebilirsiniz! (Yasal Not: Bu boyutlarda kimse pantolon giyme eğilimi göstermez.) Yüz boyama dersleri fiyata dahildir.

Ulric Stromfin. Fabian Takviyeleri kartelinin Seattle dalının mevcut başkanı.

Takviyeler pahalıydı. Çoğu insan, ebeveynleri kabul edenlere evrensel olarak doğumda tatbik edilen temel tıbbi nanitler dışında hiçbir şeye sahip değildi. Başka bir şey almak için bir yığın paraya ihtiyacınız vardı. Kartel, çaresiz kimseleri bulmakta ve onlara *son derece* yasadışı sözleşmeler imzalatmakta harikaydı. Asla kâğıda dökülmeyen ama şartları çiğnerseniz canınızdan olacağınız türdekileri kastediyorum. Sınırsız geliştirmeli dövüş sanatları ligine katılıp şöhrete kavuşmak için şansınızı denemek mi istiyorsunuz? Kartel yolculuğunuzu finanse edebilirdi. Nadir bir hastalıktan dolayı ölüm döşeğindeki eşiniz için gelişmiş tıbbi nanitler mi gerekiyor? Kartel size yardım edebilirdi. Tabii bir de yasadışı takviyeler vardı. Gizlilik veya silah geliştirmeleri gibi. Bunlara karşılık büyük borçların altına girerdiniz. "Öderken ömür tüketen" türdeki borçların. Hasılalarını kartelle paylaşmaya mecbur hırsız orduları yok değildi.

Tek bir kişinin yüzünü görerek bu konu hakkında hatırladıklarımın miktarı kim olduğumu büyük ölçüde doğruluyordu. Bir gangster veya en iyi ihtimalle bir hırsızdım. Belki rakip bir kartele mensuptum. Nasıl çalıştıkları hakkında bu kadar bilgi sahibi olmamın –ve Ulric'in beni öldürmek istediğini adım gibi bilmemin– başka bir sebebi aklıma gelmiyordu.

Halihazırda içgüdülerime uyup Sefawynn'i kolundan tuttum ve elimle ağzına kapattım. Sonra da onu arkamızdaki girişe doğru sürükledim. Yaptığım hareketle elindeki fener söndü ve yere yağ döküldü.

Genç kadını kapı aralığının hemen yanındaki duvara bastırdım ve tedirgince bekledim. Görülmüş müydüm? Arkamızdan kimse bağırmayınca Sefawynn'e göz attım. Gözleri kocaman açılmıştı ve... Vay canına, şuna bak. Bıçağının ucunu boğazımın yanına dayamıştı. Kız silah kullanmaya aşinaydı.

Tenimi öpen o bıçağa karşın Ulric'ten Sefawynn'e kıyasla *çok daha fazla* korkmam, adamın nasıl biri olduğu hakkında çok şey söylüyordu. "O adam zannettiğim kişi değil ve beni görmesine izin veremem," diye fısıldadım. "Seni o yüzden tuttum. Şimdi bırakacağım ama *lütfen* adamın dikkatini çekme."

Elimi dikkatle ağzından çektim. Beni süzse de bıçağı indirmedi. Yavaşça nefes alırken burnuma şifalı ot kokuları geldi – nane, adaçayı, belki biberiye. Ortaçağ insanlarının leş gibi kokmaları gerekmez miydi? İki haftada bir falan yıkadıklarını sanırdım.

Genç kadın kısık gözlerle bıçağı nihayet boğazımdan çekti. "Dostların olduklarını sanıyordum," diye fısıldadı.

"Daha önce yüzlerini görmemiştim," dedim. "Dostlarım *değiller*."

"Peki kimler?"

"Uzun boylu olanın adı Ulric," dedim. "Bir hırsızdır ama bana benzemez. Bir kartelin patronudur. Şey, bir hırsızlar grubunun lideridir."

"Bir haydut reisi gibi mi?"

"Tabii. Hatta belki daha bile önemlisi. Dinle, o adam *tehlikeli* biri. 'Aelef taklidi yapan' türden bir hırsız değildir. 'Bırakın cesetleri bulsunlar; umurumda değil' diyecek türden bir hırsızdır."

"Barona söylemeliyiz," dedi.

"Hayır, asıl *gizlenmeliyiz*."

"Kardeşim orada."

Öyle miydi? Ulric dikkatimi dağıtmıştı. Ve bir de... diğerinin adı neydi? Ulric'in yanındaki, küreğe benzeyen bir surata ve bir dizi boksör takviyesine sahip daha kısa boylu, daha zayıf adamın? O da...

Quinn. Quinn Jericho. Ulric'in tetikçisi ve sağ kolu. İkisinin de sakalı olduğunu hatırlamıyordum ama bu hâlleriyle burada gördüğüm diğer herkese uyum sağlıyorlardı.

Neden buradaydılar? Ve neden ben olmayan birini arıyorlardı?

"Kardeşine bir şey olmaz," diye fısıldadım. "Ama o adamlar beni görürse *bize* olur. Onlar gidinceye kadar beni sakla."

Sefawynn'in güvenini fazla zorladığımı düşünmeye başlamıştım ki kadın başıyla sağ tarafı işaret etti. Ses çıkarmadan yakındaki küçük bir odaya girdik. Oda bir cephanelikti. En azından askıda bolca balta ve kılıç vardı. Girişteki fenerler yegâne ışık kaynağıydı – ve Sefawynn sadece bir aralık kalana dek kapıyı kapatınca ışık iyice azaldı.

Tam zamanında saklanmıştık, zira henüz iki dakika bile geçmeden Ulric ile Quinn peşlerinde baron ve karısıyla beraber giriş

holüne adım attılar. Onları Sefawynn'in kardeşi de dahil üç uşak izledi. Ozan ile ben kapıya sokulup yarıktan dışarıyı seyrettik.

"Kızıl saçlı o adam görülürse haber salınacak," dedi Lord Ealstan.

"Veya daha başka tuhaf olaylar yaşanırsa," dedi Ulric. "Çayırında yeni bir insan şeklinde yanık izinin keşfedildiğini başkalarından duymak istemiyorum baron."

"Haddini aşıyorsun," dedi Ealstan. "Konta haber salacağım. Sana hiçbir konuda bizzat bilgi verilmesine gerek yok."

Ulric, genç muhafız tarafından –konuşulanları duymuş olacak ki– kendisi için açılan kapının önünde durdu.

Çek git, diye düşündüm Ulric'e bakarak. *Buraya bir ulak taklidi yaparak geldin. Biri sana ulak muamelesi etti diye kızamazsın.*

"Ses tonun hoşuma gitmiyor, Baron," dedi Ulric onun yerine ve dönerken pelerininin kukuletasını indirdi. "Ben... kontun güvendiği biriyim. Yetkilerini paylaşıyorum."

"Alwin sana güveniyor olabilir, yabancı," dedi Ealstan. "Ve öyleyse ne mutlu sana. Ama *senin* burada hiçbir yetkin yok. Ona gidip gördüklerini anlat ve beraberinde vaat sözlerimi de götür. Eğer mesajında yazdığı gibi yeröcüler huzursuzsa bunun sebebini açığa çıkaracağız."

"Öyle, öyle," dedi Ulric girişi gözden geçirerek. "Yeni zamanlar kapıda, Baron. Yeni... iş yapış tarzları da. Bunu duymak seni heyecanlandırıyor mu?"

Hay aksi. Ulric'in bu ses tonuna aşinaydım. Hatta aynı sözleri onun ağzından daha önce de duymuştum.

Kılıçlardan birine uzandım.

"Yeni zamanlar mı?" dedi Ealstan'ın karısı. "Onlar biz istesek de istemesek de gelir. Nasıl ki mevsimlerin değişimine göğüs

geriyorsak onlara da gereriz. Tabii getirdikleri dostlara ve düşmanlara, insanlara ve cinlere de."

"Peki ya o değişen mevsimler beni getirirse?" dedi Ulric. "Bunlardan hiçbiri olmayan birini?"

"Ne dost ne düşman mı?"

"Ne insan," dedi Ulric, "ne de cin." Elini pelerinine soktu ve bir Torrington 11940, yani kuvvet ejektörlerine ve –büyük ihtimalle– anti-nanit yükü taşıyan yayılma mermilerine sahip askeri düzeyde bir tabanca çıkardı. Böyle bir silah en yaman takviyelere sahip birini dahi yere yıkabilirdi.

Kapıda gülümseyen muhafızın en ufak bir şansı yoktu.

Atış yapılırken bakışlarımı kaçırdım. Bu tür bir ateş gücü, iki parmak kalınlığındaki çeliği delebilirdi – kafataslarını ise un ufak ederdi. Patlama kulak çınlatacak kadar yüksekti. Silahın yanında gelmelerine ve bir silahın ateş gücünü azaltmamalarına rağmen Ulric susturucu kullanmamayı tercih ediyordu.

Kulaklarımdaki hafif uğultu, tıbbi nanitlerimin beni daha başka tehlikeli seslerden korumak için hareket geçtiklerinin belirtisiydi. Tekrar o tarafa baktığımda, ölü savaşçıya dair görebildiğim tek şey kapı aralığındaki bir çift çizmeli ayak oldu. Hava duman doluydu. Bu da standart değildi. Ulric bu silahın bir izlenim bırakmasını istemişti – ve yerlilere göz atınca neden böyle olmasını istediğini hemen anladım. Lord Ealstan karısının önüne geçmişti ama gözleri kocaman açılmış, çenesi aşağı sarkmıştı. Arkasındaki afallamış görünen muhafızların ellerinde tuttukları silahlar gevşekçe aşağı sarkmıştı.

"Canımın istediğini öldürürüm," diye konuştu Ulric. "Dedim ya, yeni zamanlar. Daha başka bir kanıt ister misin, Baron?"

"Hayır," yanıtını verdi Ealstan.

Ulric tabancayı Ealstan'ın arkasındaki muhafızlardan birine doğrulttu.

"Hayır, *lordum*," dedi Ealstan.

"Fevkalade," dedi Ulric. "Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum. Sanırım bir geleneğiniz varmış. Bearn-gisel miydi? Doğru söyledim mi?"

"Evet," diye fısıldadı Ealstan.

"Fevkalade," diye tekrarlayan Ulric dönüp Quinn'e kafa salladı. Lord ile leydiyi bir kenara itti ve uzanıp...

Sefawynn'in kardeşini kavradı.

Ah, hay aksi. Çocuğun daha şık kıyafetini fark etmiş, Ealstan'a "küçük baba" dediğini duymuş ve ikiyle ikiyi toplayıp tıpkı benim gibi beş sonucuna varmış olmalıydılar. "Bearn-gisel" denilen şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama Sefawynn'in elinde bıçağıyla durmasına bakılırsa iyi bir şey değildi.

Quinn oğlanı Ulric'in yanına çekti.

Bir rehine alıyor, diye aklımdan geçirdim. *Yerel lordu hizada tutmak için.* İşte bu zalimceydi.

Sefawynn kapıyı tutuyordu, dışarı fırlamaya hazırdı. Kolunu yakalamamla bana doğru döndü. Bakışları onu durdurmaya cüret edemeyeceğimi söylüyordu.

Neredeyse felç edici bir panik hissederek cüret ettim. Sefawynn'i vurduktan sonra muhtemelen içeride saklanan başka biri var mı diye odayı ararlardı.

Gözünün içine bakarak başımı telaşla iki yana salladım. *Hayır*, diye ağzımı oynattım. *HAYIR.*

"Hizada kalırsan oğlunu Wellbury'de görebilirsin, Baron," dedi Ulric. "Muhtar orayı ziyaret etmemi hoş karşılıyor. Oğluna... özel ilgi göstereceklerinden eminim."

Sefawynn elimden kurtulmaya çalıştı ve bir an dışarı fırlayıp Ulric'i bizzat yere yıkmayı düşündüm. Eğer beni gördüğüne şaşırırsa ve tabancayı onun elinden alabilirsem...

Fakat kaplamalarım sadece kısmen çalışır durumdaydı. Canımı boşu boşuna tehlikeye atmış olurdum. Sefawynn'in omzunu sıkarak ona sessizce yalvardım. Lütfen, hayır.

Atlarının getirilmesini isteyen Ulric ile Quinn, oğlanı da beraberlerinde sürükleyerek oradan ayrıldılar.

Sefawynn dizlerinin üstüne yığıldı ve titreyerek ağlamaya başladı. Hiç kimse yerinden kıpırdamadı – ta ki gecede yankılanan toynak sesleri iki "ulağın" onları kusmuş karanlığa karıştığını haber verene kadar.

Sessizliği ilk bozan Ealstan'ın karısı oldu. Uzun boylu kadın yerdeki cesedin yanında diz çöküp başını iki yana salladı.

"Hairud'u çağırın," diye buyurdu. "Önce onunla, sonra da Oswald'ın anasıyla konuşup her ikisine de kahramanlığından bahsedeceğim – ve de vefatından. Defni için bir vazo hazırlayıp onu höyüğümüze yerleştireceğim. Bizi savunurken can verdi."

"Peki, Rowena," diyen bir muhafız koşup gitti.

Rahatlayıp iç geçirdim. Ölümün kıyısından dönmüştüm. Yine de hâlâ sağdım. (Beş yıldız. Ağaç eksikliğine rağmen gizlenme yeri yeterli.)

Lord Ealstan duvarı *yumruklayarak* tüm yapıyı sarstı. "O da neyin nesiydi? O *yaptığı* neydi öyle? Biri gidip ozanı getirsin! Kardeşinin başına geleni öğrenmesi..." Oğlanın adı geçince Sefawynn'in inlediğini duymuş olmalı ki cümlesini yarım bırakıp kapımızdan tarafa baktı.

Kapıyı iterek açtım ve ellerimi havada tutarak Sefawynn'in etrafından dolaştım. Bir küfür homurdanan Ealstan diz çöktü ve başını önüne eğdi. Karısı ile muhafız da derhal onu taklit ettiler.

"Müşerref cin," dedi Ealstan. "Seni hapsetmem başımıza bu kötülüğü açtı. Lütfen halkımdan başka hiç kimseyi alma. Aradığın eşyaları ve daha bile fazlasını bulacağım. Ne olursun. *Merhamet* et."

"Ben..." Ne diyecektim? Kapıdan dışarıya göz attım, sonra çabucak bakışlarımı kaçırdım. Zavallı muhafız bir top mermisiyle vurulmuşa benziyordu. Ulric... usturuplu biri sayılmazdı.

Gördüklerim içimi kaldırdı. Bu... iyiye işaretti, değil mi? Demek ki Ulric kadar alçak biri değildim.

Hayır, değilsin, diye düşündüm. *Ama korkaksın. Ve de bencil. Bir ceset görünce aklına ilk bu mu geliyor? İçinin kalkmasından mutluluk duyman?*

"O ne bir cin ne de bir lord," dedi Sefawynn, beni itip geçerek. "Ne de bir aelv." Kızarmış gözleriyle perişan görünüyor, hançerini asla bırakmayacakmışçasına sımsıkı tutuyordu. "Saydıklarımdan herhangi biri olsaydı elinden bir şey gelirdi. Lord Ealstan, sizden en hızlı atınızı istemek zorundayım."

"Ozan," diyen adam diz çökmeyi ve başını önüne eğmeyi sürdürdü. "Kardeşini... almalarına göz yummamalıydım. Bu haneye senden övünç çıkmayacak. Üzgünüm."

"Aptal değilsin, Küçük Baba," dedi genç kadın. "O şey her neyse hakkından gelemezdin. Onu durdurabilecek tek kişi... tek kişi bendim. Ama gıkımı çıkarmadım. Bir at. Hemen. Lütfen."

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Onlar mola verene kadar peşlerinden gideceğim," dedi Sefawynn, bıçağını hâlâ parmak eklemlerinin bembeyaz kesilmesine

sebep olacak kadar sıkı tutarak. "Sonra da o canavarın karşısına çıkıp onu bağlamaya veya salmaya çalışacağım. Eğer bir aelv veya cinse başarılı olabilirim. Yok eğer bir tanrıysa..."

"Bir tanrı değil," dedim. "Ulric normal bir insan – gerçi bir keresinde kısmen maymun falan olabileceğini düşünmüştüm, orası ayrı. Ama peşinden gidersen öldürülürsün ve..."

Sefawynn kızarık gözlerini bana çevirip öfkeyle bakınca cümlemi tamamlayamadım. Peki, tamam. O an hakkımda neler düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Hayatını kurtarmış olmama rağmen bana teşekkür edeceği yoktu. Yine de hâlinden anlıyordum. Az önce küçük kardeşinizin kaçırıldığını görmüşseniz olumlu duygulara kapılmazdınız.

"Bir at hazırlatacağım," diyen Ealstan ayağa kalkıp eliyle muhafızına ve karısına da aynını yapmalarını işaret etti. "Fakat düşünmeye ve plan kurmaya zaman ayır, ozan. O yaratık kardeşini Wellsbury'e götürüyor. Dolayısıyla onu Wealdsig'in evinde bulacaksın. Delikanlı dilini tuttuğu sürece başına bir şey gelmeyecektir."

"Lütfen," dedi Rowena. "En azından izin ver erzak hazırlayalım. Ve yanına muhafızlar verelim."

"Yaklaştığım görülmemeli," dedi Sefawynn. "Belki bana yardım edecek bir muhafızı kabul edebilirim. Erzak da hora geçer. Mümkünse meditasyon yapmak için kurucunuzun wēoh'una çekileceğim. Övünçlere ihtiyacım olacak. Güçlü övünçlere."

"Elbette," diyen Ealstan elini sallayarak ikinci muhafızı Sefawynn'e eşlik etmekle görevlendirdi. Muhafız bir fener alıp genç kadına karanlıkta yol gösterdi.

Rowena ise ölüme pratik bir aşinalıkla çalışarak kurbanla ilgilendi ve naaşın parçalanmış üst kısmını bir kalkanla örttü.

Ardından kendisine yardım etmeleri için hepsi de kadın olan birkaç uşak topladı ve vücudun bakımına başladı.

Lord da dahil herkes benden uzak durdu.

Sefawynn'e şimdiden ölmüş gözüyle bakılabilirdi. Ulric'in arkasından koşup ona şiir okuyacaktı. Tek soru, Ulric'in onu vurmadan önce ne kadar süre güleceğiydi. Yine de bu benim kabahatim değildi. Demek istediğim buraya gelmem Ulric'in dikkatini çekmesine çekmişti ve işin *o kısmı* benim kabahatimdi. Fakat bu yolculuğa başladığımı hatırlamıyordum bile. Belki de bu boyuta zorla falan gönderilmiştim.

Bulduğum bahaneler boş geliyordu. Cephanelikte saklandıktan, o panik hissine kapıldıktan sonra ne olduğumu tamı tamına biliyordum.

"Hey," dedim uşaklardan biri Oswald'ın kumaşa sarılı bir parçasıyla yanımdan çabucak geçerken. "Buraya ilk geldiğimde yanımda bazı, ıı, efsunlar vardı. Onların nerede tutuluyor olabileceklerini biliyor musun?"

Kadın tedirgin bir parmakla sobanın bulunduğu odayı işaret etti. Başka bir şey sormama fırsat bırakmadan apar topar gittiği için odaya yöneldim. Odadaki duman kokusunun çok az olması hayret vericiydi. Arka tarafa doğru muhtelif etlerin ve meyvelerin sepetlerde tutulduğu bir kilere rastladım.

Kitabımın sayfaları kavruk, yırtık ve düzensiz bir yığın hâlinde bir köşeye bırakılmıştı. Sayfalardan bazıları buruşmuş ve katlanmıştı.

"En azından düzgünce istiflenemezler miydi?" diye söylendim ve yakılmamış bir fener bulana kadar etrafı yokladım. Ateşten aldığım bir dal parçasıyla feneri yaktıktan sonra bir tabure kapıp kilere yollandım.

Her ne kadar içgüdülerim buradan çıkıp gitmemi söylese de iyice meraklanmıştım. Bu yırtık pırtık kâğıt yığınının kim olduğuma dair sırlar içermesi mümkündü–*hangi zamanda* olduğumu söyleyecekleriyse kesindi.

Tabureye oturdum ve nanit kontrol protokolünü açmak için gözlerimi üç defa kırptım. En azından bu kadarını anımsadığıma sevindim. Görsel bindirme ekranı, temel uyanıklık hâlinin kırk sekiz saatten uzun zamandır sürdürüldüğüne ve aşağı yukarı bir gün içinde uyumam gerektiğine dair beni uyardı. Görünüşe bakılırsa baygınlık uyumaktan sayılmıyordu. Bu durum beni pek kaygılandırmadı; bir geçersiz kılma koduna ihtiyaç duymadan beş-altı gün dayanabilirdim ve zaten o koda da sahiptim.

Yerdeki kâğıt yığınına doğru eğildim, sonra hemen dimdik doğruldum. Kâğıtlar artık düzgün bir biçimde istifliydi.

Etrafıma bakınsam da gerek kiler gerekse koca oda benim haricimde boştu.

Belki... belki uyumaya ikazın belirttiğinden daha fazla ihtiyacım vardı. Uzun, *çok* uzun bir gün geçirmiştim. Kalbim göğsümde gümbürdeyerek kendimi tekrar oturmaya zorladım.

Kâğıt istifine tekrar baktığımda daha önce katlı olan birkaç sayfanın artık *katlı olmadığını* ve istifin en üstünde durduğunu gördüm.

"Of, hadi ama!" diye çıkıştım.

İstifi kapıp kucağıma koydum. Biri beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsa başarılı olamayacaktı.

Sayfalara kavuşmasına kavuşmuştum ama artık gözümü korkutuyorlardı. Yine de kendimi devam etmeye zorladım. Sayfa numaralarını kullanarak onları onlu istiflere ayırdım – ve şakacı beni rahat bıraktı.

Okuduklarımdan anlam çıkarmayı denemeden önce her şeyin düzenli olmasını istiyordum. Fakat kâğıtları düzenlerken dikkatimi çeken bir sayfa buldum. Üç yüzlü sayfa numarasına bakılırsa kitabın arkalarından alınmış sayfaya bir dizi soru basılıydı. Soruların altındaki boş satır çizgileri, kitap sahibinin yanıtları kendi eliyle yazması gerektiğini belirtir nitelikteydi.

Nakli kolaylaştırmak için, diye fark ettim. *Vardıktan sonra hafızanı tazelemek için.*

Sayfanın en tepesinde basit, kolay bir soru vardı: *Adın ne?*

Altına da mavi mürekkeple *John West* ismi yazılmıştı.

Of, *kahretsin.* Bu *benim* adımdı.

Altındaysa: *Bir Boyutlararası Sihirbaz™ olmadan önce mesleğin neydi?*

Sayfanın o kısmı yanmıştı ama hiç beklemediğim bir sözcüğü çıkarabiliyordum.

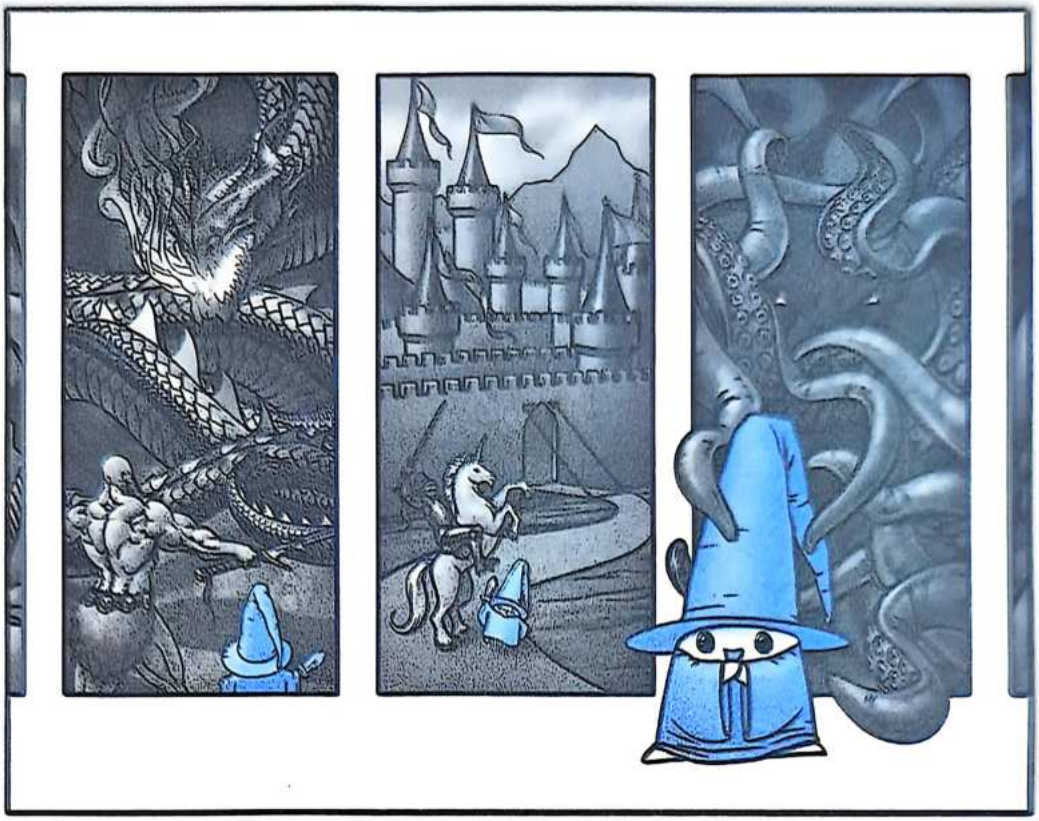
Polis.

Bu kelime, muğlak bir anılar dizisi canlandırdı. Polis akademisi. Üstümde bir üniforma. Vay canına. Bir hırsız değildim.

Seattle Emniyet Teşkilatı: Anti-Kartel ve Yasadışı Takviyeler Şubesi'nde bir uzman dedektiftim.

SSS

Boyutumdan Neler Bekleyebilirim?

Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® yalnızca en yüksek kaliteli boyutları satmaktadır. Sihirbaz Joker™ paketimiz de dahil olmak üzere tüm standart paketlerimiz üç garantiyle beraber gelmektedir.

Devam etmeden önce boyutların en başta nasıl araştırıldığını açıklamalıyız. (Daha fazla bilgi için bkz. sayfa 85..)

Belirli boyutları seçme tertibatı –ne yazık ki– isabetsizdir. Mevcut boyutların toplam spektrumunun, görünür ışığın elektromanyetik spektrumu gibi olduğunu hayal edin. Teknik açıdan renkler sınırsızdır – zira spektrumdaki ufacık bir değişiklik bile kendine özgüdür.

Teknolojimiz, benzer nitelikler paylaşan bir boyutlar bandını

belirleyebilir – bunu, spektrumdaki "mavi" renkler olarak düşünün.

Renk tekerini daraltmak, size "koyu mavi" renkler yelpazesi sunabilir. Benzer şekilde boyutsal bandı daha da daraltmak da size oralardaki mevcut zamanın bizdeki Ortaçağ tarihine çok benzediği bir boyutlar grubu bulacaktır.

Diyelim ki incelemenizi hususi olarak renk spektrumundaki Mavi #000099'a daralttınız. Bu, bizim satın aldığımız belirli boyutların bandıyla örtüşmektedir. (Ortaçağ türevi boyutların ikinci kategorisinin 305. spektrumu.)

Lakin o noktada –tıpkı gözlerimizin farklı farklı Mavi #000099 tonlarını birbirinden ayırt etmekte zorlanabileceği gibi– teknolojimiz Ortaçağ türevi boyutların ikinci kategorisinin 305. spektrumundaki birbirinden farklı münferit yerleri yalıtamaz. Esasen o banttaki sınırsız boyutlardan birini rasgele seçeriz, onu inceleriz ve niteliklerini kayıt altına alırız – sonra da uygunluğuna göre satışa çıkarırız.

Müdahil değişkenler sebebiyle ve memnuniyetinizi sağlayabilmek için üç temel garanti vermekteyiz. Eğer boyutunuz en azından bu üç niteliğe sahip değilse tam para iadesi veya yeni bir boyut karşılığında onu iade edebilirsiniz. (Not: Premium paketler ilave garantilerle satın alınabilir. Bkz. sayfa 192!)

BİRİNCİ GARANTİ

Boyutunuzda çelik üretebilen ama henüz barutu keşfetmemiş bir insanlar topluluğunun yaşadığı bir Büyük Britanya Adası

bulunacak. Söz konusu topluluk, aşağı yukarı Geç Klasik, Erken Ortaçağ veya Geç Ortaçağ (barut öncesi) Dünya zaman dönemine denk işlevsel bir topluma ve kültüre sahip olacak.[1]

İKİNCİ GARANTİ

Büyük Britanya'daki insanlar, modern İngilizce konuşanlara anlaşılır gelen bir dil konuşuyor olacaklar. Boyutsal bandımızı özellikle bu sebeple seçeriz!

Böyle bir dilsel özelliği mümkün kılan şeyin ne olduğu konusunda bir yığın sıkıcı, bilimsel, tarihi zırva olsa da kısa versiyonu şu: Uzak geçmişte çok sayıda Normandiyalı mültecinin Büyük Britanya'ya göç etmiş olduğunu ve bunun da yerel dili derinden etkilediği kanaatindeyiz. Netice dudak uçuklatıcı. İnanmak için bizzat duymanız lazım! Evet, söylenenleri anlayabileceksiniz![2,3]

ÜÇÜNCÜ GARANTİ

Ne İngiliz Adaları'nın ne de Avrupa anakarasının halkı küresel bir pandemiden mustarip olacak. Bu garanti, paketinizin satın alınmasından itibaren beş yıl süreyle geçerlidir. Not: Boyutlararası Sihirbaz™'ların ayrılışlarından önceki haftalarda tıbbi nanitlerini güncel tutmalarını şiddetle tavsiye ederiz. Bu sizi yerel hastalıklardan korumakla kalmaz, ayrıca âleminize zararlı bir şey getirmeyeceğinizi de garanti altına alır.[4,5]

1 Premium paketlerde sınırlı sayıda barut çağı, geç ortaçağ boyutları mevcuttur. Bkz. sayfa 189. Vay, ahbap!

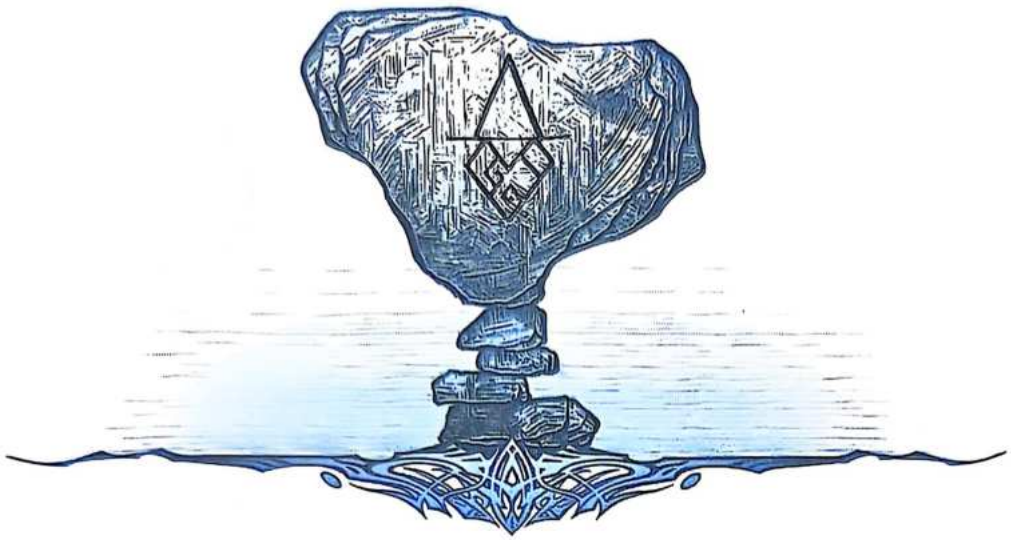
2 İngiliz aksanları ve/veya "kulağa ortaçağımsı gelen" sözcük kullanımı

garantileri premium paketlerimizde eklenti olarak mevcuttur. En iyi durumlarda bile bazı beklenmedik jargon veya tabirlerin var olabileceğini aklınızda bulundurun. Bu bir hata değil, Şahsi Sihirbaz Boyutunuzun™ orijinalliğine orijinallik katan bir niteliktir!

3 Eski İngilizce, Latince, Galce, Ortaçağ İngilizcesi ve muhtelif Keltçe, Germen ve Briton dilleri düşük bir fiyata mevcuttur. Büyük Britanya sakinlerinin modern İtalyanca, İspanyolca, Fransızca ve diğer Latince kökenli dilleri konuşanların anlayabilecekleri diller kullandıkları boyutlarımız da yine yer yer mevcuttur. Güncel listeyi web sitemizde bulabilirsiniz. Uyarı: Bu boyutlar çabucak satılmaktadır!

4 Yasal Not: Salgınsızlık Garantimiz™, kişisel tıbbi nanitler kullanmayı reddeden tüm müşterilerimiz için geçersizdir. Kendi boyutunuza girerken sorumluluk sizdedir. Beki yanınızda önceden hazırlanmış bir tabut getirmeniz uygun olacaktır.

5 Devasa bir küresel pandemiden MUSTARİP bir boyut satın almak isteyen şefkatli biri veya bir tıp meraklısı mısınız? Kara Veba'yı bizzat tedavi etmek istediğiniz oldu mu hiç? Bunu nasıl yapabileceğinize dair daha fazla bilgi için Fantastik Paketler bölümümüzü inceleyebilirsiniz! (Bkz. sayfa 191.) Küresel pandemi boyutları, pandeminin şiddetine bağlı olarak büyük ölçüde indirimli fiyatlarla sunulmaktadır. Uyarı: Bu boyutlar kısıtlı ömürlere sahip olma eğilimi göstermektedir.

Bir polistim.

Bu *öyle çok şeyi* açıklığa kavuşturuyordu ki. Sinsice hareket etmeyi biliyordum çünkü yeraltı faaliyetlerine karşı ön saflarda mücadele eden bir soruşturmacıydım. Kartel taktiklerini biliyordum çünkü kartelleri incelemiş, kartellerin içlerine sızmış, onları nasıl çökerteceğimi planlamıştım. Şubeden tedarik ettiğim takviyelere sahiptim. Ulric ölmemi istiyordu çünkü ne olduğumu biliyordu. Ve bu boyuta gelmiştim çünkü kartel buradaydı.

Hayatım hakkında hâlâ hatırlamadığım pek çok detay vardı ama polis olduğumu keşfettikten sonra duyduğum müthiş rahatlama, ihtiyaç duyduğum tek kanıttı. Yüreğimin derinliklerinde bir suçlu olmadığımı ummuştum. Bu ise *doğruydu*. Bu *bendim*.

Adım John West'ti ve kahrolası bir *kahramandım*.

Peki öyleyse bu konuda ne yapacaktım?

Eh, soruşturmamda bir terslik çıkmış *olmalıydı*. Aksine

inanamayacak kadar hazırlıksızdım. Kıyafetimin bir kısmı dönemselken bir kısmı değildi. Toparlanana kadar sığınabileceğim güvenli bir yerim yoktu – ve yola çıkmadan önce kitabıma şöyle bir göz gezdirseydim bunun iyi bir fikir olduğunu bilirdim. Her şey bir yana, bir tabancam bile yoktu.

Dolayısıyla mantıken ya işim aceleye gelmişti ya bir sürprizle karşılaşmıştım ya da her nedense kendimi bu kadar kısa bir sürede burada bulmayı beklememiştim. Şimdiye kadarki performansım *bariz bir şekilde* tek yıldızlıktı. Daha beteri de olabilirdi ama öyle bir şey katıksız bir beceriksizlik gerektirirdi.

Cehaletimi gidermek için kitabı biraz okumayı denedim. Üç yüzden fazla sayfası vardı ve en az yarısını geri almıştım. Açıkçası başlangıç bölümleri pek yardımcı olmadı. Başlangıç bölümleri, doğru düzgün bir rehberden çok bir pazarlama broşürüne benziyordu ama belki gerçek bilgiler ileriki bölümlerdeydi. Sonuçta kim üç yüz sayfalık bir satış sunumu hazırlardı ki?

Sayfaları şimdilik koltuk altıma kıstırdım ve durum değerlendirmesi yaptım. Görevimi sürdürebilecek bir hâlde değildim. Ama bu beni ne zaman durdurmuştu? Bildiğim kadarıyla asla. Hem zaten başka ne halt yiyecektim? Saklanacak mıydım? Ulric masum bir delikanlıyı pençesine düşürmüştü. Hatta *koskoca bir boyutu* pençesine düşürmüştü.

Kendi boyutuma dönmenin bir yolunu bulup destek almalıydım. Buradan *nasıl* çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bahse varım Ulric ile yalakalarının vardı. Doğru hamle, onu sessizce takip etmek ve istihbarat toplamaktı.

Bugün bir korkak gibi davranmıştım. Belki taktiksel açıdan doğru bir seçim yapmıştım ama bu seçimin bana yanlış *geldiği* kesindi. O yüzden bundan sonra doğru geleni yapacaktım.

Sefawynn'i aramaya çıktım. Avluda, büyük siyah taşın

yakınında Lord Ealstan'ı eyerli iki at ile erzak hazırlarken buldum. Dış kapı açıktı. Oradan bakınca yakın mesafede titrek bir ışık gördüm.

"Sefawynn mi?" diye sordum Ealstan'a, ışıktan tarafa işaret ederek.

"Evet," yanıtını verdi.

Karanlıktayken kendimi avluda hissettiğimden daha iyi hissetsem de bu sefer bir suçlu olduğum yanılgısına kapılmadım. Titrek ışığın belirli bir düzende yerleştirilmiş üçgen taşlarla çevrili küçük bir çimen halkasının merkezinde yer alan banka koyulmuş bir fener olduğu anlaşıldı. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaki taşlar Stonehenge'dekiler gibi kocaman değildi ve uçları sağa meyilliydi. Bankta gözleri kapalı oturan Sefawynn yüzünü göğe doğru çevirmişti.

Dua mı ediyordu? Onu rahatsız etmemeye karar verdim. Bunun yerine taşlardan birine yaslandım ve tekrar nanit protokollerimi açtım. Göz kırpışlarla veya parmak uçlarımı bacağıma değdirerek yaptığım tıpırdatmalarla üç menüden geçtim ve istediğim takviye kontrolünü en sonunda buldum. Artık sahip olduklarım hakkındaki ayrıntıları okuyabiliyordum.

Güçlendirmeli ve yakın dövüş paketli önkol kaplaması, diyordu başlıklardan biri. İkinci bir başlık daha ilginçti. Hayati organ kaplaması. Ona hevesle tıklayarak bir alt menüye girdim.

Durum sadece Devre dışı olarak görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Sistem arızalanmış olmalıydı. Ne yazık ki bir çomakla göğsüme yaptığım birkaç çekingen dürtüş bu kaydı doğruladı. Harika. Belki de patlama kaplamalarımın ayarlarıyla oynamıştı. Başka bir menü açıp Devreye sok seçeneğini seçtim.

Ekranda şu yazı çıktı: Şifre gerekiyor.

Hadi buyurun buradan yakın. Takviyelerimi çalıştırmam için neden bir *şifre* gerekiyordu ki? Bacağımı tıpırdatmakta olan parmaklarımın kolayca aklıma gelen birkaç şifre girmelerine izin verdim ama hiçbiri işe yaramadı.

Sorun giderme'ye tıkladım ama bu eylemim bir web sayfası açmaya çalıştı. Ne güzel. Herhangi bir çevrimdışı kılavuz veya belge yoktu ve sanırım sebebini anlıyordum. Bugünlerde Dünya üzerinde kablosuz bağlantının bulunmadığı bir yer neredeyse yoktu. Sistemi her kim tasarladıysa kullanıcının eski İngiltere'ye ışınlanacağını hesaba katmamıştı.

Nanitlerde veya bir sanal sürücüde depolanan yerel dosyalara da rastlamadım. En azından bunun sebebini hatırlıyordum. Yerel, vücut içi veriler yeterince güvenli değildi. Şube protokolleri her şeye uzaktan erişilmesini gerektirirdi.

Yine de işe yarar bir veritabanı indirmemiş olmam, bu göreve gelişigüzel atıldığımın bir diğer kanıtıydı. Ana menüye dönüp gizli bir komut fonksiyonuna tıkladım.

Bunu nasıl yaptığımı tam olarak bilmiyordum bile. Fakat önümde yeni bir başlık buldum. Gizlilik takviyeleri.

Vay canına.

Hah şöyle!

Derhal gece görüşünü açarak etrafımdaki alanı bir hayli aydınlattım. Görüşüm günışığı seviyesinde değilse bile renkliydi.

Gece görüşüne –ve 3x yakınlaştırmaya– ilaveten ufak tefek birkaç takviyeye daha sahiptim. Parmaklarım için bir hassasiyet ve sabitlik yükseltmesi. Bu özellik kilitleri açmak ve diğer hassas işler için olmalıydı. Sistemleri kablosuz olarak hacklememi sağlayan bir çift izleme yükseltmesi – muhtemelen Ortaçağ'da pek işime yaramazdı ama kimbilir? İşitme duyumu keskinleştirebiliyordum

– bu güzeldi işte. Ayrıca bana basit bir kamuflaj sağlayan bir deri modum vardı – özetle derimin kaplamalı kısımlarını koyu yeşile veya diğer birkaç renge çevirebiliyordum.

Son olarak bir ses moduna sahiptim. Aaaa... işte *bu* eğlenceli olabilirdi. Bunun sayesinde başkalarının sesini taklit edebilir, bazı ilginç efektler ekleyebilir ve karaokede herkesi *ezip geçebilirdim*. Tabii öncelikle karaokeyle beraber elektriği ve, eh, pop müziği icat etmem lazımdı. Fakat böyle bir seçeneğimin olduğunu bilmek hoştu. (Gizli süper güçler için dört yıldız. Günüm –ve gecem– çok daha aydınlık hâle geldi.)

Onları devreye sokmak için menüye erişmem gerekmesin diye gizlilik takviye kontrollerini gözden geçirdim –açıkçası bu menüye geri dönebileceğimden emin değildim– ve sonra arayüzden çıktım.

Sefawynn'in gözü üstümdeydi.

"Mutlu görünüyorsun," dedi.

"Kendi bünyemde biraz araştırma yaptım," dedim. "Sefawynn, kardeşini geri almana yardım etmek istiyorum."

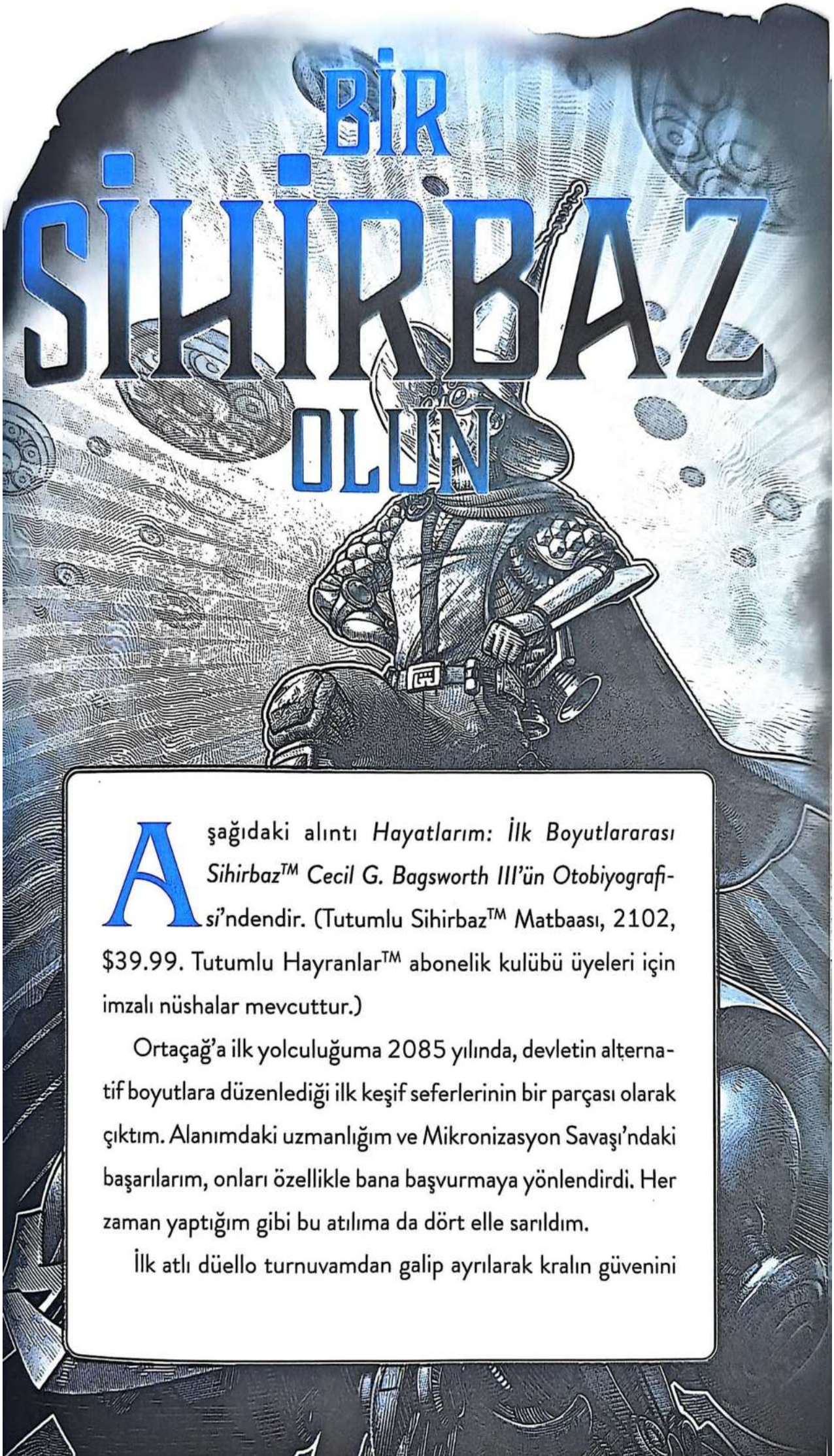
Konuşmadan önce beni uzun uzun süzdü. "Güvenemeyeceğim birinin yardımını istediğimi sanmıyorum. Bana daha adını bile söylemedin."

"Anlıyorum," dedim. "Bana güvenmemekte haklısın. Sana karşı tamamen dürüst olmadım."

"Sahi mi?" dedi, ardından bilerek gözlerini devirdi. "Ah, bak, yıldızlar. Ne kadar da güzeller."

"Bu sefer ciddiyim, Sefawynn," dedim. "Benim bir şarlatan, bir üçkâğıtçı olduğumu düşünüyorsun. Ama değilim. Bunu anlaman çok önemli." Etki yaratmak maksadıyla duraksadım. "Ben bir *sihirbazım*."

Aşağıdaki alıntı *Hayatlarım: İlk Boyutlararası Sihirbaz™ Cecil G. Bagsworth III'ün Otobiyografi-si*'ndendir. (Tutumlu Sihirbaz™ Matbaası, 2102, $39.99. Tutumlu Hayranlar™ abonelik kulübü üyeleri için imzalı nüshalar mevcuttur.)

Ortaçağ'a ilk yolculuğuma 2085 yılında, devletin alterna-tif boyutlara düzenlediği ilk keşif seferlerinin bir parçası olarak çıktım. Alanımdaki uzmanlığım ve Mikronizasyon Savaşı'ndaki başarılarım, onları özellikle bana başvurmaya yönlendirdi. Her zaman yaptığım gibi bu atılıma da dört elle sarıldım.

İlk atlı düello turnuvamdan galip ayrılarak kralın güvenini

kazandıktan ve ilkel bir batarya yardımıyla başrahibe bir elektrik ışığı gösterdikten sonra önemli bir şeyin farkına vardım.

Ben bir sihirbazdım.

Pek çok toplum bazen "bilge adamlar" veya "kurnaz kadınlar" olarak adlandırılan kişilerin etrafında gelişmiş, merak uyandıracak kadar benzer inançlara sahiptir. İster İsveç *de kloka*'sı, ister Galler *dyn hysbys*'ı, ister İncil mecusileri olsun Avrupa ve Ortadoğu folkloru bu âlim-şifacı-filozoflara doyamaz.

"Sihirbaz" kelimesinin ta kendisi "bilgelik" kökünden gelir*. Modern popüler kültür, bu terimi uzun sakalların, sivri uçlu şapkaların ve alnında bir yara izi bulunan eli asalı oğlanların görüntülerini çağrıştıracak şekillerde kullansa bile eski zamanlarda bu bireyleri tanımlayan başlıca unsur sihir değildi. *Bilgiydi*. Evet, bu bilgi öykülerde genellikle esrarlı veya görünmez şeylerle bağdaştırılır – ama sihir, henüz keşfedilmemiş bilim değildir de nedir?

Şu an yaşadığınız hayatta kendinizi başarısız, monoton biri gibi görüyor olabilirsiniz. Hayatta ne kadar az şey başardığınıza hayıflanıyor olabilirsiniz. Fakat insanlık tarihi ölçeğinde siz bir *tanrısınız*. Basit bir lise eğitiminden edindiğiniz bilgiler, tarihteki en büyük akılların kapsamlı bilgileriyle kıyaslandığında uçsuz bucaksızdır. Gerçek anlamda krallıkları devirebilecek teknolojik harikaları cebinizde veya belki vücudunuzun içinde taşımaktasınız.

Hayatta gerçek bir etki yaratmak istediniz mi hiç? Dünyayı, yavan bir "ağaç dik" şeklinde değil de "Rönesans'ı başlat" şeklinde değiştirmek? Krallıkları yönetmek? Milyonlarca hayat kurtarmak? Tarihin gidişatını değiştirmek? Veya sadece ölçülemez bilgi birikiminizle ün kazanmak?

Tarihi ne kadar çok incelersem büyük çaplı başarıların kabiliyetten

---

* İngilizcede "sihirbaz" sözcüğü *wizard*, "bilgelik" sözcüğüyse *wisdom*'dır. –çn

ziyade *zamanlama* üstüne kurulu olduğunu o kadar anlıyorum. Nasıl ki doğa ortaya çıkacak bir boşluğa katlanamazsa tarih de önemli rolleri elinin altındaki insanlarla *dolduracaktır*.

Wright kardeşleri uçabilen ilk insanlar olarak kabul ediyoruz fakat işin aslı şudur ki bir düzine kişi hemen onların arkasından geliyordu. Onlar uçmayı başaramasalardı başka birileri başaracaktı.

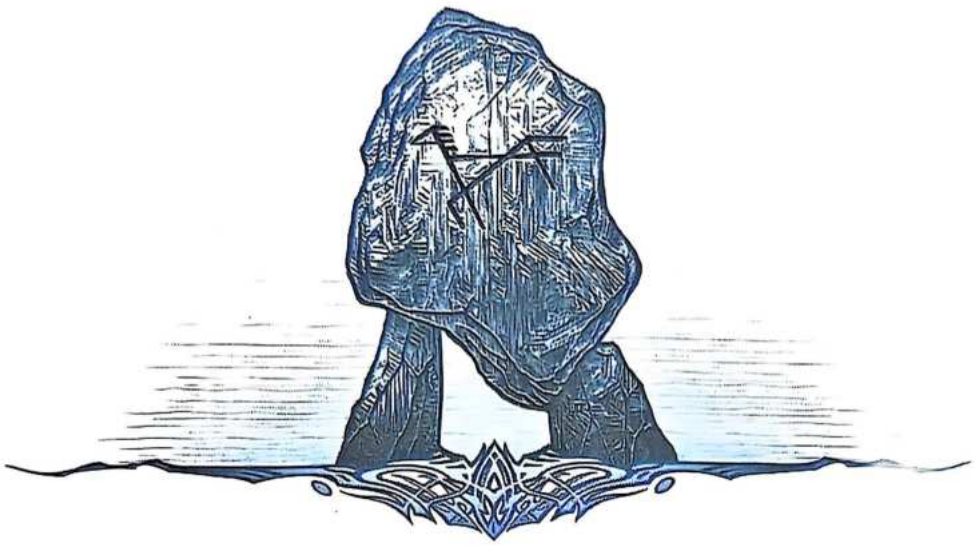
Fizik dersinizde size $E=mc^2$'yi Einstein'ın bulduğu öğretilmiş olabilir ama yüzeysel bir araştırma yürütürseniz kütle-enerji denkliğinin, hepsi de eşzamanlı çalışan düzinelerce biliminsanının çabalarıyla ortaya çıktığını görürsünüz. Einstein özlü gösterimlerde hepsinden daha iyiydi, o kadar.

Kısacası The Beatles modern rock müziği icat etmedi. Modern rock müziği The Beatles'ı icat etti.

Hayatınız alelade değil. Yanlış zamanda yaşıyorsunuz, hepsi bu. Mükemmel Boyutunuz™'u bulun. Kaderinizi kucaklayın –o kader ister Prometheus'un ışığını getirmek, ister amansız bir egemenlik kurmak olsun– ve boyutlarda seyahat edin.

Bir sihirbaz olun.

"Bir ne?" dedi Sefawynn, başını yana yatırarak.

"Ben bir sihirbazım," dedim. "Anlarsın ya, sihir yapan biriyim."

"Her iki kelimeyi de bilmiyorum."

Doğru ya. Kitapta ne diyordu? "Beni bir bilge olarak düşünebilirsin. Bir âlim-filozof... şey... mürekkep yalamış biri. Buna uygun bir kelimeniz var, değil mi?"

"Bir rüncü mü?" diye sordu. "Yazan biri?"

"Evet, o ve daha fazlası," dedim. "Farklı farklı şeyler bilen biri. Tuhaf şeyler, tehlikeli şeyler. Merlin gibi."

"Yoksa... Myrddin'i mi kastediyorsun?"

"Evet! O!"

"Tanrılar aşkına," dedi. "*Sahiden de* Gaellisin."

"Tamam, bak, bunu ispatlayabilirim." Kollarımı kaldırdım,

ardından kırmızıya dönmelerini buyurdum – kanla kaplıymışlar gibi. Öyle bir şey yeterince dramatik olurdu.

Ama... Kahretsin. O kısayol komutu neydi?

"Vay canına," dedi Sefawynn. "Kayan bir yıldız. Ve de ayıya benzeyen bir takımyıldız. Ne kadar da ilginç."

"Bir saniye bekle," dedim.

Bana aldırış etmedi, fenerini kapıp karanlığa çıktı. Ona yetişmek için acele ederken gizli menüyü nasıl etkinleştireceğimi hatırlamaya çalıştım.

"Karanlıkta görebilirim," dedim ona. "*Bunu* etkileyici bulmuyor musun? Hatta—" Kazara bir çalıya dalmamla sözüm yarım kaldı. Bir yandan yürüyüp bir yandan menülere bakmak ve ne kadar gizemli olduğumu ispatlamaya kalkışmak iyi bir sonuç vermemişti.

Çalının içinden zar zor çıktığımda Sefawynn'i feneri havada tutarak beni süzerken buldum. "Demek karanlıkta görebilirsin, öyle mi?"

"Biraz duta ihtiyacım vardı," dedim. "Bir sihirbazlık meselesi için."

"Tabii canım." Dönüp lordun hisarına doğru yürümeyi sürdürdü.

Birkaç saniye sonra gizli menüyü bulup önkollarımı havaya kaldırdım. Artık ikisi de kıpkırmızıydı. "Hah!" dedim.

"Kızılkök boyası," dedi kollarıma şöyle bir bakarak. "Bunu şimdiye kadar defalarca gördüm. Sırada ne var? El çabukluğuyla değneğini bir yılana mı dönüştüreceksin? Sahte bir bıçakla cildin demirdenmiş gibi mi yapacaksın? Ah, bekle. Onu zaten denedin."

"Kardeşinin bıçağıyla," diye belirttim.

"Bıçakları nasıl değiştirdiğini hâlâ çözebilmiş değilim," dedi Sefawynn yavaşlamadan.

"Bak," deyip peşinden koştum, "bir dakikalığına *sabit* durur musun? Seninle konuşmaya çalışmanın ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?"

"Özür dilerim!" diye çıkıştı bana doğru dönerek. "*Bir şarlatan olduğunu çoktan itiraf etmene rağmen* sözlerine inanılmadığını hissettiğin için özür dilerim! Bu geceki *üçüncü* üçkâğıdına inanmadığım için özür dilerim! Bütün bunlar sana ağır geldiği için özür dilerim! Çok zor bir gün geçiriyor olmalısın! *Hâline ne kadar üzüldüm anlatamam!*"

Asabiyetini neredeyse fiziki bir kuvvet gibi hissederek zınk diye durdum. Kocaman açılmış gözlerle birkaç hırıltılı nefes aldı, sonra da dönüp yürüyüşüne devam etti.

"Kardeşin için üzgünüm," diye arkasından seslendim. "Sana yardım etmek istiyorum, Sefawynn."

Tekrar dursa da dönmedi. "Wyrm ve ben fakiriz. Bizden sana değerli bir şey çıkmaz."

"Ücrete ihtiyacım yok," dedim. "Ama bunu yapan adamları tanıyorum. Ellerinden neler geldiğini gördün. Kullandıkları silahlara aşinayım. Onlara karşı koymana yardım edebilirim. Hem zaten her halükârda peşlerine düşmeye niyetliyim – o yüzden oldu olacak birlikte düşelim."

Arkasına göz atıp beni değerlendirdi. Ölçüp biçti.

"Dahası," diye ekledim, "arada bir yalan söylemekte hiç fena değilimdir. Bundan yararlanabilirsin."

"Fena değil mi?" Ellerimi işaret etti. "Sen buna fena değil mi diyorsun?"

"Hey, ilk başta bir aeluf olduğumu sandın, değil mi? Memleketinizde yeniyim ama her şey dikkate alındığında bence iyi iş çıkardım. Hakkımda bildiğini zannettiğin kadar çok şey

bilmiyorsun." Parmaklarımı şıklatmamla kollarım normal rengine döndü.

Bu yaptığım nihayet onu duraksattı. Bana doğru bir adım atıp feneri kaldırdı. "Doğrusu *aelv*. Ve bu gerçekten etkileyiciydi," diye itiraf etti.

"Şey, ben—"

"Nasıl yaptığını söyleme," dedi. "Ben kendim çözerim." Beni tekrar inceledi, ardından feneri salladı. "Gel öyleyse."

Sırıtarak ona ayak uydurmak için acele ettim. O diğer şehre giden yolu kendi başıma bulabilirdim – ama bir yerlinin rehberliğinde Ulric'in izini sürmenin çok ama *çok* daha kolay olacağından kuşkum yoktu. Ayrıca bu seyahat, Sefawynn'i hayatta tutmaya yardımcı olmak gibi bir avantajla beraber geliyordu.

Küçük kardeşinin yakalanmasına izin vermiştim. Artık gerçekte kim olduğumu bildiğim için o hatamı telafi etmeye kararlıydım. Tercihen Ulric'in Seattle Emniyet Müdürlüğü'nün yüksek geliştirmeli nezarethanesindeki bir hücreye tıkılmasıyla son bulacak bir yöntemle.

"Bir adın var mı?" diye sordu Sefawynn.

"Rüncü işimizi görür," dedim. Gerçek adımı duyurmamam daha iyi olurdu – Ulric arkasında bizim boyutumuzdan kişilere karşı gözcülük yapan yardakçılar bırakmışsa John West gibi bir isim *azıcık* dikkat çekerdi.

"Bunun bir demirciye, 'Smith'* adını vermeye benzediğinin herhalde farkındasındır."

"O adı taşıyan pek çok kişiyle karşılaştım," dedim. "Bana uyar." Suratımı yokladım. "Daha az göze batmak için sakal bırakmalı mıyım?"

---

* İngilizcede yaygın bir soyadı olan *Smith* "demirci, nalbant," gibi anlamlara gelir. –çn

Beni süzdü.

"Faydası olmaz mı?" diye sordum.

"Göze batmaman için biraz sakaldan fazlası gerekecek." Ellerimi inceledi.

"Ellerim *hiç de* kadınsı değil," dedim ona.

"Bunu bir hakaretmiş gibi söylüyorsun," dedi. "Bazılarımız kadınların yeterince büyümemiş erkeklerden fazlası olduğunu düşünürüz."

Vay be. "Kadınlara büyük saygı duyarım," dedim. "Ekim ayında göğüs kanseri farkındalığını artırmak için düzenli olarak pembe bir kurdele bile takarım."

Bunu ne halt yemeye hatırlamıştım ki? Bütün o yüzme mevzusundan bile daha yararsız bir bilgiydi.

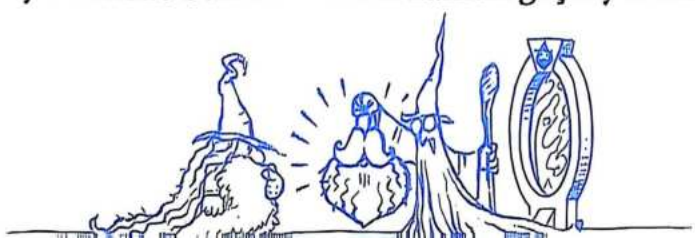
"Amma tuhaf birisin," dedi Sefawynn bana, Ealstan'ın hisarını çevreleyen ahşap sura ulaştığımız sırada. "Sinekkaydı tıraşlı kalmanı öneririm. Ne yaparsan yap dikkat çekeceksin ama bu sayede bilerek öyle yapıyormuşsun gibi görünürsün. Ruhani hâlinle insanlar seni taciz etmeden önce durup düşünürler. Belki. Her halükârda kaçmama yetecek kadar uzun bir süre boyunca sana bön bön bakarlar."

Eh, o hâlde tıbbi nanitleri mevcut sinekkaydı ayarında bıraksam iyi olacak. Ealstan avluda üç at hazırlatmıştı. İçlerinden biri daha ufak tefek bir yük hayvanına benziyordu. Sakın bir katır olmasındı? O an kendim hakkında ne kadar bilgi sahibiysem atlar hakkında da o kadar bilgi sahibiydim.

"Küçük Baba," dedi Sefawynn. "Bu adam yolculuğumda bana katılmakta ısrar etti." Başıyla beni işaret etti.

"Öyle mi?" dedi Lord Ealstan bana bakarak.

"Bu ziyaretimde o kadar harika zaman geçiriyorum ki!" dedim

ona. "Siz fâniler ve maskaralıklarınız yok mu! Talep ettiğim ıvır zıvırlar için koşuşturmanızı seyretmek *öyle* zevkli olacaktı ki! Eğlence diye buna denir!

"Ama maalesef askerinizi öldüren o canavar benim halkımdan bir yıldırım silahı çaldı. Aeleflerin prensi olan babam da beni o silahı geri almakla ve ahmaklığından dolayı fâni hırsızı cezalandırmakla görevlendirdi. Oyunumuzu üzülerek yarıda bırakmak ve ailevi vazifemle ilgilenmek durumundayım."

Yeniden gözlerini devirmesini bekleyerek Sefawynn'e baktım. Öyle yapmaktansa, *Eh, idare eder*, dercesine hafifçe omuz silkti. Hatta belki de, *Fena değil. Gayretlerine karşılık üç yıldız*, demek istemişti. Yoksa yine mi abartıyordum?

Parmaklarımı şıklatarak ellerimi yeniden kırmızıya boyadım. "İntikam için," diye açıkladım Ealstan'ın gözleri faltaşı gibi açılırken. "Babamın yolladığı mesaj bu. Artık tılsımlarımdan ve hilelerimden korkmanıza gerek yok."

Ealstan'ın arkasındaki Sefawynn elini hafifçe kaldırdı. *Belki biraz aşırıya kaçıyorsun*, der gibiydi. Ama o ne bilirdi ki? Küçük babayı bir hayli etkilediğim belliydi – özellikle de parmaklarımı şıklatıp ellerimi eski hâllerine döndürdükten ve adama şışt işareti yapıp göz kırptıktan sonra.

Ealstan bağırarak bir ata daha eyer taktırıp yanımıza getirtti. İri, beyaz hayvanın kuşkuyla bakan gözleri vardı. Lanet olsun. Ona binmem gerekecekti, değil mi? Dahili bir süspansiyonla veya Bluetooth hoparlörlerle donatıldığını hiç sanmıyordum.

"Askerimiz nerede, Küçük Baba?" diye sordu Sefawynn.

"En iyimizi hak ediyorsun," cevabını veren adamın el salladığı karısı bir kalkan ve balta taşıyarak köşkten çıktı. Ealstan onu öptü, ardından silahları eyerine bağladı.

"Sen mi?" dedi Sefawynn. "Küçük Baba, bunu yapmana izin—"

"Oğlan benim ocağımdan alınıp götürüldü," dedi adam. "Üstelik yabancılar konta gidiyorlar. Buranın baronu ve ev sahibiniz olarak o adamların hakkında gelmek benim görevim. Sana eşlik edip övünçlerimi yeniden hak etmek isterim, ozan."

Sefawynn başını önüne eğdi. "Nasıl istersen."

Hıh. Eh, anlaşılan peri rolü oynamayı sürdürecektim. Kitabımın sayfalarını eyerde bir şeyler taşımak için yapılmış gibi gözüken bir kıvrıma tıktım. Eşyamı yerleştirirken Sefawynn'in avlunun merkezindeki iri taşa kadar yürüdüğünü gördüm. Elini taşın üstüne koydu, ardından yüzeydeki oymalara benzer şeylerde gezdirdi.

O şeyler... birer rün müydü? Evet, öyleydiler. Fantastik oyunlarda göreceğiniz türden rünler. Birkaçını tanıdım. Hıh. Yoksa... hafifçe parlıyorlar mıydı?

Yok be, ışığın geliş açısından öyle gözükmüş olmalı. Taşa doğru kafa salladım. "O ne?"

Ealstan surat ekşitti. "Bizimle alay etmek zorunda mısın, aelv?"

"Ben... Eh, bu benim *doğamda* var."

"Rüntaşımız gurur verici bir tarihe sahiptir," dedi Ealstan. "Şu anda bile öcülerimizi bağlayıp yatıştırır. İstersen benimle dalga geç ama onunla geçme. Lütfen."

Peki öyleyse. Sefawynn geri gelip Ealstan'a kafa salladı. O da güneşin doğmakta olduğu karşı ufku işaret etti. "Bu yolculukta başı sen çekeceksin ozan ama güneşin ilk ışıkları güzergâhımızı kutsarken artık yola çıkmamızı öneririm."

İkisi de atlarına ustaca bindi. Bense benimkinin yanında dikilmeyi sürdürdüm. Şimdi... ayağımı... ayak şeyine takıp... kendimi yukarı mı çekecektim? Ben ne yapacağımı çözmeye çalışırken at beni merakla süzdü.

"Bana öyle bakma," diye söylendim. "Taşıtların yolcularına aval aval bakmamaları gerekir."

"Aelv," diye seslendi baron. "Bir sorun mu var?"

"Yaban Avı'nda* at sürdüm," diye yanıtladım. "Bir defasında da katılaşmış bir gökkuşağı vasıtasıyla göğü aştım. Ama her iki olayda da rüzgâr gibi giden aelef binekleri kullanmıştım. Bu hayvan bana... saygı duyarmış gibi gözükmüyor."

"Saygıyı hak etmelisin!" dedi baron. "Elini sakınma. Hayvan ona senin yol göstereceğini bilmeli!"

"Peki, tamam," dedim, sonra da –çaba harcayarak– eyere çıkmayı becerdim. "Belki bugünlük bana gülmemesiyle yetiniriz."

"Ben nereye gidersem o da peşimden gelir, müşerref aelv," dedi lord, bir kahkaha atmamak için kendini zor tutarak. Belli ki gizemli havamdan eser kalmamıştı. "Dizginleri tut ama onu durdurmak istemedikçe onlara sıkı asılma – ve tekrar gökkuşakları görmek istemiyorsan sakın abanma."

"Tamam..." dedim.

Ealstan'ın dönüp baktığı ozan kafa salladı ve güneş parlamaya başlarken bizi oradan çıkardı.

Eh, Ortaçağ'daki ilk günümde fena bir iş çıkarmadığımı düşünmemek elimde değildi. Arkadaşlar edinmiştim. (Şey, yoldaşlar.) Kim olduğumu öğrenmiştim. (En azından adımı.) Hatta neden burada olduğumu bile çözmüştüm. (Endüstriyel ebatta çenelere sahip adamları durdurmak.)

---

* İskandinav Mitolojisi'nde görülmesi uğursuzluk kabul edilen doğaüstü bir olay. –çn

Puanımı artırmaya karar verdim. İki buçuk yıldız: Sakalsız biri için fena sayılmaz. Bu, başlangıçta işlerin nasıl gittiğine kıyasla büyük bir gelişmeydi.

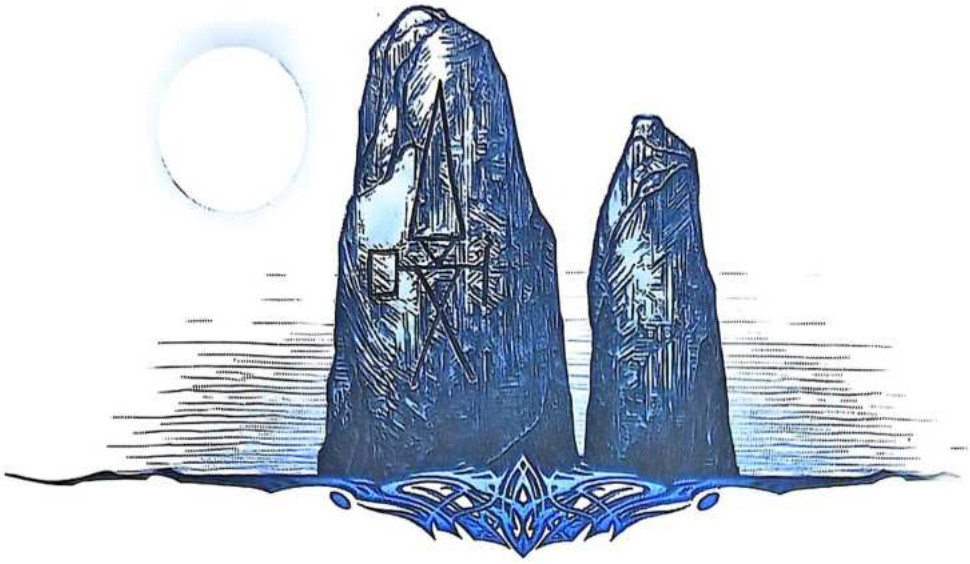
Umudum bir sonraki adımda neden destek, silah veya doğru düzgün ekipmanım olmadan burada olduğumu hatırlamaktı.

BİRİNCİ KISMIN SONU

İKİNCİ KISIM

HİÇ UĞRAŞMADAN NASIL SİHİRBAZ OLUNUR

At sırtında kitap okumak tercih edeceğim kadar kolay değildi – özellikle de söz konusu kitap ciltlenmemişse. Fakat düşürdüğüm sayfaları almak için üç kez durduktan sonra işin usulünü öğrendim. Lord Ealstan ikide bir bana göz atıyordu – sanırım sayfaları bir tür hilenin parçası olarak düşürdüğümü varsayıyordu. Bana duyduğu korkunun bir kısmı kayboluyor, yerini şaşkın bir keyif alıyor gibiydi.

Eh, onu etkilemeyi daha sonra düşünürdüm. Şimdilik dikkatimi sayfalara verip epey önemli gözüken bir sorunun cevabını bulmaya çalıştım. Hangi zamandaydım?

Buranın filmlerde gördüğüm ortaçağ İngiltere'sine benzer bir tarafı yoktu. Baştan aşağı zırhlı şövalyeler neredeydi? Ya mendiller sallayıp konik şapkalar takan genç kızlar? Soytarılar? Ve de... etli börekler? Galiba bu dönem hakkında pek bilgi sahibi değildim.

Dikkatle yöneltilen birkaç soru, Ealstan'ın tümüyle taştan yapılmış bir kale hiç duymadığını ve kale tariflerimi uçuk bulduğunu ortaya çıkardı.

"Anlattıkların kulağa çok boş geliyor," dedi atlarımız sıkı toprak yolda tıngır mıngır ilerlerken. "O kadar büyük bir mekânda ne yapacaksın? Aileni doğru düzgün göremezsin bile. Yine de kulağa çok sağlam geliyor."

"Ben öyle bir şey duymuştum," dedi Sefawynn önümüzden. "Kara Ayı'nın topraklarıyla ilgili öykülerde..."

Bu isim Ealstan'ı susturdu. Veya belki de sebep yorgunluktu. İkisi de dün gece hiç uyumamıştı ve onları enerjik tutan tıbbi nanitlere sahip değillerdi.

"Daha hızlı gitmeliyiz," dedi Sefawynn önden.

"Fazla zorlarsak atları incitiriz, ozan," dedi Ealstan. "Gel düzenli bir tempoda kalalım. O iki adam yolculukları sırasında mola verip uyuyacaktır. Biz mola vermediğimiz için Wellbury'ye onlardan önce varmış oluruz. *Gerçekten* neler olup bittiğini muhtardan öğrenebilir ve düşmanlarımıza geldikleri zaman düşecekleri bir tuzak kurabiliriz."

Makul bir plandı. Mistik güçleri olan biriyle nasıl başa çıkardın? Destek bulurdun ve onları gafil avlardın. Fakat maalesef düşmanlarımız da uyumak için mola vermeyecekti.

"Ben... Wellbury'ye onlardan önce varabileceğimizi sanmıyorum, Ealstan," dedim. "Ulric ile Quinn uyumaya ihtiyaç duymayacaklar. Ayrıca hazırlık yapmaya ne kadar süre ayırdıklarına bağlı olarak atları... şey... görünümlerine rağmen fâni olmayabilir."

Şahsen *ben* Ortaçağ'a gelip de nispeten dikkat çekmemeyi planlasaydım yanımda birkaç geliştirilmiş at getirirdim. Hatta

tedbir olsun diye muhtemelen bir-iki uçanmotorsiklet bile getirebilirdim.

"Uyumaya ihtiyaç duymayacaklar mı?" dedi Ealstan. "Sıradan insanlar olduklarını söylemiştin."

"Aeleflerin bazı güçlerini çalmış sıradan insanlar," dedim. "Ulric sanırım bir fâniye aeleflerinkine yakın bir bünye bahşedebilen Zindelik Kolyesi takıyor."

"Yani senin de mi uykuya ihtiyacın yok?" diye sordu Ealstan.

"Aşağı yukarı haftada bir transa girsem yeter," dedim. "Vatanımın güzelliğini düşünmek –ve onun tarafından tazelenmek– için. Bu yaptığım bir fâniye uyumak gibi gözükebilir, zira türünüz tazelenmek gibi şaşaalı bir şey ile bilincini kaybetmek gibi kaba bir şey arasındaki farkı ayırt edemez."

Ealstan sözlerimi düşünceli bir ifadeyle karşılasa da Sefawynn atını yavaşlatıp benimkiyle aynı hizaya getirdi ve Ealstan'la yer değiştirdi.

"Hindiba kökü," diye bana fısıldadı.

"Affedersin?" diye sordum.

"Bir keresinde çocukları uyuyamayan bir kadına yardım etmiştim," diye açıkladı, sesini duyamayacağından emin olmak için Ealstan'a göz atarak. "Kadın öcüleri suçlasa da çocuklar hindiba kökü kemiriyordu. O kök yiyeni uyanık tutar. Anlattığın şeyi öyle yapıyorsun."

"Gerçek bir sanatçı, sırlarını asla ortaya dökmez," dedim. "Peki kollarımdaki değişimi nasıl yaptığımı çözebildin mi?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedi, ardından daha vakur bir tavır takındı. "Neden düşmanlarımızın atlarının fâni olmadığını söylüyorsun?"

"Atlara yedirebileceğin bazı şeyler var; dinlenme ihtiyacı

duymadan uzun bir süre koşmalarını sağlar," dedim. "Bu, rün-cülerin bir sırrıdır."

Kendisiyle kafa bulup bulmadığımı anlamaya çalışırcasına beni kısık gözlerle süzdü.

"Seni kandırmaya çalışmıyorum, Sefawynn," dedim ona. "Gerçeği en fazla bu kadar açıklayabilirim. Lütfen bana güven."

Başını iki yana sallasa da gözlerini önüne çevirdi – ve ansızın öyle bitkin gözüktü ki. Çöküк omuzlar, kızarık gözler. Buna rağmen hiçbir şey söylemeden ilerlemeye devam ediyordu.

"Onu bulacağız," diye söz verdim. "Wyrm'i senin için kurtaracağım."

Tekrar bana bakmasına rağmen bu sefer yavaşça kafa salladı. Ve... kahretsin, nedense konu dışına çıkmıştım. Az önce hangi zaman diliminde olduğumu çözmeye çalışmıyor muydum?

Jen bunu ilk bakışta anlardı. Sayfaları gözden geçirirken onu özlüyordum. Avrupa'ya yaptığı o yolculukta can vermişti. Kaşla göz arasında yok olmuştu. Yağmurun altında bırakılmış bir tuvaldeki ıslak boya gibi. Ailesi eskiden beri benden hazzetmezdi. Ölümünü bir *mesajla* öğrenmiştim. Bir cenaze töreni bile düzenlenmemişti.

Jen hep bu boyutlardan birine yolculuk etmeyi istemişti ve şimdi ben buradaydım. Kısmen onun sayesinde...

Bilgiler hafızama azar azar geri geliyordu. Mesela Tacoma'da geçirdiğim çocukluğum hakkında bir yığın şey hatırlamaya başlıyordum. Ayrıca yirmili yaşlarımın büyük bir parçası da yerine oturuyordu: polis akademisi. Lakin hâlâ bol miktarda boşluk mevcuttu. Neden akademiye nispeten geç başlamıştım? O zamandan beri geçen yıllarda neler yapmıştım?

Ulric'i durdurmak için bu boyuttaydım, değil mi? Bunun Jen hakkında anımsadıklarımla nasıl bir bağlantısı vardı? Bir

parçam, Jen artık öyle bir şey yapamayacağı için onun hayalini gerçekleştirmek amacıyla buraya geldiğimi hissediyordu. Hangisi doğruydu? Bir polis operasyonu mu, yoksa müteveffa bir sevdiğimi anmanın yolu mu? Her nasılsa ikisinin birden olması mümkün müydü?

Her halükârda, sonunda kitabımda bazı yararlı bilgilere rastladım.

Eğer bir Sihirbaz Joker™ boyutunda karar kıldıysanız ilk başta biraz bocalayabilirsiniz! Alternatif boyutlarda her türlü şey vuku bulabilir ama belli başlı hadiseler çok ama çok daha muhtemeldir. (Diğerleriyse o kadar akılalmazdır ki –teoride mümkün olmalarına rağmen– istatistiksel açıdan imkânsızdırlar. Bkz. SSS: Konuşan Muzlarla Dolu Bir Boyutum Olabilir Mi?)

Onları ayıklayıp eşsiz deneyimler olarak satmaya çalışmamıza rağmen tarihsel kayıtlarla uyuşmayan bir boyuta düşmeniz tamamen mümkündür. Paniklemeden önce hangi çağda olduğunuzu belirlemek için bu kolay ayrım hatlarını kullanın. (Unutmayın, ortaçağ Britanya'sına tek bir zaman dilimi olarak muamele etsek de Ortaçağ gayet çeşitliydi! Pek çok farklı kültür, teknolojik devrim ve dönem içerirlerdi.)

Kaleler, şövalyeler ve sancaklar görüyor musunuz? Tebrikler! Bir Yüksek Ortaçağ boyutu bulmuşsunuz. Gidin, atlı düello turnuvasına katılın.

Kaleler veya şövalyeler görseydim bunu okuyor olmazdım. Başımı iki yana sallayıp arayışımı sürdürdüm.

kıyafetler giyip hisarlar inşa etmeyi çok seven askerler mi var? Roma Dönemi'nde olabilirsiniz! Onlar da bir süre Britanya'da yaşadılar – ve pek çok boyutta tüm adayı fethettiler! Bazı boyutlarda, Roma istilacıların eline geçtikten sonra Britanya, Roma İmparatorluğu'nun merkezi hâline bile geldi. Daha fazla bilgi için 182. sayfaya bakın.

Çevremdeki insanlar *Romalı* olsalardı bunu cidden fark etmeyeceğimi mi düşünmüşlerdi? Yazarlar ne kadar salak olduğumu varsaymışlardı ki? Yine de... şimdiye dek başımı ne kadar derde soktuğumu düşününce bu yönde mantık yürütmemeye karar verdim.

Boyutunuzdaki insanlar savaşa giderken yüzlerini maviye mi boyuyorlar? Gündelik hayatlarında çok az metal kullanıyor veya hiç metal kullanmıyorlar mı? Sanat eserlerinde düğüm desenleri kullanmayı özellikle seviyor veya görünüşte hiçbir sebep yokken iri taşlar mı taşıyorlar? Kelt egemenliğindeki bir boyutta olabilirsiniz! Bu insanlar, Britanya'nın yerel halkıdır ve çoğu boyutta teknolojik açıdan bir Roma veya Yüksek Ortaçağ boyutundakiler kadar gelişmiş değillerdir. Daha fazla bilgi için 184. sayfaya bakın.

Bu, olabilecek bir ihtimal gibi görünüyordu. Buranın halkı taşlara düşkün gibi gözüküyordu –en azından onları dini mekânlarının etrafına yığıyorlardı– ve teknolojik açıdan hiç de gelişmişe benzemiyorlardı. Fakat kılıçları bana demirden yapılmış gibi geliyordu. Okumaya devam ettim.

Boyutunuzdaki insanlar Vikingleri mi andırıyor? Savaş sanatından iyi anlamalarına ek olarak tam takım plaka zırh gibi gelişmiş şeyler

değilse bile basit zırhlar ve kalkanlar mı kullanıyorlar? İsimleri kulağa eski İskandinav dilinde ama saçma gelen tanrılara mı yapıyorlar? Bir Anglosakson boyutunda olabilirsiniz!

"Hey, Sefawynn," dedim. "Taptığınız tanrıların adı neydi?"

Bana göz attı. "Nasıl hem bu kadar çok bilip hem de bu kadar az biliyorsun?"

"Söyleyiver işte," dedim.

"Woden'in gözü altında yaşarız," dedi. "Bu diyar ona aittir. Bütün sözcüklerin sahibi odur ve bütün dünyaları o düzenler. Onun hikmetiyle ve onun eliyle kutsanırız."

"Kutsanmak mı?" dedi Ealstan. "Herhalde lanetlenmek demek istedin."

"Günaha girme," diye adama çattı Sefawynn. "Woden fedakârlık talep eder. Yeterince çabalarsak azmimizi görür ve mevsimleri yine bizim yararımıza çevirecektir."

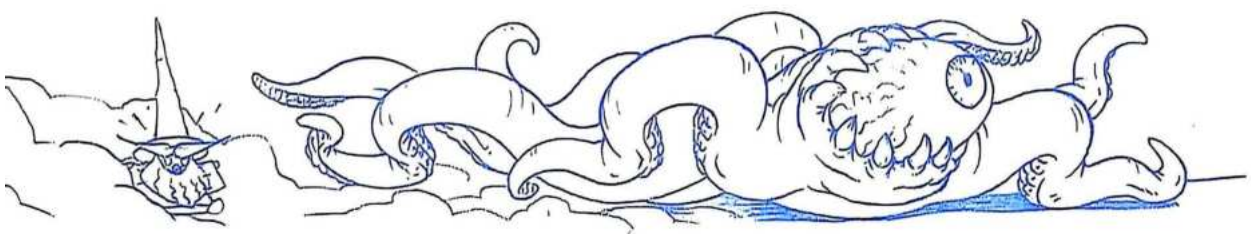
İlginç. "Peki başka tanrılar da var mı?" diye sordum.

"Logna," dedi Ealstan. "Canavarların anası, sözcüklerin hırsızı. Savaşçı Tiw – ve de Woden'in oğlu Thunor. Woden'in karısı ve Thunor'un anası Friag. Yazıyı o icat etti ve Kara Ayı'ya karşı verilen savaşta öldü. Woden bunun üzerine bize yazı yazmayı yasakladı."

Bütün bu isimler *sahiden de* kulağa tanıdık geliyordu. Woden sakın... Odin olmasındı? Thunor ise... Thor? Vay canına. Kitap işe yarar bir şeyler içeriyordu!

"Atalarınız nereden geldiler?" diye sordum.

"Denizleri aşarak buraya göçtük," dedi Sefawynn.

"Hordamanların akınlarından kaçtık. Bu memleketi sahiplendik ve bize ilk başta toprak sunan ama sonra bizi soymaya çalışan kalleş Gaellileri geri püskürttük. Yine diyorum, nasıl olur da bunları bilmeyip—"

Ona daha fazla kulak asmayıp tekrar okumaya döndüm.

"Anglosaksonlar" Dünya'nın beşinci yüzyılında Britanya'ya yerleşmiş (ilaveten İskandinav kültürel köklere sahip) muhtelif Germen kabilelerine atfen kullanılan genel bir terimdir. Daha fazla bilgi için 186. sayfaya bakın!

Hevesle o sayfayı aradım ve...

186. sayfa kayıptı. Zaten olmasa şaşardım. Elimdeki tek şey 188. sayfada yer alan bir bitiş paragrafıydı.

mamafih İngiliz toplumunda derin ve önemli bir etki bırakmış savaşçı bir halktır. Hatta İngiltere adı, Angleler olarak bilinen kabileden gelir!

Deneyimlerimize göre asıl Angleler (kendi dillerinde Aengliler) veya Saksonlar (yahut Seaxeler) pek çok boyutta ortaya çıkmazlar. Hatta gerçek tarihsel devirlerde Anglosaksonlar ismi yerine kendi kabile adlarını kullanırlardı – Gewisseler veya Mierceler gibi.

Bu isimler boyutunuzda bilinmiyorsa kaygılanmayın. Bu yaygın bir durumdur! Hatta kendi köklerine, geleneklerine ve inançlarına sahip kabileler bulacaksınız! Kararsız kalırsanız adaya çıkıp yerel Britonları oradan atmış Vikingimsi bir halkla ilgili öykülere karşı kulağınızı açık tutun. (Anglosaksonlar yabancılara kendi dillerinde "gaelliler" derlerdi. Modern Galli adının kökeni de bu kelimedir.)

Nihayet *bir şeye* yanıt bulduğum için mutluydum. Önceki sayfaya attığım kısa bakış bana Anglosaksonlardan sonraki devre Norman Devri dendiğini gösterdi. Anlaşılan bu boyutların geçmişinde, Britanya'ya bir Norman dili akımı gerçekleşmişti ama bu yerler hâlen bizim tarihimizi izleme eğilimindeydi – daha sonra düzenlenecek ikinci bir Norman istilası da dahil.

En azından Norman Devri aşina olduğum bir şeydi. Fransızlar –veya daha eski Fransız-vari halk– MS 1066 civarında denizden gelip Britanya'yı fethetmişti. Buna dayanarak MS 500 ile 1066 arası bir zamanda olduğumu söyleyebilirdim.

O hâlde bir kaleyle veya, şey, trebuşeyle* falan karşılaşmayacaktım, değil mi? Bildiklerim bundan sonraki dönemlere ait gibi görünüyordu. Bu da bu dönemle ilgili yalan yanlış önyargılara sahip olmayacağım anlamına gelirdi, değil mi?

Of be. Jen olsa buna bayılırdı.

Yolculuğun sonraki birkaç saatini yoldaşlarıma gösteriş yapma yolları arayarak geçirdim. Ellerimin rengini değiştirme numarası hariç takviyelerimle yapabileceğim tek bariz şey sesimi değiştirmekti – gerçi içgüdülerim o gücümü saklamam gerektiğini söylüyordu. Bu, öylesine bir partide hava atmak için açık edilecek türden bir avantaj değildi.

Bir çift eğitimsiz, geri kalmış Anglosakson'u etkileyebilmemin başka bir yolu muhakkak olmalıydı. Nitekim modern bir eğitimim, geçmişi bilme avantajım ve bilimsel yönteme dair bir anlayışım vardı. Üstüne üstlük burada nadir gözüken okuma-yazma becerisine bile sahiptim. Bugüne bugün bir *sihirbazdım*.

Lakin kalemimi çıkarıp Sefawynn'in adını yazdığımda beti

---

* Orj. *trebuchet*: Mancınığa benzer ama daha gelişmiş bir kuşatma silahı. –çn

benzi attı ve bana tısladı. "Woden'in asabını bozma! Efsunlar bizi yok eder. Ealstan'ı kandırmış olabilirsin ama kendini kandıracak kadar ileri gitme!"

Eh, demek ki bundan bana hayır yoktu. Yapabileceğim başka bir şey mutlaka olmalıydı. Ben modern biriydim! Barut, elektrik, antibiyotikler!

Peki barutun, elektriğin veya antibiyotiklerin nasıl *üretildiğini* biliyor muydum? O sonuncusu için... küf gerekmiyor muydu? Ayrıca barutun içinde yarasa sidiği falan yok muydu? Hay aksi. Bu, boyutsal yolculuk kaynaklı bir unutkanlık değildi. Daha önce hiç elektrik üretmem *gerekmemişti* ve penisilin hakkında öğrendiklerim aklımdan uçup gitmişti.

Modern eğitimin –her ne kadar göklere çıkarılsa da– iki şeye dayandığını fark ettim. Bunlardan ilki uzmanlıktı. Modern teknoloji, bireysel bir faaliyet olamayacak kadar karmaşıktı. İkincisiyse dayanak kaynaklarıydı. Okulun asıl amacı bize nasıl öğreneceğimizi öğretmekti. Basit bir Vikipedi makalesine erişimim olsaydı barut üretebileceğimden hiç kuşkum yoktu. Deney yapma sürecini anlıyordum ama insanlığın bilgi dağarcığının tamamını ezberlememiştim. Kısa bir internet aramasıyla istediğim bilgilere ulaşabiliyorken niye öyle bir şey yapacaktım ki?

Bütün bunlar iyi hoştu – ta ki geçmişte mahsur kalana dek. Kesinlikle sistemdeki bir kusurdu bu. (Modern internet: üç buçuk yıldız. Ortaçağ'da zayıf çekim. Lütfen sorunu bir an önce giderin, geliştiriciler.)

Yol alırken kendimi Anglosaksonlarla ilgili sayfanın kenarlarına çizim yaparken buldum. Artık at sırtında kalmanın püf noktasını öğrendiğim için dizginleri doğru düzgün tutmam gerekmiyordu. Hayvan kendi başının çaresine bakarak diğerlerini

takip ediyordu. Bu da bana bizzat *yaratabileceğim* birkaç şey düşünmek için zaman vermişti.

"Hey, Ealstan," dedim karalamayı sürdürerek, "hiç kalkan duvarı diye bir şey duydun mu?"

"Savaşçıların uyum içinde çalıştıkları şeyi mi?" dedi. "Hani mızraklar ve kalkanlar kullanarak düşmana karşı bir hat oluşturdukları? Bu yaygın bir savaş taktiğidir, aelv. Neden soruyorsun?"

"Bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum, o kadar," dedim. "Peki ya su çarkları? Su çarklarınız var mı?"

"Tahıl öğütmek için mi?" dedi keyifli bir sesle. "Evet. Stenford'da bir tane var. Görmedin mi yoksa?"

"Eşek şakası yapacak fâniler aramakla meşguldüm," dedim. "Bu arada eve döndüğünde yatağının altına *bakma*." Peki ya basit el aletleri? Ama çarkları vardı ve bu yüzden manivelaları da olmalıydı. "Ya makaralar? Halkınız makaralarla yük kaldırır mı?"

"Elbette kaldırırız," dedi gülerek. "Logna aşkına, hisar surlarını nasıl inşa ettik sanıyorsun?"

Kahretsin. Sahiden de işlerine yarayacak hiçbir şey bilmiyordum, değil mi? Neden mağara adamlarının yaşadığı zamanlara gönderilmemiştim ki? İki tahta çubukla ateş yakma becerimi kullanarak *onların* akıllarını başlarından alabilirdim.

...Bunu yapabilirdim, değil mi? Çubuklardan birini... diğerine sürterek? Hızlı hızlı? Ya da öyle bir şey işte?

Kahretsin. Muhtemelen kılıç dişli bir koalaya falan yem olurdum. Ben en iyisi hâlime şükredip—

Sefawynn ansızın bir nida attı. "Tiw'in kutsal adı aşkına, o da ne?" Yine yanımda at sürüyor ve ellerimi işaret ediyordu.

"Yazıyı mı kastediyorsun?" dedim. "Evet, biliyorum. Efsunlar ve—"

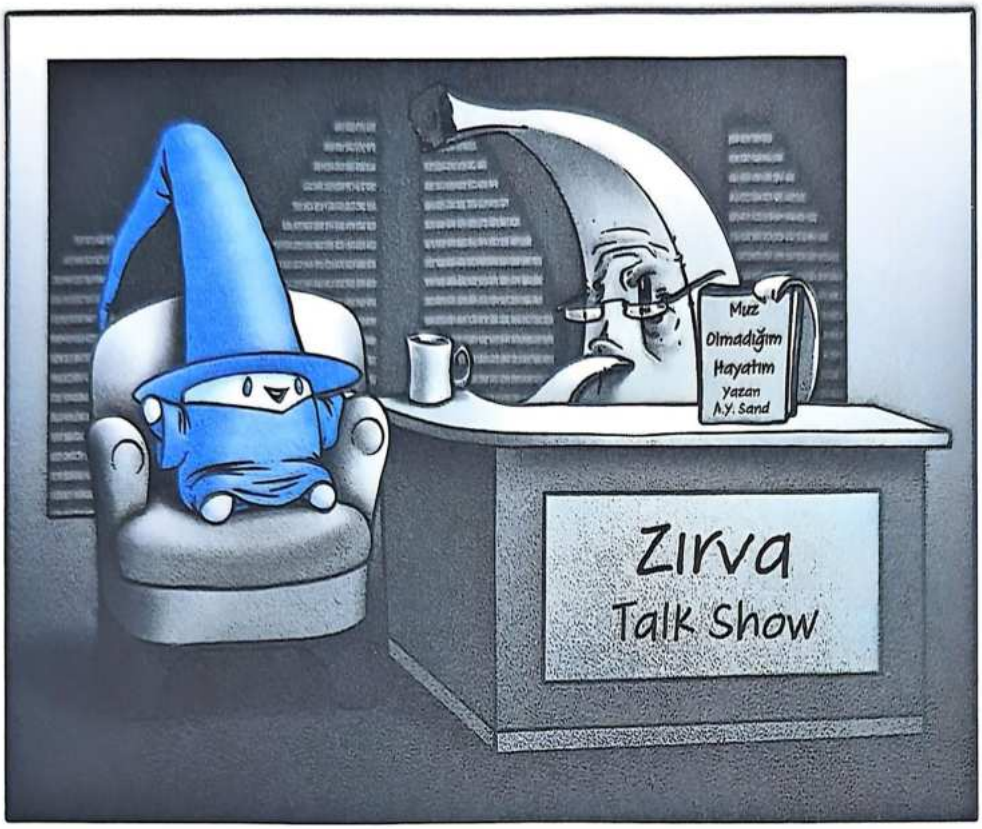
"Hayır!" dedi. "Yanına yaptığın şey de ne?"

Sefawynn'in yüzünü hızlıca çizdiğim yere göz attım. Öyle matah bir şey değildi. Altı üstü basit bir resim çizmiştim...

Fakat modern bir perspektif anlayışıyla. Gölge taramasıyla. Altta yatan kaslara ve gölgelerin düşüşüne dair temel bir ressam bilgisiyle.

Vay anasını! Belki eğitimim *tamamen* işe yaramaz değildi.

Konuşan Muzlarla Dolu Bir Boyutum Olabilir mi?

Hayır.

Sefawynn, Ealstan'a seslenince adam dönüp yanımıza geldi. Çizimi alıp inceledi, sonra Sefawynn'e ve ardından tekrar sayfaya baktı. "Tanrılar aşkına," diye fısıldadı. "Benzerlik hayret verici!"

Eserim o kadar iyi bile değildi. Rehberin kenarlarına tükenmezkalemle çizim yapmanın tercih ettiğim bir yöntem olduğu söylenemezdi. Fakat yoldaşlarım *şaşkına* dönmüşlerdi.

Saatlerdir yol aldığımız için mola vermeyi kararlaştırdılar. Atlarımızdan inip yol kenarındaki küçük bir kuytuluğa yerleştik. Sefawynn yemek olarak biraz tütsülenmiş et ve ekmek çıkardı. Ealstan da o esnada saygılı bir dille resim çizmemi seyretmek için izin istedi.

Bir bölümün sonunda daha geniş bir boş alan buldum, ardından adamın kısa bir eskizini çıkardım. Bunu yaparken karşımdaki insanların hayatları boyunca ne türden sanatlar gördüklerini –veya görmediklerini– düşündüm. Belki üstünde resimler olan

birkaç çanak çömlek. Belki taşa veya metal takılara yapılan sarmal veya düğüm desenli süslemeler. Tasarımlar son derece detaylı ve çetrefilli olabilirdi ama eski zamanlardaki en yetenekli sanatçılar bile modern çöp adamlara benzer bir tarz kullanmışlardı. Gerçekçi resimlere ve çizimlere olanak sağlayan anatomik ve perspektif çalışmalar ancak Rönesans'tan sonra görülmeye başlanmıştı.

Ben çizim yaparken Ealstan omzumun üzerinden resme baktı. Sefawynn bile seyretmek için yanıma sokuldu. Eskiz şekillendikçe gözleri faltaşı gibi açılan Ealstan elini ağzına götürdü.

"Bu *benim*," diye fısıldadı. "Aelv, uhrevi bir yeteneğin var..."

Gülümseyip daha fazla avantaj sağlamak için el sabitleyici takviyelerimi devreye soktum. Yine de eserim modern standartlara göre çok da etkileyici değildi. Acaba Ealstan sanat okulunu yarım bıraktığımı bilse ne düşünürdü? Acaba—

Sanat okulunu yarım bırakmıştım! Ergenliğimin sonlarında ve yirmili yaşlarımın başında *bununla* uğraşmıştım! Hafızamdaki liseden mezun olma ile polis akademisine kaydımı yaptırma arasında yer alan boşluk küçüldü. *Bir ressam* olmayı denemiştim.

Eserlerimin diğer öğrencilerinkilerle boy ölçüşemeyeceğini anlamamın ardından üçüncü senemde okuldan ayrılmıştım. Kalmam sahtekârlık olurdu. Kalıcı değerde bir şeyler yaratabileceğimi düşünerek ahmaklık etmiştim.

Fakat akademideyken sanatımı... bir şekilde... kullanmış mıydım?

"Aelv," dedi Lord Ealstan, "bu resim sana ruhumu kontrol etme gücü vermiyor, değil mi?"

Verdiğini iddia edesim yok değildi...

Hayır, uslu dur.

"Hayır, Ealstan," deyip eskizi tamamladım – kalemimin mürekkebi bitmek üzereydi. "Bu yalnızca bir çizim; mistik bir tarafı yok. Hatta türümün ressamları arasında bunun o kadar güzel bir eser olduğu bile söylenemez."

"O hâlde diğer ressamlar ilahi bir beceriyle çalışıyor olmalılar," dedi Ealstan. "Hayatım boyunca buna benzer bir şey hiç görmemiştim. Hem de ne kadar çabuk yaptın!" Başını iki yana salladı.

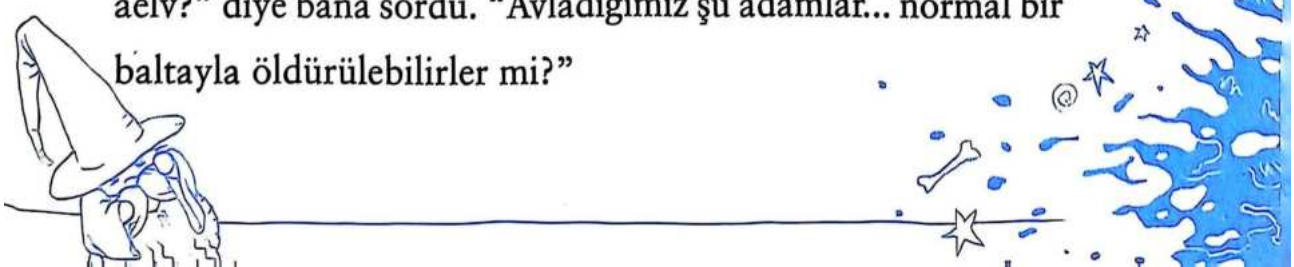
Yakındaki Sefawynn heybesinden ufak bir seramik kap çıkarmıştı. Kabı yere bırakıp içine üç küçük dut koydu. Yanına da üç deri kayış yerleştirdi.

"Ozan," dedi Ealstan, "Ocağımızı bırak, tımarımızdan bile çok uzaklardayız. Buralar açık araziler. Yakınlarda hiç ev yok."

"Biliyorum," cevabını verdi Sefawynn. "Bu bir imtihan." Atları kösteklemiş olduğumuz yere baktı. Hayvanlar yol kenarındaki otları yerken hâllerinden hoşnut görünüyorlardı. Kemirilmiş öbeklere bakılırsa burası yolcuların sıkça mola verdiği bir yerdi. "Gidip elimi yüzümü yıkayacağım. Ben dönmeden önce yola koyulmaya hazır olursanız seslenin."

O giderken Ealstan kafa salladı, ardından sırımını çözdüğü baltasını biraz bilemek için bir bileği taşı çıkardı. İkisi de boş oturup keyif çatmaya ilgi duymuyor gibiydi. Balta, bilgisayar oyunlarında gördüğüm benzerlerine dayanarak olacağını sandığımdan daha küçüktü. Uzun, düz bir sapı ve ince –ama geniş– bir başı vardı.

Bir kütüğün üstüne oturup silahını bilemeye başlayan ve her hareketinde uzun bir metalik ses çıkaran Ealstan kendisini süzmekte olduğumu fark etti. "Senden biraz bilgi alabilir miyim, aelv?" diye bana sordu. "Avladığımız şu adamlar... normal bir baltayla öldürülebilirler mi?"

"Teoride evet," dedim. "Fakat öyle bir şey aşırı derecede zor olur. Derileri darbelere dayanır ve ne delinebilir ne de kesilebilir. Onları yenmenin tek yolu onlara art arda vurmak olur... ta ki bedenlerini koruyan, şey, kraeft yıpranana dek. Sistemleri aşırı yüklendiğinde öldürülebilirler."

Düşünceli bir edayla kafa salladı. "Zayıf noktaları? Gözlerine ne dersin?"

"Oraları da neredeyse öbür tarafları kadar dirençlidir," dedim. "Cidden, Lord Ealstan, Ulric'le de Quinn'le de dövüşmeye *kalkışmamalısın*."

"Yay kullanmıyorlar, değil mi?" diye sordu.

"Daha beter bir şeye sahipler. Tabanca adını verdiğimiz aelv silahlarına."

"Ama yayları yok?"

"Hayır."

"Güzel," dedi. "Yaylardan nefret ederim. Gerçek bir kavgaya tutuşamadan seni durdururlar."

"Tabancalar da aynıdır," dedim. "Askerine ne olduğunu gördün. Ulric yardakçılarına o silahın kopyalarını verebilir ve onlar da silahın ucunu birine doğrultup silahı çalıştırarak o kişiyi kolayca öldürebilirler. Tabancanın içinde tutsak yıldırıma benzer bir madde bulunur; ateş eklendiğinde patlar ve dışarıya bir metal parçası fırlatır."

Yine düşünceli bir tavırla kafa salladı. "Sapan gibi ama daha güçlü."

"Aslına bakarsan evet," dedim kurduğu bağlantıya şaşırarak.

"Öyleyse teorik olarak..." Cümlesini yarım bıraktı, ardından başını önüne eğdi. "Özür dilerim, aelv. Bir dveorgar silahı çalmayı düşünmemeliyim."

"Hayır, mesele o değil," dedim. "Ulric'in tabancasını ele

geçirip çalıştırabilirsen harika olur. Hiç mi hiç gücenmem. Gel gör ki öyle bir girişim işe yaramaz." Modern biyometrik-kontrollü silahları ona nasıl açıklayabilirdim? Ulric'in ekibinin kullandığı tabancalar her birine ayrı ayrı kodlanmış olmalıydı ve başka biri tarafından ateşlenemezdi.

"Silahlar sahiplerini tanırlar," diye Ealstan'a açıkladım. "Bir insan gibi akıllı değildirler ama kendilerini tutan eli tanımlayabilirler. Tetik adında küçük bir metal parçaları vardır. Silahı ona basarak ateşlersin ama sadece sahibine tepki verir. Üzgünüm."

"Anlıyorum, müşerref aelv," diyen Ealstan bileği taşını uzun, dikkatli bir hareketle baltasının başına sürttü. Başka biri tarafından yapılsa böyle bir hareket meşum gözükürdü ama Ealstan'ın ustaca bir tarzı vardı. Ayrıca balta başını bilerek benim bulunmadığım tarafa yöneltmişti.

Biraz kurutulmuş et yedim –ne etiydi bilmiyorum– ve göz ucumda minik bir karbon göstergesi yandı. Nanitlerim elbette daha fazlasını istiyorlardı. Biraz odunkömürü falan bulmam lazımdı. Belki akşam yakacağımız ateşten alırdım.

"Şu Wellbury şehri ne kadar uzaklıkta?" diye sordum.

"Epeyce," dedi Ealstan. "Oraya ulaşmamız günün geri kalanını alacak."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir gün. Sadece *bir gün* mü uzaklıkta?"

"Evet," dedi. "Onun ötesinde ve yine bir günlük mesafedeyse Maelport, yani kontun tahtı bulunur. Kendisi bu memleketin hükümdarıdır."

"Memleketiniz ne kadar büyük?"

"Kuzeye doğru birkaç gün daha," dedi Ealstan parmağıyla

göstererek. "Stenford'un ötesine. Ve Maelport'un güneyine bir gün daha. Her biri benim gibi bir baron tarafından yönetilen on köy var. Wealdsig gibi iki muhtar. Bir tane de kont."

"Peki ya kral?"

"Bir kralımız yok; o Gaellilere ve onların Kara Ayı'sına özgüdür. Gerçi onlar için sonu iyi bitmedi. Burada 'bretwalda' tabiri kullanılır."

Vay be, topu topu beş günlük yürüyüş genişliğinde bir kontluk ha? Demek ki genişliği yüz elli kilometreden azdı. Pek büyük bir krallık sayılmazdı ama herhalde bu zamanlarda işler farklı bir ölçekte yürüyordu.

Ealstan düzenli, dinlendirici hareketlerle taşını baltasına sürtmeye devam etti.

"Söylememde bir sakınca yoksa, Lord Ealstan," dedim, "olacağını düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Ne demek istiyorsun, müşerref aelv?" diye sordu.

"Senin makamındaki birinin daha... talepkâr olmasını beklerdim. Belki daha bencil olmasını? Koca bir köyün lordusun ama bu göreve bizzat geliyorsun."

"Ben bir baronum, müşerref aelv," dedi. Kullandığı kelimeyi anlamamış gibi göründüğümü fark edince konuşmaya devam etti. "Kontun bir hizmetkârı ve bu bölgenin emanetçisiyim. Evet, bir toprak sahibiyim ama bir köyün baronu olmak bunun ötesinde bir onurdur. Unvanıma layık olmak için elimden geleni yaparım ama şu günlerde endişeliyim..." Başını iki yana salladı.

"Endişeli misin?" diye sordum.

"Fânilerin bir zaafı işte," diye açıkladı. "Hordamanlar rüntaşlarımıza baskı yapıyorlar. Kara Ayı ile onun karanlık hayvanları da cabası. Ayrıca..." Derin bir nefes aldı. "Yaşlanıyorum, aelv. Oswald'ı veya ozanın kardeşini koruyamayacak kadar yavaş ve

zayıftım. Bu son zamanlardaki tek... başarısızlığım da değil. Yaşlandıkça durum daha kötüye gidecek. Bütün bunlar yetmezmiş gibi kont dış köylere giderek daha az ilgi göstermeye başladı."

"Yaşlı mı?" diye şaşkınlıkla sordum. "Pardon, Ealstan ama... bana o kadar da yaşlı görünmüyorsun. Kırklarında olmayasın?"

"Kırk iki," dedi. "Belki pek çok kişiye göre yaşlı değilimdir. Ninem bir asırdan uzun yaşamıştı! Üstelik ömrü boyunca zihni berrak kaldı. Ama o balta savurmazdı. Bir köyün savunmasından da sorumlu değildi."

Sanırım sevdiklerini korumak için takviyesiz bedensel kuvvete bel bağlıyorsan... kırklı yaşlar sahiden de zor bir dönem olurdu. Pek çok atlet bile tüm tıbbi gelişmelere rağmen o yaştan önce emekliye ayrılırdı.

"Sıklıkla... dövüşmen gerekir mi?" diye sordum.

"Vazifem memleketime ve lordumadır," dedi. "İkisi bana nerede ihtiyaç duyarsa oraya giderim. Kont bazen baltamı talep eder ve son zamanlarda bretwalda olmaya çalışmaktan bahsetmeye başladı. Diğer kontlarla didişiyor. Ona ahmak diyemem ama ilgisini başka taraflara yönlendirmesi daha iyi olur.

"Sahillerimiz yağmalara yenik düşüyor. Hordamanlardan bir ize rastlamadığımız tek bir hafta bile geçmiyor. Bir de Ayı'nın memleketinden yapılan tacizler var. Baronluğum süresince köyümüz altı kez saldırıya uğradı ve her seferinde fethedilmemize ramak kaldı."

Heybetli cüssesine ve kollarına rağmen Ealstan ansızın gözüme çok küçük görünür oldu. "Maruz kaldığımız son yağma yaklaşık bir yıl önceydi," diye usulca devam etti. "Altı kişi kaybettik. Her iki... oğlum da öldü. Daha güçlü olsaydım o ölümlerden

ikisini engelleyebilirdim. Zamanın belimi bükmeye başladığını ilk o zaman anladım. Böylesine kolayca can alabilen, sevdiklerini tehlikelerden uzak tutabilen silahlara sahip olmak kimbilir ne harikadır..."

"Sandığın kadar değil," dedim. "Silahlarımız çok tehlikeli insanların çok az olumsuz sonuca katlanarak adam öldürmelerine imkân tanır." Biraz daha düşündüm. "Ölen o adam. Oswald. Onu iyi tanır mıydın?"

"Kardeşimin oğluydu," diye açıkladı Ealstan.

"Demek bu kadar yakın akrabaydınız!"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Aelv... köydeki *herkes* yakın akrabadır. Sülalem bu toprakları nesillerdir eker. Yüzlerce yıl evvelki geçişten beri."

Ah.

Doğru ya. Küçük bir köy, kısıtlı sosyal hareketlilik ve hayatta kalabilmek için her mevsim toprağı ekme gereksinimi. Bu adam lordunu yüzüstü bırakacağı için gücünü kaybetmekten korkmuyordu. Gerçek anlamda ailesine mal olabileceği için bundan korkuyordu.

"Yağmalardan bahsettin," dedim. "Bu topraklarda... haydutlar da var mıdır?"

"Bazen," diye yanıtladı. "Daha ziyade gemileri tarafından bırakılmış haydut Hordamanlarla karşılaşırız. Veyahut memleketin başka yerlerinden gelen çaresiz durumdaki mültecilerle. Onları bazen aramıza alabiliriz."

"Herhalde geri kalanını da hapse atıyorsunuzdur," dedim.

"O sözcüğü bilmiyorum."

"Suçluları koyduğunuz bir yer?"

"Onları yargılayana kadar mı? Bunun için bir çukur kullanırız."

"Ya sonrasında?"

"Sonrası mı?" derken kafasının gerçekten karıştığı belliydi. "Suçlularsa ölürler. Masumlarsa da ocaklarına geri gönderilirler."

"Peki daha küçük suçlar?"

"Kırbaçlama ve benzeri," dedi kaşlarını çatarak. "Senin diyarında farklı mıdır?"

"Çok farklıdır," dedim. "Biz suçluları incitmeyip çok uzun bir süreliğine bir yere kapatırız."

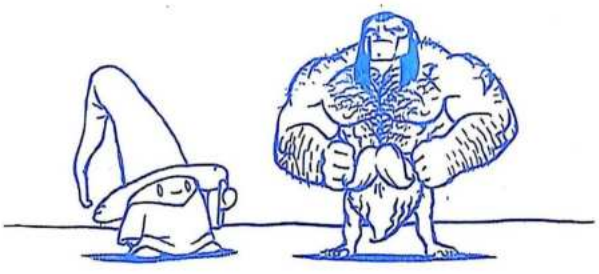
"Saygısızlık etmek istemem," dedi, "ama öyle bir ceza beni fazlasıyla incitirmiş gibime geliyor."

"Yaşantımız biraz... karmaşıktır," dedim. Fakat galiba Ealstan'ın yaşantısı da karmaşıktı. Gücünü ve becerilerini korumaya çalışmak, her an ormandan yağmacıların veya askerlerin çıkıp köyündeki herkesi öldürmeye çalışacaklarından korkmak, yanındaki herkesin yakın bir aile üyesi olduğunu ve bazılarının öleceğini bilmek...

Vay be.

Kısa süre sonra geri gelen Sefawynn'in sarı saçları ıslanıp başına yapışmıştı ve üstünde farklı bir elbise vardı. Heybesini yere bırakırken diğer elbisesinin yeninin alttan dışarı taştığını gördüm. Demek ki "elini yüzünü yıkamak" derken banyo yapmayı kastetmişti. Yakınlardan bir nehir mi geçiyordu? Takviyeli işitme duyumu yükseltince apaçık bir su sesi duydum... Fakat hayır, sesini duyduğum şey dalgalardı. Sahildeydik.

Onlardan bölgenin bir haritasını çizmelerini isteyebilir miydim? Onlara İngiltere'nin bir krokisini çıkarmaya koyuldum ama daha sadece birkaç çizgi çekmişken kalemin mürekkebi bitti. Eh... kitabımın sayfalarından birinde bir harita görmemiş

miydim? Diğer yazıların üstünü kapatırsam ona bakmayı kabul ederler miydi?

"Hah!" dedi Sefawynn, deri parçalarını havada tutarak. Kayışlar çetrefilli bir desenle örülerek bir araya getirilmişlerdi.

Kayışların yanındaki kaba göz attım. Dutlar ortada yoktu. Ealstan oraya yaklaşmamıştı ve ben de elimi sürmemiştim. Öyleyse onları Sefawynn aşırmış olmalıydı. Ama neden? Amaç neydi?

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Ealstan. "Rüntaşlardan çok uzaktaki hür bir yeröcü mü? Sakın yakınlardaki bir ormana bağlanmış olmasın?"

"Hür değil," dedi Sefawynn beni işaret ederek. "Kendini ona bağlamış. Baktığım fala göre bir cofold."

Ealstan elinde baltasıyla öne eğildi. "Bu nasıl bir wyrd? İyi mi kötü mü?"

"Henüz bilemiyorum," dedi Sefawynn beni süzerek. "Ama işi halletti. Bu da iyi wyrd belirtisi. Gözümü açık tutacağım."

Sesleri takviyeli kulaklarımda çınlarken söylenen her şeyi şaşkınlıkla dinledim. Bu benim yararıma yapılan törensel veya dini bir gözlem miydi, yoksa onlara özgü bir gelenek miydi?

Sormak için ağzımı açsam da gelişmiş kulaklarım uzaktaki başka bir sesi duydu. "Duydunuz mu?" diye sorup ayağa kalktım ve o tarafa baktım.

"Neyi?" diye sordu Ealstan.

"Borazanlar," dedim kaşlarımı çatarak. "Şu taraftan geliyor."

"Ne... tür borazanlar?" diye sordu Ealstan.

"Uzun ve pes," dedim. "Üç keskin nota."

Ealstan dönüp Sefawynn'e baktı. "Lütfen," dedi. "Bir gecikme olacak ama en azından görmeliyim."

Sefawynn dudaklarını ince bir çizgi hâline getirse de sertçe

kafasını salladı. Saniyeler içinde atıma binmek zorunda kaldım ve tekrar yollara düşüp sahile doğru ilerledik. Bir açıklama almayı denedim ama toynak patırtıları –ve eyerde kalma arzum– beni engelledi.

Aradığım yanıtı kısa süre sonra aldım. Ealstan'ın teşvikiyle atlarımızdan indik ve çömelerek yaklaşık on beş metre aşağıdaki sulara tepeden bakan sığ bir faleze yaklaştık. Dalgalar kayaları dövüyor, üç yabancı gemi sahile paralel ve korkutucu derecede yakın bir şekilde yol alıyordu.

Viking yelkenlilerini* ben bile tanıdım. Yoldaşlarımın duruşlarına –ve Ealstan'ın usulca küfretmesine– dayanarak da bunun istenen bir manzara *olmadığını* anladım.

---

* Orj. *longship*: Kürekli, dörtgen yelkenli ve 50-60 kişi kapasiteli eski bir gemi türü. –çn

Pekâlâ, NEDEN Konuşan Muzlarla Dolu Bir Boyuta Gidemiyorum?

Bunun gibi taleplerle sık sık karşılaşırız. "İnsanların uçabildikleri bir boyut istiyorum!" veya "Lütfen bana kurbağaların olmadığı bir boyut bulun; ödümü koparırlar." Yahut "Gökyüzünün ekoseli olduğu bir boyut istiyorum!"

Böyle sorular hem alternatif boyutlara hem de olasılığa yönelik köklü bir yanlış anlaşılmayı ortaya koyar. Yaygın boyutsal teori "dallanma noktaları" fikri üzerine kuruludur. Her boyut bir dallanma noktasına kadar bizim boyutumuzun tarihini *paylaşmıştır*. O noktada da tek bir olay gelecekte bir sapmaya yol açmıştır—bazen ufak tefek, bazen de köklü biçimlerde.

Belirli bir boyut ile bizimkisi arasındaki farklılıkların ölçeği iki faktöre dayanır. Birincisi, dallanma ne zaman yaşanmıştır? Eğer

uzun mu uzun bir zaman önceyse dikkate değer farklılıklar garanti edilmemekle birlikte muhtemeldir. (Paralel bir evrim gerçekleşir!) İkincisi, dallanmaya ne sebep olmuştur? Eğer büyük bir olayın sonucuysa (mesela 2020'lerde bir göktaşı bizim Dünyamızı ıskalamışken başka bir boyuttakine çarpmışsa) dallanma noktasının yakın bir zamanda gerçekleşmesine rağmen değişiklikler belirgin olabilmektedir.

Boyutsal tayfta birbirine yakın boyutlar benzer nitelikler taşıma eğilimi gösterir. Bütün bunları bir ağaç gibi hayal edin. Ağacın gövdesi bizim boyutumuzdur ve her bir "dal" bir sapma sonucunda ortaya çıkmıştır. Ardından o dallar da ana dallarının niteliklerini paylaşma eğilimi gösteren başka ufak tefek değişikliklere sahip daha küçük dallara ayrılır.

Tutumlu Sihirbaz A.Ş.®'deki bizler bu ağacın, Britanya'nın anlayabileceğimiz dillere sahip ortaçağ dönemi halklarının yaşadığı bir yer olma eğilimi gösteren bir dalını satın aldık. Fakat boyutsal dağılım bir çan eğrisinde gerçekleşir. Diyelim ki bin farklı boyutu kataloglayıp onları bizimkine benzerliklerine göre sıraladık. Ardından bu verinin x ekseni boyutumuza benzerliği, y ekseniyse o benzerlik seviyesinde bulduğumuz boyutların sayısını gösteren bir grafiğini çıkardığımızı düşünelim.

Gördüğünüz gibi grafiğin en solunda bizimkine en çok benzeyen boyutlar yer almaktadır. Bunlar bizim boyutsal bandımızda nispeten nadirdir. (Bazı boyutsal bantlarda çan eğrisinin merkezinin sola veya sağa kayabileceğini unutmayın.) Grafiğin merkezindeyse Dünya-lite™ boyutları olarak adlandırdığımız boyutlar bulunur. Bunlar bizimkilere bir nebze benzese de ilginç kültürel sapmalar gösterir. İstatistiksel açıdan bandımızdaki boyutların çoğu çan eğrisinin bu bölümüne denk gelir.

Önemli olan grafiğin sağ ucunu dikkate almaktır. Bu uç sonsuza kadar uzar ve dolayısıyla bizim tescilli bandımızda bile bizimkinden *aşırı derecede* farklı boyutlar bulmak *teoride* mümkündür. Lakin istatistiksel açıdan binlerce yıl arasak bile konuşan muzlara sahip bir boyut bulamayabiliriz. Bunun sebebi zeki muzların ortaya çıkma ihtimalinin pek yüksek olmamasıdır.

Talihsiz gerçek şudur ki boyutların *teoride* herhangi bir şey içerebilmesine karşın bir şey ne denli sıradışı veya acayipse öyle bir boyut bulma ihtimali de o denli düşüktür.[1]

Biliminsanları bugüne kadar Neandertallerin baskın insan cinsi hâline geldikleri birkaç nadir boyut bulmuşlardır. Fakat hiç kimse insan olmayan bir cinsin (kusura bakma, Charlton* ama farklı farklı maymun kökenlilerin bile!) evrim geçirip de Dünya'ya egemen olduğu bir boyuta rastlamamıştır. Üstelik

---

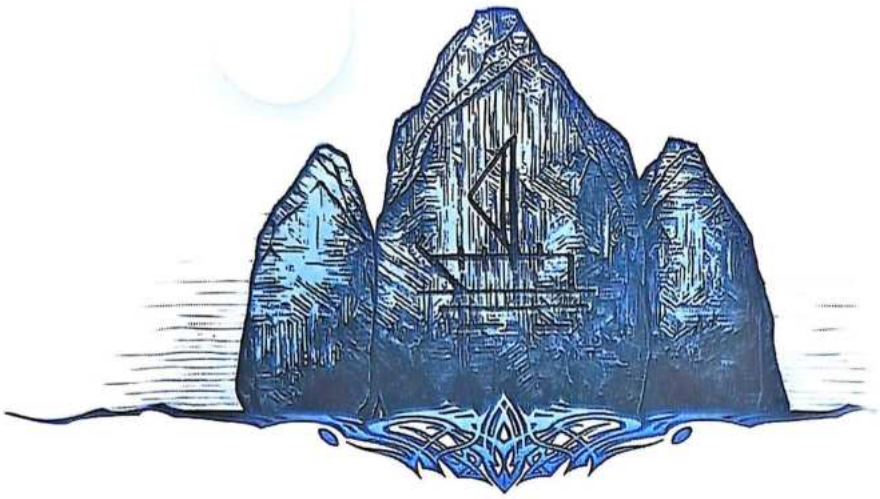
* Charlton Heston: 1968 yapımı, zeki bir tür hâline gelmiş maymunların dünyasını konu alan *Maymunlar Cehennemi* filminde başrolde oynayan Amerikalı aktör. –*yhn*

zeki fillerin var olma ihtimali zeki muzlarındakinden milyonlarca kez daha yüksektir.

Bununla beraber göktaşları veya diğer afetler tarafından yok edilmiş binlerce çorak Dünya bulmuşluğumuz var. Çünkü zeki muzların aksine yıkıcı facialar çok daha muhtemeldir.

Fakat sakın tasalanmayın! Kültürel değişiklikler (Latince konuşan Yunanlar gibi) çok daha akla yatkındır ve onlara sürekli rastlarız. Dahası Ortaçağ modern deneyimlerden o kadar farklıdır ki hayran kalacağınız ve hayrete düşeceğiniz pek çok şeyle karşılaşmaya kesin gözüyle bakabilirsiniz.

1 Yasal Uyarı: Boyutunuz ön tetkikimizde gözden kaçırdığımız "olağanüstü bir nitelik" (sözleşmenizin 10.ii paragrafında tanımlandığı gibi) içeriyorsa tebrikler! Size 100.000$'lık bir komisyon verilecek! (Söz konusu boyuta ait işaretçinin ve kodların mecburi, pazarlıksız feragati sonrasında ödenmek üzere.) Lütfen sözleşmenizi dikkatle okuyun ve bu harika fırsatla ilgili sorularınızı hukuk ekibimize yöneltin.

Evet, bunlar kesinlikle Viking gemileriydi. Göz büyüteçlerimle görüntüyü yakınlaştırdım. Önde ejderha şeklinde yılankavi pruva heykeli, arkada ve her iki yanda kürek çeken bir düzine kadar adam. Renkli kıyafetleriyle ve kıt kanaat zırhlarıyla şimdiye dek gördüğüm insanlara çok benziyorlardı ama zincir gömlekli otoriter bir figür buna istisnaydı. Adamın miğferinde boynuz yoktu.

Pasaklı olmalarını beklemiştim ama değillerdi. Hatta dikkate değecek kadar bakımlı oldukları söylenebilirdi. Çoğunlukla sarı renkte olan uzun saçları taranmış, sakalları kesilmişti. Kaplıcalarda vakit geçirmeyi seven ve kaliteli saç bakım kremi kullanmayı ihmal etmeyen insanlara benziyorlardı.

Her bir gemide uzun saçları rüzgârda uçuşan ruhani görünümlü birer kadın da vardı. Yıldırma faktörüne dört yıldız. Acaba buklelerinin birbirine dolanmasını nasıl önlüyorlardı?

Dönüp baktığım Ealstan'ın beti benzi atmıştı. "Herhalde bunlar tehlikeli insanlar?"

"Katiller," diye fısıldadı. "Merhametsiz yağmacılar. Can alırken gülerler, aelv – sevdiklerini alıp götürürken ise kahkahaları daha bile yüksek çıkar. Köyleri yakarlar ve karınlarını yarıp bağırsaklarını dışarı saçtıkları yaralıları ölüme terk ederler. Ailenin katillerin eline esir düştüğünü bilerek son nefesini verirsin."

"Vikingler," dedim.

"O tabire yabancıyım," dedi Ealstan. "Biz onlara Hordamanlar deriz."

"Geldikleri memleketi biliyor musun?" diye sordum. "Danimarka mı? Norveç mi? Belki İsveç'tir?" Hâlâ nelerin boyutumdakilere benzeyip nelerin benzemediğini anlamaya çalışıyordum.

"Hayır," dedi Ealstan. "Doğudaki, okyanusun karşısındaki Hordadiyar'dan geliyorlar."

"Ben Norveg'i biliyorum," dedi Sefawynn. "Eskiden bölgedeki bir krallıkmış. Danimag da yakındaki başka bir memleketmiş. Hordamanlar hepsini köleleştirmişler. Bir tek rüntaşları sayesinde cesurca karşı koyan Geatlar hariç." Gözlerini kıstı. "Topu topu üç gemi. Belki... belki yağmaya gelmemişler ve sadece sahili keşfe çıkmışlardır."

"Hordamanlar *hep* yağmaya gelirler," dedi Ealstan. "Rüntaşlara hasrettirler, ozan. Yemekten vazgeçemeyen oburlar gibi." Kılıcını kavradı. "Kuzeye gidiyorlar..."

Kuzeye. Stenford'dan tarafa. Köy çok fazla iç kesimlerde olamazdı. Ealstan'ın yüzündeki gözle görülür kaygıya bakılırsa ziyadesiyle yağma menzilindeydi.

"Yanlarına koş, Küçük Baba," dedi Sefawynn. "Eğer o Hordamanlar karaya çıkarlarsa..."

"Rüntaşlarımız hâlâ işe yarıyor," dedi Ealstan. "Çoğunlukla. Tabii yanlarında ozanlar getirdilerse iş değişir."

"Sefawynn gibi ozanlar mı?" diye sordum. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Hordaman ozanları güçlüdür," diye açıkladı Ealstan. "Övünçleri yeröcüleri yıldırarak taşlarımızı güçten düşürür. Neahtun daha üç ay önce yağmalanıp yakıldı. Üstelik taşları bizimkilerden daha güçlüydü."

"O teknelerin her birinde birer kadın var," dedim parmağımla göstererek.

"Bunu görebiliyor musun?" diye hayretle sordu Ealstan.

"Evet," dedim. "Önde duruyorlar."

Biz seyrederken gemiler hemen kuzeyimizdeki karaya doğru dönüp yanaşabilecekleri müsait bir kumsal buldular.

"Erkekler silahlı mı?" diye sordu Sefawynn.

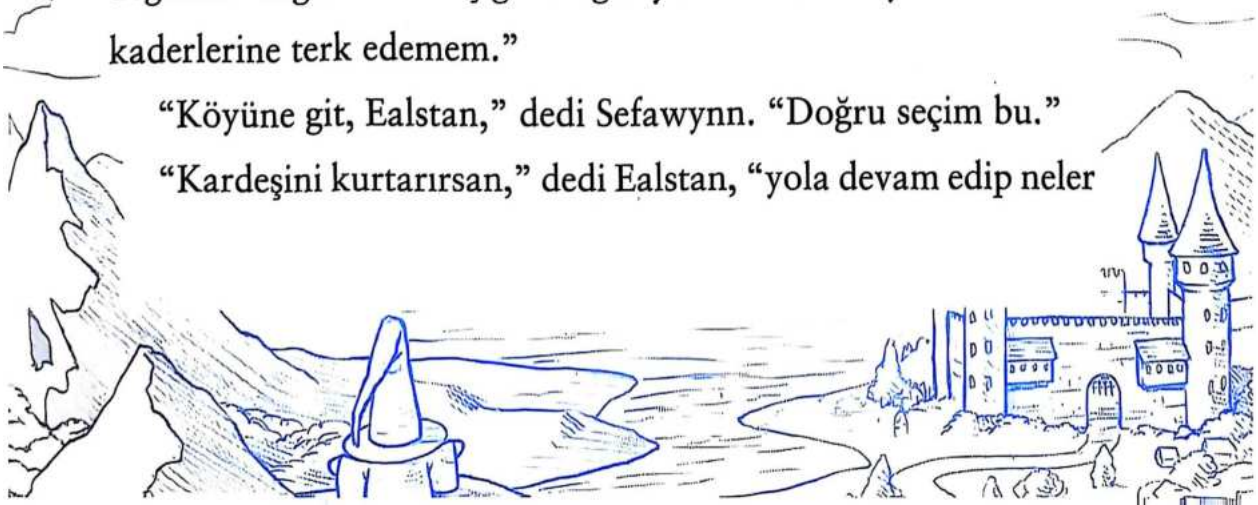
"Evet," dedim görümü ayarlayarak. "Her gemide zırhlı bir adam var. Diğer herkes kılıç-kalkan taşıyor. Kadınlar onlara eşlik ediyor."

Ealstan atına koşacakmışçasına doğruldu. Fakat sonra Sefawynn'e bakıp durakladı.

"Kötü kalpli bir adam aelvlerin silahlarına sahip," dedi. "Benim... konta gitmem lazım. Durumdan haberdar edilmeli. Haberdar edildiğinde bu daha büyük tehlike karşısında benden Stenford'u unutmamı ister. Ama korkarım yeterince güçlü değilim." Ağlamanın eşiğinde gibiydi. "Rowena'yı ve halkımı kaderlerine terk edemem."

"Köyüne git, Ealstan," dedi Sefawynn. "Doğru seçim bu."

"Kardeşini kurtarırsan," dedi Ealstan, "yola devam edip neler

olduğunu konta anlatır mısın? Ve ondan... cesetlerimizi gömecek birilerini göndermesini ister misin?"

"Bekle," dedim. "Ealstan, çatışma şimdiden bitmiş gibi davranıyorsun!"

Mahzun bir ifade takındı. "Eskiden kontun gemileri bu kıyılarda devriye gezer, Hordamanlara karşı koyardı... Ama sonra Woden bizi terk etti ve köyüm üç geminin karşısında tek başına duramaz. O gemilerde *yetmiş* kadar Hordaman var, aelv. Ayı'nın adamlarının saldırılarından sonra bölgede yardım isteyebileceğimiz kadar ocak neferi kalmadı."

"Öyleyse... ölecek misin?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Elimden daha başka ne gelir?" Derken gözleri kocaman açıldı ve önümde diz çöktü. "Aelv, bizi süründürmeye ve kandırmaya geldiğini biliyorum. Fakat bu yağmacıların ellerinde can verirsek uğraşabileceğin kimse kalmaz. Ne olursun. Düşmanlarımızı durdurmak için bir şey yapabilir misin?"

Afallayıp kaldım.

"O sana yardım edemez, Ealstan," dedi Sefawynn. "Keşke... keşke övünçlerimin faydası dokunsaydı. Ama..." Bakışlarını kaçırdı.

Kafa sallayan Ealstan doğruldu ve atlardan tarafa döndü. Bense orada öylece dikildim. Uyuşmuş ve... dehşete düşmüştüm. Bu doğru değildi. Ben bir polistim, değil mi?

İyi de gözü dönmüş koca bir Viking ordusuna karşı ne yapabilirdim? Bir sihirbaz olduğumu *söylemiştim* ama bildiklerim esasen yararsızdı. Türlü türlü gizlilik takviyelerim vardı ama tekrar söylüyorum: Karşımdaki koca bir *Viking ordusuydu*.

Öte yandan Ealstan'ın omuzlarının çökmesi, yardım edemeyeceğimi söylerken Sefawynn'in takındığı ses tonu, Jen'in uzaklarda bir yerde öldüğü haberini almanın ham fakat muğlak anıları...

"Ealstan," diye seslendim.

Umutlu bir ifadeyle durdu.

"Hordamanlar dilimizi konuşurlar mı?" diye ona sordum.

"Konuşmazlarsa bile ozanları tercüme yapabilir," dedi. "Öcülerimize övünürlerken anlaşılmak için dilimizi öğrenmiş olmaları gerekir."

"Güzel," dedim. "Bana kızılkök kökü ve o Vikingleri birkaç dakika gözlemleyebileceğim iyi bir yer lazım..."

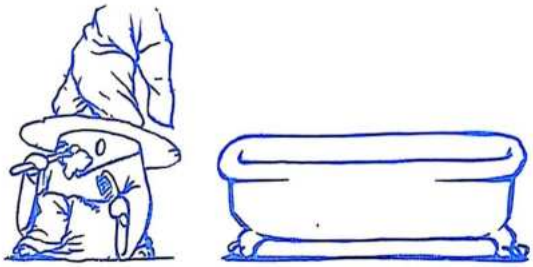
KISA BİR SÜRE SONRA FALEZİN YANINDA OTURMUŞ, uzak sahildeki Vikinglerin resmini çiziyordum. Nehirden temiz su almaları için birkaç adam yollamışlardı. Herhalde katliam furyalarından önce susuzluklarını gidermek istiyorlardı.

Bir tüy kalem ve kızılkök mürekkebiyle eskiz çizmek dünyadaki en kolay şey değildi. Öznelerimin sürekli hareket edip durmalarının da işimi kolaylaştırdığı söylenemezdi. Fakat metal bir kalem ucu olmadan resim çizme eğitimi aldığımı hatırlar gibiydim ve fazla geçmeden optik takviyelerimin fotoğraf çekmeme imkân tanıdığını fark ettim.

Bu gidişle kullanacak yarısı boş sayfalarım kısa zamanda tükenecekti ama yine de sonuç aldım. Çizmeyi sürdürürken kendi duygularıma odaklandım.

Ve de giderek artan dehşetime.

Bu hiç mantıklı değildi. Ben bir polistim, kartellere sızan bir dedektiftim. Belli ki pek çok tehlikeli durumda bulunmuştum. Öyleyse parmaklarımın titremesini önlemek için neden parmak sabitleyicilerimi devreye sokmam gerekiyordu?

Bunun üzerine kafa yorarken daha önce tehlikeye düştüğümü *hatırlamadığımı* fark ettim. Düzinelerce silahlı çatışmaya girmiş olabilirdim ama mevcut hâlim o anların deneyimini hatırlamıyordu. Tedirgin olmam *çok doğaldı*. Esasen bir çaylaktım.

Wyrm'in bıçağını kolumla durdurmam kökleşmiş dövüş içgüdülerim olduğunun göstergesiydi. İşler ters giderse beynim ne yapılması gerektiğini bilmese dahi vücudum bilirdi.

Ealstan endişeyle yanımda bekliyor, elindeki baltayla ağır silahlı bir köpek yavrusunu andırıyordu. Yine de beni acele ettirmemesi övgüyü hak ediyordu. Bana *güveniyordu*. Bu durum beni hem sevindiriyor hem de korkutuyordu.

"Atlar," dedim ona çizmeyi sürdürürken. "Evin yolunu bildiklerini mi söylemiştin?"

"Evet, müşerref aelv," dedi. "Başıboş bırakılırlarsa Stenford'a kadar yolu takip ederler."

"Belki onları bu şekilde uyarabiliriz," dedim. "Planımın işe yaramaması ve hep beraber köle yapılmamız ihtimaline karşı."

"Hordamanlar erkekleri köle yapmazlar," dedi Ealstan. "Onları—"

"Sağol, ayrıntıları bilmeme gerek yok. Ama hiçbirimiz geri dönmek istemediğimize göre yük hayvanıyla bir not yollamamız iyi bir fikir olabilir."

"Bir... not mu?"

"Yazılı mesaj," dedim. "Notu ben yazabilirim. Böylece senin yazmana gerek kalmaz..."

Bana bön bön bakıyordu. Doğru ya. Notu kim okuyacaktı ki?

Çalılardan gelen ayak sesleri Sefawynn'in dönüşünü haber verdi. Eyer çantalarından bir su tulumu almaya gitmişti. Bir süre doğaçlama tüy kalemim, kırmızı mürekkep kabım ve bir deste

alazlanmış kâğıdımla çizim yapmamı çalıların arasında çökerek seyretti. Fakat ağzını açmadı.

Alt kısmında boş yer olan son sayfayı elime aldım. Sonra görüntüyü yakınlaştırıp üçüncü Viking liderinin hızlı bir fotoğrafını çektim ve son eskizime giriştim.

"Bir zamanlar aranızdan biri yazı yazmayı biliyormuş," dedim. "Köyünüzdeki o taşın üstünde harfler vardı."

"Evet, Logna yazı yazmayı Woden'den çalıp atalarımıza verdi," dedi Ealstan. "Atalarımız da onunla rüntaşları yarattılar – köyümüz sınırları dahilindeki öcüleri bağlayıp donattılar."

"Yani rüntaşlarınız..." Bunu nasıl söyleyecektim? "O taşlar perileri tuzağa düşürüp size itaat etmeye mi zorlar?"

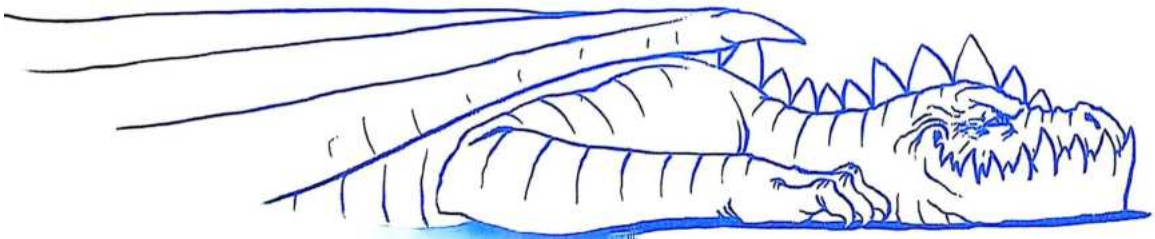
"Şu 'peri' sözcüğünü bilmiyorum," dedi Ealstan. "Ama yeröcüler bir rüntaşının sınırları dahilindeyken huzur bulurlar. Bir seçenekleri vardır; bir bağlama onları *mecbur* bırakmaz. Onları... yerleşmeye ve hizmet edecek bir yuva seçmeye teşvik eder. Taş, onları koruma ve savunma becerisiyle donatır. Buna rağmen adaklarla gönülleri hoş tutulmazsa bir bog hâline gelebilirler."

"Gelmeleri kötü mü olur?"

"Affedersin, müşerref aelv," dedi Ealstan, "ama senin diyarında öcüler insanlara hizmet etmez mi? Biri daha önce hiç görmediğim bir biçimde ferdi olarak kendini sana bağlamış. Tüm bunları zaten biliyorsundur."

"Bir tanrı sen ona adaklar adamadan ve dualar etmeden önce de kalbinden geçenleri bilir," dedim. "Yine de fâninin sözler söylemesi ve eylemlerde bulunması gerekir. Beni sorgulama, Ealstan. Bilgi dağarcığını değerlendiriyorum."

"Elbette, müşerref aelv," dedi. "Evet, boglar fenadır. Feci bir wyrd'in yıkıcı hamilleridirler. Eskiden değiştiklerinde rüntaşları onları defederdi. Ama taşlar artık zayıflıyor ve Woden onları yenilememizi yasaklıyor. Zaten yasaklamasa da hiçbirimiz öyle bir şey yapamazdık. O yüzden bize bu hizmeti sunan ozanların olması iyi bir şey."

Dönüp kafa salladığı Sefawynn ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Woden size yazmayı neden yasaklasın ki?" diye sordum. "Bundan çıkarı ne?"

Ealstan yakındaki bir taşa oturmuş ve öne eğilip ellerini uzatmış olan Sefawynn'e göz attı. "Woden bizi sınıyor," dedi. "O fedakârlık talep eder. Sadakat. Kefaret. Şöyle ki ulu bir kahraman ve Woden'in karısı olan Friag, Kara Ayı'ya karşı verilen son muharebede öldü.

"Tanrılar ilk başlarda Gaellilerle olan savaşımıza pek ilgi göstermezdi. Bunu, fâniler arasındaki bir diğer cüzi ihtilaf olarak değerlendirmişlerdi. Ama sonra Gael kralı –Ayı'nın ta kendisi– çaresizlikten karanlığa sığındı. Memleket onun dokunuşuyla karardı. Yeröcüler yozlaştılar ve barghestler onun çağrısıyla gölgelerden ve alevlerden çıkageldiler.

"Tanrılar ona direnmek için insanlara arka çıktılar. Ne yazık ki Kara Ayı bir zamanlar Tiw'e bağlı olan yüce kurt Fenris'i buldu. Ayı'nın emirlerine uymak zorunda kalan Fenris yanında metodgodas edevatlarını, yani tanrıların sonunu getirdi.

"Dünyanın ortadan kalkması riskini göze alamayan tanrılar ricat ettiler. Lakin insanlar acı, ölüm ve çaresizlikle onlara seslendiklerinde Friag savaşmak için geri geldi."

Sefawynn duraksayınca kafamı kaldırdım. "Eee?" dedim, kendimi öyküye ne kadar kaptırdığıma şaşırarak. "Sonra neler oldu?"

Sefawynn gülümsedi. "Övünçler," diye fısıldadı. "İnsanların tarih boyunca duydukları en güzel övünçler – *Kara Ayı*'yı bile geri püskürten azılı övünçler. Friag gücüyle ve özgüveniyle Ayı'yı bir öcüymüşçesine kendi topraklarına *bağladı*. Friag o gün insanoğlunun tamamını kurtardı; yalnızca topraklarımızdakileri değil Gaellileri, Hordamanları, uzaklardaki Ériuianları. Hatta haberleri olmasa bile daha uzak diyarlardaki insanları.

"Fakat Fenris, yani dünyayı yutmaya hazır o kurt, hâlâ serbest. Ayı'yla girdiği çatışmada zayıf düşen Friag tükenmişti. Son nefesiyle tanrıların nihai ölümüne kadar uyuması için kurdu Kara Ayı'nın tepesine bağladı.

"Tiw'in kaderi bu olacaktı," diyen Sefawynn bir sır paylaşırcasına öne eğildi. "Kurdun kopardığı el ve tattığı kan ona aitti. Friag'ın yaptığı fedakârlık yaşanacak her şeyi –wyrd'in çığırından çıkmasını– değiştirdi ve böylece dünyada *umudu* yarattı.

"Fakat Woden umut istemiyordu; o aşk istiyordu. Rünler Friag'ındı. Onları kendisi yaratıp tanrılara öğretmiş ve rünlerin hikmetini tanrılara bahşetmişti. Fakat insanlar artık yazı yazmayacaklardı. Woden, tanrıçanın kaybına ceza olarak yazmayı yasakladı. Artık Woden'in oğulları annelerinin hatırasını kirleten her fâniyi cezalandırırlar. Bir tek hin oğlu hin Logna o emre itaatsizlik etme cüretini gösterir.

"Ozanlar, Friag'ın mirasıdır. Biz onun artık yapamadığını yapar, wyrd'i yönlendirerek diyarı boglardan koruruz. Bir de geçmişi hatırlarız, zira rünler artık bunu bizim yerimize yapamaz."

"Kimileri ozanların Logna'ya hizmet ettiklerini söyler," diye ekledi Ealstan.

"Saçmalık," dedi Sefawynn. "Biz Woden'in affını bekleriz.

Yeterince fedakârlığın ardından o af *gelecek*. Söz veriyorum, Ealstan. Belki... ozanlar yeniden layık olduklarında..."

Ne yalan söyleyeyim, Sefawynn'in öyküsü hiç de kötü değildi. Seyredecek filmleriniz yoksa geceleyin onu ateşin başında dinlemekten daha iyi bir eğlence zor bulunurdu. (Dört buçuk yıldız. Kuklalarla daha sürükleyici olabilir.)

Ealstan'a hitaben kafa salladım. "Siz fâniler pek çok şeyi hatırlıyorsunuz ama hatırlamadıklarınız da var. İlginç..."

Ealstan ağaçların arkasındaki kumsaldan tarafa bakarak öykünün büyüsünü bozdu. "Acele etmeliyiz. Hordaman keşifçileri geri gelmiş."

"İşim bitmek üzere," dedim.

"Öyleyse gidip atlarla ilgileneyim," dedi Ealstan. "Önceki önerin iyiydi, müşerref aelv. Buradaki planımız sonuç vermezse mührümü kana bulayıp üstünde bir balta izi bırakabilir ve bir kayışa takıp yük atı Kara'yla köye gönderebilirim. Rowena son nefesimle bir uyarıda bulunduğumu farz eder. İstilaya hazırlık yaparlar." Beni başıyla selamladı. "Hikmetini yine ispatladın."

O yürüyüp giderken iltifatından koltuklarım kabarmadı desem yalan olur. Aslında Ealstan beyinden çok cesarete sahip yan marka bir Viking idi ama adama kanım ısınmıştı. Karşısındakine kendi boyutumda pek sık karşılaşmadığım bir samimiyet hissi veriyordu.

Sefawynn oturduğu kayadan kalkıp çizimlerime baktı. Tıpkı önceden olduğu gibi onları takdire şayan buldu. Keşke sanat okulundaki öğretmenlerim beni şimdi görebilselerdi; özellikle de bütün dünyadaki en iyi ressam olduğumu kabullenmek zorunda kalacakları için.

"Güzel bir öyküydü," dedim.

"Çocuklara anlattığımız bir öykü," cevabını verdi. "Ama sen

bilmiyordun. Hiç de Gaelli değilsin. Buraya uzak diyarlardan geldin, değil mi?"

"Hayal edebileceğinden bile daha uzaktan."

"Planın çok tehlikeli, Rüncü," diye fısıldadı. "Daha önce bu kadar riskli bir üçkâğıt yaptığını sanmam."

"Ben bir üçkâğıtçı değilim."

"Kraeft yapımı silahlara ve doğayı kontrol etme gücüne sahip bir aelv prensi olduğuna inanmamı gerçekten bekleyemezsin."

Gözlerinin içine baktım. Ve nedense yalan söyleyemedim. Yalan söylemek *istemiyordum*. "Ben sıradan bir insanım," dedim. "Ama birkaç özel avantaja sahibim."

"Öyleyse bu *sahiden* bir üçkâğıt. Yalan dolanla o Hordamanları buradan gitmeye ikna edeceksin."

"Sanırım," dedim. "Ama *sana* yalan söylemiyorum, Sefawynn. Sana gerçeği tümüyle anlatmadım ama bunun sebebi anlatsam bile *anlamayacak* olman. Ben bir sihirbaz, bir rüncüyüm. Durumu en iyi bu şekilde izah edebilirim."

Sonuncusunu da tamamlamakta olduğum eskizlere göz gezdirdi. Sonra nihayet, "Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Duraksadım. "Sahi mi?"

"Bu kadar şaşırma," dedi. "Ealstan haklı. Yağmalar giderek ağırlaşıyor ve baronlar güçsüzleşiyor. Böyle bir işe kalkışacaksan başarılı olmanı isterim. Yüzlerce hayat kurtarabiliriz."

"Hakiki bir aelev gibi görünmemi sağlayacak bir yardımda bulunabilir misin?" diye sordum.

"Aelv," dedi.

"Aelv," diye tekrarladım.

"Güzel," dedi. "Görünümün uygun. Bazen gülünç olsa bile aksanının da faydası dokunuyor. El boyama hilesi ve çizimler yeterli olabilir." Biraz düşündü. "Bir ters bağlama taklidi yapabiliriz.

Öyle bir şeyde bir faeigerman bir ozanın gerçek adını kullanarak ona üstün gelir. Öykülerde geçtiği için bundan haberleri vardır."

"Harika. O dediğini nasıl yapacağım?"

"Bana emirler yağdır," dedi. "Ayrıca bana 'thrael' de. Köle anlamına gelen eski bir sözcüktür. İşin geri kalanını ben hallederim."

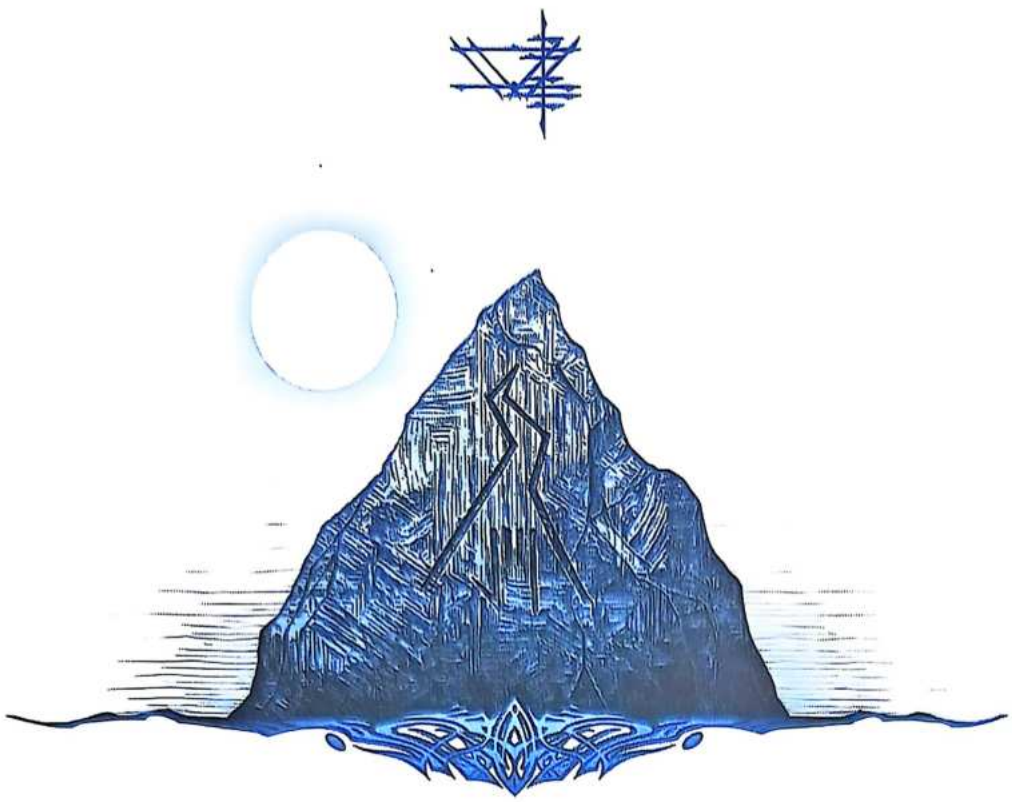
Kafa salladım ve son eskizi kurusun diye nazikçe yelledim. Mürekkebi doldurmam için bana ödünç verdiği seramik adak kabını ona uzattım. "Bunu muhafaza edebileceğin bir yer varsa sende kalsın. Tekrar çizim yapmam gerekebilir." Az sonra yaşanacaklar için sinirlerimi zorla yatıştırdım. *Sen bir kahramansın. Öyle olduğunu hatırlamasan bile.* "Eğer işler ters giderse..."

"Biliyorum," dedi. "Wyrm'i kurtaracak kimse kalmaz. O yüzden ters gitmesine izin verme. Tamam mı?"

"Tamam." Azimle kafa salladım. "Başlama zamanı. Carp diem."

"...Carp ne?"

"Balığı yakala," dedim. "Bilirsin işte, eski 'carpe diem' sözü gibi ama daha komik çünkü... Boş ver."

Anlaşıldığı kadarıyla Hordamanları karşılamanın geleneksel yöntemi çığlık çığlığa kaçmaktı. Bu nedenle biz dosdoğru üzerlerine giderken kapıldıkları şaşkınlık beni keyiflendirdi. Tepkileri bir kurt sürüsünün aşırı özgüvenli bir tavşan üçlüsüne vereceği türdendi.

"Alakazam BIOS diskografi Philadelphia à la disko," deyip istilacıların tam önlerinde durdum ve ellerimi belime koydum. "Nitrojen! Yani polyester Garfunkle ve Garfield!"

Beni ayıplamayın. Ettiğim laflar *onlara* son derece gizemli ve meçhul bir dil gibi geliyordu.

Sefawynn başını önüne eğip büzüştü. "Yüce aelv," diyerek sözlerimi "tercüme" etti, "topraklarına yönelik niyetinizi bilmek istiyor." Ardından sinerek bana baktı.

Hordamanlar kendi dillerinde fısıldaştılar, sonra da içlerinden birini gemilerine yolladılar. Kumlu sahilin tam kenarında, nöbetçilerin bekledikleri yerde durmuştuk.

Üç gemi kaptanının yanımıza gelmesi uzun sürmedi. Liderleri daha önceden teknenin ön kısmında tespit ettiğim zincir zırhlı adamdı. Pantolonu koyu kırmızıydı ve o saçlarla şampuan mankenliği yapabilirdi.

Bir uşak gibi arkamda bekleyen Ealstan'a göz attı, sonra beni tepeden tırnağa süzdü. Korkmuş gibi bir hâli yoktu ama öbür Hordamanların mesafelerini koruyarak bize saldırmamaları iyiye işaretti.

Belli ki Sefawynn görünümüm konusunda haklıydı. Vücut yapıma, duruşuma ve silahsızlığıma ek olarak normal bir jiletin yapabileceğinden daha sinekkaydı tıraşlı suratım... kafalarını karıştırıyor, onları temkinli davranmaya itiyordu. Daha önce karşılaştıkları hiç kimseye benzemiyordum.

"Bir álfr mısın?" diye sordu adam, ağır aksanlı bir İngilizceyle.

"Californication?" dedim. "Bromans, vlog, podcast?"

Sefawynn tekrar başını eğdi. "Evet, lordum," dedi. "Bu Hordaman onların lideri. Kendisi sizinle doğrudan konuşabilecek bir mevkide."

"Pekâlâ," dedim Amerikan aksanımın Anglosaksonlara geldiği kadar Vikinglere de egzotik gelmesini umarak. "Sen. Hordaman lideri. Bu diyarda ne ararsın?"

"Sence?" dedi lider gülümseyerek. Sağında ve solunda bekleyen diğer iki kaptan idareyi ona bırakmaktan memnundu. Liderin kafa salladığı nöbetçilerden bazıları etrafımızı kuşatmaya başladı. Elini kınındaki baltasının üzerinde tutan Ealstan usulca homurdandı.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Ben ne yapıyordum? Bu düpedüz *çılgınlıktı.*

Her şey yolunda gidecek, dedim kendi kendime. *Taş Devri'nden daha yeni çıkmış bir avuç ilkelin hakkında gelebilirsin.*

"Bu insanlarla daha işim bitmedi. Beni eğlendiriyorlar," dedim lidere. "Geri dönün ve bu memleketi terk edin."

"Sakalını kestin diye korkacağımı mı sanıyorsun?" dedi kaptan. "Sen álfr falan değilsin. Álfrlarla karşılaştım. Sen zayıf bir memleketten gelen zayıf bir adamsın."

"Madem öyle," dedim sesimi gür tutmaya çalışarak, "herhalde ruhunu almamı dert etmezsin."

"Gorm," dedi kaptan parmağıyla göstererek, "ozanı alıp tutsağın yanına götür. Erkekleriyse—"

"Sağol," dedim yüksek sesle ve resimlerden birini pelerinimin iç cebinden çıkardım. "Ruhunu iyi kullanacağım. Söyle bana, ebeveyninin adları ne?"

"Hayır, lordum," dedi Sefawynn yenimi çekiştirerek. "Böylesi onlar için bile fazla zalimce olur."

"Sus, thrael!" diye ona böğürdüm. "Yoksa seni Nintendo ederim!"

Sefawynn sızlanarak sindi. Vay canına, rol yapmakta hiç fena değildi. Sanki bambaşka biri olup çıkmıştı – önceki özgüveninden eser kalmamıştı.

Viking kadınlardan biri yaklaşıp çizimlerime baktı. Sonra hafifçe tıslayarak geri kaçtı. Kaptanla onların dilinde konuştu.

"Dikkat et, lordum," diye söylenenleri benim için fısıldayarak tercüme etti Sefawynn. "Yabancının tuhaf bir wyrd'i var ve sanırım bir yeröcü kendi rızasıyla onun yanında kalıyor."

Neden hepsi de bunu söylüyordu? En azından resim istenen etkiyi yaratmıştı. Vikingler oldukları yerde donakalırlarken ben kaptanlarının resmini göstererek kendi eksenimde döndüm. Tam bir turun ardından bir başparmak fiskesiyle sayfaları yelpaze gibi açtım ve diğer kaptanları tasvir eden iki resim daha gösterdim.

Bu yaptığım onları telaşlandırdı. Biri hızla kılıcını çekip üstüme yürüdü. Adam açık kahverengi saçlarını sıkı, zarif örgülere ayırmıştı. Kılıcıyla beni işaret edip Viking kadınla kendi dillerinde tartıştı.

"Resmi yok etmek istiyor," diye fısıldadı Sefawynn, itaatkâr davranmayı sürdürerek. "Bunun ruhunu özgür bırakacağını düşünüyor ama kadın aynı fikirde değil. O onların bir skald'ı – onların dilinde ozan demek."

"Yani kadını öldürürsek çekip giderler mi?" diye sordum.

"Belki. İntikam amacıyla bizi katletmelerinin ardından. Öyle bir şeyi denemek istemem."

Peki öyleyse, plan aynen devam ediyordu. "Ruhlarınızı geri ister misiniz?" diye sordum kaptanlara, öne çıkıp resimleri göstererek. Açık kahverengi örgülü adama resmini uzattım. "Vur şuna," dedim. "Vur da ruhunu öldür."

Viking kadın sözlerimi usulca tercüme etti.

"Ruhum bana ait," dedi lider.

"Öyleyse onu bu kadar rahatça sunmamalıydın!"

"Biz hiçbir şey sunmadık!" diye bağırdı sarı saçlı kaptan.

"Şu tesadüfe bakın ki bu ruhların değeri de o kadar," dedim kaygısızca. Bir adım daha attığımda ürkmelerinden keyiflendim. "Biz aelvlerin her alışverişten kârlı çıktığımızı bilmen gerekirdi. Bir de kalkmış bizi tanıdığını iddia ediyorsun."

Kaptan beni kötü kötü süzdü.

"İşte anlaşmamız," dedim. "Gider ve bir daha geri gelmezseniz bunlar sizde kalabilir. Onları iyi korursanız bunun yararını görürsünüz – zira bu efsunlar ruhlarınızı hapsetmekle beraber onları güvende de tutuyorlar."

Bu Sefawynn'in önerisiydi. Onların toplumunda bir perinin teklifi hem avantajlar hem de dezavantajlar taşımalıydı. Üç

kaptan ile skald kendi aralarında usulca konuşurlarken etrafımızdaki Vikinglerin geri kalanı ayak sürüyerek ve homurdanarak mesafelerini korudular. Birkaçı belki de ruhlarını almamı önlemek için yüzlerini bezlerle kapattı.

Lakin sadece bu üçünü çizecek kadar zamanım olmuştu. Kitaptaki sayfaların eksilmesini istemesem de onları zaten okumuştum. Daha başka pazarlama fasa fisoları içeriyorlardı.

"Adamın daha önce ne dediğini duydun mu?" diye fısıldadı Sefawynn. "Birini çoktan esir almışlar."

Kumsalın hemen ötesinde demirli gemilere bakıp görümü yükselttim. Elleri ayakları bağlı bir adam ortadaki geminin arka tarafında bir kum çuvalı gibi yatıyordu. Adamcağızın başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Fakat üç kaptan arasındaki konuşma bir tartışmaya dönünce dikkatimi ondan ayırdım. Daha düşük mevkili iki kaptan sert adımlarla yanıma geldiler. Her biri sırayla kafa salladı, sonra da –beni bir kobradan sakınırcasına süzerek– resimlerini kapıp geri çekildiler.

Skald gülümsemekten vazgeçen baş kaptanın yanında kaldı. Adam kaçmakta olan silah arkadaşlarına ve yanlarında götürdükleri kalabalık Viking gruplarına aldırış etmedi. Lidere sadık olanlar orada kaldılar. Adam kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kıstı ve orada öylece bekledi.

Aynı yüz ifadesini –o ikna olmamış duruşu– daha önce başkalarında görmüştüm. Lider onları kandırmaya çalıştığımın farkındaydı.

Soğukkanlılığımı kaybetmeye başladım. Ben ne halt yiyordum? Bir Viking yağma ekibine kafa mı tutuyordum? Kendi kendime sırf anılarım olmadığı için korktuğumu söylemeye çalıştım.

Çabam işe yaramadı. Tedirginliğimi gizlemek için planımın

bir sonraki aşamasına odaklandım. Son resmi Sefawynn'e verdim, ardından başımla Ealstan'a geri çekilmesini işaret ettim. Bir gözünü orada kalan Hordamanlarda tutmaya çalışarak isteğimi yerine getirdi.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Artık başa çıkmam gereken tek kişi kaptandı – tabii bir de yanındaki sarı saçlı skald.

"Gücümden kuşku duyuyorsun," dedim kaptana.

"Düşünüyorum da," cevabını verdi, "yakından bakınca ruhlarımız kanla değil de kızılkök mürekkebiyle çizilmiş gibi gözüküyor. Ayrıca çok daha güneyi, insanların parşömene resimler çizerek öyküler anlattıkları yerleri de yağmaladığım oldu." Sefawynn'in hâlen havada tuttuğu resme gözlerini kıstı. "*Sahiden de* bana benziyor... Böyle garip çizimler yapabilen biri değerlidir. Hem de çok değerli. Bir köle olarak..."

Yenlerimi dirseklerime kadar sıyırdığım kollarımı kaldırdım ve dirseklerimden yukarı kan akıyormuşçasına onları kırmızıya çevirdim. Önkollarımın, ardından ellerimin ve son olarak da parmak uçlarımın rengi değişti. Yumruklarımı sıkıp kaptana hitap ettim.

Kendi sesiyle.

"Sabrımı sınama," dedim. "Cömert teklifimi ne kadar reddedersen ruhun üzerindeki hâkimiyetim o kadar güçlenir."

Gözleri fal taşı gibi açılan adam apar topar geri kaçtı. Ealstan'ın ağzı bir karış açık kaldı. Sefawynn'in bile etkilenmiş gibi bir hâli vardı. Kırmızı kol hilemi karşılama biçiminin ardından afallamış hâlini görmek tatmin ediciydi.

Gülümsedim, ardından ses modülasyonuna bir yankı ekledim. "Ben Cascadia'dan Rüncü Von-İnternet'im! Bir aelv prensi ve ruhların bekçisiyim!" Bir elimi adama doğru uzattım ve parmak

uçlarımı bembeyaz yapıp renklendirmeyi cildim boyunca yaydım. "Seni avucuma alıyorum! Ve de her bir askerini!"

Skald söylediklerimi tercüme ettikçe bir hareketlenme yaşandı. Kaptan askerlerine göz attı; kendisi sözlerime inanmıyorsa bile *onlar* inanıyorlardı. Bütün adamları kaçıp giderse fazla bir yağma yapamazdı.

"Peki!" diyen adam yanındaki askerden bir balta alıp bana doğrulttu. "Dur! Nasıl istersen, álfr!"

"Taleplerim arttı!" diye bağırıp parmağımı doğrulttum. "Küstahlığına karşılık bir adak istiyorum! Gemindeki tutsak. Onu bana vereceksin!"

"Sana hiçbir şey vermeyeceğim!" dedi kaptan. "Ama... onun için seninle dövüşmeyeceğim de. Çok istiyorsan gel onu al. Ama onun karşılığında suretimi bırakacaksın."

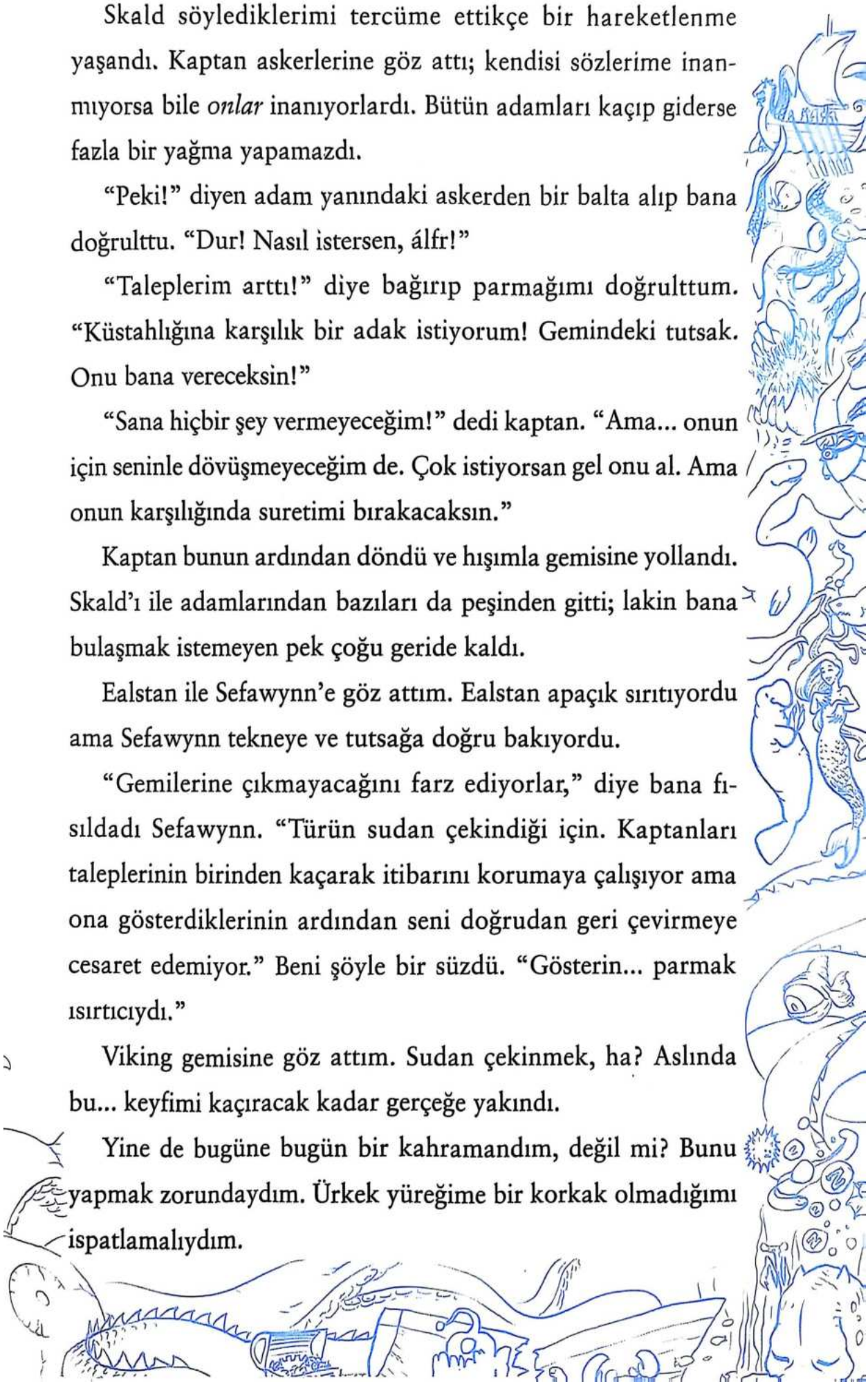
Kaptan bunun ardından döndü ve hışımla gemisine yollandı. Skald'ı ile adamlarından bazıları da peşinden gitti; lakin bana bulaşmak istemeyen pek çoğu geride kaldı.

Ealstan ile Sefawynn'e göz attım. Ealstan apaçık sırıtıyordu ama Sefawynn tekneye ve tutsağa doğru bakıyordu.

"Gemilerine çıkmayacağını farz ediyorlar," diye bana fısıldadı Sefawynn. "Türün sudan çekindiği için. Kaptanları taleplerinin birinden kaçarak itibarını korumaya çalışıyor ama ona gösterdiklerinin ardından seni doğrudan geri çevirmeye cesaret edemiyor." Beni şöyle bir süzdü. "Gösterin... parmak ısırtıcıydı."

Viking gemisine göz attım. Sudan çekinmek, ha? Aslında bu... keyfimi kaçıracak kadar gerçeğe yakındı.

Yine de bugüne bugün bir kahramandım, değil mi? Bunu yapmak zorundaydım. Ürkek yüreğime bir korkak olmadığımı ispatlamalıydım.

Dişlerimi sıkıp diğer ikisine önden gitmelerini işaret ettim ve sert adımlarla Viking grubunun ortasından geçtim. Savaşçılar gözlerime bakmaktan kaçınarak bana yol açtılar. Kaptanın ardından borda kalasına tırmandım ve tepede huşuyla bekledim.

Bir açıdan gemi pek matah değildi – insanların oturup kürek çekebilecekleri yerlere sahip büyük bir kano gibiydi. Fakat gerçek bir Viking gemisinde duruyor, deniz havasını ve hafif bir ter kokusunu içime çekiyordum. Şimdiye dek bu boyuttaki deneyimlerim çoğunlukla sağ kalabilmek için çabalamaktan öteye geçmemişti.

Şimdiyse içinde bulunduğum durum kafama dank etmişti. Tarih boyunca âlimlerin ve tarihçilerin ziyaret etmek için canlarını verecekleri bir yerdeydim. Bu deneyimi *tamamen* heba etmeme arzusuyla bir müddet durakladım.

Kaptan beni dikkatle inceledi. Bu da bir sınavdı, değil mi? Su beni etkilemişçesine bocalar gibi yaptım ama sonra güverteye atlayıp derin bir nefes aldım.

Adamın gözlerinin içine baktım. "Benim gibi bir prensin su tarafından durdurulabileceğini mi sandın?" Gülesim olmamasına rağmen yankı katılmış bir kahkaha attım. Kaptan bakışlarını kaçırıp tutsağı işaret etti.

Adam esmer tenliydi. Hatta kıvırcık siyah sakalıyla ve beyaz, cüppeye benzer kıyafetiyle bana hiç de bir Britanyalı gibi gözükmedi. Sakın Orta Doğulu olmasındı? Şaşırıp kaldım; buranın bayağı homojen bir yer olduğunu varsaymıştım.

Tereddüt etsem de artık vazgeçemezdim. Korkmuş gibi davranırsam Vikingler bunu hemen anlarlardı. Onları daha kuzeye yelken açıp Stenford'a saldıramayacakları kadar tehlikeli olduğuma ikna etmek zorundaydım. Hem zaten takviyelerim ne güne duruyordu?

Kalbim tereddüde kapılsa da bedenim ne yapacağını bilirdi. Tutsağa doğru yürürken kaptanın baltasını hâlâ elinde tutması dikkatimden kaçmadı.

Hay aksi. Herif bana ihanet edecekti.

O harekete geçer geçmez panikleyen bir parçam bunu anladı. Hızla dönünce baltasını havaya kaldırdığını gördüm. Arkamdan gelen Ealstan bağırıp saldırıyı durdurmaya çalıştı ama bir Viking üstüne atılıp onu kenara itti.

O baltaya bakakaldım.

Ve bedenim karşı koyacağına sindi.

Hafızamın derinliklerinde bağıran insanlar duydum.

Kızgın sesler. Patlamalara benzer yanıp sönen ışıklar.

Bir savaşta mı yer almıştım?

Utanç. Katıksız, iç ezici bir *utanca* boğuldum ve zihnimde kahkahalar yankılanırken geri kaçtım ve ellerimi havaya kaldırdım – ama bir savaşçının yapacağı şekilde değil. Daha ziyade dehşet içindeki bir resim öğrencisinin yapacağı şekilde. Sırtım yelken direğine çarptı ve kaptan baltasını ustaca yönlendirerek kafamı hedefledi. O çelik parçasında ölümümün yansımasını gördüm.

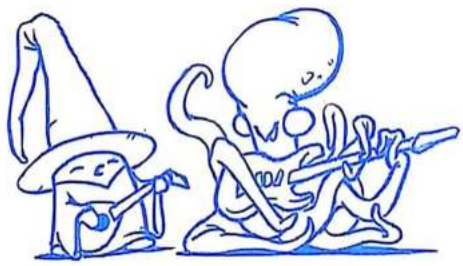
Balta başı birdenbire düşene dek.

Baş saptan *ayrılarak* yanağımı kıl payı ıskaladı ve geminin yan tarafından uçup gitti. Ansızın dengesini kaybeden kaptan hamlesini tamamlarken baltanın sapı da yüzümü aynı farkla ıskaladı.

Biz şaşkın şaşkın bakışırken sudan belirgin bir *cup* sesi geldi.

Önce o toparlanıp kılıcına uzandı. Ben bir savaşçı değildim. Dövüşçü içgüdülerim yoktu! Pisi pisine canımdan olacaktım!

"Bu ne cüret?" dedim telaşla. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Biliyorum ve artık inanıyorum!" diye gülümseyerek yanıt verdi. "Ama suya adım attın! Nesebini bana itiraf etmemeliydin, prens! Dökkálfarlar cesedine iyi para ödeyecekler! Artık fâni silahlara yem olacak kadar zayıf düştün!"

Ah, hayır. Herif yalanlarıma inanıyordu inanmasına ama gereğinden fazla.

Üç Viking'in saldırısı altındaki Ealstan onlarla göğüs göğüse boğuşuyordu. O hengâmede Sefawynn'in sesi duyuldu. "Beyim!" dedi. "Seni övünçlerle bağlamalarına fırsat bırakmadan kaç!"

Kaptanın dönüp göz attığı skald bana sırıttı. Neler döndüğünü anlamakta zorlanıyordum. Sefawynn az önceki çıkışıyla... onları beni öldürmek yerine yakalamaya mı ikna etmişti?

Fırsatı değerlendir, diye düşündüm çaresizce. *Ealstan'a zaman kazandır*. "Buna cüret edemezler!" diye bağırdım. "Babam fidye bedelini duyunca *küplere biner!*"

Sözlerim işe yaradı. Kılıcının kabzasını tutmuş olan kaptan tereddüt etti, sonra da skald'ına hevesle kafa salladı. Kadın geminin yan tarafına, iki boş kürek oturağının yakınına çekilmişti. Fakat şimdi kendini toparladı ve öne çıkıp yüksek sesle konuştu.

"Sözcükler eğiririm başıboş sularda,
Ürkünç olanın kızı, ölülerin yıldırıcısı!"

Rolümü oynamam gerektiği için irkildim.

Kadın bana doğru bir adım daha attı.

"Dümdüz vurulan, dermanı kalmayan, zorlanır baskı altında.
Kurda bir yem değerin olacak heba!"

Hâlsizce yelken direğine yaslandım.

"Muzaffer görü Bu dizeyle ant içerim!
Bak göz alıcı övüncüme, savaşta-pişmiş hâliyle!"

Tıslayıp kadının gözlerine baktım. Ona itaat edecekmişim gibi davrandım ama sonra –dişlerimi sıkarak– dimdik doğruldum. Üstümdeki bir ağırlığı atarcasına gerindim. "Elinden ancak bu kadarı mı geliyor, skald?" diye sordum.

Bir adım geri çekilen kadın elini göğsüne götürdü.

"Büyü-şarkılarıma boyun eğ—"

Sözcükleri başımdan savarcasına elimi yüzümün önünde salladım. "Ben Cascadia'dan Rüncü Von-İnternet'im!" diye bağırarak onun sesini bastırdım. "Sözlerin beni bağlayamaz, *fâni*."

Skald kaptanın arkasına sığınıp bir şeyler mırıldandı. Adamın artık gözü korkmuş gibiydi – yandan gelen bir iniltiyle yüzü daha da sarardı. Ealstan bize doğru yalpalıyordu. Küpeştenin dibine yığılmış hâlde bıraktığı bir rakibi kendi kanının içinde çırpınıyor, çizmeleri ahşap zemine sürtüyordu. Diğer ikisi ihtiyatla geri çekiliyordu.

Bütün bu vahşet midemi bulandırdı. Yine de özgüvenimin bir kısmını geri kazanmaya çalıştım. O sırada Ealstan ile Sefawynn koşup soluma geçtiler ve böylece hepimiz esirin yakınına dizilmiş olduk. Kaptan ile askerleriyse teknenin ön tarafında toplandılar. Can çekişen adama bakmıyorlardı bile.

"Ya şimdi, müşerref aelv?" diye fısıldadı Ealstan. "Öyle övünçlere direnebildiğine göre sahiden güçlüsün ama... suyun üstüne çıkmamalıydık."

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Vikingler bize

saldırmaya pek istekli görünmüyorlardı ama özgürlükle aramızda duruyorlardı.

Aklıma gelen tek fikir geminin yanından aşağı atlamak ve oradan yüzerek uzaklaşmaya çalışmaktı. *Tabii canım,* diye düşündüm. *Bir grup gerçek Viking'i yüzerek atlatacağım. Ondan kolay ne var?* Yine de başka ne yapabilirdim? Eğer ki—

O anda aklıma bir fikir geldi.

"Sefawynn," dedim, "lütfen yanında hâlâ o mürekkepten olduğunu söyle."

"Var," deyip yağ taşımak amacıyla yanında getirdiği küçük kil kabı heybesinden çıkardı. "Ama—"

"Onu bana ver," dedim. "Ealstan, tutsağı al, sonra da geminin yanından denize atla. Sefawynn, sen de peşinden git. Planım işe yaramazsa kaçmak için elimizden geleni yapmamız gerekecek."

Ealstan sağolsun bana hemen itaat etti. Sefawynn ise kolumu tutarak dikkatimi Vikinglerden ayırdı. Mürekkebi çıkarmışsa da bana vermekten kaçındı.

"Yazı yazma," diye bana tısladı. "Woden'i öfkelendireceksin."

"Ölsek daha mı iyi?" diye bilmek istedim.

"Evet!"

Hıh. Vikinglerin de onun kadar batıl inançlı olmalarını umdum. Mürekkebi alıp kadını nazikçe Ealstan'a doğru ittim. Baron tutsağı ayağa kaldırıp ellerindeki ipleri kesmişti. İkisi gemiden atlamaya hazırlanıyordu.

Sefawynn apar topar peşlerinden gitti. Bense Vikinglere doğru döndüm, sonra da mürekkep kabını güverteye çarparak parçaladım. Diz çöküp ahşap yüzeye bir şekil bulamaya başladım. Stenford'da gördüğüm ve F harfine benzer rünü çiziyordum.

Rünü doğru şekillendirebildim ve çabalarım neyse ki işe

yaradı. Vikingler kuduz bir köpekle karşılaşan küçük çocuklar gibi birbirlerine sokularak ründen uzaklaştılar.

Hâlimden hoşnut bir vaziyette doğruldum.

"Buradan gideceksiniz," diye talepte bulundum, "ve bu topraklara bir daha *dönmeyeceksiniz*."

Sözüm bitince bulutsuz gökte sert, talepkâr bir gümbürtü koptu ve rün alev aldı.

Sanki mürekkep *kendiliğinden* tutuşmuştu.

Afallayıp kaldım. O mürekkebin içinde ne vardı?

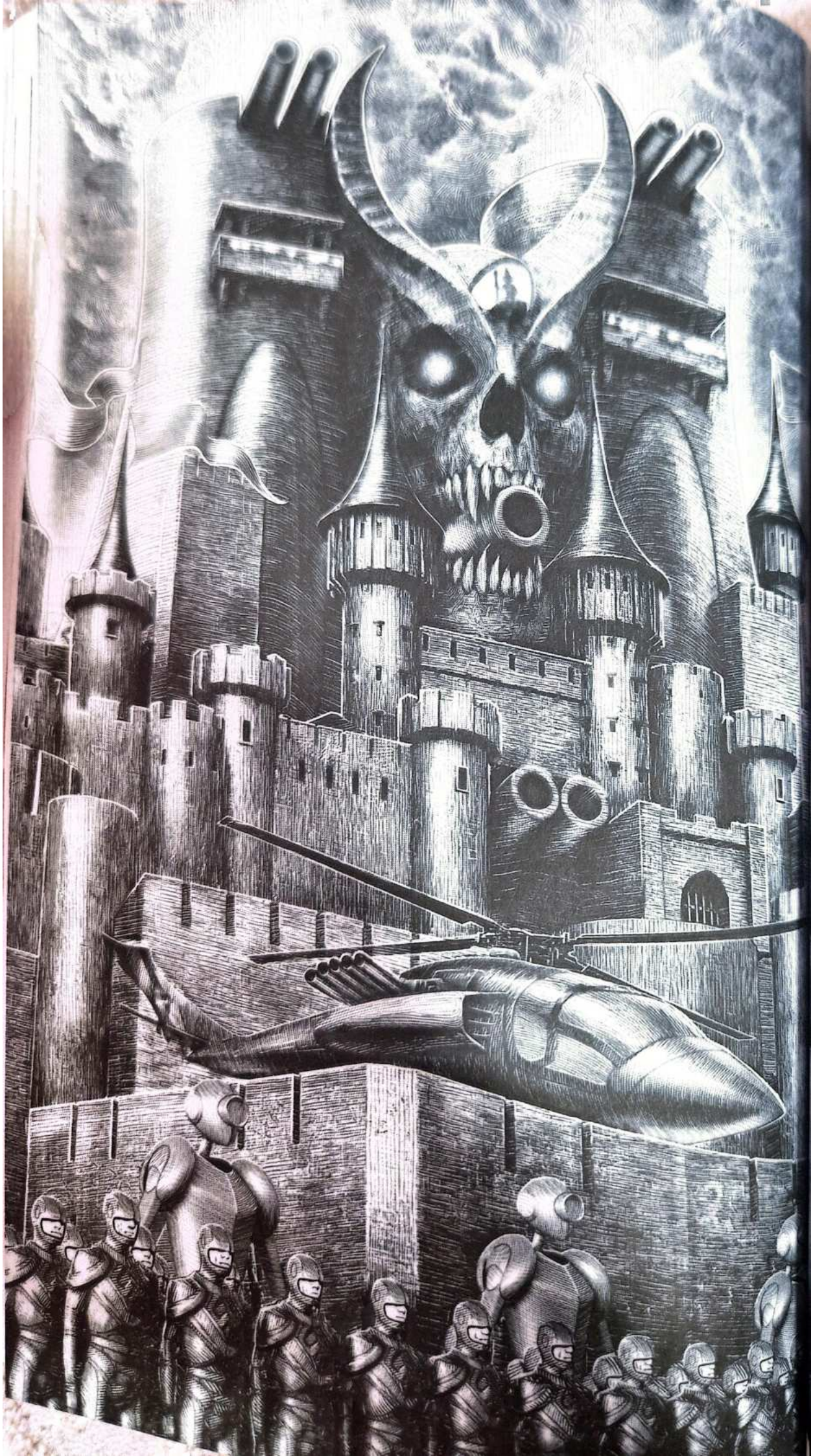
Of be. Bütün bunlar *büyük* bir terslikti. Yine kaptanın balta sapına bakarak silahın ansızın iki parçaya ayrılmasını düşündüm. Kâselerdeki tuhaf adakların ortadan kaybolmasını düşündüm. Hatta...

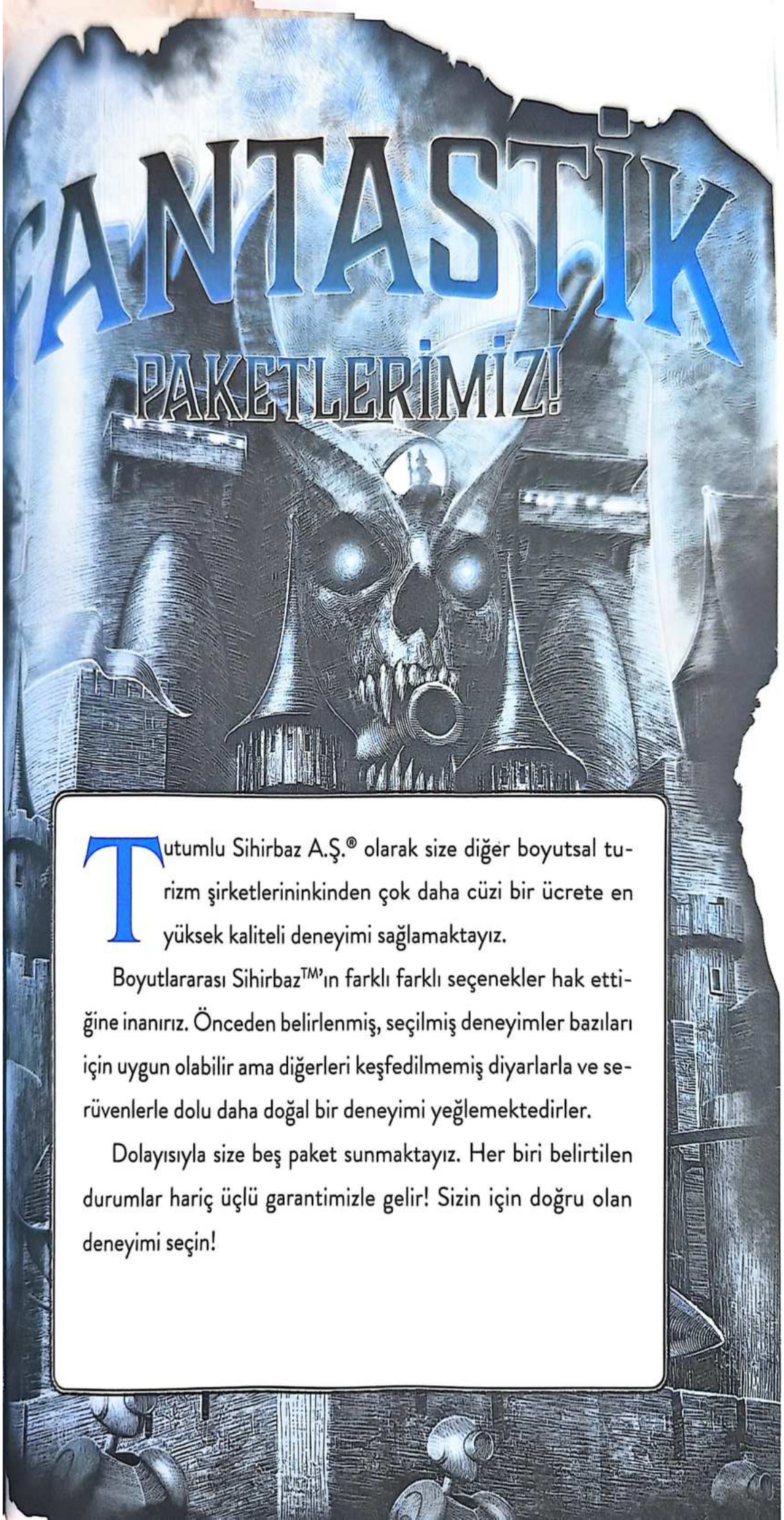
Eh, şimdiye kadar olup biten *her şeyi* düşündüm. Gördüklerimi yok saymış, kabullenmeye yanaşmamıştım ama inanmama becerimi hızla kaybediyordum.

"Gideceğiz, álfr," dedi kaptan. "Yemin ederim." Yüz ifadesi sertleşti. "Seni yenecek gücü bulana kadar da geri dönmeyeceğiz. Burada yaptıklarından sonra tanrılar bizim yanımızda olacaklardır."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Önümde yanarak güverteyi karartmakta olan rüne aval aval baktım. Esintiye rağmen sönmeyince de ondan uzaklaştım.

Şaşkın ve epeyce dehşete düşmüş bir hâlde geminin yan tarafına koştum. El takviyelerimin de yardımıyla küpeştenin üstünden atladım ve suyun fazla derin olmadığını umarak okyanusa daldım.

Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® olarak size diğer boyutsal turizm şirketlerininkinden çok daha cüzi bir ücrete en yüksek kaliteli deneyimi sağlamaktayız.

Boyutlararası Sihirbaz™'ın farklı farklı seçenekler hak ettiğine inanırız. Önceden belirlenmiş, seçilmiş deneyimler bazıları için uygun olabilir ama diğerleri keşfedilmemiş diyarlarla ve serüvenlerle dolu daha doğal bir deneyimi yeğlemektedirler.

Dolayısıyla size beş paket sunmaktayız. Her biri belirtilen durumlar hariç üçlü garantimizle gelir! Sizin için doğru olan deneyimi seçin!

BİRİNCİ PAKET: İNDİRİMLİ BOYUTLAR

Son derece düşük bir fiyata katı filtreleme sürecimizi *karşılamayan* bir boyutsal deneyim satın alabilirsiniz. Bu paket, size üç garantiden *birinin* eksik olduğu bir boyut sunmaktadır.

PANDEMİ BOYUTLARI

Bu boyutlar diğer iki kriterimizi karşılamakla beraber Kara Veba ölçeğinde korkunç bir pandemi tecrübe etmektedir (veyahut yakın bir zamanda tecrübe etmesi beklenmektedir). Böyle boyutlar dünyayı kurtarmak isteyen hekimler, bulaşıcı hastalıkları inceleyen araştırmacılar veya ilginç zevklere sahip diğer kimseler (burada kimse sizi yargılayacak değil!) için birebirdir.

ANLAŞILMAZ BOYUTLAR

Bu boyutlardaki İngiliz Adaları nüfusu, bilinen Dünya dillerini konuşanların anlayabilecekleri bir dil konuşmamaktadırlar. Böyle boyutlar, dilbilimciler veya ilave bir zorluk isteyenler için birebirdir! Muhtelif dil gruplarında tam kapsamlı sözlük oluşumu için internet sitemizin hızlı bakış kısmını ziyaret edin.

TAŞ DEVRİ BOYUTLARI

Bu boyutlar pazarlama materyallerimizde vadedilen geleneksel ortaçağ deneyimini sağlamamaktadır. Böyle boyutlar yerlilere *cidden* gösteriş yapmak isteyenler için birebirdir! Eski insanları cep telefonunuzla büyülemeyi unutun; siz asıl tarımı veya tekerleği icat etmeyi deneyin!

Not: Bu boyutlardaki nüfus rakamları düşük olabilir ve genellikle kalıcı yerleşim yerlerine rastlanmamaktadır.

EK İNDİRİMLİ BOYUTLAR

Aşırı derecede tutumlu sihirbazlar garantilerimizin ikisinden, hatta üçünden yoksun bir boyut seçebilirler! Genellikle muhtelif megafauna formlarını içeren, nüfusun olmadığı boyutlar gerçek vahşi doğayı fethetmek isteyenlerin (veyahut kürklü gergedanlardan hoşlananların) hizmetindedir.

İKİNCİ PAKET: SİHİRBAZ JOKER™ BOYUTLARI

En popüler paketimiz Sihirbaz Joker™'dir. Şansınızı deneyin! Boyutunuzda akla gelebilecek her şeyle karşılaşabilirsiniz![1]

Bu boyutlar her üç garantimizi de içermekle beraber başka hiçbir şey önceden açıklanmaz. Belki İrlandalılar ülkeyi ele geçirmişlerdir! Veya egemenlik Ada Keltlerindedir. Belki Normandiya nüfuzu bilhassa güçlüdür. Her ne keşfederseniz keşfedin boyutunuz kendi tarihine, âdetlerine ve deneyimlerine sahip olacak. İşte bir Boyutlararası Sihirbaz™ olmanın gerçek eğlencesi de burada yatmaktadır!

ÜÇÜNCÜ PAKET: SABİT ZAMAN DÖNEMİ

Belirli bir deneyim mi arıyorsunuz? Kargılı düello öğrenmeyi veya Roma lejyonlarının Britanya boyunca ilerleyişine yardım etmeyi mi arzuluyorsunuz? Öyleyse bu paket tam size göre!

Siz teknolojik seviyeye ve beklenen kültürel âdetlere ilişkin belirli bir zaman dönemi seçersiniz. Biz de üçlü garantimizi karşılamakla kalmayıp arzu edilen kriterlere uygun bir boyut sağlarız. (Mevcut zaman dönemleri Kelt, Roma, Anglosakson, Erken Normandiya ve Yüksek Ortaçağ'dır.)

DÖRDÜNCÜ PAKET: LÜKS DENEYİM

Bu premium pakette yalnızca arzu ettiğiniz zaman dönemini değil, ayrıca aşağıdaki listede yer alan belirli bir kriter seçersiniz. Uyarı: Uygun bir

boyut bulunana dek beklemeniz gerekebilir! Mevcut lüks boyutların güncel bir listesi için lütfen internet sitemizi ziyaret edin.

Lüks Seçenekleri (birini seçin):

> Dünyamızdaki belirli bir tarihi şahsın o boyutta yer alması.[2] Aslan Yürekli Kral Richard'la bilek güreşi yapın! Chaucer'la bir rap düellosuna tutuşun!
> Nadir bir zaman/kültür/teknoloji dönemi karışımı. (Örneğin barut kullanan Romalılar, hâlen sağ megafauna yahut Çin yerleşim yerlerine sahip bir Britanya.)
> Çok rağbet gören belirli bir zaman dilimi. (Örneğin Normandiya istilasının başlamak üzere olması.) Tarihsel savaş oyuncuları için birebir! Daha başka fikirler için 203. sayfadaki hızlı bakış kısmına göz atın.
> 113. sayfada da özetlendiği gibi bizim bandımızda diğerlerinden daha sık rastlanan uzmanlık boyutları. (Gerçek Kelt Anaerkilliği™ boyutları, Britanya'da ekstra yüksek etnik çeşitlilik boyutları ve Roma'nın yıkıldığı, Britanya'nınsa Roma İmparatorluğu'nun merkezi hâline geldiği Uygarlığın Son Kalesi™ boyutları da dahildir.)

BEŞİNCİ PAKET: KOMPLE SİHİRBAZ™ PAKETİ

Bu en üst paket Lüks Deneyim'deki avantajlara ilaveten çok sayıda *bonus* eklenti içermektedir! Bu eklentilere şunlar da dahildir:

> Küçük bir nükleer santral ve içine kurulabileceği bir kale.
> Yüz askerlik bir birliği donatabilecek eksiksiz bir modern silah seti.[3]
> Pilot yazılımı ve silahlarla tamamen otomatikleştirilmiş modern bir helikopter.
> Kendi serüvenci grubunuz! Bu seçenek yeni boyutunuza yerleşmenize yardımcı olacak uzman bir dilbilimci, tarihçi, yakın koruma ve boyutsal rehberle bir yıllık sözleşme içermektedir.
> Size bir tanrı gibi tapmaları kesin, iyi eğitimli yerli uşaklar ekibi ve barınacakları bir kale.

> Yerel hastalıkların araştırılması, yaraları tedavi edecek donanıma sahip bir revir çadırı ve sadık takipçilerinize dağıtılmaya hazır 2.000 aşı. Ayrıca acil durumlarda veya bir muharebenin ardından triyaj için çağrılabilecek bir sağlık ekibine erişim.
> Silah işlevine, projeksiyon kabiliyetlerine ve telekinetik güçleri taklit edebilen bir manyetizma takviyesi zırhına sahip Gerçek Sihirbaz™ değneğimiz. Bu olmadan sakın sihirbazlığa kalkışmayın!™

Bonus eklentiler hakkında daha fazla ayrıntı için bir sonraki bölümde yer alan 30'u aşkın parmak ısırtıcı seçeneğin tam listesine bakabilirsiniz! Lütfen bu seçeneklerin *herhangi* bir pakete eklenebileceğini unutmayın! Amacımız sihirbazlarımıza mümkün olan en geniş esnekliği sunmak.

1 Lütfen "SSS: Pekâlâ, NEDEN Konuşan Muzlarla Dolu Bir Boyuta Gidemiyorum?" bölümünü referans alın – bütün önemli uyarılar da dahil.
2 Arthur ve Robin Hood gibi mitolojik figürler mevcut değildir. Tarihi kayıtlara geçmiş kişiler seçmelisiniz.
3 Yasal Uyarı: Kontrollü silahlar boyutunuza ekibimiz tarafından uluslararası sulardaki geçici bir geçit aracılığıyla teslim edilecektir. Bu yöntem, silah satışları üstündeki yerel kısıtlamalardan kaçınmak için kullanılmaktadır. Boyutsal Silahlar Yasası gereğince bir boyutta kontrollü silahlar taşıyan herkes boyut içi portalını devlet denetimine tabi tutmalıdır. Söz konusu silahlar portal üzerinden boyutumuza geri getirilmeyebilir. Ek ücret geçerlidir.

Ealstan beni tutup sudan çıkarana kadar boğulmamayı becerdim. Sahilde bol bol su kustum.

Görüş alanımda bir uyarı belirdi.

Boğulma tehlikesi tespit edildi. Nanitler kana doğrudan oksijen sağlamakta. Havanızın bitmesine beş saat var. Acil durum hizmetlerini aramak ister misiniz?

Hayır, ben iyiyim, seçeneğini işaretledim.

Başkalarına yardım için ilkyardım modunu etkinleştirmek ister misiniz?

"Nasıl oldu da altı üstü *bir buçuk metrelik* suda boğulmasına ramak kaldı?" diye sordu Sefawynn.

"Türünün suyla arası nasıldır bilirsin," dedi Ealstan.

Başımı iki yana sallayarak bir süre çırpındıktan sonra mesajı görüş alanımdan sildim ve yardım çağrısına yönelik ileriki soruları devre dışı bıraktım. Öneriyi takdir etmeme rağmen o esnada öksürmekle meşguldüm.

Hâlen eşyalarını toparlamakta olan Vikingler beni süzüyorlardı. Yüzmedeki başarısızlığımın namıma iyi ya da kötü bir etkisinin olup olmadığını bilmiyordum ama kurtardığımız tutsakla beraber oradan çarçabuk tüydük.

On beş dakika kadar sonra Hordamanları ilk gözlemlediğimiz yerin yakınında –hâlen ıslak bir hâlde– dikilerek gemilerinin mavi okyanusta uzaklaşmasını seyrettim. Baş gemilerini geride bırakmışlardı. Büyük ölçüde batmış olmasına rağmen gemiden her nasılsa hâlâ alevler yükseliyordu.

Vay anasını.

"Size *canıgönülden* teşekkür ederim," dedi tutsak arkamdaki Sefawynn ile Ealstan'a. Gür bir bariton sesi vardı ve –buraya geldiğimden beri ilk defa– aşina olduğum bir aksanla konuşuyordu. Kesinlikle Orta Doğuluydu.

Ealstan ısınmamız için bir ateş yakmıştı – normal bir tane. Ateşin yanına oturan üçlü az önce yaşananlar –normal değilse bile– beklendik şeylermiş gibi davranıyordu.

"Sanırım başkadiyarlısın," dedi Sefawynn. "Türünle Maelport'ta karşılaşmıştım. Tüccarlar."

"Evet ama ben bir tüccar değilim, müşerref ozan," diye açıkladı adam. "On yıl evvel halkınızın arasında yaşamaya geldim ve ömrüm boyunca burada kalmaya karar verdim. Adım Yazad ve kontun sadık bir kuluyum."

Onları yarım yamalak dinliyor, gözlerimi akılalmaz biçimde yanmakta olan gemiden ayırmıyordum.

Tanrı aşkına, az önce neler olmuştu?

Dünya'da değilsin, diye düşündü bir parçam.

Evet ama kuralların aynı olması lazımdı. Yerçekimi hâlâ yerçekimiydi. Termodinamik hâlâ termodinamikti. Su bazlı sıvılar durduk yerde alev *almazdı*. Sakın... Sefawynn mürekkebi başka bir şeyler değiştirmiş olmasındı?

Ateş *nihayet* sönünce ve kapkara dumanlar dağılınca özgüvenimin sarsılmış olduğunu fark ettim. Mantıklı yanıtlar aramayı sürdürecektim tabii ki ama buraya ayak bastığımdan beri ilk defa o yanıtları bulabileceğimden tümüyle emin değildim.

"Neden halkını bırakıp burada yaşamaya geldin?" diye sordu Ealstan.

"Ne yani?" dedi Yazad bir kahkaha atarak. "Macera yeterli bir sebep değil mi?"

"Ben halkımı asla bırakıp gitmem," dedi Ealstan. "Bilmek istediğim tek şey kendi memleketim."

"Eh, öyleyse hepimizin birbirinden farklı olması harika!" dedi Yazad. "Yaradılış ne kadar güzel, değil mi?"

Yoldaşlarıma doğru döndüm. Paçayı kurtarmakla kalmamış, Vikinglerin yollara düşüp kaçmalarını bile sağlamıştık. Hayır, denizlere. Neyse işte.

Kafamı kurcalayan şey, kim olduğum konusunda her zamankinden daha az emin olmamdı. İhtiyaç ânında savaşacağıma *donakalmıştım*. Hatırladığım bir yığın şey vardı – ama hepsi de karmakarışık bir yığından ibaretti. Sanat okulu. Polis akademisi. Dedektiflik işi. O anılar geri gelmişti. Fakat yakın geçmişimde hâlen koca koca boşluklar mevcuttu. Polis akademisinin *ardından* neler yapmıştım? Neden bu takviyelere sahiptim? Neden geçmişimin parçaları âdeta birbiriyle savaş hâlindeydi?

Gerçekte kimdim?

İç geçirip ateşe kadar yürüdüm. Bana ayırdıkları küçük kütüğün üstüne oturdum ve sadece ıslak giysilerden ya da muzip rüzgârdan kaynaklanmayan bir ürpertiyi gidermeye çalıştım.

"Ötekilere teşekkür ettim," dedi Yazad bana. "Ama sana değil. En azından yüzüne karşı. Sağol, aelv. Wyrd'inin o baltayı durdurmasını seyrettim. Şehir korumalarından uzakta, hele hele açık denizde böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim!"

Adama kafa salladım. Burada gördüğüm diğer insanlardan biraz daha tombuldu ve her an hazır, içten bir tebessüme sahipti. Cebinden bir şapka çıkarmıştı. Şapkasının kulakların üzerine doğru inen uzun parçaları, tepesini kaplayan bir kumaşı ve alnı boydan boya kat eden bir kafa bandı vardı. Bana İncil dersinde gördüğümden emin olduğum şeyleri hatırlatıyordu.

"Ben de sana teşekkür ederim, müşerref aelv," dedi Ealstan bana. "Sayende halkım güvende."

"Woden'in ahdini bozdu," dedi Sefawynn. "Lanetli *sözcükler* yazdı, Küçük Baba."

"O bir aelv," dedi Ealstan bir kahkahayla. "Woden'in ahdi öyle yaratıkları içermez!"

"Thunor'un gemiyi yaktığını gördün," dedi Sefawynn.

"Aelv hâlâ hayatta, değil mi?" dedi Ealstan. "O ateş bir uyarıydı – hem Hordamanlara hem de bize. Asla o tür bir arsızlık etmememiz için."

"Evet," diyen Sefawynn'in bakışları beni tedirgin ediyordu. "Evet, bu doğru. Her nasılsa."

"Yazma yasağı evrensel *değildir*," dedi Yazad bize, parmaklarını önünde birbirine geçirerek. "Burada yazı yazarak size asla hakaret etmeyecek olsam da memleketimdeki çoğu kimse serbestçe yazıp çizebilir."

"Farklı memleketler," dedi Sefawynn, "farklı tanrılar."

"Farklı *bir* tanrı," diyen Yazad öne eğilip gülümsedi ve Ealstan'a doğru döndü. "Buraya neden geldiğimi mi soruyorsun, Stenfordlu Küçük Baba? *Öğretmeye* geldim. Tüm tanrılardan üstün bir tanrıyı. Halkını cezalandırmak yerine *seven* bir tanrıyı."

Ah. En azından bu kadarı tanıdıktı. Burada din konusunun nasıl işlediğini merak ediyordum. Sonuçta İngiltere'nin çoğu zamanla Hıristiyan olmuştu.

"Seven bir tanrı mı?" dedi Ealstan. "O kim?"

"Ahura Mazda," dedi Yazad usulca. "Tek gerçek tanrı."

Bekle. Kim?

"Zoroaster," dedi Sefawynn. "Bunu duymuştum."

Yazad işaretparmağını kaldırdı. "Zoroaster bize gerçek tanrıyı öğreten manevi liderdi. Ama kendisi bir tanrı değildi. Bu, pek çok kimsenin düştüğü bir hatadır."

"Bekle," dedim. "Hıristiyanlıktan ne haber? Bilirsin işte. Havariler, Kudüs, vesaire?"

"Ah," dedi Yazad. "Yeshualıları mı kastediyorsun? Onların kuzenlerimiz oldukları söylenebilir! Çoğu kimse bizi birbirimizle karıştırır. Bir aelv'in hâl ve hareketlerimizi bilecek kadar biz fânilere ilgi göstermesine şaşırdım!"

"Ben... pek çok şeye ilgi gösteririm," dedim. "Şu Yeshua. Romalılar tarafından çarmıha mı gerildi?"

"Hah!" dedi Yazad. "Germeyi denediler. Ama Ahura Mazda onu kurtardı. Kısa bir süreliğine tek bir halk hâline geldik ve tüm İbrahim topraklarının bir koalisyonu olarak birlikte savaştık! Ama bütün bunlar asırlar evvel, Hunalar Roma'yı büsbütün yıkmadan önceydi. Kuzeyin nezih bir yaratığına göre bölgemizin tarihini iyi biliyorsun!"

"Fânileri ilginç bulurum," dedim ona.

"Fevkalade!" dedi Yazad. "Öğretilerimi dinlemek ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bir aelv'i... dinine çekmeye mi çalışacaksın?"

"Ben herkesi dinime çekmeye çalışırım!" dedi Yazad. "Çünkü herkes Ahura Mazda'nın sevgisini tanımayı hak eder." Bana göz kırptı. "Ama sanırım bir aelv'i çekmek bilhassa büyük bir başarı olur."

"Woden'den korkmuyor musun?" diye sordum ve destek bulmak için iki yoldaşıma göz attım. "Onun topraklarında yazı yazmıyorsun ama onun aleyhinde vaaz veriyorsun, öyle mi?"

"Woden ibadeti umursamaz," dedi Ealstan. "Yeter ki itaat görsün. Ve de ondan korkulsun. Yeter ki biz cefa çekelim..." Çenesini ovuşturarak öne eğildi. "Nasıl esir alındın, Yazad? Sahil boyunca yağma mı yapıyorlardı? Başka köylere saldırdılar mı?"

"Neyse ki hayır," cevabını verdi adam. "Esaretim kendi kabahatimdi. Denize açılmıştım!"

"Üzgünüm," dedi Ealstan. "Herhalde diğer balıkçıları öldürmüşlerdir. Seni bir din adamı olduğun için mi sağ bıraktılar?"

"Başkaları yoktu," dedi Yazad. "Ayrıca balık avlamıyor, sadece yolculuk ediyordum. Ama maalesef zavallı gemimi batırdılar."

"Tek başına mı denize açılmıştın?" dedi Ealstan. "Bunlar tehlikeli sulardır! Balık avlamıyorsan evine dönmeliydin!"

"Doğru söylüyorsun," dedi Yazad. "Ama bir şey hariç."

"Neymiş o?" diye sordu Ealstan.

"Denize açılmaktan keyif alırım!" dedi Yazad. "Ben İran'ın kuzeydoğusundaki bir memlekettenim. Oralarda bunun gibi sular yoktur. Sadece tepeler, birkaç çöl ve az sayıda çöl tepesi bulunur! Okyanusu ilk gördüğümde, 'Burayı kat etmeliyim. Suları Ahura Mazda'nın yarattığı hâliyle tecrübe etmeliyim!' diye düşündüm.

O yüzden de öğrendim. Ulaşabileceğin sürat, okyanusun üzerime gelen serpintisi, uçma hissi! Ah, öyle enfes ki."

Adamın sesindeki neşe bana Jen'in tarih ve çalışmaları hakkında konuşma şeklini anımsattı. Tanıştığımızda onun tarihe duyduğu tutkuyu hiçbir şeye duymadığımı fark ettiğimi hatırladım. Sonrasında da bir şeyi onun tarihi sevdiği kadar sevebilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenme arzusuyla yaşamıştım.

Hâl böyleyken amacıma ulaşmaya çalışmıştım. Sanat okuluna o yüzden mi gitmiştim? Jen'in çalışmalarını sevdiği kadar bir şeyleri sevip sevemeyeceğimi görmek için mi?

"Kafam karıştı," dedi Ealstan, ateşe bakarak.

"Kafanı karıştıran nedir, Stenfordlu Küçük Baba?" diye sordu Yazad.

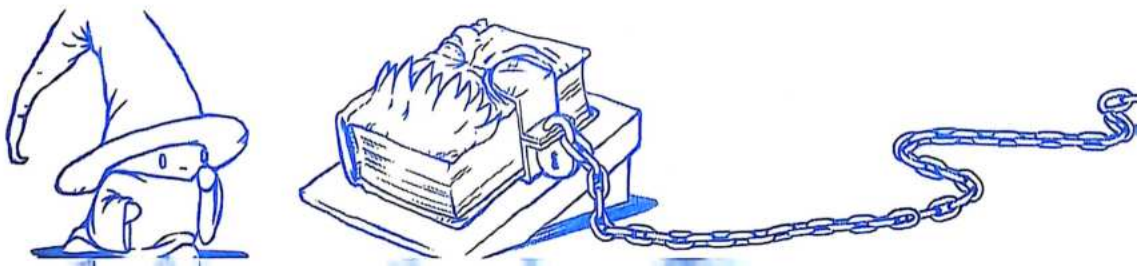
"*Hızlı gitmek* istediğin için denize açılmışsın," dedi Ealstan. "İyi de nereye gidiyordun?"

"Belirli bir yere değil," dedi Yazad. "Denizde yolculuk etmenin keyfini çıkarıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ealstan, sırf canın istedi diye bir şey yaptığın hiç olmadı mı?"

"Ben şöminemin karşısında oturmaktan hoşlanırım," dedi Ealstan usulca. "Kilerin dolu olduğunu ve halkımın kışın açlıktan ölmeyeceğini bilmekten hoşlanırım. Oğullarımı seyretmekten hoşlanırım... hoşlanırdım..." Gözlerini alevlerden ayırmadı.

Yazad bana doğru dönüp iç geçirdi. "Bu olağandışı bir durum değil, müşerref aelv," diye açıklama yaptı. "Deniz ile Ayı'nın toprakları arasında sıkışıp kalmış bu yerde hayat çetindir. Bu insanlar onları korumayan veya beslemeyen şeylerin havai olduğunu düşünürler. Ben Ahura Mazda'nın yarattığı dünyada

sevecek ve *keyfine varacak* pek çok şey olduğunu açıklamaya çalışırım. Lakin belki de yas tutan tanrıların gözleri önünde yaşıyorsan o keyfi hissetmek zordur."

Ealstan ile Sefawynn'den ses çıkmadı.

"Havailikten söz açılmışken," dedi Ealstan güneşe göz atarak. "Artık gitmeliyiz. Ozan, bu gecikmeye yeteri kadar göz yumdun. Genç Wyrm hâlâ tehlikede."

"Gecikmemiz canlar kurtardı," dedi Sefawynn ama gecikmenin ona eziyet gibi geldiği belliydi.

"Kardeşini öldürmezler," diye onu temin ettim. "Yararlı olduğunu düşündükleri sürece."

"Bu da ne?" dedi Yazad. "Tehlikede olan biri mi var?"

"Kardeşim," dedi Sefawynn. "Gece vakti tuhaf aksanlı ve tavırlı yabancılar tarafından kaçırıldı." Bana göz attı.

"Son zamanlarda bu bölgeye pek çok yabancı gelip gidiyor," dedi Yazad. "Sığıntıda onlarla ilgili öyküler duyuyoruz."

"Sığıntı mı?" dedi Ealstan. Ayağa kalktı, bastırmaya çalışsa da esnedi.

Ben esasen uyku programlarını hiçe saymaya alışkındım – annem ne derse desin bu durum modern zamanda alışılmamış değildi. Fakat Ealstan'ın yorgunluğu Sefawynn'e de yansıdı ve adamın ardından o da esnedi.

"Sığıntı, Wellbury'nin dışındaki konutumuzun adıdır," dedi Yazad. "Kitap aşkına, amma yorgunsunuz! Bu hâlde çok uzağa yolculuk edemezsiniz. Gelin, bu gece bizimle kalın! Gideceğimiz yer yakın sayılır. Üç saatten daha uzak değildir – tabii o Hordamanların beni ne kadar kuzeye getirdiklerine bağlı olarak."

"Bu hâlde Wellbury'e giremeyiz," dedi Ealstan, Sefawynn'e. "Atlılar hiç kuşkusuz oraya bizden önce ulaşmışlardır. Onları faka bastırma şansını kaybettik. Güvenli bir yerde yatmak ve

yarın ne yapacağımızı planlamak amacımıza daha iyi hizmet eder."

"Kafan çalışıyor, Küçük Baba," dedi Sefawynn ona, biraz dermansız bir hâlde. *Sahiden de* bitkin bir hâli vardı.

"Teklifini kabul ediyoruz, Yazad," dedi Ealstan. "Yayan gitmeyesin diye yük atının yükünü diğerlerine dağıtalım." Neyse ki yük atını Stenford'a göndermesine gerek kalmamıştı.

"Gerek yok!" dedi Yazad. "Ben yürürüm! Bacaklarım denize gösterdiğim ilgiyi biraz kıskanıyorlar."

Tam yürümesinin bizi yavaşlatacağından yakınacakken daha önce tempomuzun ne kadar ağır olduğunu hatırladım. Atlar, filmlerdeki gibi benzersiz bir hızla gümbür gümbür koşan yaratıklardan çok bir depo otla çalışan ve yer yer binicilerini ısıran golf arabaları gibiydi.

Bineklerimizin yanına gitmek için doğrulurken yerde yanan harfler bulduk.

Bunlar birkaç dakika öncesine kadar *yoktu*.

Sefawynn ile Ealstan hemen gözlerini kaçırdılar. Yazad ise yanımda durup sakallı çenesini sıvazladı. "İlginç. Bu harflerden bazıları bana tanıdık geliyor. Yunanca olmasın?"

"İngilizce," dedim afallamış vaziyette. "Benim dilim."

Yanan harfler şöyle diyordu: *Aferin. Belki de katlandığım zahmete değiyorsundur.*

Hay aksi. Gerçeği daha fazla inkâr edemezdim, değil mi?

"Sil şunları," diye bana tısladı Sefawynn.

"Ama alevler," dedim. "Nedir bunlar?"

"Logna'nın Ateşi," diye mırıldandı Ealstan.

"Geminin yanmasına sebep olanlar gibi mi?" diye sordum.

Başlarını iki yana salladılar ve huzursuzca acele ettiler. Sonunda Sefawynn'in isteğini yerine getirdim ve ayağımı toprağa sürterek tüten kelimeleri sildim.

Fazla geçmeden eyerlere çıkıp yola koyulmuştuk. Kitabımın geri kalan sayfalarının eyerimdeki kıvrımda güvenle durduğunu (duruyorlardı) ve *hiçbirinin* tutuşmadığını (tutuşmamışlardı) kontrol ettim.

Ancak o zaman arada bir bağlantı kurabildim. Görünüşe bakılırsa buraya geldiğimde kitap infilak etmişti – alazlanmış çok sayıda kısmı da bunu kanıtlıyordu. Bunun yaşananlarla... bir ilgisi var mıydı? Harflerinden birkaçının yeri değişmiş bir İskandinav tanrısının yazı yazmaya kalkışanları gözlediği ve sağda solda yangın çıkardığı fikri kulağa gülünç geliyordu. Ama öte yandan...

Böyle bir şey en azından grafitileri azaltır, diye aklımdan geçirip değerlendirmemi kayda almak için dalgın bir hâlde var olmayan not defterime uzandım. Üç yıldız. Duvarlar tertemiz – dumanı tüten cesetleri görmezden geliverin.

Weswaralılar daha başka sohbet girişimlerimi boşa çıkardılar ve ben de fazla üzerlerine gitmedim. Yorgun düştükleri her hâllerinden anlaşılıyordu ve Yazad yanımızda yürürken mutlulukla kendi kendine bir ezgi mırıldanıyordu. Bu da bana düşünüp taşınacak zaman kazandırıyordu. Gerçi öyle yapmak şu an bayağı tehlikeli görünüyordu.

Çünkü harflerinin yerleri değişmiş bir grup İskandinav tanrısının varlığına inanmama çok az kalmıştı.

Şahsi Sihirbaz Boyutumun™ Başka Ziyaretçilerce Kirletilmeyeceğinden Nasıl Emin Olabilirim?

Boyutsal yolculuk süreci hakkında daha derin bir açıklama için lütfen Dördüncü Kısım: Sıkıcı Bilimsel Şeyler'e (özellikle de Bölüm 4.17: Kısaca Boyutsal Yolculuk'a) bakın. Fakat bu size fazla uzun geliyorsa işte *ekstra kısa* versiyonu!

Başka yerlerde de açıklandığı gibi münferit boyutlar ekipmanlarımızın özellikle hedef alamayacağı kadar taneseldir. Dolayısıyla genel olarak benzer boyutlardan oluşan bir grup seçeriz, sonra da içlerinden birine giden rasgele bir portal açarız. Bulgularımızı kataloglarız ve eğer o bulgular Boyutsal Mükemmeliyetin Ölçülebilir Ölçüde Sıkı ve Yüksek Kaliteli

Standartları™'mızı[1] karşılıyorsa bir boyutsal işaretçi etkinleştirip o boyutu satılık boyutlar listemize ekleriz.

Bir boyutsal işaretçi, belirli bir boyutta çapa işlevi görerek onu kendi boyutumuza bağlar. O olmadan aynı boyutu ikinci bir kez bulma ihtimali aşırı derecede düşüktür. (Mesela bir kumsala bir kum zerresi düşürmek ve on yıl sonra aynı zerreyi tekrar bulmak kadar.)

Hâlâ diğer boyutsal yolcuların eğlencenizi sekteye uğratacaklarından mı endişeleniyorsunuz? Endişelenmeyin! İşaretçiniz tam anlamıyla sınırsız basamaklı kişisel bir kuantum koduna sahiptir. Bu kod, bilinen veya teorik bir bilim tarafından kırılamaz ve yalnızca fiziksel bir kuantum anahtarıyla[2] etkinleştirilebilir. Boyutunuzu ziyaret edebilmek için işaretçiniz etkin olmalıdır *ve* ziyaretçi sizin kodunuzla eşleştirilmiş fiziksel bir anahtar taşımalıdır.

Ekstra mahremiyet için boyutunuza varmanızın ardından anahtarınızı yeni bir kodla eşleştirebilirsiniz! Ve –eğer fazla paranoyaksanız– işaretçinizi *devre dışı* bırakabilirsiniz!

(Boyutumuza diğer taraftan otomatikman bağlı olacağınızdan sürecin içerdiği tehlikeler asgari düzeydedir. Kafanız mı karıştı? Boyutları sayısız kola sahip bir nehir olarak hayal edin. Sayıları çok olduğundan hangi koldan gideceğinizi seçmek zordur ama akıntıya karşı *tek bir* yol vardır. Dahası bir koldan diğerine atlayamazsınız; öncelikle bizim boyutumuza geri dönmeniz, daha sonra başka bir kolda "yelken açmanız" gerekir.)

Kısacası boyutunuza el koymak veya çok sayıda kişiye satmak

istesek bile bunu yapamayız! Ayrıca başka birinin boyutunuzu kazara bulma ihtimali gülünç denebilecek kadar düşüktür. Yani boyutunuz sahiden tümüyle size aittir!

Yeter ki işaretçinizi ve geçidinizi koruduğunuzdan emin olun. Her ikisi de tüm paketlerimizle beraber standart olarak gelir ve Şahsi Sihirbaz Boyutunuz™'da seçeceğiniz bir yere kurulacaktır. Her ikisi de ömür boyu garantilidir ve en az yüz yıl ömürlü bir füzyon bataryasına sahiptir. Lütfen aklınızda bulundurun: Geçidiniz hasar görürse geri dönemeyebilirsiniz – gerçi sizi bekleyen fantastik maceralar düşünüldüğünde neden geri dönmek isteyesiniz ki?[3]

1 Bu ifade, 2045 Reklamcılıkta Doğruculuk Yasası'nca hukuken bir Pazarlama Terimi olarak tanımlanmaktadır.

2 Çoğu ulusta kanunnameler bir suçtan aranan veya soruşturma yahut olası duruşma öncesi haklarında boyutlararası yolculuk etmelerine engel bir tedbir kararı çıkarılmış olan şahıslara boyutsal anahtarlar vermemizi engellemektedir. Benzer antlaşmalar öyle şahıslara uluslararası sularda bile boyutsal anahtar sağlamamıza mâni olmaktadır. Biliyorum. Biz de bu konuda üzgünüz. Sizi neşelendirecek bir şeye ihtiyacınız varsa 214. sayfada yavru bir kürklü gergedan resmi bulabilirsiniz.

3 Eve dönüş imkânı olmadan boyutunuzda mahsur kalmaktan mı endişeleniyorsunuz? Lütfen Tutumlu Kayıt seçeneğimizi inceleyin. Bu eklentide bir Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® temsilcisi, ekipmanınıza bir şey olması ihtimaline karşı önceden belirlenmiş bir zamanda boyutunuzu ziyaret eder. Bu hizmetin bize anahtarınızın bir kopyasını vermenizi gerektirdiğini aklınızda bulundurun. Ayrıca orijinal kodunuzu değiştirmemeli ve işaretçinizi açık bırakmalısınız. Ayrıntılar için 332. sayfaya bakabilirsiniz. Daha küçük ebatlı mobil işaretçiler de dahil yedek boyutsal işaretçiler ayrıca satın alınıp kurulabilmektedir.

Yazad'ın "sığıntısı" dev bir ormanın kenarındaki mütevazı ebatlı bir kulübeydi. Oraya günbatımından hemen sonra ulaşıp atları doğal olamayacak kadar düzenli ağaç sıralarının arasından geçirdik.

"Bostanımız," diye açıkladı Yazad yanımda yürürken. "Bu toprağın sahibi değiliz ama burası Wellbury Arababası tarafından bize emanet edildi."

Bahsettiği yer yakınlardaki bir kasabaydı. Ealstan oranın Stenford'dan çok daha büyük olduğunu söylemişti – ama Stenford'da, ne bileyim işte, yüz kişinin falan yaşadığı düşünülürse bunun harika bir tarif olduğu söylenemezdi.

Yerel lord bir muhtardı ve Ealstan onu tanıdığını iddia etse de temkinliydim. Ulric konuşurken Wealdsig isimli bu adamın kendini desteklediğini ima etmişti. Onu Wyrm'i bize geri vermeye ikna etmekte zorluk çekebilirdik.

Ealstan duraklayıp Yazad'ın evinin ötesindeki sık ağaç

kümesine baktı. "Sanki ormana biraz fazla yakın, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bundan dolayı hiçbir sıkıntı yaşamadık!" diyen Yazad önden gitti. "Kara Ayı bu yönde ilerlemeye hevesli gözükmüyor."

"Yine de," dedi Ealstan.

Sefawynn konuşmaksızın atını yanımızdan geçirdi. Düşünmeden hareket ediyor, kambur duruyordu. Bir saattir ağzından tek bir kelime dahi duymamıştım ve bunun tek sebebinin bitkinlik olduğunu umuyordum. Hiç tıbbi nanitsiz yaşamadığım için konuya hâkim değildim ama uykusuzluğun insanları zombiye çevirdiğini duymuştum.

Sığıntı, Ealstan'ın köşküne yakın bir ebatta olduğundan belki de "kulübe" yanlış sözcüktü. Fakat yontulmamış tahta duvarlardan ve saman kaplı çatıdan dolayı öyle bir ilişkilendirmeden kaçınmak güçtü. Yazad bizi binaya usulca buyur etti, ardından kapıyı aralayarak hemen içeride oturan yaşlıca bir adamı irkiltti. Adamın uzun sakalında hâlen kahverengi kısımlar vardı ama dimdik çıkıntı yapan birkaç başıboş saç teli haricinde keldi.

"Yazad?" diye alçak ama yoğun bir sesle sordu. "Ah, Ahura Mazda'ya şükürler olsun!" Yaşlı adam geniş, açık odanın merkezindeki ateş çukurunun çevresine yatmış uyuyan insanlara göz gezdirdi, ardından dışarı çıkarak aramıza katıldı. Gözlerinde yaşlarla Yazad'ın kolunu kavradı. "Neler oldu?"

"Bazı Hordamanlara vaaz vermeye çalıştım!" dedi Yazad yüzünde kocaman bir sırıtışla.

"Ah, Yazad," dedi yaşlı adam. "Seni *uyarmıştık*!"

"Uyarmıştınız," dedi Yazad, ardından üçümüzü işaret etti. "Ama Ahura Mazda sayesinde bu ozan, Stenford'un Küçük Babası ve hastalıklı bir tene sahip şu aelv tarafından kurtarıldım!"

Hastalıklı mı?

Yaşlı adam bana bakakaldı. "Bir... aelv mi?"

"Zararsız bir tane," diyen Yazad omzuma bir şaplak attı. "Tabii bir tekne değilsen! Ama haydi, konuklarımız yorgun. Kusura bakma, Küçük Baba; sana verebileceğimiz yumuşak bir döşek yok. Korkarım elimizdeki tek şey yerdeki samanlar."

"Sorun değil, Yazad," dedi Ealstan.

"Ötekileri uyandırayım mı?" diye sordu yaşlı adam.

"Hayır, hayır, Leof!" dedi Yazad. "Sabahleyin beni aralarında bulduklarında baştan beri buradaymışım gibi davranırım ve beni görmezden geldiklerine kızmış gibi yaparım. Çok eğlenceli olacak!"

Leof bizim için kapıyı açtı, ardından ayak sürüyerek atlarımızla ilgilenmeye gitti. Yürürken Sefawynn'e gözlerini kısarak baktı. "Ozan?" diye sordu. "Gözüm seni bir yerden ısırıyor."

Sefawynn uyuşukluğundan sıyrıldı. "Sık sık bu taraflara uğrayıp öyküler anlatırım," deyip dizginleri ona verdi.

"Evet, evet," dedi yaşlı adam. "Eh, burada bir salmaya ihtiyaç yok. Öcümüz epey dost canlısıdır! Sütleri nadiren keser ve bir keresinde hiçbir adakta bulunmadan pabuçlarımı onardı. Gerçi içlerine ölü bir fare saklamıştı."

Eyerden kitap sayfalarımı aldım, sonra ben de atımı ona teslim ettim. Yazad sessiz olmamızı işaret ederek bizi kulübeye soktu ve yatak yapmak için köşedeki bir kutudan saman aldı. Uyumayı planlamasam da benim için de bir yatak hazırlamasına izin verdim.

Odanın sakinleri o hareketlilikle kıpırdamadılar bile. En az bir düzine kişi vardı ve koskoca bir pijama partisine gelmişler gibi yere kıvrılıp yatmışlardı. Yaşlarına bakılırsa bir-iki aileden oluşuyorlardı. Sanırım her gece diğer herkesle beraber kocaman

bir odada yatıyorsan insanların biraz gürültü çıkarmalarına alışıyordun.

Sefawynn ile Ealstan tek kelime etmeden döşeklerine yatıp pelerinlerini battaniye olarak kullandılar. Uykuya dalmaları uzun sürmedi. Ben de ateşe yakın duran kendi döşeğime uzandım ve biraz daha okumaya karar verdim. Çabucak bilgi edinmenin iyi bir yolu olarak SSS sayfalarına odaklandım. Boyutlararası yolculuğun nasıl gerçekleştiğini özetleyen bir kısım keşfedince heyecanım kabardı.

Açıklama bana pek de tanıdık gelmedi. Galiba buraya atlamadan önce süreç hakkında fazla bilgi sahibi değildim. Belki de suçluları yakın takipteyken başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Ne yazık ki SSS sinir bozacak kadar muğlaktı. Bir boyutsal portal *neye benzerdi?* Daha kapsamlı bir açıklamaya atıfta bulunulduğundan sayfaları çevirerek Bölüm 4.17'yi aradım...

Tabii ki elim boş kaldı. O kısımdan sadece bir tane tanımlanabilir sayfa buldum ve metnin okunabilir tek parçası ipek maymunları hakkında bir espriye benziyordu.

Asabice arkama yaslandım. Derken gözüme tuhaf bir şey takıldı: Yanımda duran beş taşlık bir yığın. Taşlardan en irisi başparmağımdan daha büyük değildi. Küçük bir piramit şeklinde istiflenmişlerdi.

İşte bu tedirgin ediciydi. Ayağımı oynatarak taş yığınını devirdim ama sonra Leof'un içeri girmesiyle dikkatimi ona yönelttim. Bir oğlanı uyandırıp atlarımız ve eyerleri gözlemeye yolladı, ardından beni temkinli gözlerle süzüp ateşe birkaç odun daha attı.

Tekrar taburesine çöküp aralık bıraktığı kapıdan dışarıyı gözetlemeyi sürdürdü. Arada bir çaktırmadan benden tarafa bakmayı da ihmal etmedi.

Eh, bir peri olduğumu düşünsünler istiyordum, o yüzden

bence bunun bir sakıncası yoktu. Yeni odunlar sayesinde ateş biraz daha sıcak yanıyordu veya artan ışıktan dolayı ben öyle varsayıyordum. Tıbbi nanitlerim vücut sıcaklığımı tercihime göre ayarladıkları için normal eşikler dahilinde sıcaklık değişimlerini pek fark etmiyordum. Fakat diğerlerinin hâline bakılırsa buralarda mevsim ilkbaharken bile hava geceleri serindi.

Kendimi yeniden kitabı okumaya zorladım. Fakat –dahili kronometreme göre– bir saatlik uğraşıma rağmen neredeyse hiçbir şey öğrenemedim. Bir kitap nasıl bu kadar çok sayfa içerir de bu kadar az bilgi verebilirdi? Satın alabileceğim fantastik –ve tutumlu– paketleri on yedi kez okumuştum. Fakat mesela bir tokalaşmanın falan Anglosakson versiyonunu bilmem gerekirse işim zordu. (Bir yıldız. Harf salatası yapsan bundan daha faydalı bir metin çıkarabilirsin.)

Dalgın bir tavırla ateşten yarısı yanmış bir çomak çıkardım ve sistemime biraz karbon alarak nanitlerimi tazelemek için kömür olmuş ucunu kemirdim. Hacklenmiş tat alma tomurcuklarım tahtanın tadını çekilebilir bir hâle getirdi – lezzet olarak genellikle tereyağlı kızarmış ekmek seçerdim ama doku uyumsuzluğu bir tuhaftı.

Bu eylemim bana yaşlıca gözcüden bir diğer bakış kazandırdı. O yüzden okumakta olduğum sayfaları yukarı kaldırdım ve adam bunu görünce paniğe kapılıp başını çevirdi. Yersiz bir kendini beğenmişlikle gevşedim. Neden adamcağıza sataşıyordum ki?

Neler olduğunu düşünmekten kaçınmak için, diye gerçeğin farkına vardım. *O yüzden son yirmi dakikadır paketlere ekleyebileceğin potansiyel eklentileri okuyorsun.*

Bulunduğum yerin ne denli garip olduğunu kabullenesim

yoktu. Yazdığında alev alan rünler. Toprağa benim için mesajlar bırakan tanrılar. Kahrolası kitap neden *o konuda* bir şey söylemiyordu? Duraksadım, ardından çekine çekine de olsa biraz odunkömürüyle zemine adımı yazdım. Hiçbir şey olmadı. Acaba bir rün yazmayı mı deneseydim?

Salak, diye aklımdan geçirdim. *Kulübeyi yakıp kül etmek mi istiyorsun? Veya bir çizgi roman karakteri tarafından çarpılmayı mı?*

Halihazırda ikinci ihtimale ne kadar inandığım keyfimi kaçırıyordu. Kitapta ikide bir karşılaştığım tema, bu boyutların benimkiyle aynı fizik kurallarına sahip olması *gerektiğiydi*. Kültürler bir boyutlararası mutfak robotunun içine atılmış, diller birbirine karışmış, sosyal yapılar tepetaklak edilmiş olabilir... Fakat fizik kuralları? Onların aynı olması gerekirdi. 9.8 m/s^2, 2 + 2 = 4, hareket hâlinde cisimler. En önemlisi de entropinin burada da geçerli olmasıydı.

Taşların kendiliğinden istifler oluşturmaması gerekirdi. Bir ürpertiye kapılsam da o tarafa bakmaya direndim. Fakat sonunda dayanamayıp göz attım.

Beş küçük taş yine kusursuz bir piramit şeklinde istiflenmişti. Usulca küfrederek onları tekrar yıktım – ardından derimin sıcaklığını iki derece artırdım. Ürperti geçmedi.

Gözlerimi kapadım. Sakın *ben de* uykusuzluğun olumsuz etkilerini yaşıyor olmayaydım? Tıbbi nanitlerim veya donanımsal yazılımım hasar mı almıştı? Halüsinasyon mu görüyordum? Veya bir şeylerin kendiliğinde tutuşmasına mı sebep oluyordum?

Gözlerimi tekrar açtığımda taşlar *kenarları* üzerinde dizilerek neredeyse imkânsız bir istif hâline sokulmuştu. Bir dağda yoga yapan insanların sosyal medya paylaşımlarındaki gibi dengeleri

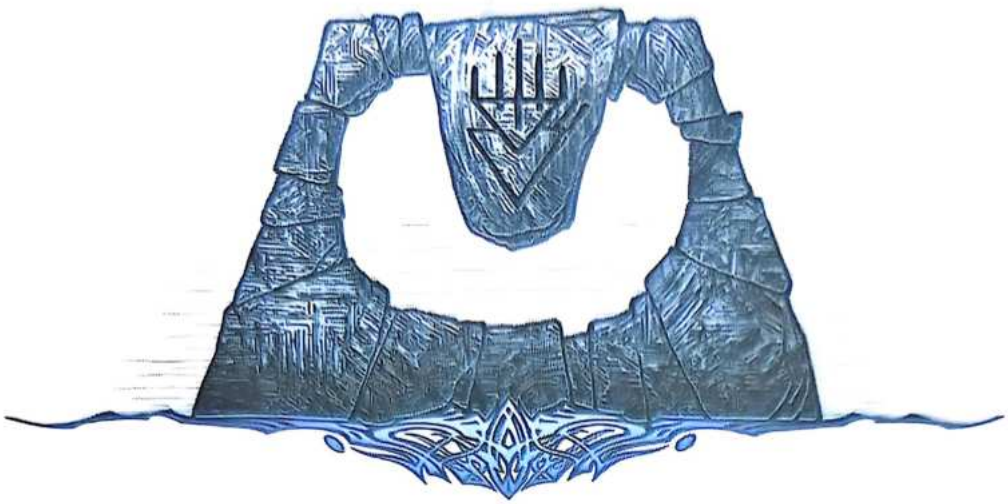
mükemmeldi. Şahane istifleme için beş yıldız. Tüyler ürpertici ama şık. Öcümün bir tarzı vardı.

Kahretsin. Durumu nihayet kabulleniyordum, değil mi?

Nasıl kabullenmeyecektim ki? Ya öyle yapacaktım ya da ha lüsinasyon gördüğüme inanacaktım.

"Gösteriş budalası, ne olacak," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım ama kıpırdandığımda taşlar yumuşak bir dizi şıngırtıyla yıkıldı. Biraz düşünüp taşındıktan sonra uyumama müsaade etmeleri için nanitlerime talimat verdim. Belki bu sayede sistemim resetlenirdi. Buradaki deneyimlerime mantıklı bir açıklama bulmak için son ve çaresiz bir girişim.

Benimle dalga geçermiş gibi yeniden piramit şeklini almış o taşların görüntüsüne bakarak uyuyakaldım.

Sabah saat tam yedide uyandım ve nanitlerim derhal zihnimi uykudan arındırmaya başladı. Diğer herkesten önce kalkmak için bu saati seçmiştim. Fakat enine boyuna düşünmemiştim; tüm oda çoktan hareketlilikle doluydu. Sefawynn bir köşede bazı çocukları eğlendiriyordu. Elbisesini değiştirmiş ve anlaşılan saçlarını yıkamıştı. Ealstan görünürde yoktu; gerçi pencereler açılmıştı ve yakınlarda bir yerde gülüşüp konuşan erkeklerin seslerini duyabiliyordum.

Doğru. Tarım kültürü. Şafakta kalkış. Tavukların sütünü sağmak için falan. Doğrulup oturdum ve gerinip enseme yapışmış saman çöplerini aldım. Kulağımda bir çınlama oldu ve görüş alanımda bir metin belirdi.

Tebrikler! Bütün bir gece boyunca dinlendiniz. Sağlık hedefiniz üç günde bir en az altı saat uyumak. Bu yıl şimdiye dek hedefinize 1 defa ulaştınız. Aynen böyle devam edin!

Bu sağlık hedefini, Jen uyuma alışkanlıklarımdan yakınınca koyduğumu hayal meyal hatırlıyordum. İnsanlar tıbbi nanitler olmadan nasıl hayatta kalıyorlardı ki? Dedemin kahveden yararlandığını anımsar gibiydim ama Ortaçağ İngiltere'sinde öyle bir şey olduğunu hiç sanmıyordum.

Biraz kestirmemin ardından çevremde farklı görünen bir şey var mıydı? Döşeğimin yanında hâlâ piramit şeklinde duran taş yığınına göz attım. İstifi tekrar devirdim, sonra da kimsenin gizlice yaklaşıp onları yeniden dizmediğinden emin olmak için yakınlarda kaldım.

Giysilerimden saman ayıklamayı sürdürürken nihayet Sefawynn'in sözlerini algıladım.

"Ve sonra," dedi öne eğilip ellerini iki yana açarak, "aelvlerin prensi Rüncü, kötü kalpli Hordamanlarla konuştu:

'Buldum sizi kusurlu ve kavgadan kaçar.
Gösterdiniz ya gemilerinizi gölgenizdir utanç.
Kaçın ve hatırlayın Rüncü yazarı!'

"Övüncü korkuyla geri çekilmelerine sebep oldu ve –bir fâni yahut Woden'in bir kulu olmadığından– Rüncü parmağını kullanarak teknenin güvertesine *bir rün çizdi*!"

Nida atan çocuklar dönüp bana baktılar. Parmaklarımı oynatarak onları art arda renkten renge sokarak izleyicilerime bir gösteri düzenledim.

"Sonra ne oldu?" diye alçak sesle sordu büyükçe çocuklardan biri.

"Bulutsuz gökte şimşek çaktı," dedi Sefawynn, "ve Woden, Rüncü'ye dokunamadığı için Thunor'un gazabı gemiyi vurdu!

Alevler bizi Hordamanlardan ayırdı ve okyanusa atlamamızı sağladı. Rüncü, bir aelv olduğundan neredeyse boğulacaktı."

Diğer üç çocuk anlatılanları pürdikkat dinliyorlardı ama on bir-on iki yaşlarındaki daha uzun boylu bir kız beni incelemekle meşguldü. "*Bence* hiç de bir aelv'e benzemiyor," diye duyurdu. "*Bence* geçen yaz elmalarımızı çalmaya çalışan o hastalıklı adama benziyor. Bir sakalı bile yok."

"Aelvlerin sakalı çıkmaz," dedi Sefawynn.

"Ama güzel olmaları gerekmez mi?" diye sordu kız.

Of. Yazad çocukları bostanda çalışmaya yollayınca daha başka hakaretlerden kurtuldum. Yaptığı şakayı kaçırdığım için biraz üzgün olsam da insanlar sahiden de onu tekrar aralarında görmekten mutlu gibiydiler. Çocukların her biri kapıdan çıkarken ona amca diyerek sarıldı.

Sefawynn'e gülümsedim ama o ayağa kalkmıştı ve pencereden dışarı bakıyordu. Melankolik gözüküyordu.

Kardeşi kaçırıldı, diye aklımdan geçirdim. *Elbette melankolik olacak.*

"Kalkmışsın, dostum!" dedi Yazad bana. "Haberlerim var. Bazı yabancılar dün muhtarı ziyaret etmişler ve aralarından birini geride bırakıp bu sabah erkenden at sırtında yola çıkmışlar."

"Kardeşim," dedi Sefawynn. "Gerçekten de burada."

"Dahası da var," dedi Yazad. "İki gece önce bu taraflardan farklı bir yabancı geçmiş. Çok tuhaf biriymiş. Benimle gelin."

"*Bir* yabancı mı?" dedi Sefawynn ona doğru yürürken.

"Evet," dedi Yazad. "Gelin, gelin." Asabımızı bozmak istercesine sorularımızı yanıtlayacağına önden dışarı çıktı.

Ayağa kalkarken tekrar istiflenmiş taş yığınını fark ettim. Dün gece gördüklerimin uykusuzluktan kaynaklı bir halüsinasyon olduğu umudum suya düştü. Taşları asabice tekmelerken ayağımı acıttım.

Nasıl yani? Öne eğildiğimde taşların yoğun bir kehribar jeliyle birbirine yapıştırılmış olduklarını keşfettim.

"Reçine," dedi Sefawynn. "Yoksa öcünün üstüne mi gittin, Rüncü?"

"Hayır," dedim.

Beni süzdü.

"Taşlardan yığınlar yapmaktan hoşlanıyorlar, değil mi?" dedim. "Ben ona taş istifleme fırsatı verdim."

"Bir rüncüye göre pek akıllı değilsin," dedi.

"Yöntemlerime ve muhakememe fânilerin akılları ermez."

Sefawynn kaşlarını kaldırıp saçımdan bir saman çöpü aldı. Sonra bir kova suyla çalı süpürge taşıyan yaşlıca bir kadının kulübeye girmesiyle irkildi. Çabucak bakışlarını kaçırdı ve kadının yanından geçerek dışarı çıktığımız sırada gölgeme saklandı.

"O da neydi öyle?" diye sordum.

"Ne neydi?"

"O kadından gizlendin."

"Gizlenmedim," dedi çenesini kaldırarak ama benimle göz göze gelmekten kaçındı. "Senin aelv namını korumaya çalışıyordum."

Tabii canım. Yazad'a yetişip onun peşinden bostana gittik. Düzenli sıralar ne gariptir ki cesaret vericiydi. Buradaki pek çok şeyin aksine tanıdık gelen bir tarafları vardı; taburelere çıkıp ağaçlarla ilgilenen insanlar bile gözüme normal gözüküyorlardı.

Derken sınıra ulaştık ve gerçek ormana paralel ilerledik. Daha önce birçok orman görmüştüm. Bunun bana farklı gelmemesi gerekirdi ve farklı *görünmüyordu*. Yine de o gölgeli, yabani

derinlikler beni tedirgin etti. Bu, geldiğim dünyada var olmayan ve asırlardır da var olmamış ilkel bir doğaydı. Evet, gece görüşüne sahiptim ama nedense bu beni rahatlatmıyordu. O kadar karanlık bir yerde *ateşe*, canlı bir ışığa ihtiyaç duyulurdu.

Yazad az sonra geleceğini söyleyip patika boyunca yürümemizi işaret etti, sonra da çekip gitti. Yola devam ederken Sefawynn'in yine beni seyrettiğini fark ettim.

"Ormandan korkuyorsun," diye belirtti.

"Ona temkinli yaklaşıyorum."

"Belki ima ettiğim kadar aptal değilsindir," dedi.

"Diğerlerinin bahsettikleri bir şey vardı. Kara Ayı mı neydi. O kim?"

"Bir Gael kralı," dedi. "Dedemden bile eskiye dayanır."

"Ve hâlâ hayatta, öyle mi?"

"Evet," dedi usulca. "Ancak kendi çocukları tarafından öldürülebileceği söylenir ve şimdiye dek hiç çocuğu olmadı."

Görünmeyen bir şeyin taş istiflediğini kabul etmiştim. Daha da ileri gidip Sefawynn'in söylediği her şeyin doğru olduğunu kabul etmeye hazır mıydım? O kadarı da biraz aşırıya kaçmak gibi olurdu. Yine de ürkütücü mitolojiye üç yıldız veriyorum.

Fazla geçmeden Ealstan'ı devrik bir elma ağacının çotuğunu kazarak sökmekte olan bazı adamlara yardım ederken bulduk. Beraber sadece bir gün geçirmemize ve lord statüsüne rağmen bu beni hiç şaşırtmadı. Sefawynn ve ben, Ealstan bir nacakla köklere girişirken öbür adamların çotuğu devirmek için var güçleriyle asılmalarını seyrettik.

Bizi gördüklerinde adamlardan biri mola vermeleri için çağrıda bulundu ve bir kız onlara kovayla su getirdi.

"Müşerref aelv," diyen Ealstan çukurdan çıktı ve bana başıyla hürmetkâr bir selam verdi. "Selamlar ve hoşgeldin."

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Cidden yahu, bir köyün Vikingler tarafından yağmalanıp yakılmasını önledim diye şu olanlara bak.

"Yazad, muhtarın dün gece misafirleri olduğunu söyledi. Bu sabah yola çıkarlarken biri burada kalmış," dedim Ealstan'a.

"Bak bu iyi haber," dedi Ealstan. "Arababaya rica edersek Sefawynn'in kardeşini salıvereceğine inanıyorum. Ama ya Ulric ve Quinn? Onlar muhtarı kontrol etmekle yetinirler mi?"

"*Kesinlikle* daha fazlasını isteyeceklerdir," dedim. "Wyrm'i bırakmalarının sebebi muhtemelen onunla uğraşmak istememeleridir. Tahminimce asıl gücü ele geçirmek için konta gitmişlerdir."

"Kontu uyarmak için izleyeceğim yol Maelport'a doğru uzanıyor," dedi Ealstan. "Ama önce genci bulup kurtaracağız."

Yazad az sonra içi çubuklarla dolu bir sepet taşıyan yaşlıca bir kadınla çıkageldi. Kadın muhtemelen ilerlemiş yaşından dolayı ağır aksak hareket ediyordu. Kısa boylu, kalın vücutluydu. Uzun beyaz saçlarını topuz yapmış, o topuzun içinden tahta çubuklar geçirmişti. Yuvarlak suratı ve şen gözleri bana birini anımsatır gibiydi...

O kişinin Dobson Nine olduğunu memnuniyetle fark ettim. Sık sık birlikte balık avlamaya giderdik. Çocukluğumun bir parçası daha yerine otururken kocaman sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Bu bir—" diye başladı Yazad, beni işaret ederek.

"Daha önce de aelv gördüm, Yazad," diyen kadın paytak adımlarla yanıma geldi. "Evet, türünün hiç de fena olmayan bir örneği!"

"Demek türüme aşinasın?" dedim gülümseyerek.

"Evet. Ayrıca beni kandırmayacaksın!" dedi. "Yoksa ben de aynen seni kandırırım." Bana doğru eğildi. "Kafama koyduğumda pek tehlikeliyimdir. Yeterince ürktün mü, aelv?"

"Evet, fazlasıyla," dedim.

"Güzel, güzel." Sepetinden bir çubuk seçti. "Bu sana."

"Şey... teşekkürler?" dedim.

"Thokk seyyar bir yuva bekçisidir," dedi Yazad kadını işaret ederek. "Yakacak satar."

İstediğiniz kadar yakacakla dolu olduğu hemen anlaşılan ormana göz attım. Yine de Yazad, "Suyuna gidiver," dercesine bana kadının arkasından el kol hareketleri yaptı. Ben de kafa sallayarak teşekkür ettim ve çubuğu pelerin cebime koydum.

"Thokk, aelv'e yolda karşılaştığın adamdan bahset," dedi Yazad.

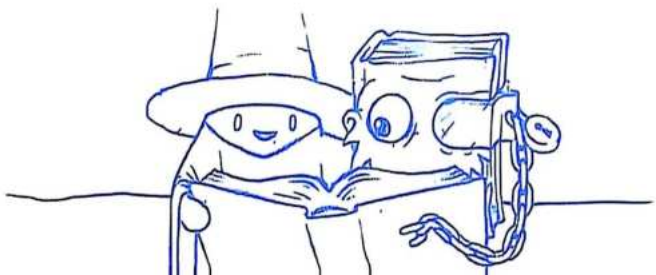
"O da bir aelv idi," diyen yaşlı kadın bir elini beline koydu. "Saçı bir kuzeylininki gibi kızıldı. Sakalı yoktu, bir tuhaf konuşuyordu ve çehresi sıradışıydı."

"Yabancıların Stenford'da aradıkları adam oydu," dedi Ealstan. "Ulric ile Quinn ozanın kardeşini alıp götürmeden önce kızıl saçlı ve sakalsız birini sorup soruşturuyorlardı."

Bu, hafızamın harekete geçmesini sağladı.

"Beni izleyin," dedim ötekilere ve geri dönüp sığıntıya yöneldim. Orada bir yerde bir anı vardı ve ucunu yakaladığım ipliği bırakmamaya kararlıydım.

Diğerleri bana yetiştiklerinde daha şimdiden dibinde biraz boşluk olan bir kâğıt çıkarmış ve ateşten yanık uçları sivrice birkaç çalı çırpı almıştım.

Thokk sepetinin dibinden bir çubuk çekip aldı. "Al. Bunun yanığı güzel."

"Sağol," deyip çubuğu denedim. Çubuk, eskiden alışkın olduğum karakalemler gibi iyi çiziyordu. "O adamı bana tarif edebilir misin? Burnu geniş mi yoksa dar mıydı? Yüzü yuvarlak mı yoksa köşeli miydi?"

"Yüzü sanırım yuvarlaktı," dedi. Ben çizim yaparken diğer herkes –Ealstan ile Sefawynn bile– benden uzak duruyor, yaşlı kadınsa bana doğru eğilmeyi sürdürüyordu. "Hayır, hayır. *O kadar da* yuvarlak değil." Bir çubukla başımın arkasına vurdu.

"Of!" diye terslendim.

Thokk yüzünü buruşturdu. "Tüh. Pardon. Biraz daha dayanıklısındır sanıyordum. Bilirsin, aelvler dağların üzerinden atlayabilirler ve kendilerini çeliğe falan çevirebilirler ya, ondan."

"Öykülerde öyle şeyler anlatılmaz, Thokk Nine," dedi Sefawynn.

"Bir yerlerde duyduğuma yemin edebilirim," diyen yaşlı kadın bir çubukla kâğıdımı dürttü. "Daha az yuvarlak. Saç çizgisi de daha alçak."

"Ya burun?" diye sordum.

"Dar," cevabını verdi. "Evet, işte öyle."

Ağzını aramayı sürdürdükçe çizimim o hevesle hızlandı. Bunu daha önce de pek çok kez yapmıştım. Sanat okulunu bıraktıktan sonra sorumluluk gerektiren bir işle meşgul olmak istemiştim. Sahip olmadığım bir tutkunun peşinden koşmak beni yormuştu. Ben de o yüzden ebeveynimin yararlı kabul edeceği sıkı bir şeyle uğraşmak istemiştim.

Polis akademisine bir... dostun teşvikiyle girmiştim. Sanat geçmişim işe yaramıştı ve adli ressamlık eğitimi almıştım.

Thokk'un hafızasına dayanarak ve hatalarımı silmek için

parmağımı bol bol kullanarak bir çehre yarattım. Surat şekillendikçe artan bir aşinalık hissine kapıldım. Bu adama benzeyen birini tanıyordum – saçlarını boyamaktan hoşlanan, beni cesaretlendirmiş bir adam...

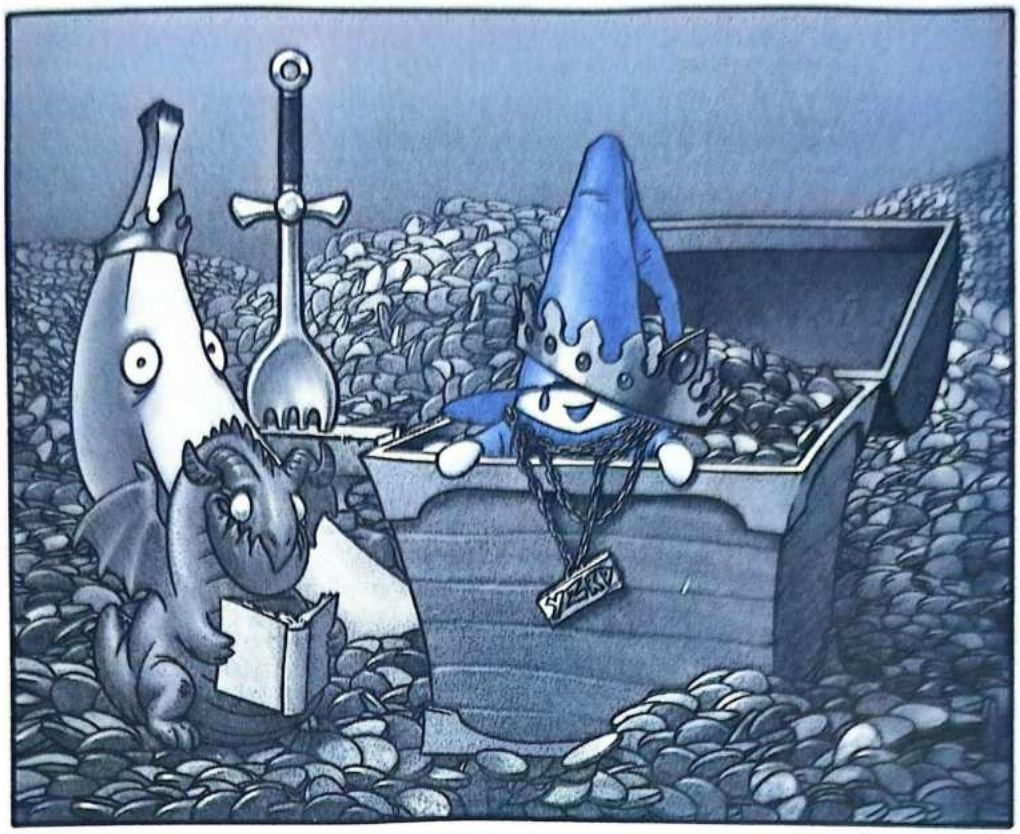
"Hah!" dedi yaşlı kadın. "Evet, bu o. Gördünüz mü? Size aelvlerin insanları düz yüzeylere çağırabildiklerini söylemiştim. Ağızlarını bıçak açmıyor, aelv, çünkü ne sıklıkla haklı çıktığımı itiraf etmek istemiyorlar."

Basit karakalem eskize bakarken gülen bir yüzü hatırladım. Barda beraber geçen akşamlar. Derslerimde yardım istemem. Ardından... zaman içinde... birlikte çalışma? İki polis. Akademi öncesine dayanan bir dostluk ve...

Adamın ismi Ryan Chu'ydu.

O benim ortağımdı.

Boyuttan Boyuta Bir Şeyler Nakledebilir miyim?

Şahsi Sihirbaz Boyutunuz™'a her ne isterseniz getirebilirsiniz! Tabii hukuken size ait olduğu sürece.[1]

Lakin hiçbir şeyi yanınızda kendi boyutunuza getiremezsiniz. (Eve yapacağınız ziyaretler için orijinal giysilerinizi atmamanızı öneririz.)

Dördüncü Kısım: Sıkıcı Bilimsel Şeyler'de açıklandığı gibi boyutsal dallar daha az "yoğunlukludur" (285. sayfa). *Bizim* boyutumuz kadar gerçek değildirler.

Temelde sizin boyutunuzdan gelen bir şey (veya *biri*) gerçekliğimize nakil sırasında ortadan kaybolur.

Boyutsal yolculuk "nehrinde" bizimkinin üstündeki bir boyutun varlığını asla doğrulayamamamızın sebebi elbette budur.

SSS

Geçitler orada bir şeyler olabileceğini işaret etse de elektronlar veya fotonlar bile geçiş yapamaz.

Öyle bir hedef şimdilik teoriden ibarettir. Mamafih eğer boyutsal fizik kuralları tüm gerçekliklerde aynıysa boyutsal açıdan akıntının yukarısındaki birinin boyutumuzu bulma ihtimali düşük, hatta esasen sıfırdır. O yüzden bu konuda endişelenmeyin.[2]

(Not: Geçidinizi kullanarak "akıntı yönünde" sizinkinden dallanan boyutlara yolculuk etmeniz *mümkünse* de bunu yapmamanızı şiddetle öneririz. Bu boyutlar istikrarsız olma eğilimi göstermektedir.)

1 Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® tüm boyutlararası antlaşmalara, yasalara ve yetki alanlarına riayet etmektedir. Büyük çaplı bir boyutsal kanun ihlalinden hüküm giymemiş tek ticari boyutsal seyahat sağlayıcısı biziz![3]

2 Bkz. SSS: Gerçekliğimin Bizimkinden Daha Yoğunluklu Başka Bir Boyutun Dalı Olabileceğini Anlamanın Getirdiği Varoluşsal Korkuyla Başa Çıkmam İçin Bana bir Terapist Önerebilir misiniz?

3 Kanada'da.

Ryan buradaydı.

Arandığının farkında mıydı? Onu bulmalıydım – hem onu uyarmak hem de nihayet bazı açıklamalar almak için.

"Onu nerede gördün?" diye sordum Thokk'a.

"Wellbury'e giriyordu," dedi. "İki gün önce."

"Anlatılan adamı tanıyor musun, müşerref aelv?" dedi Ealstan.

"Evet," dedim. "Türümden biri. Aramızdaki kudretli bir asker. Ona yetişmeye çalışmalıyız."

Ealstan eğilip resmi inceledi. "Zaten Wellbury'e gidiyorduk," dedi. "Belki Wyrm'in salıverilmesinde veya Ulric ile Quinn'in durdurulmasında bize yardım edebilir. Arababaya onu sorabiliriz."

Çizime odaklanarak akademideki anılarımı yokladım. O anılarda hem Ryan hem de... Jen mi vardı? Hayır, Jen bir polis

değildi. Fakat akşamları üçümüz sık sık dışarı çıkardık. Bir dost grubu olarak. Derken Jen ve ben yakınlaşmıştık.

"Affedersin, Küçük Baba," dedi Sefawynn. "Ama Wyrm'i Wealdsig'le *konuşmadan* kurtarmayı umuyordum. Muhtardan... pek hazzetmem de."

"Arababanın Woden'e olan bağlılığı kimi zaman aşırıya kaçabilir," dedi Ealstan.

"Aşırıya kaçmak mı?" dedi Yazad. "Kusura bakma ama bir keresinde kendini bir ağaca çivilememiş miydi?"

Bekle. Ne?

Ealstan dertli gözlerle bana baktı. "Irak Kuvvet muharebesinden önce Woden bir adak talep etti de," diye açıkladı. "Aradan aşağı yukarı kırk yıl geçti. Kendini doğrudan doğruya Woden'e feda etmek... gidişatı lehine çevirmenin bir yoludur."

"Woden kendini kaptırıp gitgide daha fazla sadakate susar," dedi Thokk usulca. "Hep daha fazla şarap isteyen bir ayyaş gibi."

"Böyle şeyler söylememelisin, yuva bekçisi," dedi Sefawynn.

"Ne istersem söylerim," diye tersledi Thokk. "Dediğim doğru."

Yazad kocaman sırıttı.

"Bana öyle bakma," dedi Thokk ona. "Kendimi senin ona buna yastıklar ve gülücükler dağıtan sırnaşık tanrına adayacak değilim. Hem zaten o beni istemez."

"Ahura Mazda ne kadar mütevazı veya kabiliyetsiz olursa olsun herkesi ister," dedi Yazad. "Ben bunun kanıtıyım!"

"Bir ağaca çivilenme meselesini konuşabilir miyiz?" dedim. "O kısım kulağa önemli geliyor da."

"Wealdsig'in muharebe için güce ihtiyacı vardı," dedi Ealstan. "Savaşçılarından birini feda etmeyi düşündü ama öyle yaparsa *savaşçının* onurlandırılacağını hissetti. Eski öykülerden birinde,

Woden kendini dünya ağacına çiviler. Wealdsig de o güçten almak için... onu taklit etti. Sağ eli artık pek işe yaramıyor ama insanlardan saygı görür."

"O bir tek ahmaklardan saygı görür," dedi Yazad.

"Adamın yüreğinde kusur bulamazsın," dedi Ealstan. "Bozulmamış tek parçası o."

"Beyninin aksine..." dedi Thokk.

Harika. Ateş çukurunun yanındaki zemine oturdum.

Ryan bu bölgeden iki gün önce geçmişti – ve dün Ulric ile Quinn onun peşinden gitmişlerdi. Bu sabah muhtemelen kontun tahtına doğru yola çıkmışlardı. Ealstan'a kontu temsil ettiklerini söylemişlerdi ve eğer Ulric'i tanıyorsam kendisine etkileyici olduğu kadar sıkı korunaklı bir üs kurmuştur. Buradan çıkmasını sağlayacak bir portalı varsa onu orada, gücünün merkezinde tutardı.

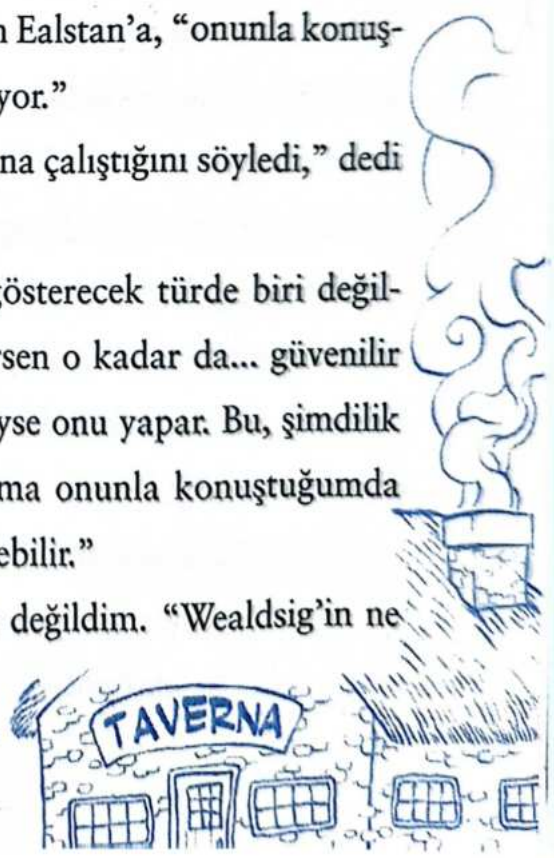
Sakın Ryan onların bu boyuttaki faaliyetlerini izliyor olmasındı? Belki de gereğinden fazla varsayımda bulunuyordum. Kendi adımı bile zar zor hatırlarken başkalarının gerekçelerini tahmin etmeye çalışmak biraz fazla kaçıyordu.

"Wealdsig'e güveniyorsan," dedim Ealstan'a, "onunla konuşmak mantıklı olacakmış gibi görünüyor."

"Ama Ulric onun kendileri hesabına çalıştığını söyledi," dedi Sefawynn.

"Wealdsig yabancılara bağlılık gösterecek türde biri değildir," dedi Ealstan. "Doğrusunu istersen o kadar da... güvenilir sayılmaz. O anda keyif aldığı şey neyse onu yapar. Bu, şimdilik Ulric'in sözünü dinlemek olabilir ama onunla konuştuğumda bana kulak vereceği anlamına da gelebilir."

Bu fikrin içime sindiğinden emin değildim. "Wealdsig'in ne bildiğini öğrenmeye çalışmalıyız."

"Öyleyse karar verilmiştir," dedi Ealstan. "Oraya gidip geldiğimizi bildirecek, sonra da derdimizi anlatacağız."

"Hayır," dedi Sefawynn çabucak. "Şehre gizlice girmeliyiz. Wealdsig'le konuşacaksak bile şehre girerken görülmemeyi sağlama almalıyız. Düşman, şehir kapısında bir gözcü bırakmış olabilir. O gözcü de... bir aelv'i tanıyabilir."

Ona gözlerimi kıstım. Bakışlarında, duruşunda tanıdık bir şey vardı.

Sefawynn kollarını göğsünde kavuşturup başını öteye çevirdi.

"Ah!" diyen Yazar şen bir şaklamayla ellerini çırptı. "Bu konuda yardımım dokunabilir! Sık sık bostandan ve kilerimizden meyve alıp ahaliye dağıtırım! Ocak neferleri yanımda ne getirdiğime pek aldırmazlar. Meyve çuvallarıyla bana eşlik ederseniz kimse dönüp size bakmaz. Böylece size olan minnet borcumu ödeyebilirim!"

Bu bana iyi bir fikirmiş gibi geldi. Ealstan da belli ki aynı görüşteydi çünkü ikisi kaç çuval elmanın nakledilmeye hazır olduğuna bakmaya gitti. Thökk ateşle ilgilenirken Leof hâlâ köşede kestiriyordu.

Eskizime baktım. Ryan burada olduğumu bilseydi bana kızardı. Bu düşünce kafamı karıştırdı. Onunla ortaktık; belaya birlikte bulaşmaz mıydık?

Hayır... diye aklımdan geçirdim. *Aramızda bir şey oldu...*

Elimi açıp kapadım. Olayın bu takviyelerle bir ilgisi vardı. Bunlar standart polis ekipmanı değildi. Onları nereden edinmiştim? Ayrıca o Hordamanlar bana saldırdıklarında neden donakalmıştım?

Yanıp sönen ışıklar. Öfkeli bağrışlar.

Yine düşüncelerimde kaybolmaya başlamıştım. Kendim, benliğim, eskiden kim olduğum... ve ne yaptığımla ilgili bir şeyler

hatırlamak için hafızamı yokladım. İlk kez hatırlamak *istediğimden* emin olamadım. Derinlerde bir yerde bir polis olma anısına gereğinden fazla tutunduğumun farkındaydım. Hatırladıklarım yapabildiğim her şeyi, yalan söyleme ve saklanma içgüdülerimi açıklamıyordu.

Hayır. Ben bir kahramandım. Bir kahraman olmak *zorundaydım*. Hep öyle olmak istemiştim...

Ryan gibi olmak. Ama işler istediğim gibi gitmemişti, değil mi?

Of be. Birkaç dakika alt menülerde gezindim ve devre dışı kaplamaları yine etkinleştiremedim. Şaşkına dönmüştüm. Eğer kullanmayacaksam onları neden taktırmıştım? Kurcalayıp eşeledim ve sonunda –ne gariptir ki– yeni bir mesajla karşılaştım.

Kaplamalar harici komutla devre dışı bırakıldı, diye yazıyordu. Onları geri alamayacaksın, Johnny. Denemekten vazgeç.

Vay canına. Bunu bana biri *yapmıştı*. Bilerek. Menülerimden çıktım ve *saklanmaya* yönelik belirgin bir dürtüye kapıldım. Geçmişimi eşelemekten, yüzeydekilerden başka yanıtlar aramaktan vazgeçmek istedim. Çünkü bulduklarımdan hiç hoşlanmayacaktım.

Utanca boğulacak gibiydim.

Bu duyguyu iyi biliyordum. Peki ama onu neden birkaç dakika önce *Sefawynn*'de de görmüştüm?

Aklım başka yerdeyken hem Sefawynn hem de Thokk odayı terk etmişti. Ayağa kalkıp üstümü silkeledim ve başımı kulübeden çıkardım. Bazı kadınlar çatının saman kaplamasıyla uğraşırlarken diğerleri bostanda çalışıyorlardı. Adamın biri patikadaki taşları yeniliyordu. Burada hayat, insanlara bol bol boş vakit bırakmıyordu.

Binanın dışında, önlerine muhtelif ricalar koyulmuş dut dolu birkaç kâse fark ettim. Yıpranmış pabuçlar, bir hasır örmek için yığılmış sazlar, biraz süt? Bunun bir adak mı olduğuna yoksa dutları tereyağına çevirmek mi istediklerine karar veremedim. Sanırım gizemli, görünmez kuvvetlerin bile çalışarak geçimlerini sağlamaları lazımdı.

Kendimi biraz budala gibi hissederek, "Ben Sefawynn'i ararken şunlardan birinde şansını denemek ister misin?" diye sordum.

Elbette yanıt almadım.

Sonunda Sefawynn'i bir çotukta otururak karanlık ormana bakarken buldum. Ellerim ceplerimde yanına yaklaşırken rüzgâr pelerinimi uçuşturuyordu. Şu pelerin de ne kadar faydalı bir giysiydi. Sağladığı sıcaklığa ihtiyacım yoktu ama o üstümdeyken kendimi daha dramatik hissettiğim kesindi. (Dört yıldız. Böyle şeylere düşkün çocukların bir bildikleri vardı galiba.)

"Hey," dedim ona.

Kafasını salladı.

"Leof'un gözü seni bir yerden ısırdı," diye sözlerimi sürdürdüm. "Şimdi bir de şehir kapısındaki muhafızların seni tanımalarından endişeleniyorsun. Üstelik buraya geldiğimizden beri bir tuhaf davranıyorsun. Sanki... bir şeylerden utanıyorsun."

İç geçirip dirseklerini dizlerine, başını da ellerine dayadı. Yakındaki bir ağaca sırtımı yasladım.

"Övünçlerimiz hiçbir işe yaramaz," diye fısıldadı. "Bütün ozanlar bunu bilir. Sanırım eskiden işe yararlarmış. Yani Hordaman skaldlarınınkiler işe yaradığına göre eskiden bizimkilerin de işe yaramış olması mümkün, değil mi?"

"Bilmem," dedim usulca. "Bu olanların hiçbiri hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Sana anlam veremiyorum, Rüncü," dedi nihayet bana

bakarak. "Ses hilesini çözdüm: bir keresinde dudaklarını oynatmadan etrafındaki eşyalar konuşuyormuş gibi yapabilen bir ozanla karşılaşmıştım. Seninki de o tür bir şey, değil mi? O üçkâğıt öyle mi yürüyor?"

"Ben bir üçkâğıtçı değilim," dedim biraz fazla yüksek bir sesle. Bam telime basmıştı. "Ama benzer bir beceri."

"Seni ayıplayacak yüzüm yok," dedi Sefawynn. "Biz ozanlar, öcüleri salamadığımızı, bağlayamadığımızı veya yıldıramadığımızı itiraf etmeliyiz. Ama... bunları yapabildiğimize inanmak insanların içini rahatlatıyor." Yüzünü buruşturdu. "Bu bir bahane. İşin aslı herkese doğruyu söylersek bizi sokağa atarlar ve açlıktan ölürüz. O yüzden ne yaptığımızı biliyormuşuz gibi davranıyoruz..."

"Ya Wellbury?"

"Birkaç yıl önce buradan geçmiştim," dedi Sefawynn. "Ayı ebeveynimi benden aldıktan sonra. Bu yönde baskı yapıyordu ve o yüzden arababa yakındaki bir yerleşim yerinde bağlar istedi. İlave korunma için. Çünkü rüntaşlar... eh, bilirsin işte.

"Hiçbir işe yaramayacaklarını bile bile en iyi övünçlerimi sergiledim. Wyrm ve ben ücretimizi aldık, sonra da yolumuza devam ettik."

"Peki ya o yerleşim yeri?" diye sordum.

Başıyla ormanı işaret etti. "Eskiden tam oradaydı."

Bakışlarını takip ederek gür ormanı, yüzlerce yıllıkmış gibi duran ve taş sütunları andıran ağaçların ötesini inceledim. *Orada* bir yerleşim yeri olamazdı.

Gerçi ben ne bilirdim? Havayla konuşmaya ve hayaletlere falan inanmaya başlamıştım. O nedenle daha yakından baktım.

Ormanı incelerken eski taş duvarlar veya temeller *olabilecek* şeyler gördüm.

"İnsanlar gerçeği anlamaya başlıyorlar," dedi Sefawynn. "Bir bog'u saldığımda yaratık ertesi gece geri geliyor. Sözünü verdiğim korunmalar ortaya çıkmıyor. İnsanlar ölüyorlar ve akrabaları ozanlara neden yemek verdiklerini merak ediyorlar. Neden dinleyip inandıklarını da... Şu günlerde tanınmayacağım fazla bir yer kalmadı; nerelerde bulunduğumu unutup duruyorum."

Bir üçkâğıtçı olduğumu sanması boşuna değildi; bizzat kendisi öyle bir hayat yaşıyordu. Sefawynn, bir medyumun ortaçağ versiyonuydu. Benim zamanımda öyle insanların çoğu zararsızdı. Fakat akılalmaz şeylerin gerçek olduğu burada? Belki medyumluk kıyaslaması yanlıştı. Sefawynn daha ziyade kullanıcıyı korumaktan aciz bozuk takviyeler satan bir dolandırıcıydı.

Her halükârda bunların hiçbiri beni ilgilendirmezdi; benim halletmem gereken bir mafya patronu vardı. Ama keşke Sefawynn'in ses tonu huzurumu kaçıracak kadar tanıdık gelmeseydi. Gözlerindeki bakış onu ucuz bir plastik oyuncakmışçasına içi boş gösteriyordu. Hani metali andıracak şekilde boyanan ama eline alır almaz aradaki farkı belli eden oyuncaklar vardır ya, işte öyle.

"Yalan söylemekten bıktım usandım," diye fısıldadı Sefawynn. "Devamlı tedirgin yaşamaktan..."

"Geçmişinin peşini bırakmayacağından korktuğun için tek bir yerde fazla uzun kalamamaktan," dedim. "Karşılaştığın herkesin bir zamanlar soyduğun biri olduğunu düşünerek endişelenmekten. Dostlarının bile... yanlarında rahatça uyuyabileceğin türde kişiler olmadıkları için ancak mecbur kaldığında uyuyabilmekten."

Bana göz attı. Bir an için savunmasızlık gösterisinin benden bir itiraf koparma amaçlı bir oyun olmasından tasalandım. Fakat sonra kafa salladı.

Coşturucu bir söylev akıl etmeyi denedim. Bir zamanlar olmak için eğitimini aldığım dürüst bir dedektif gibi kulağa onurlu gelecek bir şeyler söylemek istedim. *Hayatını düzene sok, evlat*, veyahut *Dürüst bir iş bul. Git şeker hastası kedi yavruları için bakım merkezinde gönüllü çalış.*

"Hayat bazen berbattır," dedim onların yerine. "O yüzden baş etmek için bir yolunu bulursun."

"Başkaları üçkâğıt yapmadan da baş edebiliyor," dedi. "Ealstan insanların sağ kalmalarına yardım ederek baş ediyor."

"O Hordamanlarsa insanları paramparça ederek," dedim. "Köyleri yakarak. Öyle düşününce fena bir iş çıkarmıyorsun."

Gerindi, ardından doğrulup elbisesini düzeltti. "Sağol," dedi. "Beni eleştirmediğin için."

"Benim de bir üçkâğıtçı olduğumu düşünüyorsun. Seni neden eleştireyim ki?"

"Bu, şimdiye kadar beni şüpheye düşüren ilk lafın," dedi. "Çünkü *benim tanıdığım* her üçkâğıtçı eleştirmeye düşkün bir aers'tir."

İşte yine aynı söz. Burada insanlara bir hakaret olarak kulak* mı deniyordu? (İki yıldız. Birine burun denmesinden iyidir. Sanırım.)

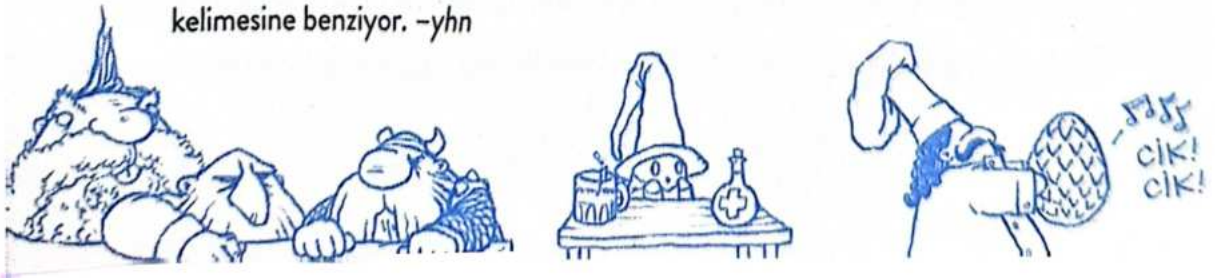
"Arababa beni tanıyabilir," dedi Sefawynn birlikte sığıntıya doğru yürürken. "Tanımayabilir de. Ama Ealstan onunla laflarken yanında bulunmamam daha iyi olabilir."

"Dert değil," dedim. "Asıl *benim* onunla konuşmam daha iyi olabilir."

"Wealdsig'i bir cambaz olduğuna ikna edeceksin, değil mi?"

---

* Burada kullanılan "aers" kelimesi, İngilizcede "kulaklar" anlamına gelen "ears" kelimesine benziyor. –*yhn*

"*Sihirbaz*," dedim. "Ve evet. Öyleyim. Kitabıma göre bundan epey iyi bir sonuç çıkmalı. Hem o Hordamanları nasıl da etkiledim."

"Bütün o yazıları okurken gözlerinin yanıp kül olması gerekirdi," diye belirtti. "Garip bir wyrd'in var."

"Asıl garip olan şey ağzından çıkan sözcükler."

"*Wyrd*," dedi. "Kader veya şans. Yahut... Aslında ikisi de değil ama... bunları nasıl bilmezsin? Yahu sen nerelisin?"

"Seattle." Ona göz attım. "Orada pek fazla Anglosakson yoktur. Yine de kahvesi güzeldir. Hele hele kitapçıları harikadır. Sana doğruyu söylüyorum, Sefawynn. Yalnızca birkaç gündür ülkendeyim."

"Buna rağmen dilimizi konuşuyorsun."

"*Siz benim* dilimi konuşuyorsunuz."

Gözlerini devirdi.

"Kes şunu," dedim.

"Saatin kaç olduğunu anlamak için bakıyordum."

"Güneş *tam* arkamızda."

"Bu da ancak göğe bakarak anlaşılabilir."

"Etrafta bol bol gölge var. Saatin kaç olduğunu anlamanı sağlayacak kadar uzunlar."

Ansızın durup bana gözlerini kıstı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gölgeler yeterince koyu mu diye bakıyorum."

"Niye ki?"

"Yüzünü örtsünler diye. Hayır. Hâlâ gözüküyor. Daha *epey bir* koyulaşmaları lazım."

Dudaklarında bir tebessüm yakaladım. Aramızda dile getirilmemiş bir dürüstlük filizleniyordu. İkimizin de geçmişinde rahatsız edici şeyler vardı. Kendiminkiyle yüzleşmek istemesem

de orada, yüzeyin hemen altında beni bekliyorlardı. Yine de ilerleyişimizi sürdürüyorduk. Artık başta onun güç noksanlığına dair birkaç itirafta bulunduğumuz için aramız daha iyi gibi gözüküyordu. Bana biraz daha yakın yürüyordu.

Birdenbire donakaldım.

"Bekle," dedim. "Bu yaptığımız flörtleşme miydi? *Flört* mü ediyorduk?"

Tekrar gözlerini devirip yürümeye devam etti.

Aferin, John, diye düşündüm. *Cazibene diyecek yok.* Görünüşe bakılırsa kadınlarla aram hiç iyi değildi. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Ona yetişmek için acele ettim. Ön tarafta insanlar toplanıyordu. Sorun neydi?

Ah. *Yirmi* kadar örgü hasırdan oluşan bir istife bakıyorlardı. Ve de küçük bir çocuk boyutlarında bir tereyağı topağına.

Lakin pabuçlar çözülerek bileşenlerine ayrılmıştı. *Bağcıklar* bile lif lif soyulmuştu. Sanki öcü, "İsteğini yerine getirdim – ama beni itip kakamayacağını göstermek için pabuçları mahvettim. Al bakalım," diyordu.

Leof hasırlardan birini hürmetle eline aldı. "Nasıl bir öcü böyle bir şey yapabilir...?"

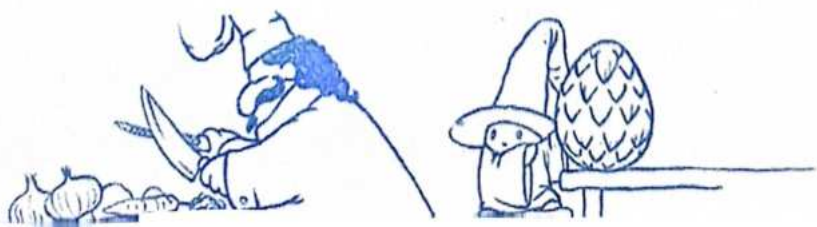
Sefawynn dönüp bana baktı, ardından beni uzağa çekti.

"Ne oldu?" diye fısıldadım işitme mesafesinden çıktığımızda.

"Bunu sen mi yaptın?" diye bilmek istedi.

"Hasır örmeyi bilmem. Makarna pişirmeyi bile pek beceremem."

"Öcüleri iyi huylu," dedi. "Ama zayıf. Bu sabah çocuklarla konuştum – aynı anda tek bir işle uğraşabilirmiş ve bitirmesi günler sürermiş. Öcünden bunu yapmasını mı istedin?"

"Bak, büyütülecek bir şey yok. Belki beni takip eden daha disiplinli çalışıyordur."

"Bu kadar güçlü bir öcüyü nasıl bağladın?" diye bilmek istedi Sefawynn. "Üstelik de bir yere değil bir *insana*. Hiç mantıklı değilsin!"

"Biliyorum!" dedim. "Sen onu bir de bana sor! Sıfır yıldız! İçine şeker katılmış diyet gazozdan beterim."

Bekle.

Öyle bir şeyin tadını nasıl biliyordum?

Geçmişimde sahiden de unutmamın daha iyi olacağı şeyler vardı.

Sefawynn kaşlarını çattı. "Sıfır nedir?"

"Cidden yahu," dedim. "Beyanımda kafanı karıştıran kısım o muydu?"

"Neredeyse akıl erdirip de kafamı karıştıran kısım oydu," dedi. Sığıntıdan tarafa göz attı. "Gel hadi; Yazad'la ayrıntıları konuşalım. Kardeşimi görmek istiyorum."

Wellbury, ötekilerin anlattıkları gibi devasa bir kale değildi. Evet, Stenford'dan büyüktü ve ahşap bir duvarla çepeçevre sarılıydı. Fakat yaklaşırken gördüğüm yegâne taş yapılar şehir kapısının yanlarındaki iki kuleydi.

Hiçbir kaleye rastlamayacağımı düşünmeye başlıyordum. Yine de işgalci bir Hordaman olsaydım belki o kalın kütük sur gözümü korkuturdu. Hendeği aşmak da hiç kolay olmazdı – hele hele surun tepesine dizilecek okçular saldırganları delik deşik ederlerken.

Her şeye rağmen kasaba içimi rahatlatacak kadar sahilden uzak değildi. Ealstan bana düzinelerce, hatta *yüzlerce* Hordaman gemisinin katıldığı işgallerden bahsetmişti.

Sırtımda bir elma sepeti, çevremdeyse Yazad'ın müritleriyle yol boyunca yürürken öyle bir şeyi –özenle kesilmiş sakallara sahip iriyarı adamlarla tıklım tıklım dolu yüz gemiyi– zihnimde

canlandırmaya çalıştım. Aralarında tek bir dövüşçünün bile bulunmadığı sığıntı halkının canlarını kurtarmak için kaçmalarını hayal ettim.

Bu zavallı insanlar ormanla okyanusun arasına sıkışıp kalmışlardı. Böyle bir yer, kendi halkım arasında birinci sınıf bir gayrimenkul olarak kabul edilirdi; fakat burada her ikisi de tehlikeliydi. Düşmanları seyyarken onlar yerleşikti; evlerine, çiftliklerine, ailelerine zincirliydi. Böyle bir durumda o sur kürdanlardan yapılmışçasına eften püften gözüküyor, hendek ise bir su birikintisini geçmiyordu.

Gölgelerin faaliyetlerimizi gizleyeceği umuduyla akşamleyin gelmiştik. Yazad bir sırıkla sırtında taşıdığı elma sepetlerini yere bıraktı ve şehir kapısındaki muhafızlarla muhabbet ederek fazla üzerlerine gitmeden Ahura Mazda'nın ululuğuna dair sözlerle onları dinine çekmeyi denedi. Yazad'ın sunduğu elmaları alan muhafızlar söylenenleri bir kahkahayla karşıladılar.

Onları yakından inceledim. Fakat Ulric, Ryan'ı yakalamak için geride birini bıraktıysa o kişi daha gizli bir yerden izliyor olurdu.

Muhafızlardan hiçbiri dönüp bize ikinci bir kez bakmadı. Kent, azalmakta olan ışığa rağmen işlekti. Bazı adamlar hayvanlarını surlar dahilindeki büyük, yuvarlak ağıllara kapatırken ötekiler demirciye uğruyor, yakacak odun taşıyor veya evlerine gidiyordu.

Bilgisayar oyunlarıyla geçen bir ömür bana bir taverna veya han için gözlerimi açık tutmayı öğretmişse de öyle bir yer görmedim. Anladığım kadarıyla burayı ziyaret eden biri ya yerli halktan birini tanırdı ya da Sefawynn veya Thokk gibi güvenilir bir seyyar meslek erbabı olup hizmetlerine karşılık birinin evine konuk olurdu.

Tek katlı, saman çatılı evler tek bir yuvayı paylaşan çok sayıda kuş gibi sokakları daraltıyordu. Bunun tek istisnası surun yanı başıydı; oralara, gözcülük etmek ve surların etrafını korumak amacıyla yukarı çıkacak askerler için merdivenler dayanmıştı.

Koku tam bir sürprizdi.

İnsanların leş gibi kokmalarını beklemiştim ama yoldaşlarım deodorant sıkmamayı seçen hippi arkadaşlarımdan beter değillerdi. Hele Sefawynn bilhassa hoş kokuluydu.

Fakat bu yer... Burada çiftlik kokuları baskındı – ama ancak daha beter insan kokularına mukabelen. Burnumdan birkaç sığ nefes aldım, sonra da ağzımdan solumaya karar verdim.

Antik zamanları okurken insanların niye rahat bir kasabada değil de taşrada yaşamayı seçtiklerini merak ettiğimi hayal meyal hatırlar gibiydim. Sonuçta şehirler daha üstündü. Oralar bir kolaylık ve kültür kaynağıydı. Fırın, kasap ve... şey... mumcu dükkânları gibi yerlere sahipti.

Lakin burada kültür namına pek bir şey yoktu. Çamurlu yollardan gelen çizme şapırtıları arasında vızıldayan sinekleri saymazsanız herhangi bir senfoni sergilenmiyordu. Burası hastalık kaynıyor olmalıydı ve gürültüler dikkat dağıtıcıydı. Kırsal kesimden daha korunaklı olabilirdi ama kendimi sığıntının huzurlu havasını özlerken bulmam uzun sürmedi.

Öte yandan kentte türlü türlü insanla karşılaşmak beni şaşırttı. Bu boyutun Anglosakson halkıyla ilişkilendirdiğim çift katlı elbiseler veya pantolon-tunik giyen soluk tenli insanlar çok daha ağırlıkta olsa bile bronz ve esmer tenli pek çok kişi de vardı. Bu insanlar farklı farklı giyim tarzlarına sahipti: Yazad'ınkine benzer şapkalardan rengârenk desenli kıyafetlere kadar. Asyalı

bir aile bile gördüm. Ortaçağda buhar makineleri veya uçaklar olmadığından hep insanların doğdukları yerde kaldıklarını düşünmüştüm.

Kasabanın daha tenha bir bölümüne girdik. Evlerin arasında küçük tarlalar veya sebze bahçeleri vardı. Yazad bizi tahıl çuvallarıyla ve tetikte bekleyen kedilerle dolu bir ambara soktu. Kedilerden biri bacağıma sürtündü, ardından onu okşamaya çalıştığımda elimi hafifçe dişledi. Kediler işte. Her boyutta aynılardı.

"Pekâlâ, dostlarım," dedi Yazad usulca, biz elma sepetlerimizi yere bırakırken. "Ahura Mazda'nın izniyle sizi kasabaya soktuk. Muhtar Wealdsig köşkünde geceki şölenine ve övünçlerine hazırlık yapıyordur. Burada ne yapacaksınız bilmiyorum ama eğer mümkünse lütfen halkımın başını belaya sokmayın."

"Cüppeleri burada bırakacağız," diyen Sefawynn kendisininkini çıkardı – hepimiz kıyafetimizin üstüne birer tane geçirmiştik. "Ayrıca senden hiç bahsetmeyeceğiz, Yazad."

"Kendine iyi bak, dostum," diyen Ealstan da cüppesini teslim etti. "Ve eğer tanrın insanlara dediğin gibi insanlara değer veriyorsa... belki bizim için ona bir adakta bulunursun."

"Ahura Mazda sadece iyi sözleri, iyi edimleri ve iyi düşünceleri kabul eder," dedi Yazad. "Ama sizin adınıza ona dua ederim. Delikanlıyı kurtardıktan ve peşinde olduğunuz kötü adamları bulduktan sonra bana geri dönün. Size semadan korkmayınca hayatın ne kadar daha iyi olduğunu ispatlarım."

"Bence sözünü dinlersem semadan *daha da* korkmam gerekir," dedi Ealstan. "Memleketin gibi tanrın da buradan çok uzaklarda, Yazad."

"O sadece yüreğinin olduğu kadar uzakta," diyen Yazad sırığı elma sepetlerinden ayırdı. "İşte değneğin, Rüncü."

"Sağol," deyip değneği ondan aldım. Elma ağacından yapılmış olan tahta yüzey parmaklarımın altında pürüzsüzdü. Laf arasında böyle bir şey istediğimi belirtmiştim ve Yazad "bilgelerden bir yadigâr" olarak bunu sunmuştu.

"Artık eve döneceğiz," dedi Yazad bize. "Delm şehir kapısında nöbet tutarken sayı saymaz – tabii ona vereceğim elmaların sayısı hariç!"

Her birimize sırayla sarıldı. Sonrasında Ealstan benimle Sefawynn'e kafa salladı ve pelerinlerimizin kukuletasını taktık. Üçümüz birlikte ambarın yan kapısından dışarı çıktık. Dördüncü ve daha ufak tefek bir figür peşimizden geldi.

"Ne var?" dedi Thokk ona doğru döndüğümüzde.

"Belki diğerlerinin yanında kalsan daha iyi olur, Thokk Nine," dedi Ealstan.

"Ben kendi ayakları üstünde duran bir kadınım," cevabını verdi Thokk.

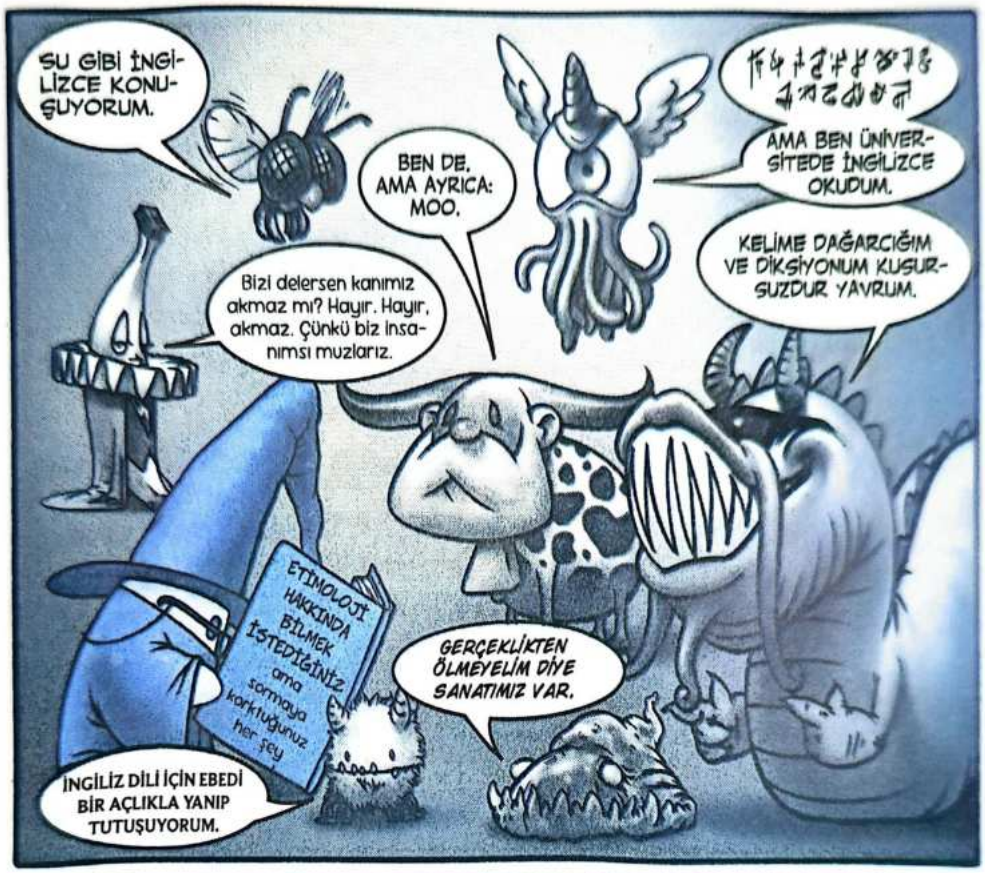
"Görevimiz tehlikeli," dedi Sefawynn.

"Farkındayım," dedi yaşlı kadın. "Ve yardımım olmadan ölüp gidersiniz. Hem zaten elma çiftliği sıkıcıyken siz ilginçsiniz. Karar verilmiştir: Sizinle geliyorum."

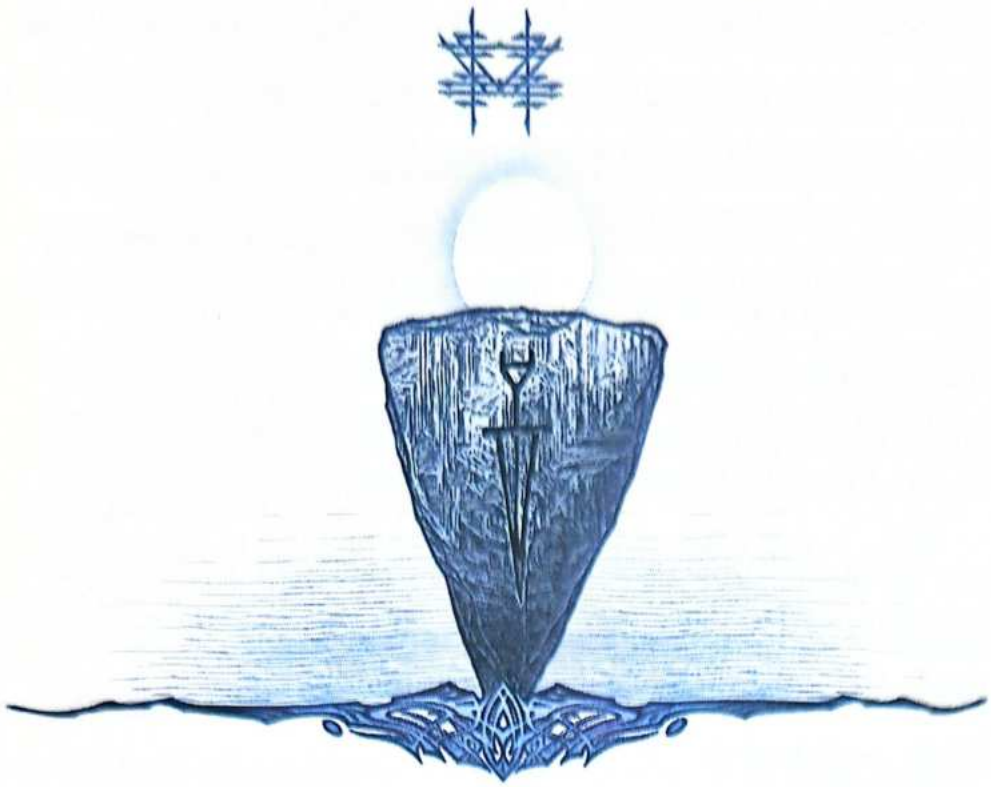
Ötekilerin onu kesin bir dille reddetmelerini bekledim. Burası seksenine merdiven dayamış birine göre bir yer değildi. Fakat aralarında bakışan Sefawynn ile Ealstan'ın ağızlarından başka bir laf çıkmadı.

Ben de bir şey söylemedim. Thokk bu dünyada başının çaresine bakmayı benden daha iyi biliyordu. Yine de belli başlı üstünlüklerimle yetersizliklerimi telafi etmeyi umuyordum – bir sihirbaz olduğumu ispatlamanın vakti gelmişti.

Normandiya Fethi Öncesi Boyutumun Britanya'sındaki Herkes Neden Modern İngilizce Konuşuyor? Böyle Bir Şey, Bir Milyon Yılda Bile Asla Bu Kadar Uygun Bir Şekilde Bir Araya Gelemeyecek Sosyal ve Dilsel Faktörlerin Bir Araya Gelmesini Gerektirmez mi?

Belli ki hayır.

Köşke doğru yola çıktık. Planımız yine benim üstüme kuruluydu. Umudum bu sefer işlerin yolunda gitmesiydi. Yine ateşten sözcüklere başvurmak istemiyordum; onlara *güvenmiyordum.*

Ealstan'ın rehberliğinde daha tenha bir patikayı izledik. Gündüz vakti belki birileri buranın yabancısı olduğumuzu fark ederdi ama geceleyin Ealstan'ın tavırları sorgulanmamıza engeldi. Adam resmi bir iş peşindeki resmi bir görevliye benziyordu.

Kasabanın küçüklüğü beni bir kez daha şaşırttı. Burası bölgedeki en büyük yerleşim yerlerinden biriydi; bir tek, kontun tahtı olan Maelport buradan büyüktü. Lakin köşke varmamız bir dakika bile sürmedi; kompleksin tamamı bir futbol sahasından daha geniş bir yer kaplıyor olamazdı.

Köşk, Stenford'dakinin bir benzeriydi; uzunluğu yüksekliğinden fazlaydı, baştan aşağı ahşaptı ve içerideki bir ocakta yanan ateşin ışığını dışarıya veren camsız pencereleri açıktı. Ön tarafta

yere adaklar bırakan bir kadın vardı. Rüntaş, binanın önündeki geniş, düz bir avluya yerleştirilmişti. Siyah cismin tepesi tırtıklıydı. Stenford'dakinden büyük olup yaklaşık bir buçuk metre genişliğe ve bunun üç katı yüksekliğe sahipti.

Bu sefer inkâr edemezdim. Siyah taşa kazınmış semboller hafif bir mavi ışık saçıyordu.

Kadın işini bitirirken gölgelerde oyalandık. "Hey," diye fısıldadım. "Buradaki Rüntaş Stenford'dakinden daha mı güçlü?"

"Evet," dedi Sefawynn. "Daha büyük bir alanı koruması için yaratıldı. Bogları defeder ve yardımsever öcülerin yatıştırılmalarını kolaylaştırır. Bölgede ikamet ederlerin bir saldırı esnasında şehrin yardımına gelmeleri gerekir."

"Peki ya benim öcüm?" dedim. "Onu da etkiler mi?"

"Seninkini zayıflatabilir," dedi Sefawynn. "Taş onun ya buraya yerleşip bölgeyi korumasını ya da çekip gitmesini istiyor. Öcün her ikisine de direniyor ve sana bağlı kalıyor. Sana bağlanmış olan şey her neyse –nikor, draka veya henüz tanımlamadığımız bir tür– güçlü. Hem de korkutucu derecede."

"Bekle," dedim. "Bütün bunları nasıl anladın? Bir öcüm olduğunu nasıl görebiliyorsun?"

"Ozanların bir kabiliyeti işte," dedi Thokk. "Belirtileri göremeselerdi bir öcünün bağlı mı yoksa başıboş mu olduğunu nasıl bilebilirlerdi ki?"

Sahiden de nasıl? Yüzü kukuletasının gölgelerinde gizli Sefawynn'e göz attım.

"Eee..." diye fısıldadı Thokk. "Neden böyle sinsice geziniyoruz?"

"Tekrar söylüyorum, büyüğüm," dedi Ealstan. "Bu tehlikeli bir şey. Belki de dönüp gitsen daha iyi—"

"Tehlikeli olup olmamasını neden umursayayım?" dedi Thokk. "Kaç yaşındayım biliyor musun? Muhtemelen sadece birkaç aylık ömrüm kalmıştır. Riske attığım fazla bir şey yok! O yüzden şimdi ne yapacağız?"

"Rüncü bize Sefawynn'in kardeşinden bahsetmesi için muhtarı ikna edecek," dedi Ealstan. "Delikanlının yerini öğrendikten sonra Sefawynn ve ben onu kurtarırken Rüncü de muhtarın dikkatini dağıtacak."

Böyle bir uzlaşmaya varmıştık. Diğer ikisi kurtarma işini hallederken ben muhtarla laflayarak Ulric ile Quinn'in planları hakkında öğrenebildiğimi öğrenmeye karar vermiştim.

"Yani elimizi kolumuzu sallaya sallaya içeri mi gireceğiz?" diye sordu Thokk.

"Hayır," dedi Sefawynn. "Rüncü kendi deyimiyle 'bir giriş yapmak' istiyor."

Kitaba inanacak olursak, daha en başta muhtarın aklını başından almak zorundaydım. Bunun polisler için standart bir çalışma yöntemi olduğunu sanmıyordum ama öyle şeyleri umursayan biri olmadığım yönündeki izlenimim gitgide güçleniyordu.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Ealstan. Adakları hazırlayan kadın köşke girmişti. İçeride ocak neferleri –askerler– olmalıydı ama buranın halkı suikastçılardan endişe eden insanlara benzemiyordu. Gözleri dışarıya, okyanusa ve ormana çevriliydi. Binanın arka tarafının gözlenme ihtimali düşüktü.

Toprak patikadan geçip binanın yanına ulaştık. Orada bina ile şehir suru arasında uzanan bir ara sokak bulduk. Boş ara sokak amacımız için kusursuzdu. İlerideki açık bir pencere o alanı turuncumsu bir ışıkla boyuyordu.

"Benimle beraber köşede bekle, büyüğüm," dedi Ealstan, Thokk'a. "Eğer sakıncası yoksa."

"Mümkünatı yok, "dedi kadın. "Bu çok eğlenceli olacak."

Sefawynn ile benim ardımızdan o da sinsi adımlarla ara sokağa girdi. Kadının sessizce hareket etme yeteneği beni etkiledi. Aslında bir binanın arkasındaki karanlık boşlukta gürültü yapmadan ilerlemek için bir ton yetenek gerekmezdi.

Mamafih geçen sefer böyle bir işe kalkıştığımda suratıma bir kalas yemiştim...

Pencereden içeriye attığım bir bakış bana şimdiye kadar denk geldiğim diğer tüm evlerinkine benzer bir tertip gösterdi. Büyük odanın ortasında bir ateş çukuru vardı. Etrafına kalın kütüklerden bacaklara sahip bir dizi devasa masa dizilmişti. Mekânda birkaç muhafız olmasına rağmen sadece bir masa –hemen içeride ve solumuzda bulunan– kullanımdaydı. Orada koyu renk saçlı, uzun boylu bir kadınla dağınık saçlı, cılız ve yaşlıca bir adam oturuyordu. Tek gözlü adam büyük bir maşrapadan köpüklü bir şey içiyordu.

"Bana ağabeyimi hatırlatıyor," diye fısıldadı Thokk.

Sağda Ealstan'ın kullanmamı önerdiği kapıyı gördüm – bana oradan "ihtiyaç giderilecek" yere çıkıldığı söylenmişti. Binanın doğu tarafındaydık ve o kapı odanın kuzey tarafındaydı. Kilitli olması kaçınılmazdı.

"Bunu yapabileceğinden emin misin, Rüncü?" diye fısıldadı Sefawynn.

"Değilim," dedim. "Sen sadece hazır ol. Ve planımızın işe yaraması için dua et..."

"Dua mı?" dedi Thokk. "Woden'in bunları seyretmesini isteyeceğinden şüpheliyim."

Derin bir nefes alıp işe koyuldum. Thokk neyse ki Sefawynn'le

beraber geride bekledi. Binanın kuzey tarafından dolaştım –öyle yaparken buranın geri kalanından bile daha beter kokan uzun bir yalağın önünden geçtim– ve kapıya yaklaştım. Duvarın daha ilerisinde arka kapıyı görebiliyordum. Kapıda nöbet tutulsa da askerler muhtemelen helaya gittiğimi sanıyorlardı.

Kapıyı inceledim. Yazad'dan ince bir bıçak ile bir parça tel araklamıştım. Bin yıllık bir kilidi faka bastırmak çok zor olmasa gerekti.

İyi de kilit neredeydi?

Tahta kapı bir kulp ile bir deliğe sahipti. Emin olmak için bir denemede bulundum – evet, sıkıca kapalıydı. Kilidi basit bir şeymiş gibi tarif etmişlerdi ama nasıl işlediğini bir türlü çözemedim. Öbür tarafta bir sürgü bile görmemiştim.

Neyse ki hazırlıklı gelmiştim. Değneğimi duvara dayadım, sonra da pelerin cebimden bir dut çıkarıp yere bıraktım. "Şunu açabilir misin lütfen?" dedim usulca, ardından kapıya sırtımı dönüp içimden yüze kadar saydım.

Dut hâlâ yerli yerindeydi. Ah, doğru ya. Cebimden küçük bir beyaz bez çıkarıp yere koydum ve dutu onun üstüne yerleştirdim.

"Ya şimdi?" diye sorup süreci tekrarladım. Yeniden baktığımda dut ortadan kaybolmuştu. Eh, ben olsam ben de yerden bir şey alıp yemek istemezdim.

Kapı artık kilitli değildi. Değneğimi kavradım, derin bir nefes aldım, sonra da içeri daldım. Değneğin alt ucunu yere vurdum.

"Ben Rüncü'yüm," diye duyurdum. "Size geleceğinizi söylemek için buradayım!"

Maşrapasını dudaklarına götürmekte olan Wealdsig ağzı açık bir hâlde bana bakakaldı.

Değneğimi tekrar yere vururken ses takviyelerimi kullanarak gök gürültüsü gibi bir ses çıkardım. Kitap böyle şeyleri kendi

başına yapabilen patentli Gerçek Sihirbaz™ değneğini öve öve göklere çıkarmıştı ama takviyelerimin de benzer şekilde iş görebileceğini düşünmüştüm.

Bekledim. Ealstan beni bu adamın öngörülemez biri olduğu yönünde uyarmıştı ve—

Wealdsig yüksek bir kahkaha atıp elini masaya birkaç kez vurdu. "Şahane!" dedi. "Kadın, git en iyi içkimi getir. Yabancı, daha başka ne gibi numaralar yapabiliyorsun?"

"Iı..." dedim. İtirazlarla, hatta belki öfkeyle karşılaşmayı beklemiştim – derhal kabul görmeyi değil. Yanındaki kadın onun isteğini yerine getirmek için odadan koşarak ayrıldı ama ben dikkatimi muhtardan ayırmadım. "Geleceği önceden bilebilirim! Ama öncelikle sana ispatlamam gereken—"

"Numaralar!" diye çıkıştı, parmağını bana doğrultarak. "Şimdi!"

"Peki!" dedim. "Ocak neferlerinden biri önüme bir pelerin gersin ki masanı göremeyeyim."

Wealdsig masaya yine bir şaplak attı; parmaklarının kıpırdamadan kıvrık durmasına bakarak ağaca çivilenen elinin o olduğunu tahmin ettim. Askerlerden biri yanımıza yaklaştı ve Wealdsig'in sabırsızca yaptığı el işareti üzerine pelerinini çıkarıp masanın önünde tuttu.

Beklerken kapının yanındaki zeminde bazı tahta parçaları olduğunu fark ettim. Bunlar sakın bir kilidin kalıntıları olmasındı? Öcüm onu sökmüştü.

"Ya şimdi, yabancı?" dedi seyrek gri sakallarında bira köpüğü kalmış olan Wealdsig.

"Şimdi," dedim, "masadaki bir eşyayı seç ve pelerinin arkasından onu işaret et. Güçlerimi kullanarak zihnini okuyacağım ve seçimini göreceğim!"

Kitap, mercekleri görsel girdilerime bağlı bir dron kullanmamı öneriyordu ama aklımda daha... analog bir çözüm vardı. Wealdsig pelerinin arkasında bir şeyleri kurcalarken işitme takviyelerimin ses seviyesini yükselttim. Ateşin çıtırtıları kulaklarımda bir gümbürtüye dönüştü ama o gürültüyü birkaç komutla aradan çıkardım. Hemen sonra pencerenin yanından fısıldayan Sefawynn'in sesini aldım.

"Bıçağını seçti," dedi. "Belindeki kından çekip aldı. Sanırım topuzunda bir kurt başı var."

Gözlerimi kapayıp ellerimi kaldırdım. Yenlerimi dirseklerime kadar sıyırdıktan sonra tenimde dans eden bir alev efekti yarattım. Bununla gurur duyuyordum; daha önceden gerekli komutları girerek saatler harcamıştım.

"Evet..." deyip işitme duyumu normal seviyelere çektim. "Görüyorum! Arababa, kendi bıçağını seçmişsin! Kurt amblemi taşıyanı!"

"Hah!" diyen Wealdsig bıçağı havaya atıp yakaladı, sonra da masaya vurdu. "Tekrar!"

"Öncelikle senden—"

"*TEKRAR!*"

Pekâlâ... Abartılı bir tavırla gözlerimi yumup ellerimi kaldırdım ve muhtar başka bir seçim yaparken işitme seviyemi yeniden ayarladım.

"Amanın," diye fısıldadı Sefawynn. "Wealdsig... şey... apış arasını işaret ediyor, Rüncü. Sırıtışına bakılırsa kendini pek akıllı sanıyor."

Thokk'un kıs kıs güldüğünü duyar gibi oldum.

"Görüyorum..." dedim. "Kudretli bir organ. Yüce bir yaradılış kaynağı. Arababa, varis ve miras kaynağını seçmişsin."

Hızla ayağa kalkarak sandalyesinin geriye devrilmesine izin verdi. İşitme duyumu kısmayı unuttuğum için çıkan patırtıda surat ekşittim. Ama o kocaman sırıtarak tekrar masaya vurdu. "Ha ha! Sen diğer yabancılardan çok daha eğlencelisin, çiroz adam."

Çiroz adam mı?

"Arababa," dedim, "benim—"

"Yeni bir numara!" dedi Wealdsig.

Ağzımdan gök gürültüsü çıktı. Kulağa gülünçten çok yıldırıcı gelmesini umdum. Bunun üzerinde çalışırken Thokk... Eh, neyse. Sonuçta Wealdsig'e karşı işe yarayıp onu susturdu.

"Sana geleceğinle ilgili korkunç bir ikazda bulunmalıyım," dedim parmağımla onu göstererek. Tenimde yine alevler oynaşıyordu. "Ama öncelikle – bu şehirden geçen diğer yabancılar hakkında bana ne anlatabilirsin?"

"Ulric Lordkatili'nden mi bahsediyorsun?"

"Evet!" cevabını verdim. "Gitmeden önce sana ne dedi?"

"Maelport'a ulaşması gerekiyormuş," dedi muhtar. "Üç gün içinde başka bir dünyadan gelecek ziyaretçiler bekliyormuş."

Ziyaretçiler mi? Üç gün içinde mi? "Burada bir delikanlı bıraktı mı?"

"Evet," dedi Wealdsig. "Onu gübre yığınının yakınındaki çukura attım. Neden? Bunun geleceğimle ne ilgisi var?"

"O bir değişkin*," dedim ve Sefawynn'in bir teşekkür fısıldadığını işittim. Artık o ve Ealstan oğlanı kurtarırlarken Wealdsig'i yeteri kadar meşgul etmeliydim.

Planlarımdan biri –nihayet– istediğim gibi gidiyordu. İşitme duyumu kıstım ve bir sonraki numarama geçmeye hazırlandım.

---

* Orj. *changeling*: Mitolojide çalınan bir insan bebeğin yerine bırakılmış insan görünümlü peri. –çn

Kaplamalarım sayesinde elimi yakmadan kömürleri tutmayı planladığım ateşe doğru yürüdüm.

Hazırlık yaparken ön odalara çıkan koridorun kapı aralığında birinin dikildiğini fark ettim. Daha önceden Wealdsig'le oturan kadın geri gelmişti.

Yanında da Ulric'in sağ kolu Quinn vardı. "Johnny?" dedi şaşkınlıkla. "Burada ne halt yiyorsun?"

Hay aksi.

Karşımdaki sahiden de o kürek suratıyla Quinn'di. Gülen Wealdsig farklı bir sandalyeye kuruldu ve başka ne yapacağını bilmediği için pelerini hâlâ havada tutan askere boş maşrapasını fırlattı. "Kızıl saçlı demiştin," dedi Quinn'e hitaben. "Görünümünü değiştirebilir mi?"

"Gözlediğimiz adam bu değil," dedi Quinn odayı katederek. Dönemsel kıyafet yerine taktiksel kamuflaj giymişti. Kadın kapı aralığında kaldı. Ben gelince Quinn'i getirmeye gitmişti. Beni bekliyorlardı.

Hayır, beni değil. Bu, Ryan'a kurulmuş bir tuzaktı. Ve ben o tuzağa düşmüştüm.

Ellerimi kaldırdım ve değneğimi bırakıp geri çekildim. "Ah, selam, Quinn. Şey... Tacy nasıl?"

"Zevzekliği kes," dedi. "Patron senin pestilini çıkarmak istiyor, farkındasın, değil mi? Aklından ne geçiyordu? Onca insan

dururken soymak için bula bula Ulric'i mi buldun?" Duraksadı, ardından kahkahayı bastı. "Bekle. Kopyaladığın kod *bu* muydu? *Bu* boyutta mı gizlenmeyi denedin? Oğlum Johnny, hayatın boyunca *berbat* kararlar verdiğin oldu ama bu kadarına da pes!"

Hay aksi.

"Orijinal anahtarı yok edecek kadar bile kafan çalışmıyormuş," dedi Quinn. "Gerçi yedekler varken bir fark yaratmazdı. Ama açık konuş, Johnny. Buraya sıçrarken ne yaptığına dair *en ufak* bir fikrin var mıydı?"

"Ben... sizden biri değilim," dedim. "Ben bir polisim."

"Bir polis mi? Senden bir *kapı bekçisi* bile olmaz, Johnny. Emniyet teşkilatından *gerçek* polisler satın almışlığımız var; okulu bırakan birine neden ihtiyaç duyalım ki?"

Okulu bırakan biri.

Kahretsin. Doğru söylüyordu.

Yere çöküp duvarın yanındaki masaya yaslandım. Hayatımın büyük bir parçası daha yerine oturmuştu.

Ben bir dedektif değildim. Altı ayın ardından okulu bırakmış, akademiden rezil rüsva ayrılmıştım. Tıpkı sanat okulunda olduğu gibi. Tıpkı denediğim her şeyde olduğu gibi...

Geçimimi sağlamaya çalışmış ama başaramamıştım. O yüzden de adi hırsızlığa ve üçkâğıtçılığa yönelmiştim. Yıllar yılı battıkça batmış, sonunda da –gerçek anlamda– sokaklara düşmüştüm.

Derken on yıl önce Ulric beni yanına almıştı.

Bu boyut güya kaçışım olacaktı, diye düşündüm uyuşmuş bir zihinle. *Çekip gitmek istiyordum. Defalarca kez başarısızlığa uğramadığım bir yere...*

Jen'in ölümünden sonra... kaçmıştım. Bir kod çalmıştım.

Buraya gelmiştim.

Jen hep bu boyutlardan birini ziyaret etmek istemişti. Ve Ulric

saklanacak bir yere ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yüzlercesini hazırda tutardı. İçlerinden birinin eksikliğini asla hissetmeyeceğini, hatta kaybının farkına bile varmayacağını düşünmüştüm...

Quinn gevrek gevrek gülmeyi sürdürerek Wealdsig'in masasından kendine bir maşrapa bira aldı. Cebinden bir şey çıkardı. Bir... telefon mu? Onlardan birinin burada çalışmasını nasıl sağlamışlardı ki?

"Kaygılanmalı mıyız?" dedi Wealdsig, beni işaret ederek. "Sizin gibi onun da güçleri var."

"Kimden, Johnny'den mi?" dedi Quinn, kafasını telefonundan kaldırarak. "Dalga mı geçiyorsun? Tehlikeli bir hâli var mı?"

"Hepiniz bana zayıf görünüyorsunuz," dedi Wealdsig.

"Johnny tehlikeli olması *gerekirken* bile tehlikeli değildi."

Quinn telefonunu bana doğru kaldırdı. "Patrona senin burada olduğunu söyleyeceğim, Johnny. İstersen ona yalvarabilirsin. Belki seni bir uçurumdan aşağı atmaz. Öte yandan son zamanlarda kafası çok bozuk..."

"Bir tuzak kurdunuz," dedim onu konuşturmaya çalışarak. "Ama bana değil, öyle mi?"

"Eski oda arkadaşın burada," dedi Quinn. "O geldikten sonra boyutu kapattık ama takviyelerinden dolayı... Eh, patron riske girmek istemiyor. Dostun... ne bileyim, on yıldır mı ne peşimizde. Bir hafta önce bir operasyon düzenleyip ekipmanlarımızdan bazılarını devre dışı bıraktı. Herif tam bir baş belası.

"O yüzden biz de onu yakalamaya uğraşıyoruz. Çocukları kaçırıp dedikodular yayıyoruz. Chu adam kaçırma konusunda nasıldır bilirsin. Patronu ne kadar kızdırdığını da bilirsin. Chu'nun dışarıdan destek alması..." Quinn cümlesini yarım

bıraktı, ardından sırıttı. "Dur bakalım! Takip cihazının kuzeyde bir yere ışınlandığını tespit ettiği şey destek ekibi değildi. O *sendin*, değil mi?"

"Galiba..." Gözlerimi kırpıştırdım. "Buraya nasıl geldiğimi cidden hatırlamıyorum."

"Fena çarpılmışsın," dedi Quinn. "Yüzünde o bakış var. Bu boyutsal halt insanın beynini tamamen silebiliyor." Biraz düşündü, sonra telefonunu masaya bırakıp birasından uzun bir fırt çekti. "Yem olmayı kabul edersen patron belki seni affeder. Chu'nun patrondan çok ölüsünü görmek istediği biri varsa o da sensin."

Söylenenleri yarım yamalak dinliyordum. Bütün bunları sıraya sokmak zordu. Anılar hâlâ bölük pörçük olmakla beraber iç içe geçiyorlardı. Ulric'in karteline katılmıştım... ama sonraki birkaç yıl hâlâ bomboştu. Bir şeyler olmuştu ve ben...

Ulric'in *kapı bekçiliğini* yapmaya başlamıştım. Abartılı bir fedaiydim. Alay konusuydum. Biri ne zaman gülmek istese Johnny'e sataşırdı. Bu beni *delirtirdi*. Hepsini boğasım gelirdi.

Gel gör ki kaçıp gitmiştim. Her zaman yaptığım gibi. Ve gitmek için seçilebilecek en *yanlış* yeri seçmiştim. Quinn'in bana kıs kıs gülmesinden nefret ederek oracığa çöküp kaldım ve buna benzer yüzlerce ânı hatırladım.

Hayatımın sadece bir büyük parçası kayıptı. Sanat okulu ile akademi ekseriyetle berraktı. Üçkâğıtçılık ile sokaklarda yaşamak da giderek netleşiyordu... Peki ya bunlardan sonra ne geliyordu?

Bekle. Quinn ile Ulric kaçırılmış çocuklardan yararlanarak Ryan'a bir tuzak kuruyorlarsa Ealstan ile Sefawynn dosdoğru o tuzağa düşeceklerdi. Yapmam gereken şey...

Neydi? Hordamanlarla dövüşte donakalmıştım. Olsam olsam bir kapı bekçisiydim. Korkağın tekiydim.

Sefawynn'in başına bir şey gelmesine göz yumamazsın, dedim kendi kendime, içimi panik kaplarken. *Bu sefer bir şeyler* yapabilirsin. *O yüzden yap gitsin.*

Korkağın tekiydim ama aynı zamanda *harika* bir yalancıydım. Quinn'den kurtulabilir miydim? O açık ara bu şehirdeki en tehlikeli şeydi.

"Sence... sence Ulric bana *cidden* ikinci bir şans tanır mı?" dedim tekrar ona doğru dönerek.

"Onun için neler yapabileceğine bağlı, Johnny. Her zamanki gibi."

Doğrulup ağırlığımı bir ayağımdan ötekine aktardım. Dudağımı ısırdım. Sonra, "Ryan'ı gördüm," deyiverdim.

Quinn dikkat kesildi.

Aceleyle yanına gidip cebimden bir dut çıkardım ve telefonun yanına bıraktım. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Lütfen ne?" diye sordu Quinn.

"Lütfen bana yardım et," dedim. "Ciddi söylüyorum, bu boyuta geldikten hemen sonra Ryan'ı gördüm. Boğazıma bir bıçak dayadı. Neredeyse karnımı deşecekti. Ama beni bıraktı. Eski dostluğumuza falan dayanarak."

"Bak buna şaşırdım," diyen Quinn telefonuna uzandı.

"Ulric'e söyleme!" deyip kolunu tuttum. "En azından biz bir plan düşünene dek. Belki Ryan'ı onun için paketleyebiliriz? Ama... Quinn, Ryan patronun peşinde. Maelport denen bir yere gidiyor."

"Üssümüz orada," dedi Quinn. "Salak. Chu'nun kurtarma ekibinden haberi olsa gerek. O yüzden ekip gelmeden önce patronu durdurmaya çalışacak..."

Wealdsig yabani bir sırıtışla bizi seyrediyordu. Herifte cidden

bir tuhaflık vardı. Hiç kimseyi veya hiçbir şeyi umursamazmışçasına tutarsız gözüküyordu. İnsanlar bakarken öcü işini göremezdi; o nedenle Wealdsig başını arkaya yatırıp yeni maşrapasından bira içerken kolumu Quinn'in omzuna atıp onu masadan öteye döndürdüm.

"Quinn," dedim usulca, "Ryan kontrolden çıktı. Burada, kanunun erişimi dışında patronu öldürmek istiyor. Aralarında yaşananları biliyorsun."

Quinn vahametle kafa salladı.

"Bırak patrona *ben* haber vereyim," dedim.

Quinn'in teklifimi ciddi ciddi değerlendirmesi beni şaşırttı. O sonuna kadar sadık bir adamdı; kendini eski tip bir gangster olarak görürdü.

"Olmaz, Johnny," dedi yeniden masaya doğru dönerek. "Patronun bunu hemen öğrenmesi lazım – hem de lafı hiç evirip çevirmeden." Telefonu eline aldı.

Alır almaz da cihaz parmaklarının arasında dağıldı.

"Hah!" diye gülen Wealdsig sağlam eliyle işaret etti. "Öcüler senden hazzetmiyorlar, yabancı. Seni uyarmıştım."

"Kahretsin," diyen Quinn parçaları bir araya getirmeye çalıştı. Çabaları boşunaydı; telefon elinde ufalandıkça ufalandı. Vidalar, plastik kapak, hatta anakart âdeta temel bileşenlerine ayrıldı.

"O şeylerden nefret ediyorum," diye söylenen Quinn dönüp bana baktı. "Maelport'a gitmeliyim. İstersen peşimden gel ama motosikletime bineceğim. Kaç, Johnny. Kıtaya ulaşabilirsen patronun seni orada bulabileceğini sanmam."

"Sağol," dedim. "Açıkçası... bu kadarını beklemiyordum."

"Sana borçluyum," dedi. "Tacy'le olanlar için. Bilirsin işte."

Hayır. Bilmiyordum. Yine de kafa salladım.

Quinn az sonra çekip gitti. Derin bir nefes aldım. Muhtemelen

şehirdeki tek tabancayı yanında götürmüştü. Eh, en azından *o kadarcık* faydam dokunmuştu. Belki Wealdsig'i yeniden kandırıp Sefawynn'e bir yardımda daha bulunabilirdim.

Değneğimi elime alıp muhtara doğru döndüm. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masaya koymuştu. "Yine mi bir numara?" diye sordu.

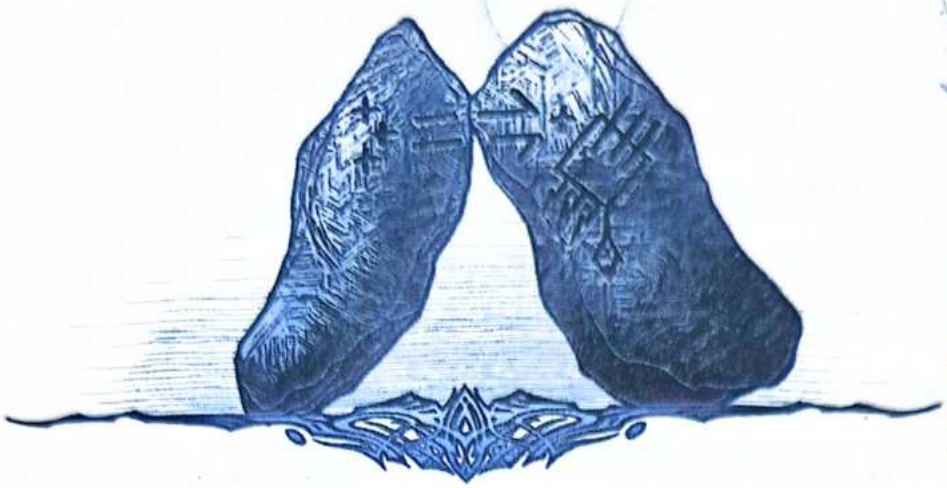
"Beni değişkin tutsağa götürebilir misin?" diye sordum. "Hani Ulric'in burada bıraktığına?"

"Yok," deyip içmeyi denedi ama maşrapası boştu. O da iç geçirdi ve maşrapayı fırlatıp attı. (Dayanıklı maşrapalar için üç yıldız. Ambiyans içinse bir yıldız. Zemin aşırı derecede yapış yapış.) Şu noktada hafifçe sarhoş gözüküyordu. "Kusura bakma, zararsız aelv. Dostların yalnızca ellerini doğrultarak insanların göğüslerinde delikler açabiliyorlar. Bu yüzden de onları kızdırmaya hiç niyetim..."

Sözünü yarıda bırakıp kaşlarını çattı. Sonra ayağa kalktı ve olup bitenleri suskun bir endişeyle seyreden iki ocak neferine el etti. *Muhtemelen Ulric ile Quinn buraya ilk geldiklerinde dostlarından birkaçını herkesin gözü önünde öldürmüşlerdir*, diye düşündüm. Bu olay varsaydığımdan çok daha önce gerçekleşmiş olabilirdi. Ulric daha şimdiden müttefikler edinip planlarını yürürlüğe koyduysa epeydir burada olmalıydı.

Wealdsig'in dikkatini ne çekmişti? İşitme duyumu biraz *fazla* kısmış olabileceğimi fark edip sövdüm. Sesi yeteri kadar yükselttiğimde dışarıdan gelen bağrışlar duydum; seslerden biri Ealstan'a aitti.

Keşfedilmişlerdi.

Çakırkeyif Wealdsig ile ocak neferlerinin eşliğinde köşkün ön kapısını iterek açtım. Avlu, meşalelerle aydınlatılmıştı. İnsanlar bir saldırı hakkında bağrışarak sağa sola koşuşturuyorlardı.

"Bak, Arababa," diyen ocak neferlerinden biri yakındaki ahşap suru işaret etti. Orada küçük bir asker grubu Ealstan'ı kuşatmıştı. Arkasındaki Sefawynn, küçük kardeşine sarılarak sırtını sura yaslamıştı. Ealstan baltasını savurarak havada geniş yaylar çiziyor, askerleri uzak tutmaya çalışıyordu. Avlunun biraz ilerisinde birkaç okçu atış yapmaya hazırlanıyordu. Thokk ortada yoktu.

"Lütfen, Arababa!" dedim Wealdsig'e. "Askerlerini durdur. O insanlar benim dostlarım."

"Öyle mi?" dedi muhtar. "Bakalım nasıl dövüşüyorlar, korkak!"

Az sonra asker grubu iki tarafa ayrıldı ve bir okçu nişan aldı.

Fırlattığı ok Ealstan'ın karnına saplanıp belki de omuriliğine kadar girdi. Ealstan bir nida atıp yalpaladı. Yarasından akan kan, kaliteli tuniğine yayıldı.

Gördüklerim, benim de karnıma bir ok saplanmışçasına beynimde içgüdüsel bir şeyi tetikledi. Sefawynn'in çığlığı havada yankılandı.

Ealstan bana *inanmıştı*. *Bütün* boyutlarda beni bir dolandırıcıdan ve bir soytarıdan fazlası olarak gören tek insan oydu.

Tanıdığı kişi bir yalan, diye kendi kendime hatırlattım. Dönüp geçmişe bakınca gerçeklikten kopuk düşünüşümün belirtilerini kolayca gördüm. Kendi kendimi bariz gerçekten başka bir şeye inandırmak için ne kadar da çok çabalamıştım.

Fakat artık o gerçeği biliyordum.

Ama kahretsin, Ealstan beni *gördü*. Benimle göz göze geldi. Ve gülümsedi.

Sonra iki ok daha yedi.

Değneğimi bırakıp koşmaya başladım. Asker kalabalığına doğru depar atarken ağzımdan gök gürültüleri çıkardım. Hatta dudak uçuklatacak kadar kötü bir karar verip birini yere devirdim.

Dizlerimin üstünde doğruldum ve adamı yumruklamak için elimi kaldırdım.

Yine hayali bağrışlar duyup donakaldım. Gözlerimin önünde ışıklar yanıp söndü. Dehşete kapıldım. Ruhum ezilip büzülürken...

Şike mi yaptım?

Son parça da yerine oturdu.

Gelişmiş Dövüş Ligi'ne katılabileyim diye parasını Ulric'in

ödediği takviyeler. Basamakları tırmanarak geçen yıllar. Sonunda da Quinn'e karşı bir unvan maçı.

Ezilmiş kaburgalarımla ringe devrilirken öfkeyle bağıran bir kalabalık hatırladım. Kaybedilen bahisler.

Yenilen bir kahraman.

Çakan ışıklar. Kameralar.

Kanlı yumruklarıyla tepemde dikilen Quinn.

Orada diz çöktüğümü, beni art arda tekmelemesine izin verdiğimi hatırladım. Tekmeleri öylesine sertti ki beni kırıp geçmişti. Gerçek anlamda.

Ulric, yenilgim daha beter olsun diye göğüs ve kafatası takviyelerimin kusurlu bırakılmalarını emretmişti. Sizin anlayacağınız böylesi kâr marjı için daha iyiydi. Ondan takviyelerimi devreye sokmasını istediğimde gülüp geçmiş, sonrasında aynı şeyi kendim yapmak için yıllarca uğraşıp didinmiştim.

Ulric zayıf olmamdan, yenilgimin izlerini taşımamdan hoşlanırdı. Bilerek kaybetmemi *emretmiş*, sonra da bunun için benimle dalga geçmişti.

Ondan *nefret ediyordum*. Bütün bunlardan *nefret ediyordum*.

Bir kıpırtı saptadım. Üstüme gelen bir askerin baltasını çelik grisine dönen önkolumla durdurdum. Ardından ayağa fırladım ve takviyelerimin tüm gücüyle adamın göğsüne vurarak onu üç metre geriye, çamurun içine savurdum.

Bıkıp usanmıştım.

Bana bir *korkak* denmesinden.

Ve öyle olduğuma *inanmaktan*.

Eğitimim devreye girdi. Ringlerde altı yıl geçirmiş, karma dövüş sporlarının en kanlısında –özel kesici silahlara izin verilen, sonrasında da aldığın yaraların tedavi edildiği versiyonda– yer

almıştım. Üstelik bu ortaçağ dangalaklarının hiçbirinde kaplamalarımı delebilecek bıçaklar yokken bende yıllar yılı bastırılmış *bir yığın* öfke vardı.

Bir kılıcı kolumla durdurdum, ardından boştaki elimle yalıma vurdum. Darbem çeliği kırmaya yetmedi ama silahı uçup giden askerin elindeki bazı kemikleri kırmış olabilirdim. Bana yandan saldıran başka bir adama uçma dersi verip onun havada art arda taklalar atmasına sebep oldum. Üçüncü birinin kolunu kırdığımda diğerlerinde nihayet jeton düştü ve *onlardan* biri olduğumu bağırarak kaçıp gittiler.

Evet, aynen öyleydim.

Fakat avlunun karşısındaki o okçular hâlâ yerlerindeydi. Tereddüt ediyorlardı – belki de az evvel arkadaşlarından ikisini haşat eden adamın dikkatini üzerlerine çekmekten endişeleniyorlardı. Fakat oklarını salarlarsa işim biterdi. Artık surun tepesine de okçular dizilmişti. Kollarımla veya sırtımla oklardan birkaçını durdurmayı becersem bile arkalarından başkaları gelirdi.

"Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdım, sesimi gök gürültüsüyle güçlendirerek. "O zaman canınızı bağışlarım!"

Birkaçı muhtardan tarafa göz attı. Adam katıla katıla gülüyordu; bütün bunlardan *keyif* alıyordu. "Bir korkak olman gerekiyordu, yabancı!" diye bana seslendi.

"Ulric öyle zannediyor," diye cevap verdim. "Bana katıl, Wealdsig. Birlikte onu alaşağı edebilir ve silahlarını çalabiliriz!"

Tek gözünü kısarak beni süzdü. Teklifimi değerlendiriyor gibiydi ama bekleyecek vaktim yoktu. Ealstan hafifçe inlerken Sefawynn ile kardeşi kan kaybını durdurmaya çalışıyorlardı. Onlara yardım etmek için dikkatimi okçulardan ayırmayı göze alabilir miydim?

Keşke diğer kaplamalarımı devreye sokabilseydim. Şifre ekranını açtım.

Beynim hâlâ deliklerle doluyken neden şimdi doğru bir tahmin yürütebileceğimi düşünüyordum? Son *üç yıl* boyunca Ulric bana gülerken bu şifreyi çözmeye çalışmıştım.

Yine eskiden olduğum şeyle –olduğum *kişiyle*– karşı karşıyaydım. Gergin savaşa hazır hâlim kayboldu.

Diğer askerler Wealdsig'in teşvikiyle yaklaştılar. Muhtar da elinde baltasıyla onlara katılarak bizi sıkıştırdı. İki askerini mahvettiğimi görmesine rağmen üstüme yürümeyi sürdürdü. Bir korkak değildi. En azından bu kadarı doğruydu. Bunlar kazanma ihtimali çok düşükken bile dövüşmeye alışık insanlardı.

"Kusura bakma," dedi Wealdsig baltasını hazırda tutarak. "Onlarınki gibi güçlerin olsaydı –ve uzak mesafeden can alabilseydin– bu kadar korkmuş gözükmezdin!"

Ealstan nefes nefese göğe bakıyor, ağzından kan sızıyordu.

Gerçekten de lüzumsuzdum. Bu yaşananları durduramazdım.

Gardımı indirip kendimi yere bıraktım.

"Beni esir al," diye fısıldadım. "Sana faydası olabilecek bilgilere sahibim. Dostlarımı bırak."

"O öldü," dedi Wealdsig, Ealstan'ı işaret ederek. "Zavallı adamcağız. Ondan hoşlanırdım."

Yüzümü buruşturdum. Ama hemen ardından kulağımda aşina olmadığım birinin sesini *açıkça* duydum.

"Elinden ancak bu kadarı mı geliyor?" diye sordu. "Ben de bunca zahmetime değdiğini sanmıştım."

Elimden ancak bu kadarı mı geliyordu? Ealstan'ın yaralarına baktım ve *ben* ne kadar lüzumsuz olsam da nanitlerimin öyle *olmadıklarını* fark ettim. Telaşlı Sefawynn'i yana ittim, sonra da

okları çekip çıkardım. Elleri kana bulanmış olan Wyrm dehşet içinde geriye kaykıldı.

Tıbbi nanit menümü açıp ilkyardım modunu başlattım. Ardından avucumdaki kaplamayı devre dışı bıraktım. Ealstan'ın kendi bıçağıyla derimi kestim, sonra da onun yarasına bastırdım.

Görüş alanımda Kişiden kişiye acil durum tıbbi nanit nakli başlatılsın mı? sorusu belirdi. Bir tıklamayla nanitleri kendi kan dolaşımımdan onunkine yolladım. Ben elimi Ealstan'ın yarasına bastırırken tıbbi veriler gözlerimin önünden kayarak geçti.

Mikrodikişler tamamlandı. Kanama durduruldu.

Nanitlerin %30'u nakledildi.

Bakteri arındırması başladı.

Nanitlerin %70'i nakledildi.

Doku rekonstrüksiyonuna geçildi.

Nanitlerin %90'ı nakledildi. Lütfen bağlantıyı kesin ve acil durum hizmetleriyle temas kurun. Stoğunuz yenilenirken yaklaşık 48 saatliğine kişisel nanit seviyenizin düşük kalacağını dikkate alın. Enfüzyon yaptırın ve kendinize daha iyi bakın. Mümkün olan en kısa zamanda ilave karbon tüketin.

Süreç tamamlandı.

Ealstan'ın bedeni yenilenirken gevşedim. Bir inilti çıkardı; bunun gibi bir acil durum kurtarışında nanitler sinir uçlarını

uyuşturmazdı. Birbirlerini ayrıştırarak organik yapılarından dokular ve kan hücreleri oluşturdukları için acıya zamanlarını veya enerjilerini harcayamazlardı.

Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Gelişmiş Dövüş Ligi'nde maçların ardından –gerçek anlamda lime lime olduktan sonra– sık sık acil canlandırmaya ihtiyaç duyardın. Yine de bu bile bir karın yarasından dolayı yavaş, ıstıraplı bir ölümden iyiydi.

İnlemeleri kesilen Ealstan doğrulup oturdu ve devre dışı kalmış nanitlerden oluşan bir yenileme merhemi sayesinde daha şimdiden kabuk bağlamış yaralarını yokladı. Hâlâ düşmanlarla çevrili olduğumuz için buna pek de bir kurtarış denilemezdi ama yine de Ealstan huşu içerisinde bana bakıyordu. Sefawynn ile kardeşi de ağızları açık bir hâlde bana bakakalmışlardı.

Yumruklarımı tekrar kaldırdım ama içimden dövüşmek gelmiyordu. Olayın nasıl sonlanacağını biliyordum. Birkaç darbe indirecektim ama sonra biri beni hayati organlarımdan şişleyecekti veya o okçular tarafından vurulacaktım. Nanitlerim bu kadar düşükken de işim bitecekti. Hepimizin sonu gelecekti.

Lakin... Wealdsig beni alık alık süzüyordu.

"Yaraları *iyileştirebiliyor* musun?" diye usulca sordu.

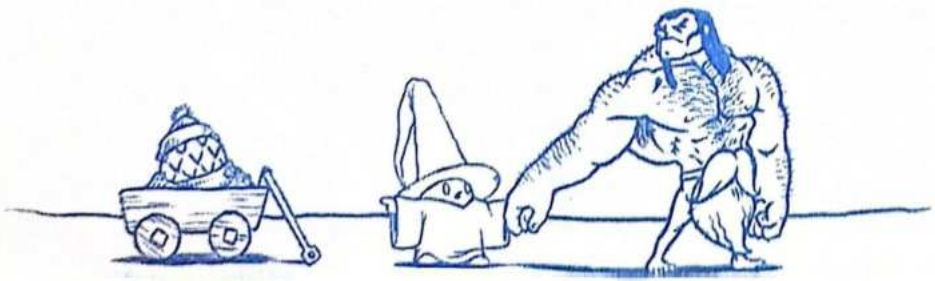
Gömleğini sıyırarak az öncesine kadar üç ok deliğinin bulunduğu bölgeyi açığa çıkarmış olan Ealstan'a göz attım.

"Evet," diye yalan söyledim, Wealdsig'in gözlerinin içine bakarak. "Ötekilerin uzaktan öldürme yeteneğinden yoksunum. Ama ölümün eşiğindekileri tedavi edebilirim."

"Peki..." dedi Wealdsig, "ölüleri diriltebilir misin?"

"Hayır," dedim. "Ama bak. Avucunu kes."

Hınzır herif dediğimi hevesle yaptı. Hâlâ kanlı olan yaramı

onunkine dayadım ve görüş alanımda yanıp sönen düşük nanit uyarısına aldırış etmeksizin süreci tekrarladım. Yarası küçük olduğu için iyileştirilmesi kolaydı. Nanitlerimden geriye yaklaşık yüzde beşi kaldı. Sistemim bir baskılama komutuyla bile o eşiğin altına inmeme izin vermezdi.

Yine de sonuç olumlu oldu. Wealdsig yeni onarılmış elini kaldırıp inceledi. Kalan nanitlerim kendilerini kopyalamak ve –umduğum kadarıyla– bubonik veba gibi bu gerçeklikte var olabilecek tuhaf tuhaf hastalıkları bünyemden uzak tutmak için fazla mesai yaptığından benim tedavim daha uzun sürecekti.

Hâlâ eline bakan Wealdsig güldü; önce bir parmağını, sonra bir diğerini oynattı. Hay aksi. O el sakat olandı. Nanitler yeniyle beraber eski hasarı da yavaş yavaş onarıyorlardı.

"Bunun sayesinde..." dedi Wealdsig. "Oğullarımızın ve kardeşlerimizin öleceklerinden kaygılanmadan çatışmalara girebiliriz... Hordamanlara kafa tutabiliriz. Serpilebiliriz..."

Ötekiler mırıldanarak kafa salladılar. Ulric gözlerini boyamak için silah kullanmış, kafasını kızdıranların canını almıştı. Fakat bu insanlar zorbalara *alışkındılar*. Ecnebi bir istilacıdan korkmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorlardı.

Öldürme becerisi onları etkilemezdi. Evet, belki onları sindirirdi. Ama etkiler miydi? Hayır.

Asıl yaşatma becerisinden etkilenirlerdi.

Wealdsig'in gözlerindeki çılgın bakışı, hummalı tavırlarını yeniden değerlendirdim. Belki adam tutarsız veya umursamaz değildi. Belki de tam tersiydi.

"Kaç tane?" diye sordum. "Muharebelerde kaç oğul kaybettin?"

"Yedi," diye fısıldadı. "Oğullarımın yedisini de." Dikkatle

ayağa kalkan Ealstan'a baktı. "Sanırım ölmemenden memnunum. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hayret verecek kadar zinde," dedi. "Ya sen?"

"Yalnız," dedi Wealdsig, işlevini tamamen geri kazanmış elini inceleyerek. "Yapayalnız."

"O hissi iyi bilirim," dedi Ealstan usulca.

"Woden'in gözüne girmeyi denedim," dedi Wealdsig. "İşe yaramadı."

"Woden azaptan ve hasretten çıldırdı."

Wealdsig homurdandı. "Onu da denedim. Biraz faydası oldu."

Dönüp Sefawynn'e gülümsedim. "Bunca zamandır," diye afallamış bir hâlde fısıldadı. "Sana... sana bir şarlatan dedim. Yapabildiklerini görmek veya kabullenmek istemedim çünkü bunlar, kafamdaki dünya tanımına uymuyorlardı. Akıl erdiremediğim şeyler olduğunu itiraf etmek istemedim."

Ardından *önümde eğilip* alnını yere değdirdi. "Ne olur beni bağışla, ey Yüceler Yücesi."

Kitaba göre bu, tam da almam gereken tepkiydi. Üstelik onu Ealstan'dan almayı dert etmiyordum. Ama Sefawynn'den? Olanlar midemi bulandırıyordu.

"Sefawynn," dedim ona, "ben sandığın gibi..."

Of be. Gerçekten de kadınlarla aram hiç iyi değildi—

Bekle. Anılarımın çoğu artık geri gelmişti ve kadınlarla aramın *harika* olduğunu *biliyordum*. Birbirinden güzel tavlama esprilerine sahiptim ve kadınlara emirler yağdırarak hâkimiyetimi ortaya koymayı bilirdim. Ayrıca... ayrıca yüksek standartlarımdan dolayı bardan sık sık yalnız ayrılırdım. Şey, *hep* yalnız ayrılırdım...

İnsanın hayatını etraflıca incelemesi için şöyle güzel bir hafıza kaybı gibisi yoktu, değil mi ya?

Şimdilik iç geçirip elimdeki kaplamayı tekrar etkinleştirdim ve Wealdsig'e doğru döndüm. "Gücümü gördün," dedim. "Bizi öldüremezsiniz. Yaralananları iyileştiriveririm, olur biter." Bunları söylerken damarlarımdaki adrenalin giderek azaldığı için acıyla zonklamakta olan elimi göstermemeye dikkat ettim.

Muhtar, adamlarına göz gezdirdi. Kimse tepki vermedi.

"Gitmenize müsaade edersem," dedi Wealdsig en sonunda, "o ikisi beni öldürür."

"Hayır," dedim. "Gitmeme müsaade edersen ben gidip onları öldürürüm. Sen de *benimle* müttefik olursun. Sadece düşmanlarını öldürebilecek değil, aynı zamanda halkını koruyabilecek biriyle."

"Ulric şimşekler çaktırıp yıldırımlar düşürebiliyor," dedi Ealstan, "ama geçmişte bunun bir yararını görmedik. Rüncü'ye güvenmeliyiz. En iyi seçim o, Wealdsig."

"Peki," dedi. "Ama beni yumruklaman gerekecek."

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"Beni yumrukla," dedi. "Sonra da git. Ulric ile Quinn geri gelirlerse onlara yaralarımı gösterir ve buradan dövüşerek kaçtığını söylerim. Umarım o da seni durdurmak için elimizden geleni yaptığımıza inanır."

Gözlerini yumup kendini kastı.

O yüzden omuz silkip ona bir yumruk attım. Beni kınamayın. Bütün gece tam da bunu yapmak istemiştim. Bir şeyleri kırmadan şöyle okkalı bir morluk bırakacak sertlikte vurmaya özen gösterdim. Maçları duruma göre kazanıp duruma göre kaybetmek için eğitilmiş bir mafya dövüşçüsüysen bu tür ince işlerde ustalaşıyordun.

Wealdsig düştüğü yerde inledi. "Onları öldür," dedi. "Öldürdükten sonra da seni serbest bıraktığımı ve hepimizin tek istediği şeyin yaşamak olduğunu unutma."

Kafa sallayıp değneğimi aldım, ardından yoldaşlarımı sur kapısına doğru yönlendirdim.

"Senin zararsız biri olduğunu söylemişlerdi," dedi Wealdsig arkamdan. "*Aslında* neler yapabildiğini biliyorlar mı?"

"Hayır."

"Ahmaklar! Başlarına ne geleceğinden haberleri yok."

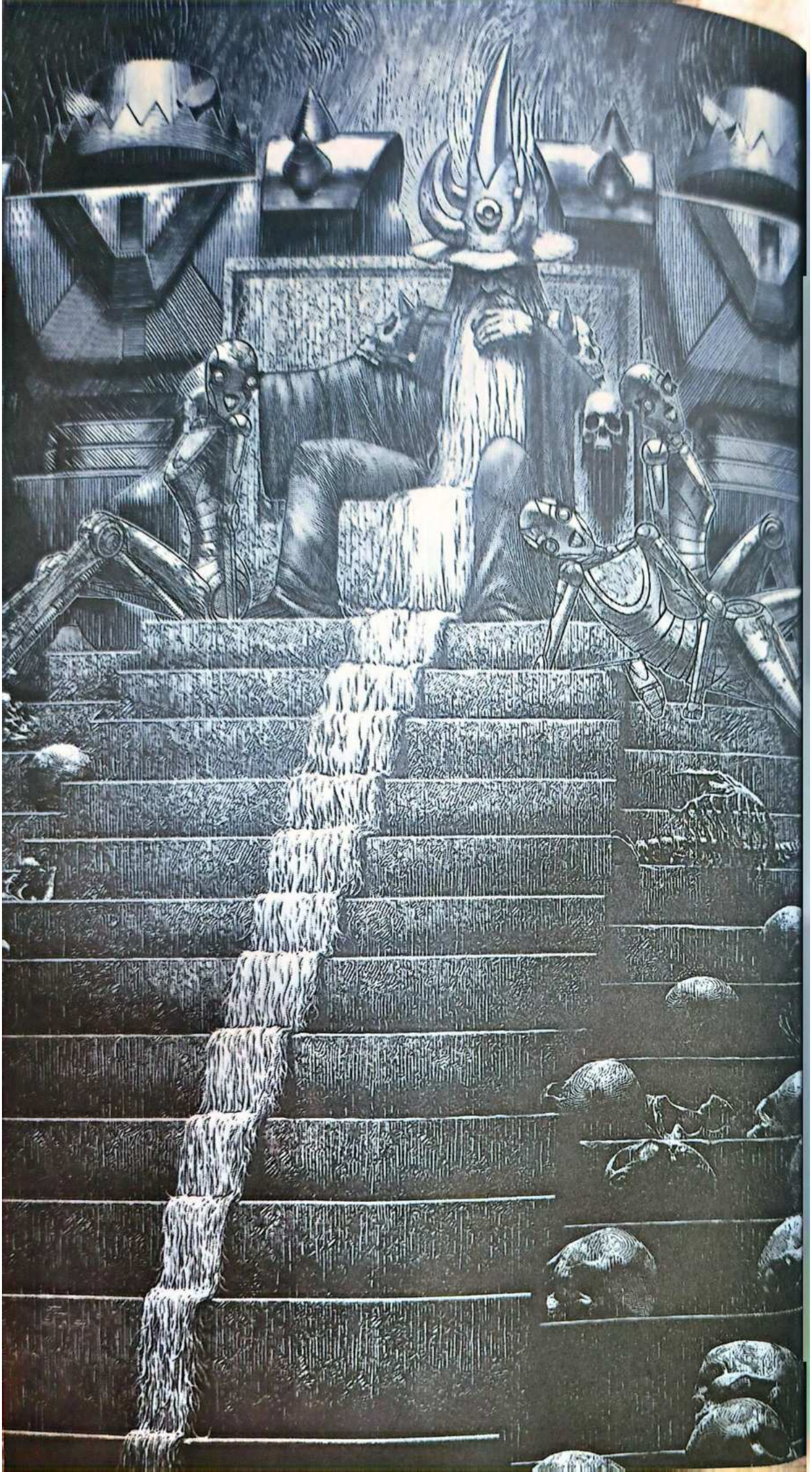
Başım dik, sırtım dümdüz yürümeyi sürdürdüm. Bir yalan daha. Ama en azından artık yalan söylemekte neden bu kadar hünerli olduğumu biliyordum. Benimki gibi bir hayat yaşadıysan o yalanları kendi üstünde denemeyi huy edinirdin.

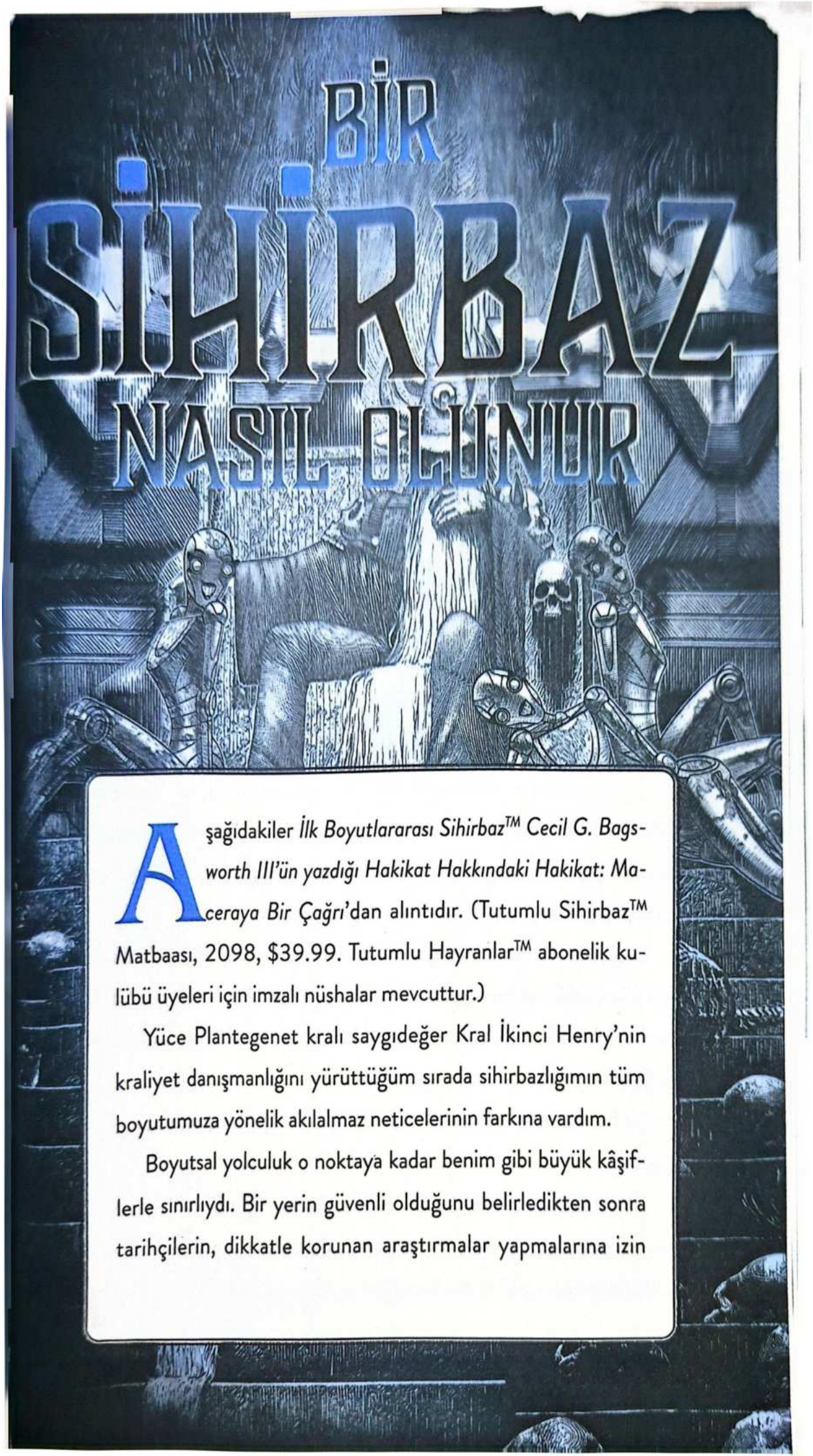
İKİNCİ KISMIN SONU

ÜÇÜNCÜ KISIM

BAGSWORTH (YİNE) HER ŞEYİ MAHVEDİYOR

Aşağıdakiler *İlk Boyutlararası Sihirbaz™ Cecil G. Bagsworth III'ün yazdığı Hakikat Hakkındaki Hakikat: Maceraya Bir Çağrı*'dan alıntıdır. (Tutumlu Sihirbaz™ Matbaası, 2098, $39.99. Tutumlu Hayranlar™ abonelik kulübü üyeleri için imzalı nüshalar mevcuttur.)

Yüce Plantegenet kralı saygıdeğer Kral İkinci Henry'nin kraliyet danışmanlığını yürüttüğüm sırada sihirbazlığımın tüm boyutumuza yönelik akılalmaz neticelerinin farkına vardım.

Boyutsal yolculuk o noktaya kadar benim gibi büyük kâşiflerle sınırlıydı. Bir yerin güvenli olduğunu belirledikten sonra tarihçilerin, dikkatle korunan araştırmalar yapmalarına izin

verirdik. Pek çok kimse, bütün alternatif boyutların ilelebet âlimlerin ve uzmanların tozlu raflarında kalması gerektiği kanaatindeydi.

Lakin kendi dünyamızda sihirbazların gücü müthiş olagelmişti. Sihirbazlığın bir efsane –hatta *sihrin* eften püften bir saçmalık– olduğunu öne sürebilirsiniz. Neyse ki sihirbazlık, sihirden fazlasıdır. Bir sihirbaz tahtın arkasındaki akıldır, kralın danışmanıdır.

Makbul İbrahim Paşa'nın hikmeti ve diplomatik zekâsı Süleyman'ın saltanatında Osmanlı İmparatorluğu'na yön vermiştir. Thomas Cromwell, Batı dünyasında kilise ile devlet arasındaki ilişkiyi kökten değiştirmiştir. Chanakya resmen devlet adamlığının kitabını yazmıştır. Tüm şarlatanlığına rağmen Rasputin'in Rus monarşisinin asıl çöküş sebebi olduğu iddia edilebilir.

Hepsi dünyayı değiştirmiş insanlardır ve basit olduğu kadar dudak uçuklatıcı şu hakikat bende huşu uyandırmıştır: Fırsat çıkarsa herkes öyle bir rol üstlenebilir.

1960'ların başlarında, bilimkurgu yazarı Arthur C. Clarke ileride en ünlü mütearifesi hâline gelecek olan şeyi resmileştirdi: Yeterince gelişmiş bir teknoloji, sihirden ayırt edilemez. Bu çıkarım, Bagsworth Yasası™'yla daha da genişletilebilir: Yeterince eğitilmiş modern biri, önceki çağlarda yaşayanlara bir tanrı gibi gelebilir.

Bugünün standartlarına göre vasat biri olabilirsiniz. Fakat ilkokulda size bilim, tabiat ve tıpla ilgili temel bir anlayış öğretildi: bu bilgiler, hanedanlıklar kurmaya, milyonlarca hayat kurtarmaya ve dünyayı kökünden değiştirmeye yetecek kadar güçlüdür.

Ve her birimizin kendine ait bir taneye kavuşmasına yetecek kadar çok boyut vardır.

Bu kitabın tamamlayıcı cildi olan *Sihirbazlar İçin Bilim*™'i satın almanızı şiddetle öneririm. Orada barut üretimi, aşı tatbiki ve füzyon kültürlerin tesisi gibi elzem becerileri açıklıyoruz. Fakat şu önemli uyarıya kulak verin: Antik mitolojilerin çoğunda tanrılar bile ölebilir.

Temel tıbbi nanitler vefatınızı önlemede harikalar yaratabilir. Sudan oksijen emebilirler, hatta CO_2'yi arındırabilirler. Yaraları kapatabilirler. Hemen hemen her şeyi yemenizi sağlayabilirler. Fakat bir grup şövalye tarafından paramparça edilirseniz *ölürsünüz*.

Maddi imkânlarınız takviyelere ve kaplamalara yetiyorsa bile ölümsüz *değilsiniz*. Yerel köylüler sizi bir duvara zincirlerlerse zamanla karbonunuz biter, nanitleriniz kendi kendilerine çoğalamazlar ve *ölürsünüz*.

Boyutunuzdaki insanların akıllarını başlarından öyle bir almalısınız ki size kafa tutmaya cüret edememeliler. Ve –yeterli eğitimle– sizin yapabildiklerinizi kendilerinin de yapabileceklerini asla ama asla öğrenmemeliler.

Geçmiş acımasız bir yerdir, dostlarım. Siz bunu değiştirebilirsiniz. Fakat öncelikle orayı ehlileştirmelisiniz.

Yaklaşık bir saat sonra sığıntının kapısını çaldık. Yazad kapıyı hızla açarak üstümüze ışık düşürdü, ardından bir şükürle ellerini göğe doğru kaldırdı. "Ah! Dostlarım! Sizin için bütün akşam dua ettik. Ve bakın, sağ kaldınız!" Bize gözlerini kısarak baktı. "Thokk nerede?"

"Başına bir şey geldiğini sanmıyorum," dedi Sefawynn çabucak. "Şehirdeyken gülerek koşup gitti."

"O öyledir," dedi Yazad.

Anlamam gerektiğini *hissettiğim* o bakışlardan birini paylaştılar.

"Mamafih," dedi Yazad, "bu adam genç Wyrm mi?"

"Ta kendisi," dedi Wyrm sırıtarak. Yol boyunca Sefawynn onu neredeyse hiç bırakmamış, kardeşine neredeyse altı kez sarılmıştı. "Sanırım burada yiyecek bir şeyler varmış."

"Pişmiş elmaya ne dersin?" diye sordu Yazad.

"Evet, lütfen!" yanıtını verdi Wyrm.

Yazad yana çekilerek bizi evine buyur etti. İçeride Wyrm'i güzelce süzdüm. Aradan topu topu iki gün geçtiği için muhtemelen zihnim bana oyun oynuyordu ama delikanlı *daha zayıf* görünüyordu. Ayrıca ilk başta o kadar kötü kokuyordu ki ondan nehre atlamasını istemiştik.

Wyrm ateşin karşısına oturup ısınırken Yazad'ın müritleri onu –ve bizi– yeraltı dünyasından dönen kahramanlarmışız gibi alkışladılar. Ealstan mucizevi kurtuluşuna dair abartılı bir öykü anlatırken içerideki hava heyecanla doldu.

Yazad kâse kâse haşlanmış elma ikram etti. Wyrm kendisininkini hevesle alırken Ealstan başını eğerek teşekkür etti. Bense keyifsizce arka duvarın orada oyalandım. Sefawynn tereddütle yanıma yaklaştı, ardından yerlere kadar eğilerek beni selamladı.

"Sağol," diye mırıldandı. "Yüz kere sağol, Yüce Prens. Sağol."

"Sefawynn, lütfen," dedim. "Karşındaki sadece benim. Böyle davranmana gerek yok."

Daha da eğildi.

"Şöyle bir gözlerini devirmeye ne dersin?" diye ona sordum. "Eski günlerin hatırına?"

"Lütfen," diye fısıldadı, "sana nasıl muamele ettiğimi hatırlatma. Çok özür dilerim."

Ateşe doğru aceleyle uzaklaştı. Ona doğru uzandım ama sonra kolumu indirdim.

Kahretsin. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca onu bir alçak olmadığıma ikna etmeye çalışmıştım. Şimdiyse o günlere dönmek için neredeyse her şeyimi feda ederdim. Birbirimizi anladığımız o kısacık saatler bana öyle çok *huzur* vermişti ki. Fakat Sefawynn artık güçlerim olduğunu kabullenmişti ve bu durum her şeyi mahvetmişti.

İç geçirip bir tabureye çöktüm. Hâlâ –hafızamı geri kazanmak da dahil– olup bitenlerin etkisini üstümden atmaya çalışıyordum. Bir boksör olarak geçirdiğim zamanı hatırlamam yapbozun son parçası olmuştu. Yani geçen hafta kahvaltıda ne yediğimi hatırlamıyordum – zaten kim hatırlar ki? Ama kim olduğumu, nereden geldiğimi ve neler başardığımı –yahut başaramadığımı– artık biliyordum.

Jen'le geçirdiğim zamanı hatırlıyordum. Bu... düzensiz bir zaman olmuştu. Bazen tutkuluydu ama en az bir o kadar da (hatta belki daha bile fazla) tartışmalarla ve bağrışmalarla doluydu. Yirmili yaşlarımızın sonlarına, ardından otuzlarımıza girerken Ryan'ı nasıl gitgide daha çok hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlıyordum. Ulric hesabına dövüştüğümü, ona borçlu kaldığımı hatırlıyordum. Bir de...

O unvan maçında Quinn'e yenildiğimi hatırlıyordum. Ve beceriksiz bir kapı bekçisi hâline geldiğimi. Kahretsin, gerçekten de hatırlamaya değer fazla bir şey yoktu. Hepsi de Atlanta'da yaşayan ebeveynimle ve ablamla ilgili bazı hoş anılarım vardı; ama onları yıllardır görmemiştim. Ebeveynimin gözüne bakmam zordu.

Hafızam boşken Ryan'ın ortağı, kahraman bir dedektif olduğumu hayal etmiştim. Şimdiyse gerçeğin farkındaydım: Beş üzerinden sıfır yıldızlık bir hayatın gururlu sahibiydim. Kendimden soğuttuğum ölü bir kız arkadaşım, yabancılaştırdığım bir en yakın dostum ve ne arayan ne de sosyal medyada benden bahseden bir ailem vardı.

Yorgundum. Ve de açtım. Bunlar tüm doğallıklarına rağmen ne gariptir ki yabancı hislerdi. Nanitlerim olmadan beş paralık bir değerim var mıydı?

Yazad bana bir kâse getirdi. "Yer misin?" diye sordu.

"Bugün evet," deyip kâseyi aldım. Yemeğin ısısı tahtaya da geçmişti ve Sefawynn'in sürmekten hoşlandığı baharatlardan bazılarının kokusuna sahipti. Tekrar ona göz attım, sonra bakışlarımı kaçırdım. Kendisi daha iyi bir öykücü olsa bile o sırada Ealstan'ın öyküsünü keyifle dinliyordu.

"Eee," diyen Yazad benimkinin yanına bir tabure çekti. "Nesin sen?"

"Sence neyim?"

"Vatanımda öcülerimiz yoktur," dedi. "Hava cinlerimiz çok daha tehlikelidir ve onları bir tek dualar uzak tutar. Kimi zaman diğerlerinden daha az tehlikeli bir tanesine rastlarsın. Onların, biz Ahura Mazda'nın ışığını almadan önce çöllere hükmetmiş tanrıların kalıntıları olabileceğini düşünürüz."

Kafa sallayarak haşlanmış elmamı karıştırdım. Öcüler gerçekse Ortadoğu folklorundaki yaratıklar neden gerçek olmasındı?

"İlk başta," dedi Yazad, "senin de öyle bir şey olduğuna inandım. Ecnebi bir diyardan gelen bir tanrı. Çünkü –beni affet– aelvlerin gerçek olduklarına inanmam. Seyahatlerim boyunca sadece görülemeyen cinlere rastladım!"

"Ben bir aelv değilim," dedim. "Sanırım bunu açıklamanın en kolay yolu gelecekten gelmiş olduğumu söylemem."

"Ah!" Yazad elinin ayasıyla alnına bir şaplak attı. "*Tabii ya.*"

"Ne?" dedim. "Bana *inanıyor musun?*"

"Bu öyle mantıklı ki!" dedi. "Olağanüstü güçlerin var ama çok cahil görünüyorsun. Senin zamanındaki insanlar bizim zamanımızda olmayan şeyler keşfetti mi?"

"Hem de pek çok şey," dedim.

"Ahura Mazda'nın bize ışık ve ilim lütfetmeyi sürdüreceği öğretilir," diye açıkladı. "Dedemin zamanında yel değirmeni diye

bir şey yokmuş. Ama artık memleketimde yaygındırlar. Onlardan birini burada da inşa etmeye çalıştım ama öyle bir fikri *açıklamak* bile insanların kafalarını karıştırıyor.

"'Rüzgârdan nasıl yararlanabilirsin ki?' diye soruyorlar. 'Rüzgâr da bir öcü mü?' 'Ne gibi adaklar kabul eder?' 'Yaptığın aygıta kızmaz mı?'" Derin bir iç geçirdi. "Görmediğin bir şeyi anlamak zordur. Ve senin zamanında o tür pek çok şey var, öyle mi?"

"İnanılmaz şeyler," dedim değneğimi kucağıma yanlamasına koyarak. "Cidden, Yazad, kendi zamanımda özel biri değilim. Bir insan olarak değersizim."

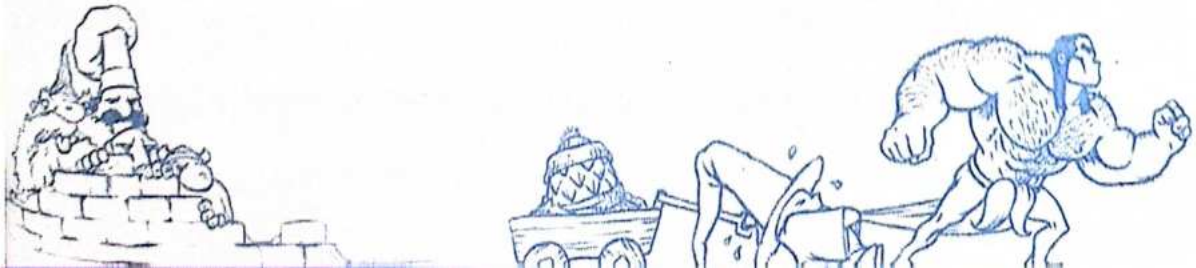
"Ahura Mazda seni o yüzden bize yolladı," dedi Yazad gözleri parlayarak. "Buradayken orada olabileceğinden çok daha fazlasısın – ve öyle olduğun için şanslıyız!"

"Kendimi bir şarlatan gibi hissediyorum," dedim boynumu bükerek.

Koluma dokundu, ardından Sefawynn'i işaret etti. Tanıştığımızdan beri belki de ilk kez içten, açık bir tarzda gülümsüyordu. Kardeşinin gerçekten yanında olduğunu sağlama almak istercesine ikide bir uzanıp kolunu ona doluyordu. Normalde yüzü hiç gülmeyen Ealstan ateş ışığında capcanlı gözüküyor, neredeyse bir ozan gibi konuşarak çocukları neşeye boğuyordu. Üçüncü haşlanmış elma kâsesini bitirmekte olan Wyrm tüm bunları şapşal bir sırıtışla karşılıyordu.

"Bunlar bir şarlatanın oyununa gelmiş insanların yüzleri mi?" dedi Yazad. "Yoksa yardımına minnet duyan insanların mı?"

"Altı üstü üç kişiye yardım edebildim," dedim. "Ve şimdi benim tapılası bir şey olduğumu düşünüyorlar."

"Altı üstü üç kişiye mi?" Yazad bana doğru eğildi. "Rüncü, dostum, Ahura Mazda'nın sevgisi yüreğimizde vuku bulur. Onu hissettiğinde sonsuzluğun ta kendisini hissedersin. İyilik ve sevinç söz konusuyken *altı üstü* diye bir şey yoktur. En küçük miktarı bile kâinat kadar büyüktür ve çukurdan kurtarılmış bir oğlan tüm kralların hazinelerinden daha değerlidir."

Parmağının ucuyla değneği tıpırdatarak tırnağını tahtaya vurdu. "Sen özel birisin. Şimdi. Burada. Önemli olan da bu. Bildiklerin kendi türünde yaygınsa ne olmuş yani? Burada nadir. Belki de öğretmeleri, yol göstermeleri ve korumaları için Ahura Mazda'nın yolladığı tüm bilgeler senin gibidir. Sadece diğer herkesten biraz daha fazla –biraz daha iyi– bilen insanlardır."

Kolumu sıvazladı, sonra da kâseleri toplayıp konukları ve cemaatinin mensupları için yeniden doldurmaya gitti.

Bir karar verme zamanı gelmişti. Sefawynn'in kardeşini kurtarmıştık. Hafızamı geri kazanmıştım ve buraya Ulric'i durdurmak için gelmediğimi biliyordum.

Öyleyse... şimdi ne yapacaktım?

Quinn kıtaya kaçmamı önermişti. Tıbbi nanitlerim, takviyelerim ve biraz da tecrübeyle bir yerlerde bir kabile bulup kralları olabilirdim. Evet, seyrettikçe-öde spor kanallarından mahrum kalırdım ama yine de iyi bir hayat sürebilirdim.

Ulric'in beni rahat bırakacağına cidden inanıyor muydum? Herif bu dünya için bir şeyler planlıyordu. Burada *gerçekten* sihir vardı. Tasdikli bir korkaktım ama aynı zamanda akıllıydım. Akıllı insanlar asla Ulric'e karşı bahis oynamazlardı. Öyle bir şey kulaktan kulağa yayılırdı. Ulric'in Şahsi Sihirbaz Boyutu™'nda kralcılık oynadığımın farkındayken içim asla rahat etmezdi.

Maelport'a gidip buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Gerçek dünyaya kaçar, sonra da para biriktirip içinde

saklanabileceğim sıradan, sıkıcı bir boyut satın alırdım. Oraya vardığımda da işaretçileri ve portalları parçalayıp sahiden güvende olurdum.

Ve de yalnız.

"Hey," dedim usulca. "Wellbury'deki desteğin için teşekkürler."

Cevap gelmedi.

"Konuştuğunu *duydum*," dedim. "O yüzden rol yapmana gerek yok."

"Ben emir almam," dedi kulağımdaki ses ve beni irkiltti. "Pazarlık tekliflerini kabul ederim. Bu gece öyle bir teklif istemiyorum, Seattleli John."

Adımı... biliyor muydu? Ve de Seattle'ı?

Vay canına.

"—ve işte nasıl öldüğümün öyküsü!" diyen Ealstan parmaklarını gömleğindeki kanlı bir delikten geçirdi. "Ve de nasıl dirildiğimin! Ama şimdi..." Tereddüt etti. "Ama şimdi neler olacağını bilmiyorum."

Hem o hem de Sefawynn bana göz attılar. Odaya sessizlik çöktü.

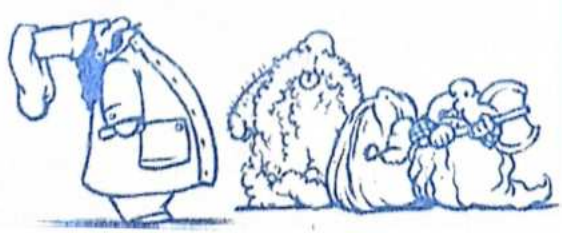
Derin bir nefes aldım. "Şimdi," dedim, "yuvana, karına ve halkına geri döneceksin, Ealstan."

"Peki ya *sen* ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yolculuğa devam edip kontun Maelport'taki tahtına gideceğim," diye itiraf ettim.

"Ulric'i durduracak ve kontu kurtaracaksın!" dedi Ealstan.

"Ben... kaçmaya çalışacağım," dedim. "Dünyanızdan çıkıp kendiminkine dönmemin tek yolu Ulric'te."

"Beni kandıramazsın, Yüceler Yücesi," diyen Ealstan oturduğu yerde eğilerek beni selamladı. "Güvenliğim için korkuyorsun. O yüzden de beni başından savmaya çalışıyorsun. Buna göz yummayacağım. Üstbaba tehlikede. Benim kadar zayıf birinin, yanında olmasına izin verirsen sana eşlik edeceğim."

İç geçirdim.

"Şu Ulric bir şeyler planlıyor," dedi Sefawynn. "Wealdsig ne dedi? Ulric'in üç gün içinde bazı ziyaretçileri karşılaması mı gerekiyormuş?"

Quinn bir kurtarma ekibinden bahsetmişti. Yoksa burada mahsur mu kalmışlardı? Öyle bir şey buranın neden tamamıyla kontrollerinde olmadığını açıklardı. Eğer Ulric yalıtılmış durumdaysa...

Kaynakları ve desteği azalmış demekti. En azından iki gün daha bu hâlde kalacaktı.

Sefawynn dönüp Ealstan'a baktı ve kafa salladı. Kahretsin. O da Ulric'i durdurma görevime katılmakta ısrar edecekti.

Fakat öyle bir görev yoktu. Tek isteğim buradan çıkıp gitmekti. Değil mi? Hâlâ büyük ölçüde dolu olan haşlanmış elma kâseme bakarak kendimi uzun uzun gözden geçirdim. Gördüklerim hoşuma gitmedi. Bir aynaya tiksinmeden bakmayalı en az on beş yıl olmuştu.

Kalkıştığım her işi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Sefawynn ile Ealstan'ın bana muamele biçimlerinden o nedenle mi tedirgin oluyordum? Sonunda onları hüsrana uğratacağımı bildiğim için mi?

Ya bu sefer uğratmazsam?

Ya Ulric'i durdurmayı denersem? Evet, bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunun farkındaydım. Fakat Ealstan'a yardım etmek için ileri atılmam da aptalca bir davranıştı ve bunu yapmıştım – üstelik başarılı da olmuştum. Belki *denemenin* vakti gelmişti.

Neden olmasın? Gerçek dünyadaki hayatımdan nefret ediyordum. Neden oraya dönecektim ki?

"Evet," dedim. "Onu durduracağım."

Muhtemelen bizi öldürecekti. Fakat en azından Ulric Stromfin'e nihayet kafa tuttuğumu bilerek mezara girecektim.

Kalan nanitlerim bağışıklık sistemimi korumak için minik saçlarını süpürge ettiklerinden ertesi sabah banyo yaptım. Bu ilginç bir deneyimdi çünkü soğuk bir nehirden yararlanmam gerekti.

Keşke Jen yanımda olsaydı; toplumun sıhhi tesisat ve ısıtılmış su muslukları geliştirmesinin ne kadar zaman alacağını bana söyleyebilirdi. Yazad'a yakındığımda gülüp geçti ve İran'da o tür şeyler olduğunu belirtti. Fakat dediğine göre kuzeyliler kıçlarının buz kesmesini yeğliyorlardı.

Bir saat sonra diğerlerinin eşyalarımızı atlara yüklemelerine yardım ettim. Yazad kendine has coşkusuyla bize veda edip arkamızdan dua etme sözü verdi. Tahmin ettiğim gibi Sefawynn kardeşinden arkada kalmasını istedi – ve benim zamanımdaki gençlerin çoğu anlı şanlı bir serüvenden mahrum bırakılmaya yanaşmayacak olsa da içlerinden çoğunun bir çukurda iki gün

geçirmişliği yoktu. Wyrm ablasına sarıldı, talimatlarını üçüncü kez dinledi, sonra da biz atlarımıza binip yola çıkarken el salladı.

Topu topu iki saatlik yolculuğun ardından belim ağrımaya başladı. Tekrarlayan hareketler gibi şeyleri hafifletmek için kaslarınızı devamlı onararak yeniden yapılandıran mikrobotlar olmayınca at binmek o kadar da hoş bir faaliyet değildi. Vücudumun rasgele kısımları habersizce kaşınmaya başladı ve dişlerim sanki *sümüksü* bir tabakayla kaplandı. Derken alerjilerden dolayı burnum akar oldu. İnsanlar böyle nasıl yaşıyorlardı?

Sıfır yıldız. Yarı tanrılığa geri dönmek istiyorum.

Vakit geçirmek için Sefawynn'in yanına yanaştım. "Eee..." dedim ona.

"Efendim, müşerref aelv?"

"Acaba eski hâlimize dönebilir miyiz?" diye sordum. "Sana kızgın değilim."

"Öylesi hiç münasip olmaz," dedi. "Beni gerçek hâlimle tanıyorsun. Ben de seni gerçek hâlinle tanıyorum."

"Aslında tanımıyorsun," dedim ona.

Konuşmadan atını sürdü.

İç geçirdim. "Pekâlâ. Artık bana cidden saygı duyuyorsan lütfen bir öcünün beni takip ettiğini nasıl anladığını açıkla." Gururla önümüzden giden Ealstan'ı süzüp kelimelerimi dikkatle seçtim. "Kendi becerilerini sorguladığını söylüyorsun. Lakin deneyimlerime göre o becerilerden bazıları harikulade."

"Ben... Gece İzleriyle doğdum."

"Onlar ne?"

"Koyu mavi üç benek," dedi. "Belinde çıkan doğum lekeleri. Woden tarafından seçildiğini gösterirler."

"Veya onun tarafından lanetlendiğini," diye belirtti Ealstan. "İkisi genellikle birbirinden farksızdır, müşerref aelv."

"Yani o izler öcüleri görebildiğin anlamına mı gelir?" diye sordum.

"Öcüleri hiç kimse göremez," dedi Sefawynn. "Öyle bir şey olsaydı ya sen ölürdün ya da öcü. Bazıları kırmızı şapkalar takan minik insanlar, diğerleriyse vücudu sisten oluşan orman cinleri hayal eder. Ama gerçeği bilmeyiz."

"Öyleyse nasıl..."

"Gölgeleri görürüm, müşerref aelv," dedi Sefawynn kısık bir sesle. "Göz ucumla. Gölgenin ebatları öcünün gücünü belli eder. Neredeyse hep oradadırlar. Günün birinde fazla hızlı dönüp birini tamamen göreceğimden ve böylece sonumun geleceğinden çekinirim."

"Bak bu..." dedim. "Sefawynn, söylediklerin kulağa korkunç geliyor. Böyle olduğundan haberim yoktu."

"Nimet," dedi Ealstan, "ve de lanet."

Bunun nasıl bir şey olduğunu fazla düşünmemeye çalışarak ürperdim. Görüş alanının kenarlarında hep gölgelerin gezinmesi kimbilir ne kadar korkunçtu. Öte yandan onları *göremezken* hep orada olduklarını bilmenin de kendince bir dehşeti vardı.

"Sefawynn," dedim daha yumuşak bir sesle, "bu demek oluyor ki... yapabildiklerin *gerçek* bir güç. Sen bir..."

"Şarlatan değil miyim?" cevabını verdi. "Seçilmiş olmam bunu daha da utanç verici kılıyor. Woden'in benden büyük beklentileri var. Ve ben onu yüzüstü bırakıyorum."

Kendimi tam bir dangalak gibi hissettim. Hatamı telafi edecek bir söz düşünmeye çalıştım ama her seçenek aptalca gözüktü. Bu yolculukta daha şimdiden çok fazla kez halt yemiştim ve bunun hoşuma giden bir tat olduğu söylenemezdi.

Ben de atımı Ealstan'ın yanına yönlendirdim. Şu at binme olayını gitgide kavrıyordum, değil mi? Sanki kendi kendini süren bir motosiklete biniyordum. Tabii bir de osuran.

"Benim anlamadığım," dedim ona, "size tüm bu lanetleri yolluyorsa Woden'e neden taptığınız."

"Sabırlı olmalıyız!" dedi Sefawynn arkadan. "Yeterince cefa çekersek tekrar gözüne gireriz."

"Bir bakıma haklı." Ealstan dizginleri hafifçe tutuyor, toynakların temposuna göre eyerinde sallanıyordu. "Bu bize verilen bir ceza. Gerek savaş gerekse Friag'ın kaybı için. Gerçi hatalarımız o olaydan çok önce başladı. Logna yazı yazmayı Woden'den çalıp bize getirdiğinde hediyesini kabul ettik. İnsanlık o anda Woden yerine Logna'ya tapmaya bir adım yaklaştı."

"Peki Kara Ayı'nın tüm bunlardaki yeri ne?" diye sordum. "Sefawynn bana onun hâlâ yaşadığını söyledi."

"Karanlık orman krallığında," dedi Ealstan kafa sallayarak. "Orada Logna'nın çocukları olan canavarlar da yaşar. Friag öldüğünde dedem savaştaymış. Sonun geldiğini, tanrıların ve dünyanın öldüğünü sanmış."

"Kara Ayı," dedi Sefawynn, "tanrıların katili, canavarların bağcısı ve insanların kralıdır. Badon Muharebesi'nde Kurt Fenris'i Friag'a karşı kışkırttığında toprağın lanetini üstüne alarak toprağı ruhuna bağladı. Artık tazıları bu ormanda kol gezerler ve kendisi hep dışarı bakar... Ölümsüzdür ama her şeyden çok kendi yavrularından korkar."

Vay canına. Bu insanların berbat bir mitolojisi vardı. Veya tarihi. Her ikisi. Hiçbiri.

"Woden tek umudumuz ve savunmamızdır," dedi Sefawynn. "Tanrılar olmasaydı Kara Ayı hepimizi öldürürdü."

"Woden korkuyor," dedi Ealstan. "Tanrılar savaşmıyorlar

çünkü canavarlardan ve sondan korkuyorlar. Asıl ölmesi gereken Tiw'di ve bunun farkındalar."

"Yine de yazmayı öğrenmemeliydik," dedi Sefawynn. "O, Friag'ın mirasıydı!"

"Tarih konusunda kim bir ozanla tartışabilir ki?" dedi Ealstan. "Benim tartışamayacağım kesin."

Demek... öldürülmekten korkan, karısının ölümünden insanlığı sorumlu tutan –ve esasen *onları* öldürmek isteyen– bir tanrıya tapıyorlardı. Haydi buyurun buradan yakın.

"Woden nereden geldi?" diye sordum.

"Elbette anasının rahminden," dedi Sefawynn.

"Tanrılar doğuyorlar," dedim. "Ve belli ki ölebiliyorlar. Öyleyse onları tanrı yapan ne?"

"Yıldırım," yanıtını verdi Sefawynn. "Yanan kelimeler. Onları sorgulayanları çarpıp öldürmeleri. Olup bitenlere hiç dikkat etmedin mi?"

Ses tonundan cesaretlenip ona göz attım fakat hemen utanarak gözlerini kaçırdı.

"Peki *ilk* tanrı nereden geldi?" diye Ealstan'a sordum.

"Bir ineğin taşları yalamasından," dedi Ealstan son derece ciddi bir ifadeyle.

"Şey..."

"Çok özel bir inekti."

Bu sorgulamadan faydalı bir şey çıkmayacaktı. Kaykılarak yolculuktan keyif almaya çalıştım. Bunlar muhtemelen yaşayacağım son huzurlu anlar olacaktı. Sonuçta *Kasap Ulric*'i durdurmaya gidiyorduk.

Bu bilgi kafamı bozuyordu. Evet, bulunduğum topraklarda

pastoral bir güzellik vardı; o güzellik, ağaçların arasındaki bir boşluğun önünden geçip de çalkantılı okyanusu gördüğümüzde daha da artıyordu. Lakin bütün bunlar bana sadece Hordamanları hatırlatıyordu. Bu zavallı insanlar orman ile okyanus arasında, onlardan hazzetmeyen bir tanrı ile onlara hükmetmeyi amaçlayan gelecekten gelmiş zalim bir mafya babasının arasında ezilmişlerdi. İki arada bir derede kaldıklarını söylemek hafif gelirdi.

Üstelik şimdi dosdoğru daha beter bir duruma gidiyorduk. Ben ne yapıyordum? Atımı *öteki* tarafa sürmem gerekirdi. Hatta—

Bekle. O da neydi? Yolun ilerisindeki iri bir kayanın yanına biri gizlenmişti. Ealstan da gerildi ama sonra gevşedi ve bana bakarak başını iki yana salladı. Yani... tehlikede değil miydik?

Oradan geçtik ve kayanın arkasındaki ufak tefek figür saklandığı yerden çıktı. Yanımıza gelen kişi Thokk'tan başkası değildi.

Yaşlı kadını daha yeni fark eden Sefawynn irkildi. Onun nereden çıktığını merak edercesine etrafına bakındı ama bir şey söylemedi.

"Ealstan," dedim, "neden kimse Thokk'tan rahatsız olmuyor?"

"Hımm?" dedi Ealstan, sonra da şaşırmış gibi yaptı. "Ah! Yuva bekçisi aramıza katılmış. Hoşgeldin, büyüğüm." Benim zamanımdaki birinin yapacağı gibi ona atını teklif etmedi. Ama zaten pek hızlı gitmiyorduk ve Thokk yaşına göre dinçti.

"Sanırım bir müddet sizinle beraber yolculuk edeceğim," dedi Thokk ona. "Böylesi daha güvenli. Bu yolda haydutlar var."

"Nasıl istersen," dedi Ealstan kafa sallayarak.

Önce Ealstan'a, ardından Sefawynn'e kaş çattım. Bu iş iyice çığırından çıkıyordu. Atımı durdurmaya uğraştım. Thokk belki de asabiyetimi sezdiğinden olacak benimle beraber geride kalırken ötekiler kaygısız bir tavırla birkaç at boyu ileride durdular.

Aşağıya eğildim. "Pekâlâ," dedim Thokk'a, usulca konuşarak. "Sen ne halt yiyorsun?"

"Biraz yürüyüşe çıkayım dedim, o kadar," cevabını verdi.

"Seni o kayanın arkasında *gördüm*," dedim. "Bizi bekliyordun. Derken gizemli gözükmek için bakmadığımızı sandığın bir anda yola fırladın."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ne zaman adın geçse ötekiler imalı bir biçimde bakışıyorlar," dedim.

"Nasıl bakışıyorlar?"

"Bilirsin işte," dedim. "Böyle." Atımın yanından sarkarak ona yoğun bir bakış attım, ardından bilgiççe kafa salladım.

"Ah, öyle," dedi. "Bu sadece kabız olduklarını gösterir."

"Thokk..." dedim. "Lütfen. Son zamanlarda hayatım bilhassa sinir bozucu geçiyor. Bari bu kadarcık suyuma gidemez misin?"

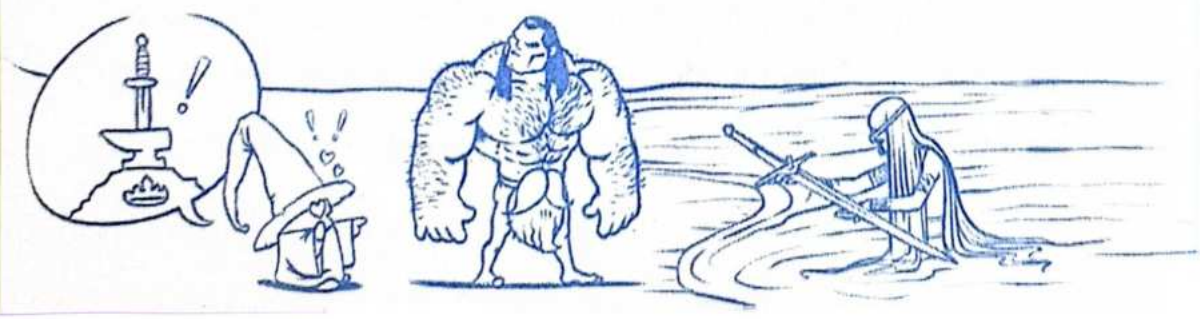
Ateş araç gereçlerini sırtına bağlı bir çuvalda taşıyarak yürümekte olan yaşlı kadın sırıttı. "Pek fazla öykü bilmiyorsun, değil mi, yabancı?"

"Öykü mü?" diye sordum. "Nasıl öyküler?"

"Aileden aileye aktarılan öyküler. Destansı edimlerle veya kahramanlarla ilgili efsaneler değil. Hayatlarını yaşayan –ve eylemlerine göre mükâfatlara kavuşan yahut kavuşmayan– insanlarla ilgili olanlar."

"Ah," dedim. "Peri masalları gibi."

"O ifadeyi bilmiyorum," dedi Thokk. "Ama kulağa doğru geliyor. O tür bir öykü duyduysan söyle bana: Yaşlı kadınlar onlarda nasıl bir rol oynarlar?"

"Şey," dedim, "genellikle cadıdırlar. Veya kılık değiştirmiş cadıdırlar. Veya bazen lanetlenerek cadı kılığına sokulmuş güzel kadınlar..." Kaşlarımı çattım. "O öykülerde cadılardan başka pek bir kimse yoktur."

"Biz 'caddı' sözcüğünü kullanırız," dedi. "Ama bizimkiler de hemen hemen aynıdır! Gençliğimde seyahat etmek için yanımda birinin olmasına ihtiyaç duyardım. Genç kadınlar kendi başlarına seyahat etmezler. Belki ozanlar hariç – haydutların bile onların yardımına ihtiyaçları olur. Ama geri kalanımız? Asla!

"Fakat yaşlandıkça bir şey oldu. Etrafımdaki insanlar bir tuhaf davranmaya başladılar. Nedense saygılı, hatta korkmuş gibiydiler. Ve yaşım ilerledikçe bu daha sık gerçekleşmeye başladı. Sonunda da..."

Gülümsedim. "Bir cadı olduğunu düşünür oldular."

"Veya bir orman cini," dedi. "Veyahut kılık değiştirmiş bir tanrı – onlara karşı gözünü açık tutmalısın. Hah! *Hiç kimse* benim yollarda yalnız gezen sıradan bir yaşlı kadın olduğuma inanmaz. Öylesi çok fazla kuşku uyandırırdı."

"Sen de bu durumu abartıyorsun."

"O kadar harika bir şey ki," dedi şaşırtıcı derecede dişlek bir sırıtışla. "Korkmama gerek yok. Hayatımda ilk defa biraz eğlenebiliyor, dünyayı gezebiliyor, nasıl belalara bulaşabileceğime bakabiliyorum. Neden bütün aptalca fikirler gençlere kalacakmış? Bence bu hiç adil değil. Yakalanırsam da... Eh, yaşını başını almış hiçbir kadın böyle bir işe kalkışmayacağı için tekrar korkuya kapılıp beni bırakırlar."

"Akıllıca," dedim. "Peki işe yarar mı?"

"Tabii," dedi. "Eğer bir grupta değilsem. O zaman yine sıradan bir yaşlı kadın olup çıkarım. Umarım aranıza katılarak nelerden fedakârlık yaptığımı takdir edersiniz."

"Senden... böyle bir istekte bulunmadık."

"Bana ne?" dedi. "Yeter ki sizi haydutların sizin için kurdukları tuzaktan kurtarmamı beklemeyin."

"Haydutlar mı?" diye sorup telaşla dik durdum. "Ne haydutları?"

Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz yakındaki ağaçlarda bir kıpırtı saptadım. Bazı figürler etrafımızı sarıyorlardı.

"Şuradakiler," yanıtını verdi Thokk. "Seni *uyardım*. Hem de iki kez!"

SSS

Bekle. Yoksa Sömürgecilik mi Yapıyorum?

Tutumlu Sihirbaz A.Ş.® olarak dışlanmış halkları dinlemek ve fikirlerini desteklemek için üzerimize düşeni yapmaya kararlıyız. Gerek kurumsal farkındalık gerekse bugünkü BAIIHPOC insanların karşı karşıya kaldıkları zor konularda samimi ve dürüst müzakereler aracılığıyla toplumumuzda gerçek bir değişimi desteklemekteyiz.

Geri Ver Girişimimiz vasıtasıyla daha güzel yarınlara ve tüm seslerin duyulduğu bir geleceğe ilham veren sosyal programları desteklemekteyiz. Kuzey Amerika Oluruna Bırak Akımı'yla beraber her biri tarihsel olarak baskı görmüş azınlıklara dair önemli kültürel meselelere sahip binden fazla boyutu el değmeden korunmaları için bağışlamış bulunmaktayız.

SSS

Müşterilerimize boyutlarındaki Amerika veya Afrika ülkelerine yolculuk etmekten kaçınmalarını şiddetle öneririz. Bütün boyutlardaki dışlanmış halklara bizimle beraber yardım etmek istiyorsanız lütfen Kullanmayı Reddediyorum™ bileklikleriimizden satın alınız – gelirin tamamı eşitlik için mücadeleye ayrılacaktır.

Baskıya karşı daha da kişisel bir mücadele vermek isteyenlere bize özel ~~Beyaz~~ Etnik Kökeni Belirtilmemiş Kurtarıcı Paketlerimizden[1] birini tavsiye ederiz. Bu paket sayesinde Britanya Adaları halkının Romalı işgalcileri geri püskürtmesine yardım edebilirsiniz. Bir özgürlük savaşçısı olun ve mazlumların yanında savaşın!

1 Bu paket "kesinlikle hiçbir şekilde sorunlu olmadığının" sağlama alınması için on bağımsız duyarlılık profesyoneli tarafından değerlendirilmiştir.[2]

2 Bu ifade, 2045 Reklamcılıkta Doğruculuk Yasası'nca hukuken bir Pazarlama Terimi olarak tanımlanmaktadır.

Yeni gelenler etrafımızı sardılar. Haydutlara *benzemiyorlardı*. Beklediğimden daha iyi giyimliydiler: pelerinleri, tunikleri ve pantolonları bakımlıydı ve hatta birkaçı parlak renkliydi.

Yaylarının olmaması iyi bir şeydi. Onlarla pek de başarılı bir sicilim olduğu söylenemezdi. Yine de bir parçam hayal kırıklığına uğradı. İnsan İngiltere ormanlarında yaşayan haydutları düşününce yaylar görmeyi bekliyordu.

Atımı dürtsem de aptal hayvan donakalmıştı. Eyerden inerken endişem artıyordu. Ealstan'ın en az –kronometremi kontrol ettim– otuz üç saat boyunca yeni bir ölümcül yara almasına izin veremezdik.

Değneğimi eyerimden çekip aldım ve biraz sihirbazlığa hazırlandım.

"Dikkatli ol. Bunlar çaresiz adamlar," dedi Thokk alçak sesle. "Kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Babalarını, yuvalarını ve

tanrılarını reddetmişler. Onları korkutamazsın. Zaten dehşet içindeler."

Elimde değneğimle tereddüt ettim. "Yani... ne söylüyorsun?" diye ona fısıldadım.

"Şimdilik sesini çıkarma," diye fısıldadı Thokk.

Bu yollarda düzenli olarak yolculuk eden oydu. Ses takviyelerimi kapattım. Thokk'la beraber Ealstan ve Sefawynn'e yaklaştım. Aptal atım da nihayet aramıza katılmaya karar verdi ve ötekilere öyle çok sokuldu ki beni neredeyse ezecekti.

Ealstan'ın eli baltasının üzerinde olsa da onu çekmedi. Haydutlar on iki kişiydiler; büyük ihtimalle yanında bir aelv varken dahi şansımızı pek yüksek görmüyordu. Baş başayken birini ancak birkaç günde bir iyileştirebileceğime dair onu uyarmıştım; bu yüzden aptalca bir şey yapmayacağını umuyordum.

Haydutlardan biri etrafımızda turladı. Pelerini koyu kırmızı, kemer ve pelerin tokaları gümüştü. Ötekilerden daha... seviyeli görünüyordu. Sakalı sanki özenle kesilmişti ve uzun siyah saçları dolgun olup kusursuzca şekillendirilmişti. Neden bu haydutlar zamanlarının yarısını berberde geçirirmiş gibi gözüküyorlardı ki?

(Acaba Anglosakson İngiltere'sindeki biri hangi saç ürünlerini kullanırdı? Kunduz sümüğü mü? İsteksiz bir dört yıldız.)

Adam bilhassa büyük bir ağacın yanında durup parmak eklemleriyle gövdeyi tıpırdattı. "Bu çok güzel bir ağaç," dedi bize. "Sizce de öyle değil mi?"

Ealstan bize şaşkın bir bakış attı. Başımı iki yana salladım. Bu herif ne saçmalıyordu?

Lakin Sefawynn derin bir nefes verdi. "Sahiden de öyle," dedi yüksek sesle. "Önemli gözüküyor."

"Dünya ağacının bir tohumundan büyümüş," dedi adam. "Kudretli ve uzun. Görülmeye ve beğenilmeye layık."

"Öyle," dedi Sefawynn. "İnsan onu ziyaret ederken bir ücret ödemeyi bekleyebilir."

Adam ellerini iki yana açarak öbür eşkıyalara baktı. "Gördünüz mü? Bazıları hemen anlıyor."

"Hangi köydensiniz?" diye hayduda sordu Ealstan, elini baltasından ayırmaksızın. "Nesebin ne, düşkün küçük baba?"

"Di—" diye başladım ama Thokk beni dirseğiyle dürttü. Anlaşılan sessiz kalmam konusunda ciddiydi.

"Evet, o bir lord," dedi Thokk bana kısık bir sesle. "Haydutların asi soysuzlar olduklarını mı sanıyordun? Silahlar pahalıdır, yabancı."

Hıh. Dediği mantıklıydı. Hayatımın neredeyse yarısını Seattle'daki bir mafya babası hesabına çalışarak geçirmiştim ve bu da esasen aynı şeydi. Yöntemleri bile tanıdık görünüyordu.

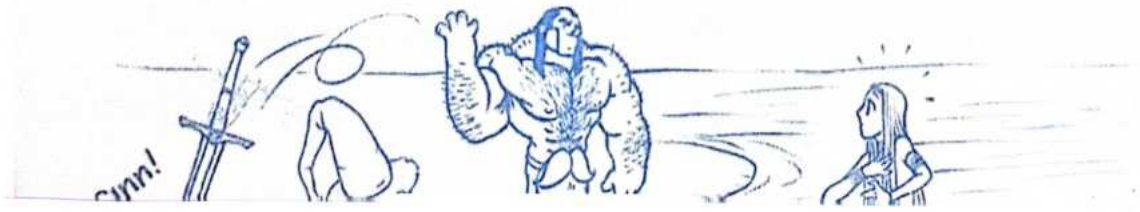
"Cidden güzel bir ağaç," dedi baş haydut, eldivenli elleriyle işaret ederek. "Ve bu bizim yolumuz. Yakınlarda onu koruyan başka bir silahlı kuvvet görüyor musunuz?"

"Dağılmakta olan toplumumuzu istismar ediyorsunuz," dedi Ealstan. "Üstbaba bu yolları artık savunamıyor – siz de o yüzden kurtlar hâline geliyorsunuz. Böyle şeylere tenezzül etmemelisiniz."

Baş haydut iç geçirdi, ardından Ealstan'a doğru döndü. "Bu adam çifte ücret ödeyecek. Bir tane kendisi, bir tane de egosu için."

"Benim—" diye söze girdi Ealstan ama Sefawynn onun sözünü kesti.

"Ealstan," dedi usulca, "biliyorlar. Onlara söyleyebileceğin her şeyi, kişilikleri hakkında yapacağın her türlü kınamayı... *biliyorlar*. Güven bana."

Ealstan suspus oldu.

Baş haydut Sefawynn'i şöyle bir süzdükten sonra kafa salladı. "Akıllı bir kadınsın."

"Ben bir ozanım," dedi Sefawynn onun gözlerine bakarak.

Haydutlardan bazıları aralarında söylenerek derhal gerilediler.

"Sen ücretsiz geçebilirsin," dedi baş haydut. "Yolumuz senin de yolundur, öykü getiricisi."

Sefawynn adamı başıyla selamladı. Mirasından –mesleğinden– gurur duyuyordu. Duymasaydı belki de başarısız olmaktan bu kadar gocunmazdı.

"O hâlde ödenecek üç ücret görüyorum," dedi baş haydut. "Zenginlere özgü yüksek ücretler. Zaten lord hazretleri öyle olduğunuzu ispatladı. Atları alıyorum. Dört taneye sahipsiniz; o yüzden biri sizde kalabilir – ozan için."

"Bir zamanlar," dedi Ealstan, "bu memleketteki herkes yabancılara karşı beraber savaşırdı. O günlere ne oldu?"

"Ozana sor," diyen haydut eliyle Ealstan'a eyerinden inmesini işaret etti.

Baron kısa bir süre düşünse de ona itaat etti.

Bir yumruklama çılgınlığına kapılasım ve bu adamlardan kaçını ağaçlara sıkıştırabileceğimi göresim geldi. Fakat bu sadece bir hevesti. Göğüs kaplamalarım olmadan... O kaplamaların kilit menüsünü açıp *JohnnyKorkağınTeki* şifresini denedim. Yine olmadı.

Thokk muhtemelen haklıydı. Atlara *ihtiyacımız* yoktu. Maelport topu topu bir günlük yürüyüş mesafesindeydi. Buranın ne kadar küçük bir yer olduğunu kavramakta hâlâ zorlanıyordum. Minik kentler, minik kasabalar, minik kontluklar.

Karşımızdaki haydutlar soygunu bana öğretildiği şekilde yapıyorlardı. Gelecekte tekrar soyabilmen için avının elinde

yaşantısını sürdürmesine yetecek kadar şey bırak. Geride tanık bırakmamak için bizi öldüreceklerinden endişeleniyordum ama bu yolu kimse korumuyorsa –durum soyulma şikâyetimize çare bulacak bir ordunun olmadığı kadar kötüyse– öyle bir şey yapmaya ihtiyaçları yoktu.

Yolcular yolda çok sık kaybolsalardı insanlar muhafız tutarlardı – veya bu taraflara gelmezlerdi. Fakat haydutluk bir geçiş ücreti şeklinde yürütülürse ve ücreti ödedikten sonra geçip gidebiliyorsan... bunu yolculuğun maliyetine dahil edebilirdin.

Eyerler haricindeki eşyalarımızı yanımıza almak için seçtiğimiz yük atına aktarmamıza izin verdiler. Biz çalışırken baş haydut Thokk'u süzdü. "Sen de bir ozan mısın?" diye yaşlı kadına sordu.

"O—" dedi Ealstan.

"Bırak kendisi cevap versin," dedi haydut.

"Öykülere neden ihtiyacım olsun ki?" dedi Thokk. "Ben zaten ölü sayılırım."

Haydut homurdandı, ardından bana doğru döndü.

"O yeğenim," dedi Thokk. "Anlayışı kıttır. Ağzından işe yarar bir laf almak istiyorsan sana iyi şanslar."

Bu sözlere gerçekten gerek var mıydı? Yine de yakınmadım. Yola devam etmek istiyordum. Eşyalarımızı yükledikten sonra haydutlar gitmemize izin verdiler. İlginç. İki bin yıllık gelişmenin ardından mafya hâlâ aynı yöntemleri kullanıyordu. Bazıları hırsızlığın anarşi veya gücü elinde tutanlara günlerini gösterme amacı taşıdığını iddia ederdi. Fakat hırsızlığın çoğu, farklı tür bir güce sahip kişilerce yürütülürdü.

"Ne ilginçtir ki," dedim oradan uzaklaşırken, "buraya geldiğimden beri ilk defa bir tecrübe bana tamamen mantıklı geldi."

Thokk hemen iç geçirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Tam o anda bana arkadan bir şey çarptı.

Bütün dünya karardı.

Nanit sistemim yeniden başlarken kendimi karanlıkta buldum ve neler olduğunu hemen anladım.

Biri bana kahrolası bir karartma bombası atmıştı!

Karartma bombaları, bir enerji akımıyla nanit sisteminize bir mecburi komut gönderir. Minik makinelerin her biri küçük bir şok yaratarak sizi bayıltır. Nanitler bunun ardından bir yeniden başlama silsilesine girerler. Saldırı sırasında sistemim yüzde on iki civarı bir verimlilikte çalıştığı için o kadarı beni kendimden geçirmeye yetmişti.

Karartma bombaları tek kullanımlık ve pahalıdır. Onları iş üstündeyken kaçıracağımız birini öldürmek istemediğimizde kullanırdık. Fakat çoğu durumda pek kullanışlı sayılmazlardı – ne de olsa takviyelerinizi bozmaya yetecek kadar güçlü bir silah bedeninizde bir delik de açabilir.

Peki öyleyse. Buraya nasıl geldiğime, hatta *burann* neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat artık cehalet konusunda bir

uzmandım. Yapmam gereken tek şey suratıma kalas yememekti. Ayrıca belki de boyutlararası gangsterleri durdurma amacı taşıyan ve kişiliğimi açığa çıkaran görevlere atılmaktan kaçınmalıydım.

Optik takviyelerim yeniden etkinleşene kadar bekledim. Etkinleştiklerinde de küçük bir odada, bir tür alet kulübesinde olduğumu gördüm. Üzerine yatırıldığım hasırdan kalktım. Eğer gerçekten bir karartma bombasıyla vurulduysam bu olay Ulric'i işaret ederdi...

O haydutlar! Konuştuğumu duyar duymaz bana arkadan saldırmışlardı. Meğerse yakaladıkları kişilerin *aksanlarına* bakıyorlarmış. Vay canına. Acaba dostlarımın durumu iyi miydi? Anlık bir paniğe kapılmamla solumam hızlandı.

Beni öldürmektense esir almışlar, diye düşündüm. Belki aynı şeyi dostlarıma da yapmışlardı. Dahası haydutların takviyelerle donatıldığımı bilmeme ihtimalleri vardı. Beni burada yalnız bırakıp sistemimin yeniden başlamasına izin vermişlerdi. Belki de el bombasını çalmışlar ve daha sonra fidye karşılığı Ulric'e satmak için dünyama özgü aksanlarla konuşan insanların yoldan geçmesini beklemişlerdi.

Böyle tahminlerde bulunmama yetecek kadar bilgi sahibi değildim. Fakat buradan çıkınca tehlikeli olabilecek bir duruma düşmek de istemiyordum. İşitme takviyelerimin seviyesini yükselttiğimde çıtırdayan bir ateş ve kahkahalar duyabildim. Rüzgâr hemen dışarıda ağaç dallarını hışırdatıyor ve kapıyı takırdatıyordu. Yoksa ormanın derinliklerinde miydik? Bunun kötü bir şey olması gerekmez miydi? Tazılar, karanlık güçler ve Woden'in karısını bir kurda öldürten o adamla ilgili bazı öyküler dinlememiş miydim?

İşitme seviyemi normal seviyelere indirip odanın arka tarafına geçtim. Korkak olmanın iyi tarafı, kaçmak için türlü türlü

yöntemler öğrenmiş olmamdı. Kısa bir çalışmayla gevşek bir kalas buldum ve bilek takviyelerim sayesinde onu yerinden sökebildim.

Sessizce dışarı çıktığımda küçük kulübemin ormanla bitişik olduğunu keşfettim. Ucu bucağı olmayan yeşil bir dikilitaş sahasıyla karşı karşıyaydım. Ağaçların sonsuz ve kadim tabiatı yıldırıcı olsa da onları takviyelerimle görmem gizemlerinin bir kısmının dağılmasına neden oldu. Daha önce de pek çok ağaç görmüşlüğüm vardı. Gerçi onların çoğu kasten yetiştirilip sokaklara dikkatle dikilmiş münferit ağaçlardı. O anda ağaçların ergenlere ne kadar çok benzediklerini fark ettim. Bir araya kümelendiklerinde göz korkutuyorlardı.

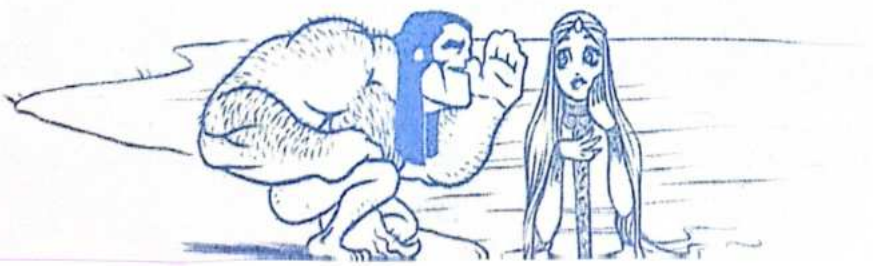
Meraktan takviyelerimi kapattım. Gölgeler hemen geri geldi ve önümde aşılması imkânsız, kapkaranlık bir duvar belirdi. Yine de orada hareket eden, kol gezen şeyler yok değildi.

Kahretsin. Takviyelerimi tekrar açtım ama artık tedirgindim: ormanda kıpırdayan şey her neyse gece görüşünü kullandığımda görünmez olup çıkıyordu.

"İşte buna," diye mırıldandım, "hile yapmak denir."

Bir parçam *hâlâ* tüm bunları geride bırakarak ormana dalmak, saklanacak bir yer bulmak istiyordu. Hafıza kaybım sırasında anımsadığım kesitlere dayanarak kafamda koskoca bir hayat yaratmıştım. Fakat o kesitler bana net bir görüntü sağlamamıştı. Ortağımla devriyeye çıktığımı hatırlamıştım ya? O gün aslında Ryan beni öğle yemeği için almıştı ve üzerinde çalıştığı bir vaka hakkında konuşmuştuk. Peki ya insanları kurtardığım veya onlara yardımcı olduğum zamanlar? Eğitimim esnasındaki rol yapmalardı.

İşin doğrusu diğer her şeyden olduğu gibi başarısızlıklarımdan da kaçmıştım. Tıpkı şimdi de kaçmam gerektiği gibi.

O hisleri içime attım. Hayalimdeki gibi bir kahraman olmamama rağmen Ulric ile adamlarının bana baktıklarında gördükleri zavallı olmam da gerekmiyordu. Ormanın sınırı boyunca alacakaranlığı geri püskürten kamp ateşine doğru santim santim ilerledim. Haydutların on ikisi de orada oturmuş gülüşüyor ve muhabbet ediyorlardı. Ealstan yanlarındaydı; onu ateşin yanındaki bir kütüğün üstünde fazlasıyla dik oturuşundan tanıdım. Suskun bir yoğunlukla önüne bakıyordu. Muhtemelen... ne bileyim işte, kuşların başına gelmiş birbirinden feci şeylere kafa yoruyordu.

En azından sağdı. Bir rehineye sahip bir düzine düşman? Bir polisin ne yapacağını anlayacak kadar bilgi sahibiydim: destek çağır ve çatışmaya *girme*. Fakat çağırabileceğim bir destek yoktu. Ayrıca sihirbazlık numaram burada işe yaramazdı – ne de olsa aksanımı tanıyacak ve nanitlerimi devre dışı bırakabilen bir şeyle bana saldıracak kadar şey biliyorlardı. O yüzden...

Of, ne yapacağımı bilmiyordum. Lüzumsuz olmamaya alışkın değildim. Ateşin yanında sırtı bana dönük olarak dikilen birini tespit ettim. Kuş tüyüyle süslü bir şapka takan adamın liderimsi bir hâli vardı. Belki onu kafakola alırsam ötekiler dostlarımı bana geri verirlerdi.

Bu kahramanca bir plan sayılmazdı ama olsun varsın. Yavaş yavaş alışacaktım. Fikrimi değiştirmek için kendime zaman tanımadan derin bir nefes aldım ve ateşe doğru atıldım. Tuhaflıklar o zaman dikkatimi çekmeye başladı.

Ealstan bir kâseden çorba içiyordu. Sefawynn yakında, az önceki görüş alanımın hemen dışında oturmuş, başka bir kadınla samimi bir sohbet ediyordu.

En önemlisi de üstüne doğru koştuğum adam geldiğimi duyduğu için bana doğru dönmüştü.

O adam Ryan Chu'ydu.

Ya Britanya Adaları'nı Resmen Kolonileştirmenin ve Koskoca Bir Halkın Tarihini Değiştirmenin Ahlaki Sonuçları Hakkında Hâlâ Endişeliysem?

Öncelikle endişelenmenize gerek olmadığını tekrarlayalım. Boyutsal Hukuk Yasası, Boyutlararası Haklara Dair Ahlaki Konsorsiyum Kararı ve de binden fazla tanınmış felsefe profesyoneli, dünyamızın ahlaki ve hukuki yasalarının, fizik kurallarının bile farklı olabileceği (fakat muhtemelen olmayacağı[1]) alternatif boyutlarda uygulanamayacağı konusunda hemfikirdir.

Çoğu kimse bu önergeleri ve kararları alternatif boyutlara müdahale etmememiz gerektiği şeklinde yanlış yorumlar. Lakin *kendi* yasalarımızı, âdetlerimizi ve fikirlerimizi başka gerçekliklerdeki

insanlarla muhatap olurken esas almamamız gerektiği daha iyi bir yorumlamadır. Doğaları gereği *bu önergelerin bile* alternatif boyutlarda geçerliliği yoktur – çünkü kendi boyutumuzda aldığımız kararlar, başka gerçeklikler için bağlayıcı değildir.

Çeşitli felsefi çizgilerde ahlaki müzakerelere ve tartışmalara rastlasanız da nihai karar sizindir. Sayısız gerçeklik mevcuttur. Buna dayanarak kendi boyutunuzdaki etkileşimlerde kullanabileceğiniz yaklaşımlar da sayısızdır. Size hangisini seçeceğinizi söylemeyeceğiz. O portaldan geçtikten sonra boyutumuzu geride bırakacak ve bir tek *kendi* vicdanınızın önem taşıdığı yeni bir tanesine girmiş olacaksınız.

Mükemmel (tabii sizin için) boyutlarımızdan birini satın almanızın ahlaki yönü hâlen kafanızı kurcalıyorsa belki diğer sihirbazların yaptıklarına bakmaktan keyif alabilirsiniz! Size Tutumlu Sihirbaz™ yayın ekibinden *Umuda Dair Vaka İncelemeleri: Kendi Şahsi Sihirbaz Boyutlarında™ Dünyayı Değiştiren On Kişi* eserini öneririz. (Tutumlu Sihirbaz™ Matbaası, 2099, $39.99. Tutumlu Hayranlar™ abonelik kulübü üyeleri için sınırlı sayıda resimli nüshalar mevcuttur.)

Bu kitapta, kendi boyutunda bir "özgür şehir" kuran Apinya Pan'ın yaptıklarını okuyabilirsiniz. Apinya hiç kimseyi fethetmedi veya kendisine katılmaya zorlamadı. O sadece kapsamlı sağlık hizmetlerine, modern gıda tedarikine ve diğer gelişmelere sahip bir şehir inşa etti – sonra da insanları oraya yerleşmeye çağırdı. Milyonlarca kişiye güvenlik ve iç rahatlığı getirerek şehrini

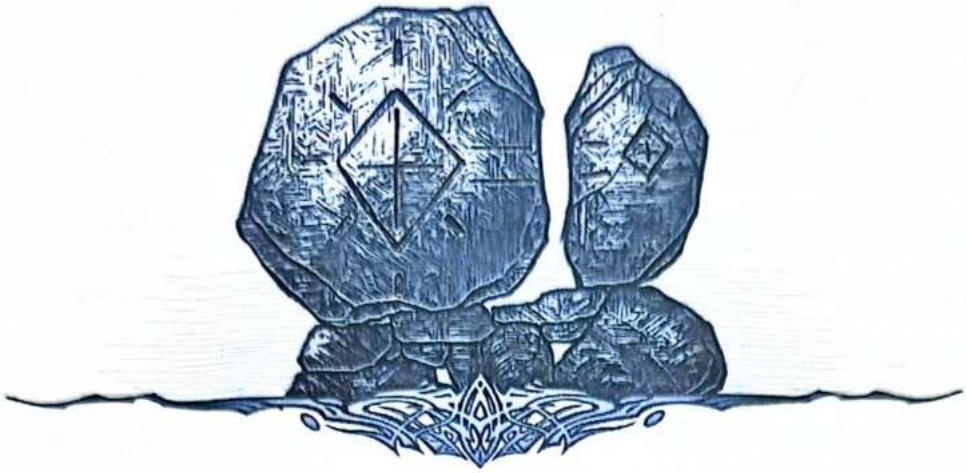
modern bir metropole –karanlık bir zamandaki bir mantık vahasına– çevirdi!

Siz de aynı şeyi yapabilir veya kendi yolunuzu çizebilirsiniz. Neye karar verirseniz verin *kendi* boyutunuzda doğru olacaktır – hiç kimsenin sizi eleştirmesine müsaade etmeyin. Nasıl ki kökten uyumsuz tabiatlarından ötürü boyutunuzdan hiçbir şeyi bizimkine getiremiyorsunuz, giderken de bizim sosyal beklentilerimizin yükünü sırtınızda taşımamalısınız.

Girdiğiniz yeni dünya *onları* kökten uyumsuz bulabilir.[2]

1 Bkz. SSS: Pekâlâ, NEDEN Konuşan Muzlarla Dolu Bir Boyuta Gidemiyorum?

2 Farklı bakış açıları arayanlara Tutumlu Sihirbaz™ yayın ekibinden *Müthişe Dair Vaka İncelemeleri: Kendi Şahsi Sihirbaz Boyutlarında™ Dünyayı Yönetenler* eserini öneririz. (Tutumlu Sihirbaz™ Matbaası, 2099, $39.99. Tutumlu Hayranlar™ abonelik kulübü üyeleri için sınırlı sayıda resimli nüshalar mevcuttur.)

Zınk diye durdum. İnsan her gün en yakın dostlarından birini Robin Hood gibi giyinmiş şekilde bir Anglosakson ormanının ortasında dikilirken bulmuyor.

Uzman dedektif, Seattle Emniyet Teşkilatı Anti-Kartel ve Yasadışı Takviyeler Şubesi'nin yıldızı Ryan Chu. Uzun boylu, dost canlısı ve kendinden emin. Ryan denediği her şeyde başarılı olurdu – moda anlayışı bile kusursuzdu.

En kötüsü de öyle kibardı ki adamdan nefret bile edemezdiniz. Ben gelene kadar muhabbet ettiği Thokk'un değiştiğini görebiliyordum. Yaşlı kadın ondan duyduğu her şeye gülüyordu.

Ryan doğuştan sevimli biriydi. Anılarım canlanmaya başladığında kendimi onun gibi biri olarak hayal etmem boşuna değildi. Asla ortağım olmamıştı ama hep olmasını düşlemiştim.

Onun gibi başarılı olmak *istemiştim*. Dahası nereye ait olduğumu bilmek istemiştim. Ryan akademiyi erken bir yaşta seçmiş, orayı hedeflemiş ve hedefi tam on ikiden vurmuştu. Jen lisedeyken

tarihe odaklanmış ve en baştan üstün başarı göstermişti. Neden *benim* ne yapmam gerektiğimi çözmem bu kadar zordu?

Quinn ile diğerleri Ryan'ın benden nefret ettiğini sanıyorlardı. Gerçeği bilselerdi benim aracılığımla onu manipüle edeceklerinden kaygılandığım için o fikri desteklemiştim. Aslında Ryan'ın benden nefret ettiği yoktu. Onu *hayal kırıklığına uğratmıştım*, hepsi bu. Ve belki Jen'le işlerin nasıl yürüdüğünden dolayı bana karşı biraz buruktu.

Bu akşam Thokk'a arkasını dönüp dudaklarındaki bardağı indirdi. "Ah," dedi. "Selam, Johnny."

"Şey, selam. Anlaşılan epeyce uyumuşum."

"Kabahat bende," dedi sivri sakallı adam, elini kaldırarak. "Üzerinde aelv sersemletme aygıtını kullandım. Yine de seni o kadar uzun süre bayıltmaması gerekiyordu."

"Bana dün bu adamın hayatını kurtardığın söylendi," diyen Ryan eliyle Ealstan'ı işaret etti. "Nanitlerinin yeniden başlaması çok sürmüştür. Seni ayakta gördüğüme sevindim."

"Bazen sizin şu aelv ıvır zıvırlarınızı anlamaya başladığımı düşünüyorum," dedi sakallı adam. "Ama sonra böyle bir laf ediyorsun ve yine kafam karışıyor."

Çetenin geri kalanı tedirgince güldü. Sefawynn'le göz göze geldim. Huzursuz gözükse de –kolları gövdesine yapışıktı ve çorba kâsesini pençemsi bir tutuşla kavramıştı– beni başıyla selamladı. *Biz iyiyiz*, diyordu kafa sallayışı.

"Johnny," dedi Ryan, başıyla bir yanımızı işaret ederek. "Biraz baş başa konuşmak ister misin?"

Ateşten uzaklaşırken rüyamsı bir kopukluk hissettim. Ryan öbür hayatımın bir parçasıydı – hem de Ulric ile diğerlerinden bile daha fazla.

"Doğrusunu istersen," dedi Ryan, "seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Ben..." Eh, bu sefer hakikatin yetmesi gerekecekti. "Hani geçen ay birlikte öğle yemeğine çıkmıştık ve sen boyutlararası yolculukla ilgili bir soruşturma yürüttüğünden bahsetmiştin. Bu bana Ulric'in bir sürü yedek boyutu olduğunu hatırlattı. Belki içlerinden birini ödünç alabilirim diye düşündüm, anlarsın ya? Eksikliğini fark bile etmezdi. Hem etseydi bile ne değişirdi ki? Nasılsa hiç kimsenin bana erişemeyeceği bir yerde saklanıyor olurdum. En azından işlerin o şekilde yürümesi gerekiyordu..."

"Ama sen *bu* boyutu seçtin," dedi Ryan ifadesizce. "Listeden rasgele."

"Evet."

"Tarih boyunca sihre benzer bir şeye sahip olduğu keşfedilen *tek* boyutu. Ulric'in bir suç şebekesi kurmakta olduğu boyutu."

"Kendimi savunmam gerekirse," dedim, "Ulric listeyi kocaman bir dosyada tutar. İçlerinden birisinin önemli olup olmadığını anlamak mümkün değildir."

"Ah, Johnny," dedi Ryan alnını ovuşturarak.

"Ne var?"

"*Amaç* da o zaten. Ulric sistemine izinsiz girilir ve boyutlar listesine erişilirse binlerce seçenek arasında hangisinin önemli olduğu anlaşılmasın diye öyle yapmış."

"Hıh," dedim. "Zekice."

"Tabii Johnny West ve onun kendine has ahmak şansı hesaba katılmazsa."

"Şanstan çok ahmaklık," dedim. Lise boks liginde başarı sağladığımda Ryan böyle söylerdi. Fazla geçmeden şansım tükenmişti ama ahmaklığımın yenilenebilir bir kaynak olduğu anlaşılmıştı.

Yüzü uzaktaki kamp ateşiyle aydınlanan Ryan beni süzdü. Bana tam olarak güvenmiyordu; yalan söylediğimi, belki de buraya Ulric tarafından onu bulmak için gönderilmiş olduğumu düşünüyordu. Onu suçlayamazdım.

İşin aslı bir süredir aramızda bir soğukluk olduğuydu. Gelişmiş Dövüş Ligi'nde liyakatle mücadele ettiğimi sandığı zamanlarda birkaç güzel yıl geçirmiştik. Fakat o bir dedektifti ve işi kartellerin izini sürmekti.

Ryan, Ulric hakkında bilgi almak için bana baskı yapmıştı. Ulric de Ryan'ı yanlış yönlendirmem için bana baskı yapmıştı. Sonunda ikisi de beş para etmez olduğumu anlamış ve hayat devam etmişti – gerçi Ryan'la aram bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Yaşananlar bir komedi dizisi gibiydi. Polis, onun hırsız dostu ve ikisinin de âşık olduğu kadın.

Gel gör ki ben kendimi hep yan komşu gibi hissetmiştim. Hani çirkin saçlara ve daha da çirkin bir meşhur lafa sahip olan figüran vardır ya, işte o.

"Çekip gitmek istedim," diye fısıldadım. "O yüzden buradayım, Ryan. Günün birinde uyandım ve nefret ettiğimi anladım."

"Neyden nefret ettiğini?"

"Her şeyden. Hayatımdan. İşimden. Dünyamdan. Tabii bir de Jen vardı..."

Ryan bakışlarını kaçırdı. Jen onun bam teliydi. Ryan'ı alt ettiğim tek şey iki yıl önce Jen'in beni seçmesiydi.

Olup bitenlerden beni sorumlu tuttuğunu biliyordum. İlişkimiz o kadar kötüye gitmeseydi Jen alıp başını Avrupa'ya gitmezdi. Avrupa'ya gitmeseydi de o kazayı geçirmezdi.

Gözlerimi ayaklarıma diktim.

"Sahiden de baronun hayatını kurtardın mı?" diye sordu

Ryan. "Koşup düşmanlarını geri püskürttün ve onu nanitlerinle iyileştirdin mi?"

"Ortalıkta kaplamalara sahip tek adam senken bir grup ortaçağ askeriyle dövüşmek zor değildi."

"Hâlâ bir tek kollarında mı kaplama var?"

Omuz silktim. "Şifreyi bir türlü bulamadım."

"Ayrıca ozan hep beraber Ulric'i durdurmaya ve kontu kurtarmaya gittiğinizi söylüyor."

Tekrar ona bakıp gülümsedim. "Evet. İyi kalpliliklerinin beni birazcık dürtmesine izin vermiş olabilirim."

"Birazcık mı? Az önce beni yere devirecektin. Kim olduğumu bilmiyordun, değil mi? Cidden haydutlarca esir alındığını mı sandın?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Beni uzun uzun süzdü. Hem de sert bakışlarla. Ardından gülümsedi. "Johnny."

"Bana öyle bakma," dedim.

"Nasıl bakmayayım?"

"'İçinde bir yerde daha iyi biri olduğunu biliyordum' dercesine. Sen benim ninem değilsin."

"Eh, zaten ninen hep beni sana tercih ettiğini söylerdi."

"Operadan hoşlanırmış gibi yapardın da ondan," dedim. "Gulaşı hakkında neler düşündüğünü bir bilseydi..."

Ryan bana sırıttı. Ben de ona sırıttım. Ne zamandan beri ilk defa her iki tebessümde de bir gerginlik yoktu – sanki on yıl geriye gitmiştik. Üstelik bunun için alternatif bir boyutta mahsur kalmak yetmişti.

"Eee," dedi Ryan, "senin bir peri olduğunu mu zannediyorlar?"

"Aynen," dedim. "Ya senin?"

"Evet. İlk başta buradaki hiç kimse daha önce Çinli biriyle karşılaşmadığı için öyle olduğunu düşündüm. Ama sanırım daha ziyade süper güçler yüzünden, ha?"

"Benim durumumdaysa asıl sebep garip davranışlardı. İlk başta kendi hakkımda bildiğim hemen hemen her şeyi unuttum."

"Yoksa hapı içmedin mi?"

"Ne hapı?"

"Boyutsal stabilizatör?" Johnny *babammışçasına* alnını ovuşturdu. "Eh be, Johnny."

"Tek suç bende değil," dedim. "Böyle yerlere yolculuk etmeyi anlatan o aptal kitaplardan birini satın aldım. Gel gör ki buraya geçtiğimde resmen *patladı*. Dahası kuş uçmaz kervan geçmez bir yere düştüm. Son dört gündür hafızamı canlandırmaya uğraşıyorum."

"Bekle," dedi Ryan. "Dört gün mü? Geleli o kadar az mı oluyor?"

"Evet. Niye ki?"

"Ulric'in ekipmanını bir hafta önce sabote ettim," dedi. "İşaretçisi de dahil. Buraya gelememen gerekirdi. İşaretçi yoksa boyutsal yolculuk da olmaz – en azından *isabetli* boyutsal yolculuk." Yumruk yaptığı elini ötekinin ayasına vurarak volta atmaya başladı. Bir profesörü ona daha iyi not vermeye nasıl ikna edeceğini düşünürken de aynı duruşu takınırdı. Derken durup bana baktı. "Ulric'in bir işaretçisi daha olmalı! Bu öyle çok şeye açıklık getiriyor ki!"

"Söylediklerinden... bir şey anlamıyorum," dedim.

"Buraya sıçramadan önce ne yaptığına dair gerçekten de o kadar az mı bilgi edindin?"

"Kitabımın o kısmı infilak etti! Detayları zamanla öğrenebileceğimi düşündüm."

"Belirli bir boyuta ulaşmak için işaretçi denilen bir şeye ihtiyaç duyarsın," diye açıkladı Ryan. "O şey *gittiğin boyutta* kurulur ve Dünyamıza bir sinyal gönderir. Onlardan biri çalışır durumda olmadan ve boyutumuza bilgi göndermeden Dünya'daki biri buraya çıkan yolu *asla* bulamaz."

Tamam. Bu kısmı zaten biliyordum.

"Bir hafta önce," dedi Ryan, "Ulric'in işaretçisini ve portalını havaya uçurarak onu buraya hapsettim."

"Peki... sen de burada hapsolmadın mı?" diye sordum.

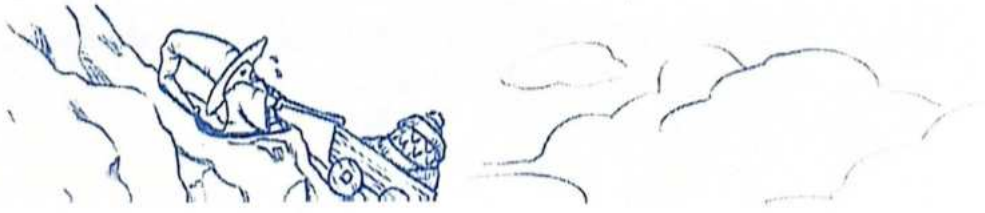
"Hayır," yanıtını verdi. "Benim kendi işaretçim var – küçük, portatif bir tane. Destek güçlerinin bana katılmasını veya en azından birinin bir portaldan geçip beni almasını sağlaması gerekiyordu. Fakat kimse gelmedi. Sebebini bilmiyorum."

"Peki onlara soramaz mısın?" dedim. "İşaretçiyi açıp kapatarak Mors alfabesiyle falan iletişim kuramaz mısın?"

"İşaretçi öyle çalışmaz," dedi. "Dünyamızdaki ekipmanlar bir işaretçinin açılıp kapandığını ayırt edemez. Sinyal ya vardır ya da yoktur. Ayrıca aktif bir işaretçiye kilitlenmek zaman alır. Bilginin akıntıya karşı giderken bozulmasından dolayı. Önemli olan şu: Yardım gelmesi gerekiyordu ama kimse gelmedi. İşaretçimde bir sorun olduğunu, burada mahsur kaldığımı sanıyordum. Ama şimdi... her şey anlaşıldı."

Aptal gibi gözükmemeye çalışarak ona baktım.

Ryan iç geçirdi. "Johnny, boyut başına sadece bir sinyal olabilir ve güçlü işaretçi zayıfa ağır basar. Ulric'in benimkine ağır basan daha büyük bir yedeği olmalı. Destek güçleri o yüzden buraya gelmedi."

"İyi de... *ben* ta kuzeye nasıl gönderildim?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Ryan. "Belki Ulric'in ekipmanına öyle bir hasar vermişimdir ki insanlar bu boyuta girdiklerinde inişleri isabetli olmuyordur. Kusura bakma. Ekipmanı bozduğumda çocukluk arkadaşımın şöyle bir ziyarete geleceğini bilmiyordum."

Omuz silktim. "Ulric'in yakınlarında bir yere düşmemem muhtemelen daha iyi olmuştur. Yine de boyuta birinin girdiğini fark etmiş ve o kişinin seninle bir alakası olduğunu sanmış. Olayı araştırmak için buraya *bizzat* geldi. Senden korkuyor, Ryan. Çok korkuyor."

"Güzel."

"Güzel değil," dedim. "Cidden değil, Ryan. Ulric tam bir—"

"Onu on yıldır avlıyorum, Johnny. Ulric'in nasıl biri olduğuna aşinayım."

Galiba sahiden öyleydi. "Biliyorum ama... dün Quinn'le karşılaştım. Ulric'i gözüne kestirdiğini düşünüyorlar. Ve yardım çağırmışlar. Quinn öbür gün bir kurtarma ekibinin buraya geleceğini söyledi."

"Bekle. Bir kurtarma ekibi mi?" Ryan hafifçe sövdü. "Kesinlikle çalışır durumda bir işaretçisi var. Portalı yok etmek denklemin sadece bir yarısı. Ulric'in başka birine ziyaret izni vermeyecek kadar paranoyak olmasını ummuştum ama denetleme ekipleri boyutsal yolculukta yaygın bir önlemdir."

"Yok yahu," dedim. "Ulric asıl, hazırda destek güçleri bekletmeyi ihmal *etmeyecek* kadar paranoyak." Bunu kitaptan öğrenmiştim: birilerinin seni düzenli aralıklarla ziyaret etmelerini ayarlayabiliyordun. Ulric öyle bir şey için bir şirkete güvenmezdi ama kesinlikle kendi ekibini kurardı.

"O işaretçiyi ele geçirmemiz lazım," dedi Ryan. "Onu

kullanarak destek çağırabiliriz ve Ulric'i buraya hapsederiz. Elimizi çabuk tutmalıyız."

"Elimizi mi? Kimleri kastediyorsun?" dedim.

Ryan ateşin çevresinde oturan haydutlar grubunu işaret etti. "Şen adamlarımı*. Elimdekiyle yetinmek zorundaydım."

Bir kaşımı kaldırdım, ardından Ryan'ın süslü şapkasına göz attım. Belki de dostumun moda anlayışı hakkındaki fikrimi değiştirmeliydim.

(İki yıldız. Üstelik adamları o kadar da şen değildi.)

"İngiltere'nin orta kesimlerindeki ormanlarda bir haydutlar çetesi yönetiyorum," dedi Ryan incelememi fark ederek. "Rolümü iyi oynamam *gerekiyordu*. Belki Robin Hood hakkındaki tüm o efsaneler aslında benim hakkımdadır ama yıllar geçtikçe karışıklık olmuştur."

"O efsanelerin anlatıldığı kendi boyutumuzda değiliz," diye belirttim.

"Tamam," dedi, "öyleyse belki *benim* alternatif bir versiyonum bin beş yüz yıl önce dünyamıza gelmiştir ve aynı şeyi Ulric'in alternatif bir versiyonuna yapmıştır. Kimbilir, değil mi?"

"Peki ya sihir?" diye usulca sordum, Ryan'ı kolundan tutarak. "Ona ne diyorsun?"

"Bence çöken olasılık sahalarından kaynaklı garip kuantum dalgalanmalarına dayanıyor," dedi Ryan.

"Ryan!" dedim. "Söylediklerin kulağa fazlasıyla bilimsel geliyor. Ebeveyninin böyle konuşmasından nefret ederdin."

"Eh, polislik mesleğini seçtim ama bilim dünyasından tamamıyla kaçamadım. Bence olasılık fiziği bir şekilde buradaki

---

* Orj. *merry men*: Efsanevi İngiliz haydudu Robin Hood'un adamlarına verilen ad. –çn

umumi algıdan etkileniyor. Buranın insanları kendilerine yardım eden görünmez varlıklar olduğunu *düşünüyorlar* ve bu boyut olasılık yasalarını değiştiriyor. İnsanların beklentilerini karşılamak için düşük ihtimalli olaylar gerçekleşiyor."

Tam da hür irade diye bir şeyin neden olmadığını açıklayan babası gibi konuşuyordu. Chu ailesi... iyi insanlardı. Gerçekten. Bununla beraber fizikten başka hiçbir şeye ilgi göstermezlerdi. Galiba her bir aile ferdi bir Nobel Ödülü'nün on altıda birine sahipken bu doğal bir durumdu. Veya belki de bu tür konuşmalar düzenli aralıklarla gerçekleştiğinde bir Nobel Ödülü'nün sekizde birini elde etme ihtimalin daha yüksekti.

"Ryan," dedim, "en bariz yanıtı gözden kaçırıyorsun. Ya görünmez varlıklar *gerçekten* varsa? Belki aynıları eskiden bizim dünyamızda da yaşıyordu. Öyle bir durum bütün o öykülere açıklık getirir."

"Öykülere açıklık getirmek için insanın hayal gücünden başka bir şeye gerek yok," dedi Ryan. "Burada perilerin yaşadığını *gerçekten* düşünmüyorsundur herhalde, değil mi?"

"Yazıların nasıl alev aldığını hiç gördün mü? Kitabım *tam anlamıyla* infilak etti!"

Ryan başını iki yana salladı. "Eskiden beri kolay cevaplardan hoşlanırdın, Johnny. Bütün bu yaşananlarda görünmez canavarlardan çok daha fazlası var ve Ulric o şeyden yararlanmak için canla başla çalışıyor."

"Ulric nasıl bir iş çeviriyor?"

"Bilmiyor musun?" dedi Ryan. "Ulric'i durdurmaya gidiyordun ama neler yaptığını dahi bilmiyorsun, öyle mi?"

Yüzüm kızardı. "Herhalde insanlara şantaj yaparak para kazanıyordur."

"Ulric'in çetesindesin sanıyordum."

"Boyutlararası egemenlik planlarını *kapı bekçine* anlatmazsın, Ryan. İyi ama Ulric'in bütün bunlardan çıkarı ne? Bu boyuttaki hiçbir şeyi buradan çıkaramaz ki. O yüzden burada sihir varsa bile onu dünyamızda kullanamaz."

"Ulric'in onu kullanmak için buradan çıkarmasına gerek yok, Johnny."

Kaşlarımı çattım.

"Burası, şans ve talih üzerinde tuhaf etkiler yaratıyor. Ulric buraya bir deste temiz piyango kuponu getirdi ve bu dünyadaki bir şey –halk arasındaki tabiriyle wyrd– Ulric'e kurayı kazanacak rakamları seçtirdi. *Bizim* dünyamızda kazanacak rakamları."

"Ne, *sahi mi?*"

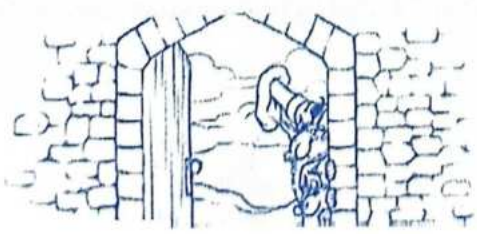
"Sahi."

Vay canına.

İşte bu hiç iyi değildi.

İnsanlar Ulric gibi kişiler hakkında birbirinden yanlış varsayımlarda bulunurlardı. Bence bunun sebebi Kıyamet Günü lazerlerine ve cepte taşınabilen nükleer bombalara sahip "dünyayı ele geçireceğim" türünden hayali süper suçlulardı. Şahsen ben dünya hâkimiyetine ilgi duyan bir kartel patronuyla hiç karşılaşmamıştım. İnsanlar bir nükleer bomba üretmekte olduğunuzu düşünürlerse Ryan gibi polislerle uğraşmazdınız. Onun yerine ABD başkanı yatına dron saldırısı emri verirdi. Ulric aptal *değildi.*

O hâlde akıllı bir mafya adamı ne isterdi? Para. Parayla siyasetçiler satın alınırdı. Para her kapıyı açardı. Hatta para bugünlerde evrenler bile satın alırdı. Ulric parasının büyük bölümünü kârlı karaborsa takviye satışlarından kazanmıştı ama bu tehlikeli bir

uğraştı. *Temiz(imsi)* para daha iyiydi. Şikeli dövüşlerden kazanılan para nispeten temizdi ve mahkemede izinin sürülmesi zordu. Üstelik suçlu bulunsan bile cezalar hafifti ve o cezalardan sıyrılmak kolaydı. Fakat o tür fırsatlar daha azdı.

Dolayısıyla Ulric başka operasyonlar yürütürdü. Bunların başında da karaborsa takviyeleri gelirdi. O işte bol para vardı ama çok daha tehlikeliydi. Fakat Ulric öyle şeylerle uğraşacağına olasılığı etkilemenin bir yolunu bulursa... Nakit sermayesi asla tükenmezdi. Adamlarına küçük ödüller kazanması garantili piyango biletleriyle ödeme yapabilirdi. Sen onu bırak, rakip bahisçileri ve kumarhaneleri iflas ettirebilirdi.

Daha da kötüsü hangi hisselerin yükseleceğini, ufak tefek ülkelerde hangi direnişçilerin iktidarı ele geçireceğini, hangi siyasetçilerin desteklenmesi gerektiğini bilebilirdi...

Cebinde yeteri kadar para olursa Ulric'in kötülük potansiyeli –mevcut boyutsal anlayışla da kanıtlandığı gibi– *tam anlamıyla* sınırsızdı.

"Bu çok tehlikeli," diye fısıldadım. "Bu boyutun tamamı, herhangi birinin kontrol edemeyeceği kadar tehlikeli."

"Bırakalım da ona federaller karar versin," dedi Ryan. "Şimdilik programımı öne çekmem gerekecek. Ulric'i savunmasızken haklamamız lazım." Bana baktı. "İçinde bana yardım etmeye yetecek kadar polislik var mı, Johnny?"

Kısacık bir duraksamanın ardından kafa salladım. Sefawynn, Ealstan ve ben zaten öyle yapmayı planlamıştık. Ryan ve "şen adamları" da yanımızdayken Ulric'i durdurma şansımız arşa çıkardı.

Fakat her nedense biraz hayal kırıklığı içerisindeydim.

Evet, gerçekçi bir başarı şansı olmaksızın meçhul bir serüvene

atılmıştım. Fakat... o *benim* kavgamdı. Ulric'in bana sahip olmadığını kanıtlama yöntemimdi.

Şimdiyse *becerikli* biri işe karışmıştı. Dolayısıyla da bu artık benim kavgam değildi. Ryan yanımızdayken başka bir şey beklenemezdi. O tam da Sefawynn ile Ealstan'ın olduğumu *zannettikleri* kişiydi. O...

Bekle.

Bundan yararlanabilir miydim?

Aklımda bir plan şekillenmeye başladı. Ulric'le başa çıkmaya veya şu öcü meselesini çözmeye yönelik bir plan değil. Hayır, bu benim gözümde daha elzem bir şeyi onarmaya yönelik bir plandı: ateş ışığını sapsarı buklelerinden yansıtarak alevlerin yanında sessizce oturan kadınla aramdaki ilişkiyi.

İlişkimizi onarmak istiyorsam tek yapmam gereken her şeyi mahvetmekti! Üstelik bu kişisel yeteneklerime cuk oturan bir hedefti.

Ryan'ı kamp ateşine kadar takip ettim. Artık ilgi gösterdiğim için gözüme birkaç modern kolaylık takıldı. Ağaçlara gece göğünün önünde belli belirsiz görülebilen güneş panelleri kurulmuştu. Çadırlardan birinin yakınındaki bir ağaç çotuğunda kapalı bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Başka bir ağacaysa orduda kullanılanlara benzer kazma-balta karışımı çok amaçlı bir el aleti dayanmıştı.

Ryan Ortaçağlar'daki hayata hazırlıklıydı. Zaten görev yaptığı yerlerin halklarıyla çalışmaktan hep keyif almıştı. O, kent mekânlarındaki bir işgalciden ziyade karteller gibi hastalıklardan kendi kendilerini kurtarmaları için insanları eğiten bir kaynaktı. Yerel haydutlardan oluşan koca bir çeteyi yanına aldığına inanmak hiç de zor değildi.

İnsanlar Ryan'dan hoşlanırlardı. O, mükemmel bir polisten fazlasıydı; aynı zamanda mükemmel bir insandı. Güvenilir, sözüne sadık, ölesiye dürüsttü.

Bunlar benim gibi birinin istifade edebileceği niteliklerdi.

"Hey, Sefawynn, Thokk, Ealstan," dedim üçüne. "İyi bir haberim var. Ryan, Ulric'e karşı bize yardım etmek istiyor."

"Zamanımız kısıtlı," diyen Ryan çadırının yakınındaki gölgelerden siyah bir komando çantası aldı. "Yarın Maelport'a ulaşabilmek için sabah erkenden yola çıkmalıyız. Edebileceğiniz her türlü yardıma minnettar kalırım."

"Ryan ile ben kendi dünyamızda ortaktık," diyerek onu başparmağımla işaret ettim. "Ben küçük babaydım ve o da ocak neferimdi."

Ryan bana katlanırken kullandığı dertli tebessümü etti. "Bu pek doğru sayılmaz."

"Tamam, belki daha ziyade birbirimizin dengiydik."

"O bir öğrenciydi," dedi ötekilere. "Durgun geçeceğini bildiğim *tek* bir mesaide onu yanıma almıştım."

"Okulda ne kadar iyi bir iş çıkardığımdan etkilenmiştin," dedim. "Ve ne kadar iyi bir aynasız –şey, savaşçı– olacağımdan."

Ryan başını iki yana sallayarak aynı şekilde sırıtmayı sürdürdü. Beni apaçık yalanlamak istemiyormuş gibiydi fakat onun gibi biri için böylesine yanlış bir bilginin kafalarda yer etmesine göz yummak acı vericiydi.

Duygularını böylesine ustaca bastırabildiğine göre öyle yapmakta giderek ustalaşıyordu. Ryan *sahiden de* iyi bir adamdı. Lakin şu an onun eski hâline ihtiyacım vardı. Bu nedenle biraz daha üstüne gittim.

"Onu bir savaşçı olmaya ikna ettim," dedim Ealstan'a. "Benden yardım görmeseydi asla eğitim almazdı."

"Pekâlâ, Johnny," dedi Ryan. "Bu kadarını da sineye çekemeyeceğimi biliyorsun."

Onu masum bakışlarla süzdüm.

"Johnny bir hırsızdır," dedi Ryan ötekilere. "Zaten ekibimin geri kalanındakiler de birer haydut—"

"Eski haydut," diye seslendi aralarından biri. "Bizden öyle söylememizi istedin, değil mi?"

"Doğru," dedi Ryan. "Görüldüğü gibi, daha kaba mesleklere itilmiş insanlarla beraber çalışmaya itirazım yok. Fakat Johnny'i çocukluğumuzdan beri tanırım. O kaba bir mesleğe *itilmedi* – o mesleği kendisi seçti. Eskiden Ulric hesabına çalıştığını hepiniz bilmelisiniz."

Umurumda değilmişçesine omuz silkip başka tarafa baktım. Ateşin etrafındakiler bir müddet suspus oldular. Derken neyse ki biri söz aldı.

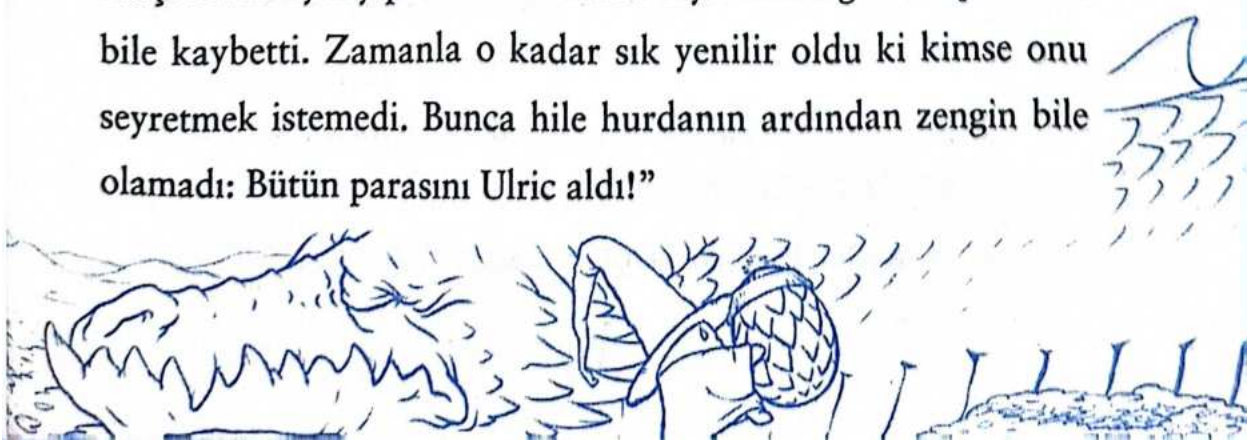
"Dostun nasıl bir insandı?" diye sordu Sefawynn.

"O..." Ryan tereddüt etti.

"Jen'in seçeceği kadar iyi biriydi," diye çıkıştım. Jen'in adını böyle kullanmam üzücüydü. Fakat nasılsa öldüğü için böyle yapmamı dert etmezdi. Ayrıca Ryan'ın asabını bozmanın başka bir yolu yoktu.

Ryan iç geçirdi. "Johnny bir başarısızlık abidesidir. Kalkıştığı hiçbir işi tamamlamamıştır. Yüce bir savaşçı falan değildi. O bir dolandırıcıydı. Hayatında iyi bir şeyler yaptığını sandığım tek seferde bir hilebaz olduğunu öğrendim.

"Halkımız arasında insanların birbirleriyle dövüşmelerini seyretmeye yüklü paralar ödenir – ve sonuç üstüne bahisler oynanır. Johnny o bahisçilerin güvenini boşa çıkardı. Arkadaşları ona karşı bahis oynayıp kazanabilsinler diye katıldığı dövüşleri bile bile kaybetti. Zamanla o kadar sık yenilir oldu ki kimse onu seyretmek istemedi. Bunca hile hurdanın ardından zengin bile olamadı: Bütün parasını Ulric aldı!"

Sözleri kalbimi kırsa da böyle konuşmasını ben istemiştim. Üzerine giderek—

"Johnny tanıdığı herkese yüktür," diye devam etti Ryan. "Onunla *her* konuşmamızda benden para istemiştir. İlişkileri çabucak sonlanır. Ebeveyni ondan dolayı evlerinden taşındı. Ondan alacakları o kadar çok birikmiştir ki ablası onunla konuşmaz. Johnny'in yanında yöresinde bulunmak adamı hayatından bezdirir."

Tamam, *bu kadarı* da fazlaydı. Belki Jen'den bahsetmeyi bıraksam daha iyi—

"Dahası," diyen Ryan ellerini havaya kaldırdı, "ne zaman bir şey yapsam peşimde gezerek beni taklit eder. Sanat okuluna gitmeyi mi düşünüyorum? Eh, Johnny oraya benden önce yazılır. Polis akademisinden mezun mu oldum? O da ertesi hafta oradadır. Bir kızdan hoşlandığımı mı söyledim? Aynı gece o kıza çıkma teklif eder. Kahrolası bir *alternatif boyuta* girdiğimde bile onu karşımda bulurum!"

Uğradığım saldırı karşısında gözlerimi kırpıştırdım.

Ryan derin bir nefes aldı.

Sahiden böyle mi hissediyordu?

Hep böyle mi hissetmişti? Bir yük müydüm? Başarısızlıklarımla... onu da aşağı çeken biri miydim?

Aslına bakılırsa *şaşırmamıştım*. Derinlerde bir yerde bütün bunları zaten biliyordum. Hafızasını kaybetmiş *ne idüğü belirsiz biri* olmak her nasılsa kendim olmaktan daha *tatmin edici* gelmişti.

Fakat birinin bunları dile getirdiğini duymak...

Hele hele bunları *Ryan'dan* duymak...

Oradan ayrıldım. Kimsenin beni göremeyeceği karanlık bir yere gittim. Fazla uzaklaşmadım. Oradakilerle yüzleşmek veya belki de onları varlığıma maruz bırakmak istemiyordum.

Veya belki de tek sebep bir korkak olmamdı.

Bir kayanın dibine çöküp sırtımı taşa verdim. Ryan muhtemelen kendini berbat hissediyordu. Canı cehennemeydi. Onu günümü mahvetmesi için kışkırtarak onun gününü mahvetmiştim.

Başımın arkasını taşa vurup uzun ve yavaş bir nefes verdim. Sonunda gece görüşümü kapatıp gözlerimi açtım. Bu bana gölgeli ağaçların arasından bakarak geceyi görme imkânı tanıdı. Karanlık ne tuhaftı – canlıydı, yabanıldı ve buraya gelmeden önce hiç karşılaşmadığım bir cinsti.

Orman, gıcırdayan dalların ve hışırdayan yaprakların sesleriyle doluydu. Çalılardaki ve yaprak örtüsündeki şeyler kimselere gözükmeden dünyayı âdeta kaşıyordu. Rüzgâr ayaz ama temiz esiyordu. Hele kokular... Toprak ile yaprak, durgun ve küflü su.

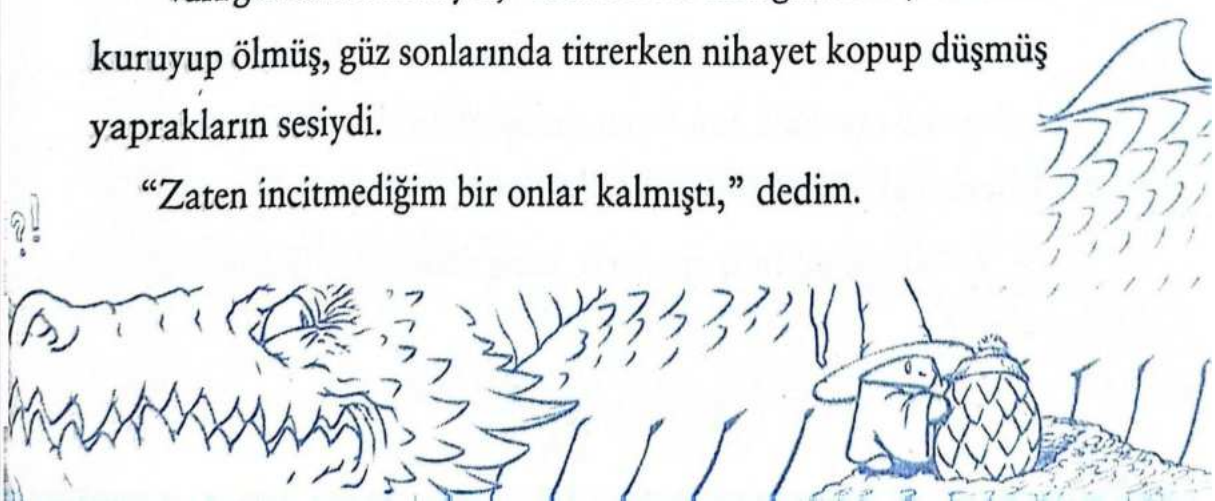
Yakınlardaki gölgeler kıpırdanıp titreşir gibi görünüyordu. Hayal mi görüyordum? Yoksa bundan fazlası mı vardı? Şekiller seçer gibi oldum.

"Size katılabilir miyim?" diye fısıldadım onlara. "Görülmemek istiyorum. Buraya o yüzden geldim."

Yanıma sokuldular. Dışarıdayken bu anormal gölgeler beni dehşete düşürmüştü. Buradaysa pek umurumda değillerdi. Tehlikeliden çok... meraklı bir hâlleri vardı. Yakınımda oyalandılar, ardından teker teker kütüklerin ve çalılıkların daha koyu karanlığına kaçtılar.

"Varlığın onları incitiyor," dedi bir ses kulağıma. Bu, dallarda kuruyup ölmüş, güz sonlarında titrerken nihayet kopup düşmüş yaprakların sesiydi.

"Zaten incitmediğim bir onlar kalmıştı," dedim.

"Tek sebep sen değilsin," diye açıkladı öcü. "Öbür dünyadan gelen herkes. Bizi inciten, ağır ağır öldüren bir hâle taşıyorsunuz. Dünyanız bizimkine sızıyor ve öcüleri zehirliyor."

"Ama seni zehirlemiyor mu?" diye sordum.

"Beni de," diye fısıldadı. "Ben birazcık zehre dayanabilecek kadar güçlüyüm, o kadar."

Dünyamdan gelen insanlar... öcüleri incitiyor muydu? Kitap ne demişti? "Bir yoğunluğumuz var," dedim. "Dünyamız sizinkine ağır basabiliyor."

"Yoğunluk değil. Zehir. Bize bir zıtlık. Ölümcül."

"Madem öyle, Ulric burada kalıcı bir üs kurarsa ne olur?" diye sordum.

"Öcüler ölürler," diye fısıldadı. "Wyrd da. Hatta *tanrılar da.*"

"Hay aksi. Ulric olasılığı kontrol *edemez*, değil mi? Hâkim olmaya çalıştığı şeyi zamanla yok edecek."

"Evet."

Küçük, oynak gölgeler etrafımda dans ediyor, bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Vahşi köpek yavruları gibi meraklı oldukları kadar tedirgindiler. Bir yandan onları seyredip bir yandan da kendi kendine gevezelik eden ormanı dinledim.

Ulric amacına ulaşırsa bütün bunlar solup gidecekti.

Onu durdurmak zorundaydım. Veya en azından durdurmayı denemek.

Gerçekten de bir şeyler *yapabilirdim.*

Yaprakların hışırdamasıyla ayağa fırladım, arkama döndüm ve kayamın üzerinden baktım. Ormanın sınırı ile bulunduğum konumun arasında Sefawynn duruyor, ince bir mum taşıyordu. Mumun alevini eliyle perdeliyordu.

Kocaman açılmış gözlerle bana fısıldadı. "Rüncü, o sen misin?"

"Evet," diyerek gölgelerin geri kaçmasına yol açtım.

"Lütfen ateşe geri gel," diye yakardı. "Burası güvenli değil."

"Peki açıklık güvenli mi?"

"Evet," dedi usulca. "Ryan diye hitap ettiğin diğer aelv nedeniyle." Gölgelerden bazıları ona sokulurken yanına göz attı. "Öcüler ve karanlık şeyler ondan korkuyorlar."

"Benden de uzak duruyorlar," dedim. "Dünyamdan gelen insanlar onlara acı veriyor."

"Bu doğru değil. Biri sana tutunmuş."

"Bana acıdan bahseden de o zaten," dedim.

Bir adım atarak mum alevini titreştirdi. "Seninle *konuştu mu?*"

"Evet."

Daha da yaklaştı. "Nasıl konuşuyordu?"

"Doğal... bir şey gibi," dedim. "Doğru düzgün açıklayamam."

Teşvikimle yanıma geldi. Bronz mumluklu titrek mumunu yanındaki kayaya koydu. Mumun ışığı üzerinden onu süzdüm. Oturup bir müddet sessiz kaldık. Gölgeler üç metre kadar uzağımızda bir çember oluşturdular.

"Aelv Ryan," dedi nihayet. "Siz ikinizin ortak geçmişi epey kabarıkmış."

"O beni herkesten daha iyi tanır. Hatta belki ebeveynimden bile."

"Aelvlerin ebeveyni oluyor muymuş? Aslında kulağa mantıklı geliyor. Tanrıların bile ebeveyni vardır. Ama öcülerin olup olmadığını hiç çözemedim."

"Ryan ve ben sandığın gibi değiliz, Sefawynn," dedim.

"Ama yapabildikleriniz..."

"Sırf öcüleri görebildiğin için başkalarından üstün olduğunu mu düşünürsün?"

"Hayır," dedi. "Ama bu farklı bir şey." Beni inceledi. "Ryan o lafları ettiği için üzgünüm," diye sözlerini sürdürdü. "Seni ne kadar incittiğini gördüm."

"Onu ben kışkırttım," dedim. "Anlamanı istedim. Ne olduğumu."

"Yani söyledikleri doğru muydu?"

"Evet."

"Üstüne bahis oynayanları dolandırdın mı?"

"Evet ama kararları asla ben vermiyordum."

"Ulric denen o adamın bir piyonu muydun?"

"Beni kullanıp attı," dedim. "Sonra da kapı bekçisi yaptı. Daha ziyade benimle alay edebilmek için."

"Öyleyse aelvlerin en alçaklarından birisin..."

"Evet."

"Neredeyse bir fânisin."

Gülümsedim. O da bana gülümsedi.

"Bana bir üçkâğıtçı olmadığını söyledin," diye konuştu. "Dediğin doğruydu. Ama yalandı da."

"Aynı anda ikisi birdenim," diye onayladım. "Bir kuantum olasılık hâli söz konusu."

"O dediğinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Güven bana, çok derin konuştum."

"Ah, baksana," dedi gözlerini devirerek. "Yıldızlar belirmiş."

"Onları ağaçların arasından göremezsin ki," dedim.

"Ama orada olduklarını biliyorum." Doğruldu, ardından çekinerek bir elini bana uzattı. "Bütün öykülerde aelvlerden, *özellikle de* yakışıklı olanlardan uzak durulması tembihlenir."

Sırıtarak elini tuttum ve ayağa kalktım.

"Demek ki," dedi, "*sen* muhtemelen güvenlisin."

"Bilmeni isterim ki halkım arasında *son derece* yakışıklı kabul edilirim."

"Öyle mi?"

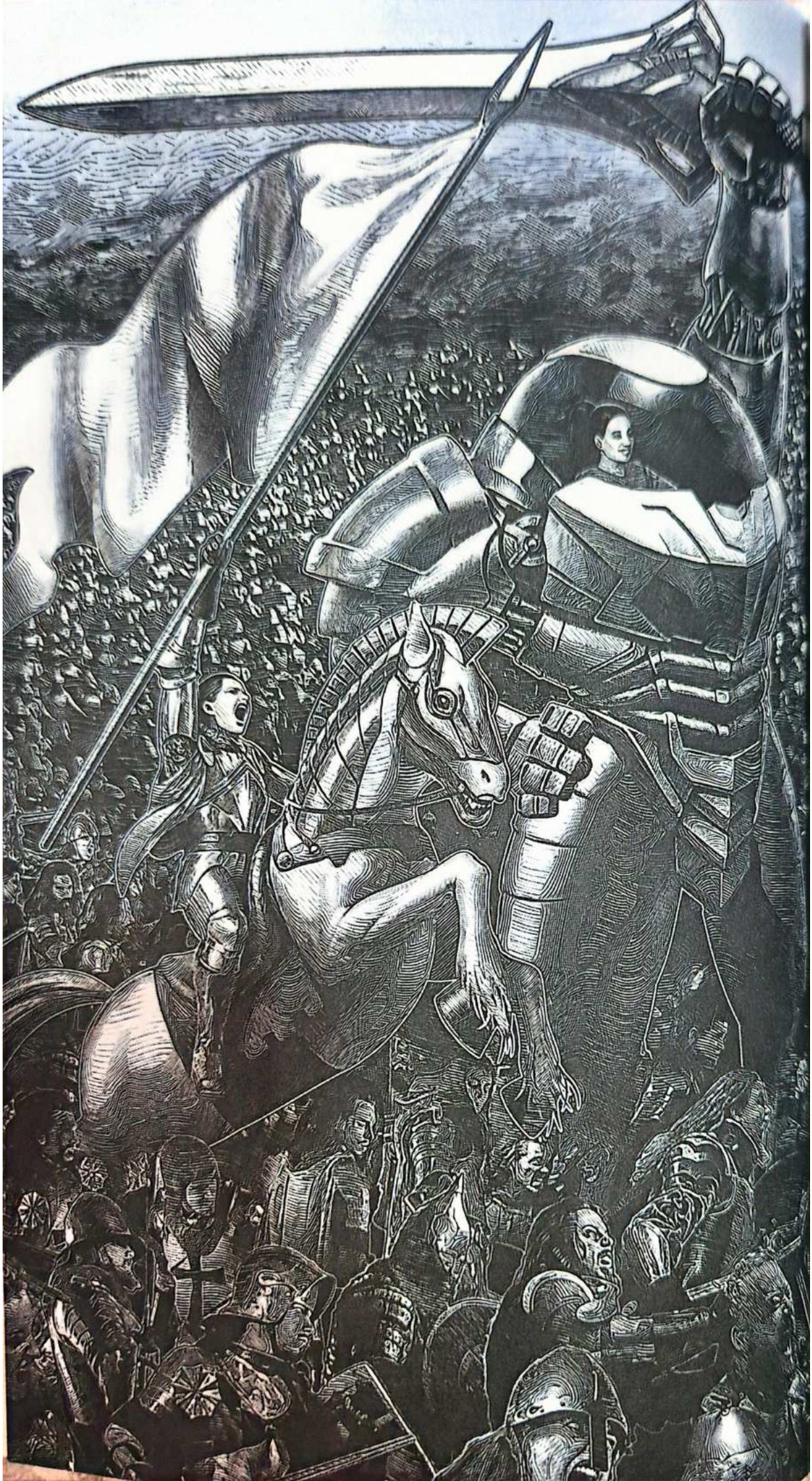
"Evet. Annem öyle söyledi."

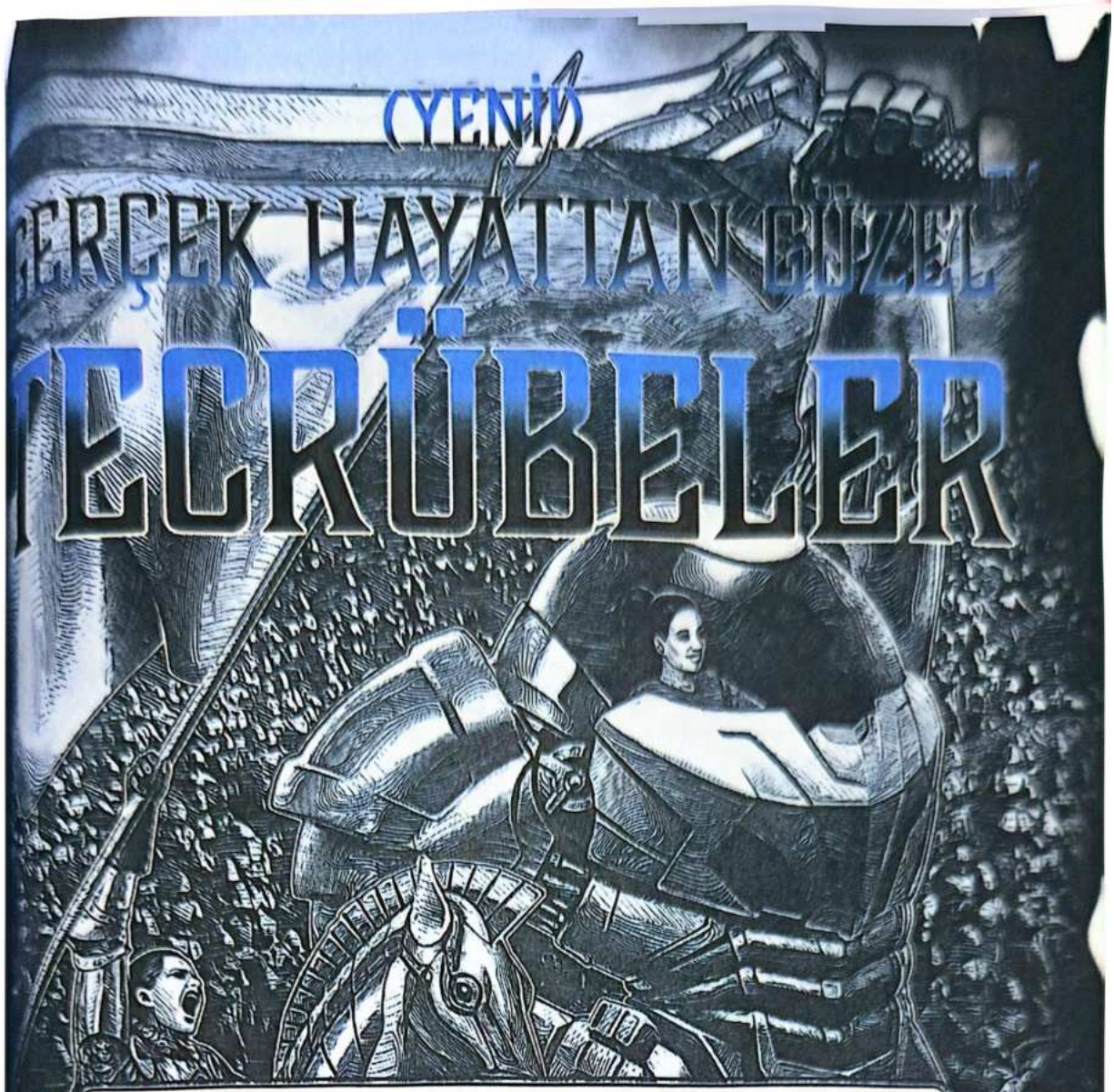
Tebessümü genişledi ama daha sonra duraksadı. "Ebeveynin seni gerçekten terk etti mi?"

"Emekliye ayrılıp Atlanta'ya taşındılar," dedim. "Yani hem evet hem de hayır." Elini sıktım. "Ryan'ın anlattıkları doğru, Sefawynn – ama eskiden olduğum kişiyi geride bıraktım. Senin dünyanda beş para etmez bir aelv'in bile yardımı dokunabilir."

Birlikte ateşe geri döndük. Sefawynn yol boyunca elimi sımsıkı tuttu – belki de ormandaki gölgeler yüzünden ama bunu umursamadım. Ben onun elini farklı bir sebeple tutuyordum. Yıllardan beri ilk kez *kendim* olmaktan mutluydum. Her nasılsa haytanın teki olmak ilişkilerimden birini *düzeltmişti*.

Belki bunca zamandır tek ihtiyacım kendini de biraz hayta gören bir kadındı.

Rehberin bu yeni ve revize edilmiş baskısında, şimdiye kadarki en harikulade icadımızı tanıtmak isteriz: Boyutsal Rekabet Sporları Düellosu™![1,2] (Standart Gerçek Hayattan Güzel Tecrübelerimiz™ hâlâ mevcuttur[3] ve bir sonraki kısımda bulunabilir.)

Popüler televizyon programımız *Sihirbaz Sihirbaza Karşı: Britanya'nın Fethi*'nden esinlenen B.R.S.M.'ler aynı anda iki veya daha fazla sihirbaz tarafından kullanılmaları amacıyla tasarlanmıştır.

Her B.R.S.M. boyutunda, bir yıllık bir dönem boyunca grubunuza tarafsız bir hakem atarız. (Uzatmalar mevcuttur.) Bu hakem boyutunuzu inceleyip dünyanızın arazisine, kültürlerine

ve siyasi durumuna göre düellonuzun kriterlerini belirler. (Standart kurallar geçerlidir: Rakip sihirbaz(lar)a zarar veremezsiniz. Başlangıç donanımınızın haricinde silahlar veya kaynaklar getiremezsiniz. Başka uluslardan adam toplamak için oyun alanından ayrılamazsınız. İstek üzerine özel ayrıntılar mevcuttur.)

Dört adet B.R.S.M. oyunu sunmaktayız.

KLASİK FETİH

Her iki oyuncuya/takıma sabit miktarda kaynak ve bir başlangıç bölgesi tahsis edilir. Amaç şehrinizin siyasi kontrolünü ele geçirmek, bir ordu kurmak, sonra da rakibiniz topraklarınızı fethetmeden önce onun topraklarını fethetmektir!

KALEYİ ELE GEÇİR

Bayrak kapma oyununun gerçek hayat versiyonu olan bu oyunda oyuncular/takımlar bazı stratejik noktaları ellerinde tutmak için yarışırlar. Genellikle koca bir ordu kurmaktansa yerel fedaileri kiralamayı gerektirir.

EV OYUNLARI

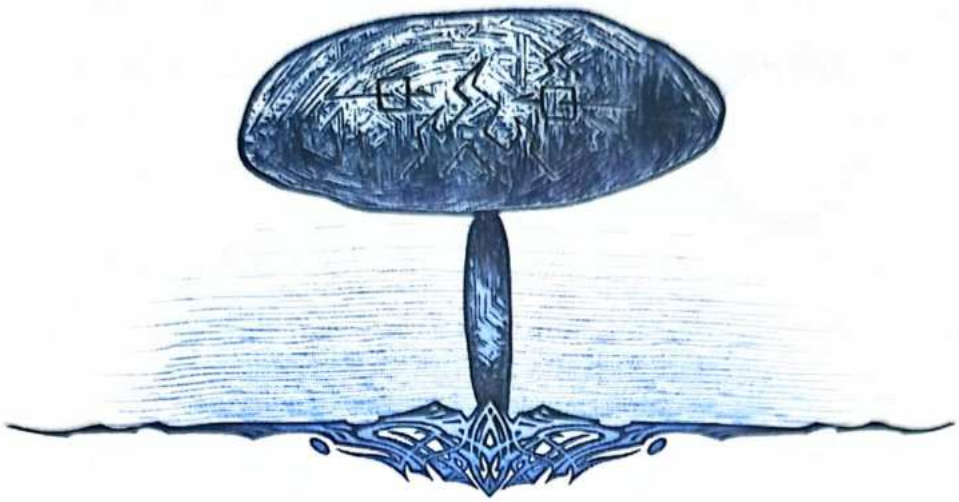
Sadece iki oyuncu. Oyunculara fethedilecek birer bölge tahsis edilir ve hiçbir kaynak verilmeden oralara bırakılırlar. Oyuncular kendi bölgelerinde mutlak siyasi egemenlik sağlamak için birbirleriyle yarışırlar ve tüm yerlilerin onları hükümdarları olarak kabul etmesiyle bu amaca ulaşılır. (Diğer gruba savaş ilan etmek yasak olsa bile bazı müdahalelere izin verilir. Yürürlükteki resmi kurallara internet sitemizden bakabilirsiniz.)

TAKVİYELİ DELİLİK

Nihai, çılgın savaş oyunu! Oyuncuların/takımların her birine modern silahlar veyahut kısa vadeli nanit enjeksiyonları gibi rasgele –ve farklı– modern avantajlar verilir. Onları yerlilere verin ve hangilerinin savaş meydanında bu avantajları en iyi şekilde kullanabildiğine bakın!

Britanya'nın nihai hükümdarları olmaya çalışacak üç heyecan verici takıma derinlemesine bir erişim ve kapsama sağlayacağımız *Sihirbaz Sihirbaza Karşı: Britanya Yanıyor*'un dördüncü sezonunu sakın kaçırmayın! Üstelik bu sefer kanlı canlı mamutların da bulunduğu bir Taş Devri boyutunda!

1 B.R.S.M.'ler her pakete eklenebilmektedir – gerçi acemilere tavsiye edilmemektedirler.
2 B.R.S.M.'ler sürekli müşterilerimize yüzde on beş indirimli sunulmaktadır. Seyahat edin ve uygun fiyattan alın!
3 MutaTek'in üzücü kapanışından dolayı ertelenen popüler Nanit Mutajen Zombi Savaşımız™ hariç. Yeni bir zombi nanitler kaynağı bulur bulmaz (veya MutaTek çalışanları hapis cezalarını tamamlar tamamlamaz) bu deneyimi tekrardan sunmayı umuyoruz!

Haydut kampında herkes yatmaya başlamıştı. Haydutlar döşeklerini dip dibe sermişlerdi ve Ealstan yanlarında kendine bir yer hazırlamakla meşguldü. Thokk yine de Sefawynn'e karartma bombasının etkilerini üzerimden atmam için beni yatırdıkları o küçük kulübede kendisine katılmayı önerdi.

Kendimi mahcup bir tavırla ateşin yanında dikilirken buldum. Nanitlerim yeniden devreye girmişti ve sistemim bu gece uyumaya ihtiyaç duymadığımı söylüyordu. Fakat uyumamak, çadırının yanında konuşmadan oturarak dizüstü bilgisayarını tıpırdatmakta olan Ryan'la yüzleşmek anlamına geliyordu. Ben onu süzerken kafasını kaldırdı.

"Hey," dedim.

"Şey, ıı," dedi Ryan. "Ulric'i nasıl alaşağı edeceğimize odaklanalım mı?"

Rahatsız edici duygulardan tümüyle kaçınmak mı? Ryan tam da benim dilimi konuşuyordu. Ben yere çökerken bilgisayarı çevirip ekranı bana gösterdi.

"İşte Maelport hakkındaki bildiklerim," deyip küçük bir şehrin ayrıntılı bir haritasını açtı.

"Ah, hepsi bu kadar mı?" dedim. "Altı üstü bütün şehrin eksiksiz bir haritası mı?"

"Kontun malikânesinin ve ona bağlı binaların üç boyutlu çizimlerine de sahibim," deyip bir tuşa bastı. "Kont şuradaki bir çukurda tutuluyor – buradaki insanlar uygun hapsetme tekniklerinden zerre anlamıyorlar. Muhafız güzergâhlarını yeşil renkle işaretledim."

Gözlerimle haritanın bir resmini çektim. Ryan malikânenin yanındaki büyük bir toplantı salonunu vurgulamıştı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Ulric'in güvenli odası ve teknoloji deposu," dedi Ryan. "Portalını oraya kurmuş. Modern güvenlikli tek bina o. Dolayısıyla işaretçiyi de orada tuttuğunu sanıyorum – tabii üstünde taşıdığı portatif bir versiyon değilse.

Yavaşça kafa salladım.

"Mikro hareket tespit alarmlı bir güvenlik sahası var," dedi Ryan. "Sahanın sınırlarına yönelik en iyi tahminimi maviyle işaretledim. Güvenlik sahası şehir surlarına kadar uzanıyor ve nanitli yahut takviyeli biri eşiği aşarsa onu uyarıyor. Geçen sefer beni ele veren de bu oldu."

"Becerikliliğin bazen midemi bulandırıyor," dedim.

"Ne kadar hazırlıksız olduğumu bilseydin böyle söylemezdin," dedi Ryan. "Altı üstü bölgede keşif yapacaktım. O yüzden yanıma çok az teçhizat ve bir avuç silah aldım. Son karartma bombamızı senin üzerinde kullandık. Geriye yalnızca iki silah,

bir dizüstü bilgisayar ile güneş panelleri, bir radyofon ve kurşun geçirmez yeleğim kaldı. Biliyorum, utanç verici."

"Ben buraya bir pelerinle, mürekkebi neredeyse bitmiş bir tükenmez kalemle ve yüzde doksanı reklamdan ibaret bir el rehberiyle geldim."

"Doğru," dedi Ryan. "Johnny West doğallığına şapka çıkarılır!"

"Johnny West *beceriksizliği* demek istiyorsun, Ryan. Sözünü esirgeme. Daha az evvel öyle yapmaktan çekinmiyordun."

Rahatsız edici duygulardan kaçınmak tam da benim dilimdi. Peki ya uygunsuz bir anda mahcup edici bir söz söylemek? İşte o John West'in *uzmanlık alanıydı*."

"Johnny," dedi, "sözlerimde ciddi değildim."

"Evet, ciddiydin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Duygularım gerçekti," dedi Ryan, "ama niyetlendiğimden daha ileri gittim. Sanırım bastırılmış bazı sorunlarım vardı. Anlarsın ya?"

Neyse ne. "Ulric'in enerji kaynağını kesebilir miyiz?" diye sordum ekranı işaret ederek. "Alarmları devre dışı bırakabilir miyiz?"

"Kolay kolay değil," dedi Ryan. "Ulric o toplantı salonunun içine bir füzyon reaktörü kurmuş. Hidrojen alıp altın çıkarıyor."

İnsanların eskiden öyle şeylere *para ödediklerine* inanabiliyor musunuz?

"Anlaşmalı ekip Wodengünü'nde gelip onu kontrol etmeden önce işaretçisini etkisiz hâle getirmeliyiz," dedi Ryan.

"... Wodengünü mü?"

"Pardon," dedi. "Halk dili. Yine de 'Çarşamba'* kelimesi oradan geliyor, anlarsın ya? Woden'in isminden?"

---

* Çarşamba gününün İngilizcedeki karşılığı *Wednesday*'dir. "Wodengünü" kelimesinin kitaptaki orijinal karşılığı da *Wodensday* olarak geçmekte. –çn

"Tabii. Elbette." Şimdiye kadar bundan haberim yoktu. "Denetleme ekibinin bu boyuta Ulric'in işaretçisinden gireceğinden emin misin? Ben epeyce kuzeye düşmüştüm."

"Ulric'i kontrol etmeye gelen insanlar işlerini bilirler."

Bu son derece adil bir yorumdu.

"Peki öyleyse *biz* ne yapacağız?" diye sordum.

"Yarın sabah erkenden yola çıkıp ormanı geçeceğiz," diyen Ryan haritasını uzaklaştırarak bütün bölgenin bir taramasını gösterdi. "Kendimizi zorlarsak oraya yarın geç saatlerde varabiliriz. Ardından Wodengünü sabahında iki koldan saldırı düzenleriz.

"Dahili irtibatıma radyofondan haber veririm. İrtibatım sınır alarmını devre dışı bırakamaz ama beni arka kapıdan içeri alabilir. Sonra da sen—"

"Bekle. Ulric'in teşkilatı *dahilinde* bir adamın mı var? Kim?"

"Bu bilgiyi paylaşamam, Johnny. Kusura bakma."

"Quinn olamaz."

"Quinn değil," dedi Ryan.

Şimdiye dek kendi dünyamdan sadece Quinn ile Ulric'i görmüştüm ama Ulric'in burada birkaç adamının daha bulunması mantıklıydı. Sahip olduğu güç düşünüldüğünde Ulric hayret verecek kadar bağımsız biriydi ama canlı kalkanların değerini de bilirdi.

"Peki, sen arka kapıdan içeri gireceksin," dedim. "Peki biz geri kalanlar ne yapacağız?"

"Ulric'in dikkatini dağıtacaksınız," dedi. "Adamlarımı alıp kente ön kapıdan gir. Alarm tüm dikkatleri size yoğunlaştırır."

"Bekle, yani ben tuzağı mı tetikleyeceğim?" dedim. "Sense kimsenin sana ateş açmayacağı yönden içeri gireceksin. İşin o kısmını *ben* yapsam olmaz mı?"

"Bir işaretçiyi gördün mü tanıyabilir misin?" diye sordu Ryan.

"Onu yok etmeden kapatabilir misin? Bu çıktıları kullanarak Ulric'in üssüne sızabilir misin?"

Hayır. Bunların hiçbirini yapamazdım. Ben sadece vasat bir hırsız, vasat bir ressamdım. Bir dövüşçü olarak da vasatın birazcık üzerindeydim. Ayrıca Ryan'ın benimkilere benzer takviyeleri vardı ve onları daha bile ustaca kullanırdı. Üstüne üstlük tam video kaydı ve kızılötesi tarama gibi polislere has bazılarına da sahipti.

Bunun da ötesinde... Ryan işin güvenilirlik gerektiren kısmını bana bırakmayacak kadar akıllıydı. Bunu duruşundan, benimle göz teması kurmaksızın ekrana bakışından okuyabiliyordum.

Senin her şeyi mahvetmeni göze alamam, diyordu o duruş.

Ryan cebinden bir cisim çıkardı. Elmas şeklindeki siyah metal aygıt, sipsivri bir el bombasını andırır gibiydi.

"Bu bir boyutsal işaretçi," dedi. "Başıma bir şey gelirse bunlardan birini bulman gerekecek. Ulric'inki daha büyük olacak. Onu yok eder etmez bunu çalıştırabilir ve ekibimi yanımıza çağırabiliriz."

Ryan yakınımızda uyuyan tümseklere doğru el salladı. "Bunlar iyi adamlar," dedi usulca. "Kontun yabancılarla haşır neşir olduğunu görmekten hazzetmedikleri için dışlanmışlar. Vatanlarını korumak uğruna dövüşmeye razılar. Buna saygı duyarım. Fakat *modern* askerlerle karşılaşırsak? Darmadağın olurlar.

"Aralarında doğru düzgün takviyeli biri bulunursa içim çok daha rahat eder. İşaretçi devre dışı kalınca geri çekilebiliriz. Ulric'le kapışmamıza gerek yok. Tek yapmamız gereken onu yalıtmak. O zaman kendi destek gücümüzü çağırır ve kazanırız. Bu çok önemli, Johnny. Oynayacağın rol çok önemli. Bir kerecik olsun *plana sadık kalman için* sana yalvarıyorum."

Kafa salladım. Benim kuracağım herhangi bir planın bunun yarısı kadar iyi düşünülmüş veya akla yatkın olacağından kuşkuluydum.

"Sanırım," dedim, "yem olarak kullanılmaktan nefret ediyorum. Üç yıldız – daracık bir zaman aralığında fena bir skor sayılmaz."

"Hâlâ herkesi ve her şeyi yargılıyorsun, ha?" Başını iki yana salladı. "Johnny, hayatında bazı değişiklikler yapacaksan o defteri fırlatıp atabilir ve onun bunun hakkında not almaktan vazgeçebilirsin. Hiçbir şeyi kendine layık görmüyorsun."

"Defteri zaten kaybettim. Ayrıca herkesi yargılamıyorum."

"Daha şimdi planıma puan verdin ya."

"Evet ama—"

"Ve bahse varım Robin Hood kostümümü görür görmez ona da puan vermişsindir."

Karanlık ormana göz attım. Gece görüşüm kapalı olduğundan yakınlarda oynaşan öcüleri görebiliyordum. "Sana öyle mi geliyor? Herkesi... yargılıyormuşum gibi mi?"

"Johnny," dedi Ryan, "bir işe kalkışıyorsun, hayal ettiğin kadar güzel olmadığına karar veriyorsun ve vazgeçiyorsun. Sonra başka bir işe kalkışıyor ve onu da yarım bırakıyorsun. Çünkü kendinden başka herkese ve her şeye uyguladığın ipe sapa gelmez standartlara sahipsin."

"Karar vermekte zorlanıyorum, o kadar," derken kızarmış bir yüzle gözlerimi yere diktim. "Hafızamı kaybettiğimde neden ona buna puan verdiğimi merak edip durdum. Acaba bir sanat eleştirmeni miydim? Bir gurme mi? Derken..."

"Derken tuhaf biri olduğunu mu anımsadın?"

"Derken hayatımın karmakarışık olduğunu anımsadım," dedim. "Diğer herkes neyi sevdiğini doğuştan bilir gibi. Akademide

işler ters gittiğinde hoşuma giden ve gitmeyen şeylerin bir listesini tutmaya başlamıştım. Ona buna puan verirsem kıyaslama yapabileceğim uygun bir bağlama kavuşabileceğimi düşündüm. Umudum... o sayede kim olduğumu ve nelerden hoşlandığımı keşfetmekti."

Ryan şaşkın bir tavırla başını iki yana salladı. "Johnny, nelerden hoşlandığını nasıl bilmezsin?"

Ne demek istediğimi anlamamıştı ama zaten her zamanki gibi doğru düzgün bir açıklama yapamamıştım. Fakat o listeyi tutmaya başlamamın sebebi sahiden buydu. Kendim hakkında, dünya hakkında fark etmediğim trendler olup olmadığını görmek.

Çabalarım pek işe yaramamıştı. Yine de *hoşuma gitmişti.* Bu huyumun bir anlam taşıması gerekmiyordu. Onu aklımda bir amaçla yapmaya başlamıştım. Sonra da bana keyif verdiği, ilginç geldiği için sürdürmüştüm. Öyle yapmaktan *zevk* almıştım.

Beş yıldız. Ben buydum. Böyleydim. Ve Ryan Chu'ya kendimi açıklamak zorunda değildim.

Ateş sönmeye yüz tutmuştu; o yüzden Ryan ateşe doğru gidip içine birkaç odun daha attı. Alevler parlarken adamlardan birkaçının adaklar bırakmış olduğunu gördüm. Yanlarında da yapılacak bazı işler vardı. Onarılması gereken bir pabuç. Bilenecek bir bıçak.

"Burada sık sık böyle yaparlar mı?" diye alçak sesle sordum.

"Hayır. Yanındaki kadın grubunuzun bir öcüsü olduğunu iddia etti; o yüzden..." Başını sağa sola salladı. "Adamlarımı batıl inançlarından vazgeçirmeye çalıştım."

"İşler yapılacak, Ryan. Sabaha görürsün. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Sana söyledim; bir tür kuantum olasılık manipülasyonu söz konusu," dedi.

"Pabuçların onarılması *kuantum olasılığı* mı?"

"Kendi boyutumuzda akılalmaz derecede düşük ihtimalli olayların gerçekleştiğini pek görmeyiz," dedi, "ama *ihtimal dışılığından* dolayı asla gerçekleşmeyen pek çok şey *mümkündür*. Mesela bir odadaki bütün oksijen molekülleri aynı anda tek bir tarafa yığılarak öbür taraftaki birinin havasızlıktan boğulmasına *yol açabilir*. Fakat öyle bir ihtimal o denli düşüktür ki evrenimizde imkânsızdır. Buradaysa öyle şeyler çok daha sık gerçekleşir."

"Ne kadar düşük ihtimalli olursa olsun kendiliğinden onarılan pabuçlar rasgele gerçekleşebilecek bir şeye benzemiyor."

"Belki," dedi Ryan. "Fakat bir tür açıklama muhakkak olmalı. Bu boyutta olasılığın bir tuhaf olduğunu *biliyoruz*. Ulric o yüzden burada."

"Bir açıklama var zaten. İnsanlar öcülerle anlaşmalar yapıyorlar."

Ryan omuz silkse de konuyu kapattı. Çantasını biraz eşeledikten sonra kaplamaları delebilen tehlikeli görünümlü bir tabanca çıkardı. Ardından bana beyaz ve pofuduk bir şey attı.

Bir poşet marshmallow mu?

"Kamp yapacağımı biliyordum," dedi. "Bunları sonraya saklıyordum ama geriye tek bir günümüz kaldıysa..."

"Adamların da yemek istemezler mi?" deyip uyuyan grubu işaret ettim.

"Onlara modern tatlılar yedirmeyi hiç denedin mi?" diye sordu Ryan.

Başımı iki yana salladım.

"Şekeri bizim kadar beğenmediklerini söyleyeyim yeter," cevabını verip bana bir çomak fırlattı.

Tıpkı babasıyla kamp yaptığımızda olduğu gibi çomakları alevlerin üzerinde tuttuk. Hoş bir deneyimdi. Çıtırdayan ateş, kendiminkini kaçınılmaz olarak yaktığımda çıkan yanık kokusu. Ryan her zamanki gibi heba olanın yerine kusursuzca kızartılmış bir tanesini bana uzattı.

Rüzgâr estikçe bir kararıp bir harlanırken nefes alırmış gibi gözüken kömürlerin kırmızımtırak parıltısını seyrettim. "İşler ne zaman bu kadar ters gitmeye başladı, Ryan?"

"Muhtemelen suçluların arasına katıldığın zamanlarda."

Başımı iki yana salladım. "Dibe vurmuştum, Ryan. Onların arasına katıldım *çünkü* çaresizdim. Çünkü her şey *zaten* mahvolmuştu."

"Öyleyse belki akademiyi bırakmamalıydın."

Bu tam da Ryan'dan beklenecek bir laftı. "Beni akademiden attılar," dedim usulca. "Ben bırakmadım."

Ryan bana doğru döndü.

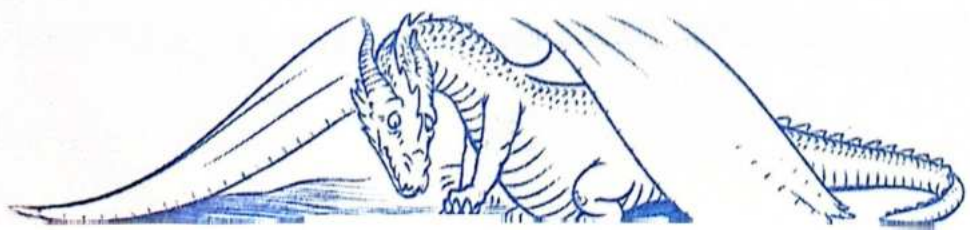
"Söylediklerine göre uygun tutuma sahip değilmişim," diye devam ettim. "Başarısızlığa yatkın bir... zihin yapım varmış. Denedim, Ryan. *Denemeyi sürdürdüm*. Herkesin dediğini yaptım. Senin yaptığını yapmaya çalıştım. Yeterince çabalarsam başarırdım, değil mi? Fakat hiçbir şey istediğim gibi gitmedi."

"Sorumluluk almaktan kaçıyorsun," dedi Ryan. "Hayat şanstan ibaret değildir."

"Öyle mi?" diye fısıldadım. "Peki ya zorunlu nanit güncellemesi hatalı çıkınca OM3 testinden kalmam? Onu hatırlıyor musun? Saatim bir saat geri kalınca sınavı kaçırmıştım."

"Bu tek bir olay, Johnny."

"Sınıfında Venessa diye bir kız vardı. Seni babasının verdiği

partiye davet etmişti," dedim. "Daha sonra o adamın şubesine tayin edildin."

"İyi ilişkiler kurmam sayesinde."

"Şanslı ilişkiler kurman sayesinde," dedim. "Ryan, bir odadaki tüm atomların bir tarafa yığılması mümkünse benim gibi birinin tekrar tekrar duvara toslaması da mümkün değil midir? Başıma gelen her şey şanssızlıktı demiyorum. Ama onun da bir rolü oldu."

"Küçük bir rolü."

"Küçük bir çakıl, koskoca bir çığ başlatır," dedim. "Hayat bir sonraki zar atışını kazanma ihtimalinin öncekiyle aynı olduğu barbut masasına benzemez. Gerçek hayatta biraz kaybedince kaybetmeyi *hak edip etmediğini* düşünürsün. Tedirgin olur, hatalar yapar, o hataları telafi edeyim derken aşırıya kaçarsın. O zaman daha da kaybedersin ve kayıpların biriktikçe birikir. Sonunda o kadar batarsın ki..."

Derin bir iç geçirdim. Ben ne yapıyordum? Yaşadığım her şeye mazeret mi buluyordum? Kötü kararlarımı diğer kaynakların üstüne mı yığıyordum?

Hayır, diye aklımdan geçirdim. *Sorumluluk almakta hiçbir zaman sıkıntı çekmedin. Sen asıl hep değersiz olduğunu düşündün.*

Beni tek bir şey mahvetmemişti. Sadece yaşadıklarım... üst üste yığılmıştı.

"Sanırım haklısın," diyen Ryan bir diğer kusursuz marshmallow'u bana uzattı.

"Öyle miyim?" dedim. "Yani benimle aynı fikirde misin?"

"Sen böyle söyleyince düşünmekten kendimi alamadım," dedi Ryan. "Özgüvenimin ne kadarını işlerin *istediğim gibi gitmesine* borçluyum? Bir kaybedene baktığımda –üstüne alınma– sanırım başına gelenleri hak ettiğini varsaymak istiyorum. Çünkü öyle

yapmak, aynı şeyin benim başıma asla gelemeyeceğine inanmamı kolaylaştırıyor."

Kafa salladım.

"Yine de," dedi Ryan, "sorumluluk önemlidir, Johnny. Kötü olaylara verdiğimiz tepkiler kontrolümüz altındaki tek şeydir."

"Öyle bir şey gerçekten kontrolümüz altında mı?"

"Öyle olmak zorunda. Aksi hâlde tercih diye bir şey kalmaz."

"Belki bu karmaşık bir şeydir," dedim. "Belki karmaşık, vıcık vıcık, yamuk yumuk bir rezalettir."

Bir süre sessiz kalarak odunlarla kendine ziyafet çeken ateşin çıtırtılarını dinledik.

Sonunda daha bile yumuşak bir sesle tekrar konuştum. "Ancak Jen beni terk ettikten sonra çevremdeki herkesi zehirlediğimi fark ettim. Fakat berbat hayatım uzadıkça uzuyordu. Tıpkı bir virüs gibi. Orada olduğum sürece başka biri olamazdım. Gitmeye mecburdum."

"Sen de yanına bir kitap alıp bir boyutsal portala daldın, öyle mi?"

"Doğru düzgün düşünmüyordum," diye fısıldadım. "Jen'i öldürdüm, Ryan."

"Hayır. *Öldürmedin*. Böyle konuşma."

"Onu kendimden uzaklaştırdım." Gözlerimi yumdum. "Seninle beraber olsaydı çok daha rahat ederdi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Olabilir," dedi. "Ama Johnny... ben seni suçlamıyorum."

"Jen hakkında konuşmak sinirini bozuyor. Hep de bozdu."

"Başka sebeplerden," dedi. "Durum sandığın gibi değil."

Ona soran gözlerle baktım.

"Pek çok şeyden sorumlu olabilirsin," dedi Ryan. "Fakat Jen'in seçimlerinden sorumlu değilsin. Seni asla ama *asla*

suçlamadım. Jen'i sevmek hayatın boyunca yaptığın en anlaşılır şeylerden biriydi, Johnny."

Gözlerine baktım. Vay canına, sözlerinde ciddi gibiydi.

"Buraya yeni bir hayat için geldin," dedi Ryan. "Eh, sanırım o fırsatı bulacaksın. Birlikte Ulric'i alt edeceğiz ve ebediyen bunu yapan adam hâline geleceksin. Gerçekten özel bir şey başarmış olacaksın."

"Neymiş o şey?"

"O çığın altından çıkacaksın, Johnny. *Kaçmış* olacaksın."

"İnsanların resmini çizmek sandığın kadar zor değil," dedim at sırtından.

"Demek kraeft sandığım kadar zor değil," dedi yanımda yürüyen Sefawynn. "Tabii canım."

"Bu yaptığım kraeft değil," dedim.

"Çelik silahların derini delmemesinin de 'kraeft olmaması' gibi."

"O başka bir tür kraeft dışı şey," dedim gülümseyerek. "Bak, zamanda geriye gidip mağara adamlarıyla konuşsaydın muhtemelen ateşi kontrol etme becerinin sihirli olduğunu düşünürlerdi."

"Tabii ya," dedi Sefawynn. "Peki 'mağara adamı' nedir?"

"Iıı..." Herhalde modern arkeoloji ve antropoloji bilmeden böyle bir yorum pek bir anlam ifade etmiyordu. Sefawynn'in tecrübesizliği onunla konuşmayı Yazad'la konuşmaktan daha zor hâle getiriyordu.

Bu konuyu düşünerek yaşlı, uysal atımı sürmeye devam ettim. Hayvanlardan çoğuna eşya yüklemek gerekmişti ama herkes "aelvlerin" at sırtında seyahat etmesinde ısrar etmiş, Thokk da üçüncüye el koymuştu.

Bir yandan Ryan ile benim ata ihtiyacımız yoktu. Nanitlerimiz zindeliğimiz konusunda harikalar yaratıyordu. Öte yandan grubumuzdaki diğerleri uzun mesafeleri yürüyerek katetmeye alışkındı. Geliştirmelerime rağmen yayan olarak onlardan daha yavaş gideceğim görüşündeydim. Maelport'a yaptığımız yolculukta tempoyu korumak için teklifi kabul etmiştim.

Dosdoğru içinden geçtiğimiz orman, gündüz vakti o kadar da kasvetli değildi. Neyse ki dev ağaçlar bu bölgede bulunan çalılıkları asgari seviyede tutuyordu. Ulric'le olan son yüzleşmemizi düşünmemeye çalışsam da çabalarım işe yaramıyordu. Hazır mıydım? Ulric'in kendisini alaya almasına izin veren, kendi kendine *gelecek sefere* –hem de art arda– ona kafa tutacağını söyleyen korkakla aynı kişiydim.

Hayır, diye aklımdan geçirdim, sonra da eyer çantalarımı eşelemeye başladım. Ryan'ın bana vermiş olduğu not defteriyle beraber bir kurşunkalem çıkardım. Anlı şanlı bir kurşunkalem! İnsan erişimi olmayan şeyleri nasıl da özlüyordu. Bir kurşunkalem neyden yapılırdı ki? Tahtadan, evet. Bir de grafitten mi? Yahu grafit neydi? Hemen öğrenmeye çalıştım ama elbette sistemim ağa bağlı değildi.

"Bak," dedim Sefawynn'e, not defterini ona doğru döndürerek. "Çizim yapmanın iki esası vardır," diye açıklarken el stabilizatörlerimle atın hareketlerini telafi ettim. "Şekillerin ve gölgelerin kullanımı." Yüzünün çeşitli kısımları için geniş, sert kalem darbeleriyle başının hızlı bir eskizini çıkardım. Biraz gölgeleme ekleyip gözleri biraz daha elden geçirince eserim netleşmeye

başladı. Yüzler konusunda hep becerikli olagelmiştim; yeter ki benden el çizmemi istemeyin.

"Resim sanatını daha önce de gördüm," dedi merakla. "Peki ama onları nasıl böylesine gerçekçi kılıyorsun?"

"İşin püf noktalarından biri de perspektif dediğimiz şeydir," diye açıkladım. "Bazı şeyler daha uzaktadır, değil mi? Bazıları da daha yakında? Aynı şey insanlar için de geçerlidir. Yüzün bazı kısımları daha yakın, bazıları daha uzaktır. Önemli olan resim çizerken bunu gösterebilmektir.

"Yüzü dümdüzmüş gibi çizemezsin. Gölgelerden yararlanırsam, gözleri böyle kıvrık bir hat üstüne oturtursam ve biraz da rakursi yaparsam..."

Resim çizerken, en azından bana göre, bir suratın şekillerden ve çizgilerden bir *kişiye* dönüştüğü bir an vardır. Gözler ve onlardan yansıyan ışık noktaları bunun önemli bir parçasıdır ama dudaklar da önemlidir. İşte.

"Kraeft," diye fısıldadı Sefawynn.

"Eğer öyleyse," dedim, "bu senin de öğrenebileceğin bir kraeft." Kurşunkalemi ve not defterini ona uzattım.

Onları merakla aldı. Teşvikimle kurşunkalemi deneyerek yürürken bazı yaygın şekiller çizdi. "Bu parşömen ne kadar da düzgün," dedi. "Hele bu tüy kalem... Hiç bitmiyor. Ama çizgiler kuru..."

Ten rengimi değiştirdiğime, sesimle gök gürültüleri yarattığıma ve kollarımla silahları durdurduğuma tanık olmuştu. Fakat ona göre bu, modern harikalarımın en muhteşemiydi. Helezonlar çizdi, ısrarım üzerine bir yüz çizmeyi denedi ve kalemi hafifçe tutarak gölgeleme alıştırması yaptı.

Derken tereddüde kapılıp durdu ve benim de atımı aniden durdurmama sebep oldu. Parmakları titreyerek not defterini uzattı. "Şunu geri al," dedi usulca. "Yoksa ahmakça bir şey yapacağım."

"Yazmak gibi mi?" diye sordum.

Kafa salladı. Doğal olarak rünlere aşinaydı. Sonuçta o bir irfan ve öykü anlatıcısıydı.

"Woden bunu yasakladı," dedi.

"Woden bize gülüyor," dedi Ealstan yanımıza gelerek. "Woden zayıf olmamızı istiyor. Öyle olmamız onu neşelendiriyor."

"O bizi sınıyor," dedi Sefawynn.

"Peki Hordamanları neden sınamıyor?" diye sordu Ealstan. "Onları ödüllendirirken bizi lanetliyor."

"Onlar daha fazla iman gösteriyorlar."

"Onlar bizden daha güçlü, hepsi bu," dedi Ealstan. "Woden gücü ödüllendirir. Neden onların duaları yerine bizimkileri dinlesin? Neden onların yerine bizi desteklesin?"

"Biz daha fazla kurban kesiyoruz," dedi Sefawynn. "Ve Woden kurbana bayılır."

Ealstan bunun üzerine suspus oldu, ardından kafa sallayarak yanımızdan geçip gitti. Thokk atını onun peşinden sürdü – fakat Sefawynn'in yanında yavaşlayıp başını iki yana salladı. "Ahmak," diye imalı bir homurdanmanın ardından yoluna devam etti.

Sefawynn gözlerini yere dikti. Duyduğu utancı hissedip kendi atımdan indim ve bir müddet hayvanın yanında yürüdüm. Sefawynn'e tepeden bakmaktan usanmıştım. "Hey," dedim. "Dünyan hakkında pek bir bilgim yok ama senin bir ahmak olmadığından eminim."

"Thokk haklı," dedi Sefawynn. Ardından kolunu benimkine taktı. "Bir ozan gibi konuşuyorum ama hiç gerçek bir ozan olmadım. Ealstan'a o lafları ederken kendim gibi davranmıyorum. Doğruyu söyleyen birini azarlayacak ahlaki otoriteye sahipmişim gibi rol yapıyorum. Buna ahmaklık denir."

"Veya iyimserlik," deyip ona biraz daha sokuldum ki yürürken bana yaslanabilsin. "O iyimserlik benim hoşuma gidiyor."

Bir süre konuşmadan yürüyerek beraber olmanın tadını çıkardık. Aramızda kıvılcımlanan bu şeyi nasıl yorumlamam gerektiğini tam olarak bilmiyordum. *Hoşuma gittiğini* biliyordum ama her şey çok ani gelişmiş gibi gözüküyordu. Yine de kolumu çekmedim ve yürürken onu neredeyse mahcup edecek kadar yakınımda tuttum. Belki ikimiz de kaçınılmaz ve dehşet verici bir şeye doğru gittiğimizi seziyorduk. Üstelik becerilerimizi –veya en azından benimkileri– zamanının çoğunu başkalarının hatalarından keyif alarak geçiren seksen yaşındaki bir kadınınkilerden aşağı seviyede görüyordum.

İleride Ryan'ı bir ağacın yanında beklerken gördüm. Her zamanki gibi bir terslik çıkması ihtimaline karşı tetikte bekleyen Ealstan onun yanında durmuştu.

Çok geride kalmıştık ve Ryan bizi kontrol etmek istemişti. Nasıl oluyordu da atının sırtında böylesine heybetli görünmeyi başarıyordu? Dizginleri bir elinde tutuyor, tüfeğini sırtında taşıyor, pelerini omuzlarından dramatik bir tarzda dökülüyordu. Onun da buraya benim kadar uyumsuz görünmesi gerekirdi. Bunun yerine bir filmden fırlamış kahrolası bir kahramana benziyordu.

"Tempomuzu korumalıyız," dedi bize.

Kafa sallamama rağmen ne Sefawynn'i bıraktım ne de atıma bindim. Yine de biraz daha hızlı yürümeyi denedim.

"Sırtındaki şu silah var ya, Lord Ryan," dedi Ealstan. "Türdeşlerini öldürebilir mi?"

"Evet," diyen Ryan atını dürterek hareketlendirdi. "Fakat benim nanit imzama ayarlı – onu benden başka hiç kimse kullanamaz. Korkarım Johnny bile."

"Tıpkı Ulric denen o adamın ve ocak neferlerinin taşıdıkları gibi," dedi Ealstan.

"Öyle silahlara dair öyküler biliyorum," dedi Sefawynn. "Kara Ayı'nın kılıcı da başka hiç kimse tarafından kullanılamaz."

"Johnny," dedi Ryan, "atına binersen daha hızlı gidebiliriz."

"Size ayak uydurabilirim," diye vadettim.

Ryan, Sefawynn'e yakın yürümeme dikkat etti.

"Elimde kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum, hepsi bu," dedim ona. "Bilirsin işte. Carp—"

Ryan bir of çekti. "Lütfen o aptal sazan esprini yapma."

"Niye? O gerçek bir klasik."

"Johnny, esprin *gerçekten* hayatım boyunca duyduklarımın en kötüsü. İnsanların belirli bir Latince deyim bilmelerini gerektiriyor—"

"—Carpe diem," deyip ötekilere göz attım. "'Günü yakala.' Bunu herkes bilir."

"Onu hiç kimse bilmiyor, Johnny," dedi Ryan. "Hem zaten uymuyor bile. 'Carpe' kelimesini 'sazan' ile değiştirirsen 'günü balıkla' anlamına gelir. Yok eğer 'carpe dime' –'bozukluğu yakala'– dersen işte o daha mantıklı olur. 'Carp diem' lafının hiçbir anlamı yok. Aptalca bir söz işte."

Bana komik geliyordu. Fakat Ryan şakamı bu şekilde irdelediğinde ona hak vermem gerektiğini hissettim.

Sefawynn kolumu sıktı. "Siz ikiniz öyle tuhaf laflar ediyorsunuz ki. Rüncü, dünyan... nasıl bir yer?"

"Ona neden öyle hitap ediyorsun?" diye ona sordu Ryan.

"Kendisine böyle hitap etmemi istedi."

"Ne kadar saçma," dedi Ryan. "Onun adı Johnny. Herkes ona Johnny diye hitap eder."

"Rüncü," diye yeniden yokladı Sefawynn, "dünyan nasıl bir yer?"

İç geçiren Ryan atını topuklayarak öbürlerine yetişmeye gitti. Ealstan yanımızda kaldı.

"Duruşuyla heybetli bir adam," dedi bana. "Ama dostun olduğundan emin misin?"

"Hak ettiğimden daha fazla öyle," cevabını verdim.

Ealstan homurdandı. "Eh, ben de dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmek isterim. Bize söyleyebilir misin? Yürürken saatlerin geçmesini kolaylaştırmak için, müşerref... Rüncü."

İsim basit bir şeydi. Fakat Ealstan'ın benimkini kasten böyle telaffuz etmesi ve Sefawynn'in de aynını yapması beni biraz duygulandırdı. Ryan beni ömrüm boyunca tanımıştı. Fakat kendime Johnny demediğimi asla fark etmemişti. Adım John'du. Kendimi hep öyle tanıtırdım.

Sefawynn ile Ealstan isteklerime kulak veriyorlardı. Bana onlardan istediğim şekilde hitap edecek kadar umurlarındaysam... belki de beni sahiden önemsiyorlardı.

"Dünyam garip bir yerdir," dedim. "Yıldırımı ehlileştirip bizim için çalışmasını sağlarız. Onu istediğimiz zaman cam kürelerin içinde yanmaya zorlar, bir şaltere basarak bir odayı aydınlatırız."

"Şalter nedir?" diye sordu Ealstan.

"Minicik bir manivela," dedim. "Atlar yerine bizim – burada faytonlarınız var mı?"

Başlarını iki yana salladılar.

"Ya çariyotlar*?"

Hayır.

"Ama tekneleriniz var," dedim. "Tekerlekli ve karada giden

* Orj. *chariot:* Eski çağlarda kullanılan atlı, çift tekerli savaş arabası. –çn

bir tekne hayal edin. O da yıldırımla çalışır ve içinde otururak oraya buraya gidebilirsiniz."

"Neden rüzgârın yelkenleri doldurmasına izin vermiyorsunuz?" diye sordu Sefawynn.

"Yelkenleri yoktur," deyip kalemle kafamı kaşıdım. "Durun size göstereyim."

Sonraki bir saat boyunca çizdim. Bunu ayakta yapmak daha zor olduğundan istemesem de Sefawynn'i bıraktım ve işin çoğunu eyerde hallettim. Önce ışık saçan ampullere, içinde yiyecek bulunan bir buzdolabına ve o yiyecekleri ısıtacak bir mikrodalga fırına sahip bir oda çizdim. Ardından bir gökdelen çizip çok sayıdaki pencereler arasından o odayı işaret ettim. Oradan da Seattle'ın siluetini –Space Needle binası da dahil kartpostallık versiyonunu– çizdim. Bu son resimde gökdelenim körfez boyunca yükselen çok sayıdaki dev gölgeden biri hâline geldi.

Gördüklerini idrak ederken Sefawynn'in gözleri kocaman açıldı.

"Yani her biriniz bu devasa yapılardan birinde mi yaşıyorsunuz?" dedi Ealstan, silueti işaret ederek. "Haşmetinizin bir abidesinde?"

"Hayır," diye fısıldadı Sefawynn. "O pencerelerden her biri, içinde Rüncü'nün türünden birinin yaşadığı bir oda. Her yapıda bunlardan yüzlercesi var. O yapılardan da düzinelercesi..."

"Daha küçüklerinden de binlercesi," dedim. "Dünyamdaki tek bir şehir muhtemelen Stenford'dan ayrıldığımızdan beri katettiğimizden büyük bir alanı kaplıyordur." En azından banliyöler de hesaba katılırsa. Tabii banliyö meselesini şimdi açıklamak istemiyordum.

"Tanrılar aşkına..." dedi Sefawynn. "Bu öyle..."

"Kalabalık mı?" diye sordum.

"Huzurlu."

Huzurlu mu? İşte *bunu* beklememiştim.

"Bir arada yaşayan ama kavga etmeyen bunca insan," dedi. "*Sen* dövüşmeyi yalnızca başkalarının seyredeceği bir müsabaka için öğrendin. Aranızda birilerini... ölürken görmemiş kişiler olmalı..."

"Çoğumuz dövüşmeyi dahi bilmeyiz," dedim. "Hâlimizi görsen hepimizi zayıf kabul edersin, Ealstan."

"Beni yanlış anladın, Rüncü," dedi. "Can almak bir üstünlük değil, çaresizliktir. Can almadan yaşamak... işte o toplum güçlü bir toplumdur. Aksi doğru olsaydı topraklarım susuz kalmış ekinler misali solup gitmezdi..."

Vay be, adam meğerse ne kadar da derin düşünüyordu. Ve de iç karartıcı. Beş yıldız. Çernobil –veya aşk hayatım– gibi facialar hakkında çekilen belgeselleri seslendirmesi gerekirdi.

Yine de Ealstan haklıydı. Buradaki insanların öcüleri, rünleri ve wyrd'i sihirli, özel ve güzeldi. Ama açıkçası dünyaları hakkında gıpta edilebilecek fazla bir şey yoktu. Yanımda getirmiş olduğum kitap, ortaçağ döneminin "pastoral basitliğine" değiniyordu. İnsanların toprakla olan "doğal bağlantılarına" ve "tarım toplumlarının ilkel hikmetine" de – artık bunlar her ne demekse.

Fakat kitap yalan söylüyordu. Burası basit veya pastoral bir yer değildi. Hoyrattı. Korkunçtu. Boğucuydu. Gözlerini kan bürümüş Vikingler haricinde insanlar müthiştiler. İlham vericiydiler. Hayal ettiğimden daha temiz, dostane ve akıllıydılar. Ama dönemin uyandırdığı genel hissiyat?

Berbattı. Aralıksız istila tehdidi hesaba katılmasa bile bu insanlar öyle zor hayatlar yaşıyorlardı ki. Modern tıp olmayınca

buradaki dostlarım ne hâllere düşecekti? Sefawynn çocuk doğururken ölür müydü? Ealstan sayısız muharebeden sağ çıkıp da parmağına saplanan bir çividen kaptığı bir enfeksiyondan mı can verirdi?

Onları korumak, onlara yardım etmek istiyordum. Onlara teknoloji getirmek istiyordum – bu hususta kitaba katılıyordum. Gerekçelerine değilse bile amaçlarına. Peki ama buna cesaretim var mıydı? Öyle yapmak bu dünyayı eşsiz kılan sihri yok ederse ne olurdu?

Her ikisini birden yapmanın bir yolu var mı? diye merakla düşündüm. *Öcülerinin yok olmasına sebep olmadan aşı veya antibiyotik gibi şeyleri icat etmeleri için teşvik edilebilirler mi?* Öyle bir şey bir mafyanın kum torbasına dönmüş başarısız bir boksörünü değil de bir profesör veya mühendis gerektirirdi. Bu minvalde düşünürken beni rahatsız eden bir şey daha vardı. Bir şey—

Bacağıma dokunulmasıyla dikkatim dağıldı.

"Gelip o kötü adamlara karşı bize yardım etmek için," dedi Sefawynn eskizlerimi tutmayı sürdürerek, "tüm bunları geride bıraktın."

"Sakın yine bana hürmet edeyim deme, Sefawynn," cevabını verdim. "Yoksa nasıl bir ahmak olduğumu anlaman için bu sefer *aşırıya kaçan* bir şey yaparım."

"Sırf ne yapacağını görmek için aynen öyle yapasım geliyor."

"Tanrılara hakaret ederim."

"Onu zaten yaptın," diye belirtti.

"Peki öyleyse," dedim. "Ealstan'a yayların ne kadar harika, baltalarınsa yavan ve inceliksiz olduğunu söylerim."

"Hadi ama," dedi Ealstan atımın öbür tarafından. "*Beni* bu işe bulaştırma. Kâfirlik ayrı şey, Rowena'ya hakaret etmek apayrı."

"Bekle," dedi Sefawynn. "*Baltana isim* mi taktın?"

"Iı, evet," diyen Ealstan bakışlarını kaçırdı.

Sefawynn kıkırdadı.

"Bu yaygın bir şey değil mi?" diye sordum. "Yani normalde hep öyle yapmaz mısınız?"

"Yapıldığını daha önce hiç duymadım," dedi Sefawynn.

"Rowena *karının* adı değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Ealstan vakur bir sesle. "Karımı severim. Sevdiğim başka bir şey için onun adını kullanmak çok mantıklı geldi."

"Sen tam bir weirdo'sun*," dedim.

"Wyrdo," dedi Sefawynn. "Bir wyrd. Bir wyrd-o. Tuhaf biri demek, değil mi? Tuhaf bir wyrd'a sahip biri? Hoşuma gitti." Bana baktı. "Senin yanındayken birbirinden ilginç kelimeler kullanma fırsatı buluyorum, Rüncü."

"Yakışıklı gibi," dedim. "Dâhi. İlham verici."

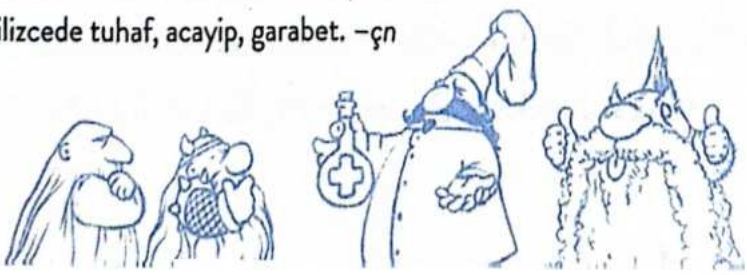
"Kuşkulu bir yakışıklılık. Dâhiyane bir tuhaflık. İnsan zannedilebilirler mi diye merak eden diğer kemirgenler için ilham verici..." Bana sırıttı. Anglosakson İngiltere'si insanlarından beklentilerim arasında *kelime oyunları* yoktu. Sefawynn okuma yazma bilmemesine rağmen konuşurken bana fark atıyordu.

Beklemediğim bir diğer şey de... eh, *buydu*. Bacağıma dokunuşu, rahat ve doğal bir dille sohbet edişimiz. Bir de hissettiğim sevinç.

Jen'le hiç böyle olmamıştı. İlişkimiz hep gergin geçmişti. Onunla öyle çok tartışırdık ki. Bunun tutkudan kaynaklandığını sanırdım. Lakin şimdi çok daha farklı ve bir o kadar harikulade bir şeyle karşı karşıyaydım.

---

* İngilizcede tuhaf, acayip, garabet. –çn

Sana öyle çok yanlış yaptım ki, Jen, diye aklımdan geçirdim. *Özür dilerim.*

"Müşerref Rüncü," dedi Ealstan. "Burnumu sokmak istemem ama sen bir tür savaşçısın, değil mi? Hiç ölüm gördün mü?"

"Maalesef evet," dedim. "Fakat dövüşlerimin çoğu ringde gerçekleşirdi."

"Güreşmek gibi," dedi Ealstan kafa sallayarak. "Bizde de öyle şeyler vardır ama... senin dünyanda olduğu kadar resmi değildirler."

"Bulunduğum seviyede," dedim, "on binlerce kişilik kalabalıklar toplardım."

"*İnsan* kalabalıkları mı?" dedi baron. "O kadar çok kişiyi insanın aklı almıyor."

"Ama işin başarısız olmaktı, öyle mi?" diye çekinerek devam etti Ealstan. "Ve de... hile yapmak?"

"Evet," diye usulca itirafta bulundum. "Gerçi sadece tek bir maçı bilerek kaybettim. En sonuncuyu. Ulric'in emriyle."

"Neden öyle yaptın?" diye sordu Ealstan.

"Ulric bana sahipti, Ealstan," dedim. "Bana güçlerimi veren parayı o ödedi. Yine de... son dövüşten önce onların çoğunu benden aldı. Güzelce dayak yiyip kan revan içinde kalayım diye. O yüzden kollarımla bir baltayı durdurabilirim ama suratıma yediğim sağlam bir darbeyle bayılabilirim."

O olaydan dolayı hâlâ mahcuptum. Nahif biri değildim. Tabii ringe inşaat kalası alınmadığından onları suratıma yeme konusunda pek tecrübeli sayılmazdım.

"Zaten kaybetmen emredilmişse, Ulric güçlerini neden elinden aldı?" diye sordu Sefawynn.

"Yenilgimin daha dramatik olmasını istedi," dedim.

"Bence sana seçenek bırakmak istemedi," dedi. "O bağlamda

yenilip de insanları kandırmadın – Ulric kazanmanı imkânsız hâle getirdi."

Bu zayıf bir bahaneydi; kaybedeceğimi bile bile dövüşmüş ve hiç itiraz etmemiştim. Öte yandan *gerçekten de* bana bir seçenek bırakılmamıştı.

Ne yazık ki Ryan'ın bizi sabırsızlıkla beklediğini görünce düşüncelerim yarım kaldı. Yine geri düşmüştük.

"Hızlanırız," diye ona seslendim. "Ben—"

Sefawynn'in eyere çıkıp önüme oturmasıyla beynim kısa devre yaptı. Dizginleri eline alıp hayvanın temposunu artırdı. "Doğru düzgün at binmeyi bilmiyor," dedi Ryan'a. "Ben size ayak uydurduğumuzdan emin olurum."

Birbirimize yapışmadıkça eyerde ikimize birden yer yoktu. Diğer bir deyişle harika bir deneyimdi.

"Sıkı tutunmalısın, Rüncü," dedi Sefawynn. "Ne olur ne olmaz."

Kollarımı onun beline doladım.

"Daha sıkı?" diye usulca sordu.

İsteğini memnuniyetle yerine getirdim.

Ryan başını iki yana salladı. "Siz ikiniz göreve odaklanmalısınız, ergenlere bırakılması gereken zevzekliklere değil." Atını çevirdi ve ötekilere yetişmek için acele etti.

Yüzüm kızarsa da Sefawynn'i bırakmadım. Neredeyse tüm ömrünü kamp yaparak geçiren Sefawynn nasıl oluyordu da bu kadar güzel kokabiliyordu?

Diğerlerine yetişirken Ealstan bize ayak uydurdu. Yanlarına vardığımızda da konuştu. "Sevincinizden utanmayın," dedi bize, ciddi bir sesle. "Aelv Ryan ne derse desin. Yaptığınız bir utanç kaynağı değil. Ben o yüzden dövüşüyorum. Oğullarım o yüzden kanlarını akıttılar. Sevinçten *asla* utanmayın."

Bunları ancak Ealstan gibi biri söyleyebilirdi. Bulunduğum dünyanın tüm kusurlarına rağmen sanırım hiç o anda hissettiğim kadar saf bir mutluluk hissetmemiştim. Sefawynn'i kucaklamak, Ealstan'ın takdirini hissetmek, korktuğum bir şeyden kaçmak yerine inandığım bir şeye doğru ilerlemek.

Amma velakin.

Önceki kaygım geri geldi. Kabullenmem gereken hakikat. Böbreklerime dayanmış, sivri ucu derimi delen o bıçak.

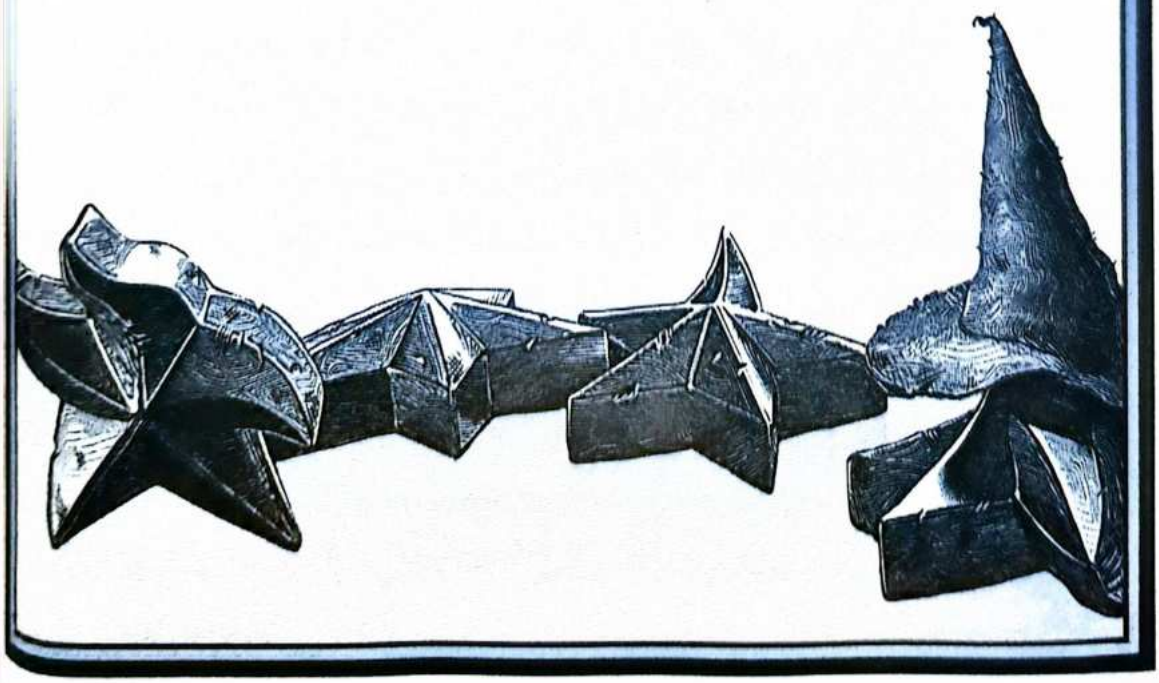
Sefawynn'le beraber olamazdım. Burada kalamazdım. Varlığım dünyasını mahvediyordu.

Yıllar süren vesveseli arayışın ardından nihayet bulduğum güzelim şeyi elimde tutamazdım – en azından onu yok etmeksizin.

ÜÇÜNCÜ KISMIN SONU

DÖRDÜNCÜ KISIM

İADE YOK

SSS

Ya Boyutumdan Hoşlanmazsam? İade Edebilir miyim?

Çoğu kimse boyutunun beklentilerini karşılamayacağından korkar. Endişelenmeyin! Boyutlarımızdan alabildiğine memnunuz ve seçtiğiniz boyuta bayılacağınızı düşünmekteyiz! Aksi takdirde, satın aldığınız ürün Yüzde 100 Süper Sihirbaz Garantimiz™ tarafından korunmaktadır![1]

1 Boyutunuzun ne kadar harika olduğuna dair sosyal medyada paylaşım yapmaya yönelik sözleşme yükümlülüğünüzden muaf kalacağınızı yüzde 100 garanti ederiz. Bunun yerine boyutunuz hakkında konuşmaktan men edileceksiniz. Sözleşmenizin 2003. kısmında belirtildiği gibi Tutumlu Sihirbaz A.Ş.®'yi herhangi bir biçimde kötüleyemezsiniz. Tüm satışlar nihaidir.[2]

2 Maalesef kullanılmış boyutlar için bir pazar bulunmamaktadır. Boyutlarımızı öyle düşük bir fiyattan satmaktayız ki fiyatlarını daha da indirmemiz

mümkün değildir. Dolayısıyla şimdilik herhangi bir nakit iadesi teklif edememekteyiz. Lakin bunun sizi değneğinizi elinize almaktan yıldırmasına izin vermeyin! Boyutlarımızdan birinin özgürlüğünü, coşkusunu ve mucizesini deneyimledikten sonra oradan asla ayrılmak istemeyeceğinizden adımız gibi eminiz.

Not: Üçlü garantimizi karşılamayan boyutlar, sözleşmenizin 131. maddesi uygulandıktan sonra değiştirilecektir. Hoşnutsuzluk hâlinde adli dava yerine bizim seçeceğimiz bir boyutta görülecek hakemliği kabul edeceğinize söz vermektesiniz. Bu sözleşme, Boyutsal Hukuk Yasası'nı imzalamış bütün ülkelerde bağlayıcıdır. Tutumlu Sihirbaz A.Ş.®'yi sakın hafife almayın.

O gece, Ryan ile ben planlarımızı tamamlarken herkesin uyuması için kısa bir mola verdik. Sonra herkesi kaldırdık ve son kilometreyi de yürüdük.

Nanitlerim yeniden tam kapasite çalışmaya başlıyordu ve bazı acil durum hizmetlerini geri kazanmıştım. Bunların bir hayli ağır hırpalanmalarda beni sağ tutacak olmaları inanılmaz derecede huzur vericiydi. Nanitlerim öylesine düşükken kendimi neredeyse çıplak hissetmiştim.

Güneş doğarken Maelport'a yaklaştık. Orman, şehir civarında seyrelmeye başlasa da hedefimizi incelememizi sağlayan yüksek bir konuma sahip korunaklı bir alan bulduk. Bir ağaca tırmanan Ryan optik takviyelerini kullanarak daha iyi bir tetkik mesafesine kavuştu. Ben de o sırada Ealstan, Thokk ve Sefawynn'le beraber ormanın kenarına kadar emekledim.

Maelport, modern Amerikan şehirlerinin ölçeğine göre mini minnacıktı. Roma gibi bu boyuttaki çağdaş kentlerin yanında bile

cüce kalacağını tahmin ediyordum. Fakat bu halkın kaynakları düşünüldüğünde Maelport devasa ve etkileyici bir metropoldü. Şehir *çepeçevre* taş surlarla sarılıydı ve iki yüz civarı binaya sahipti.

Evet, o binalar esasen birer kulübeydi. Ve evet, sur iki buçuk metreden yüksek değildi. Fakat surun hemen ötesindeki rıhtımlarıyla ve oraya doğru uzanan büyük çaplı toprak yollarıyla Maelport gerçek bir şehirdi.

Okyanustan sabah sisi bastırsa da kentin hemen yakınında dağıldığı için kenti görmemizi engellemedi. Ryan kuzeye giden yolu işaret etti. Düzinelerce insan Maelport'tan tarafa ağır aksak ilerliyordu. Optiklerimle görüntüyü yakınlaştırdım.

Kamburu çıkmış insanlar, bitkin ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı. Bohçalar taşıyor veya el arabaları çekiyorlardı. Ayrıca yanlarında çocuklar vardı. Mülteciler.

"Neler oluyor?" diye sorarak onları işaret ettim. "O insanlar..."

"Hordaman saldırılarının kurbanları," dedi Thokk. "Hordamanlar bir süredir sahil boyunca ocaklara saldırıyorlar."

Yakınımda diz çöken Ealstan'la bakıştım. "Demek ki," dedi, "önceden karşılaştığımız gemiler münferit değilmiş. Durum tam da korktuğum gibi. Hordamanlar yağmalarını artırıyorlar."

"Öyleyse tüm bunların yararı ne?" dedi Sefawynn. "Ulric'i durdursak bile *onlara* yenik düşeceğiz."

Uzanıp omzunu sıktım. Dünyamdan gelen insanların buradan ayrılmaları hâlinde rüntaşların belki tekrar çalışmaya başlayacaklarını kendi kendime söylemek istiyordum. Fakat bu halkın çöküşü, gelişimizle izah edilemeyecek kadar çok ama çok uzun bir zamandır gerçekleşiyordu.

Ryan yakındaki bir çotuğa oturdu. "Şanslıyız," deyip

takipçilerine doğru döndü. "Bir köy daha Vikinglerin saldırısına uğramış. Mülteci akınının arasına karışabilirsiniz. İhtiyaç duymadığımız ekipmanları ve atları geride bırakın – ama Hend hariç. Birbirinizden ayrı düşerseniz bu noktada buluşun."

Kafa salladılar. Çetenin en genci Hend hâlâ ergenlik çağındaydı. Sivri sakallı adam –Godric– yük hayvanlarından birinin sırtından bir deste çomak indirdi. Adamlar onları alıp bükmeye ve sicimler kullanarak...

Kısa yaylar üretiyorlardı! Güzel. Bunları atlardan birinin sırtındaki bir kumaşın altına gizleyip yanına da... ne bileyim işte, ok şarjörleri denebilecek bir şeyler koydular. Ardından pelerinlerinin altına baltalar sıkıştırdılar.

"Hend'le kalıp başının belaya girmemesini sağlar mısın?" diye Thokk'a sordu Ryan.

"Pek akıllı değilsin galiba?" cevabını verdi yaşlı kadın.

"Nine," dedi Ryan, "beraberimdeki haydutlar gözünü kan bürümüş birer katildir. Yine de adamlarımın çoğu seni rahat bırakacağını söyledi – onurlarına yediremedikleri için miymiş neymiş. Ulric ile çetesininse öyle kısıtlamaları olmaz. Seni gözlerini bile kırpmadan öldürürler."

"Buyursunlar denesinler!" dedi Thokk. "Başarılı olabilecekleri gerçeği de eğlencenin bir parçası!"

"Ama—"

"*Gidiyorum*, işte o kadar," dedi Thokk. "Beni sana lanet okumaya zorlama, genç adam. Az biraz aers olsan da iyi kalpli birine benziyorsun."

Yine o sözcük. Aers. İyi de ne anlama...

Ah.

Arse. Anlamı *arse*'ti*. İşte bu *çok daha* mantıklıydı. Bu dünyayı çözmeye başlıyordum!

İç geçiren Ryan bana, Sefawynn'e ve Ealstan'a doğru döndü. "Bunu yapmaya hâlâ razı mısınız?"

"Evet," dedim. Ötekiler de kafa salladılar.

"Teşekkürler," diyen Ryan bu sefer herkese birden hitap etti. "Görevin gerektirdiğinden fazla risk almayın. İşler kötü giderse geri çekilin. Ulric veya Quinn ortaya çıkarsa bırakın onlarla Johnny kapışsın. Unutmayın, hedefimiz işaretçi. Onu devre dışı bırakırsak Ulric hiçbir destek olmadan burada mahsur kalır ve böylece *çok daha az* tehlikeli hâle gelir."

Ryan'dan emir almaya içerleyeceğimden endişelenmiştim. Bu yer hakkında sahiplenici bir tavır takınmaya başlıyordum – fakat bana başımızda Ryan gibi hünerli birinin bulunmasını isteten de *tamı tamına* bu duyguydu. Hem zaten bir parçam hep onun ortağı olacağım böyle bir günün gelmesini ummuştu.

Ayrılmadan önce Ryan yanıma geldi. "Dahili kronometren hâlâ doğru mu?"

"6.03 diyor," dedim.

"Güzel. Benimki de. Oyalamayı *tam olarak* 7.15'te başlatmanı istiyorum."

"Tamamdır."

İyice sokuldu. "Söz verir misin, Johnny? *Lütfen* sana güvenebileceğimi söyle."

"Bu benim için çok önemli, Ryan," dedim. "Hem de hayal edemeyeceğin kadar. İşin bana düşen bölümü için endişelenme. Sen yalnızca o işaretçiyi bulup kapat."

Kafa salladı, sonra da bacağındaki kılıftan P-330'uyla beraber

---

* Eski İngilizcede *arse* (modern İngilizcede *ass*) sözcüğü gerçek anlamda "kıç" ve "eşek," mecaz anlamdaysa "hıyar, götoş" gibi bir karşılığa sahiptir. –çn

kaplama delici mermileri çekti. Tabancayı kabzası bana bakacak şekilde bana uzattı. Kısa bir tereddüdün ardından silahı aldım. Harika bir atıcı sayılmazdım ama atış poligonunda biraz zaman geçirmiştim.

"Şifre 1929193," dedi tabancaya. "Kontrolü mevcut nanit imzasına aktar."

"Aktarıldı," diye bir ses çıktı silahtan. "Nanit imzası kaydedildi. Silah aktif."

"Sağol," dedim.

"Ulric'in Quinn'den başka bir-iki fedaisi daha olmalı. Buraya ilk geldiğimde Janice'i gördüğüme yemin edebilirim."

Kafa salladım. "Yine de kalabalık bir ekibi olduğunu sanmam. Olsaydı bütün bu bölgeyi kapatırdı. O yüzden bir şansımız var."

"Aynı fikirdeyim," dedi Ryan. "Bir şans." Elini uzattı. Tokalaşmaktansa ona sarılıp sırtını sıvazladım.

Akabinde ayrıldık. Ryan sur kapısı dediğimiz yerden yaklaşacak ve içerideki adamıyla temas kuracaktı. Geri kalanımız yarım saatten kısa bir süre boyunca biraz geri gittik ve ormandan yola çıktık. Oradan da bellerimiz bükük, kukuletalarımız takılı olarak yavaş yavaş yürümeye başladık.

Kendimi tamamen açıkta kalmış gibi hissediyordum. Fakat paniğe kapılmadan önce kendi kendime tespit edilmenin planın ta kendisi olduğunu hatırlattım.

Ryan işin en önemli kısmını hallederken dikkat dağıtacaktım. Bunun altından kalkabilirdim, değil mi? Sefawynn ile Thokk korkuyormuş gibi gözükmüyorlardı ve onlar silahlı bile değillerdi. Yine de yaklaşırken Sefawynn'in elini tuttum.

"Bunu yapmana gerek yok," dedim ona. "Sen bir savaşçı değilsin. Başına bir şey gelirse Wyrm'e ne olur?"

"Yazad ona bakar," yanıtını verdi Sefawynn. Başını çevirip kukuletasının altından bana gülümsedi. "Tehlikeye alışkınım, Rüncü. Ben sihirli iyileştirmenin, adam öldürmek nedir bilmeyen insanlarla dolu şehirlerin olmadığı bir dünyada yaşıyorum. Bunu yapmak istiyorum. Bir savaşçı olmayabilirim ama bir ozanım. İşine yarayacağım."

Tahminimce Ulric'in adamları onun bir ozan olup olmamasına zerre kadar aldırış etmezlerdi ama daha fazla üstüne gitmedim.

Hedefimize saat 7.00 civarında ulaşmamız için hızımızı elimden geldiğince ayarladım. Yakınlardaki bütün mülteciler bizi seyrediyorlarmış gibi hissediyordum. Oraya varır varmaz muhafızlar bizi hemen fark edeceklermiş gibi. En iyi kaçış güzergâhı neydi? Yoldan aşağı mı kaçmalıydım, yoksa ormana daha çabuk ulaşabilmek için kırlardan mı geçmeliydim?

Yan çizme, diye kendi kendime hatırlattım. Hayatımda bir kerecik olsun bir işin sonunu getirecek kadar azmetmeliydim. Surlar görüş alanımıza girdiğinde birkaç dakika daha beklememiz için bir bahanemiz olsun diye öksürük krizine tutuldum. Ardından ötekilere bakıp kafa salladım.

Saat tam 7.15'te Maelport'a girdik.

Son kavgam nihayet başlamıştı.

Kent merkezinde nanitlerimi tespit eden sınırın tetiklediği bir alarm çaldı. Ryan'ın askerleri bu sesi duyunca yaylarını atın sırtından çekip alırlarken Sefawynn ile Thokk başlarını önlerine eğerek yan tarafa koştular. Gerçek birer mülteciymiş gibi davranacaklardı; bize destek vermek için hazırda bekliyorlardı. Ealstan kafasını kaldırıp dövüşecek rakipler aradı ve dikkati surun tepesinde toplanmakta olan düşman askerlerine odaklandı.

O askerlerin yayları vardı. Ealstan bir dizi küfür fısıldadı, sonra da hemen Sefawynn ile Thokk'un peşinden gitti. Acaba neyin peşindeydi?

Bunu düşünmeye vaktim yoktu. Öyle yapmaktansa tabancamı çekip Ryan'ın adamlarının yakınına konuşlandım. Muhtemelen düşman okçularına ateş açmalıydım ama kahretsin, öyle bir şey hiç adil olmazdı. Ben de boş durmayıp bölgeyi taradım.

İşte, diye aklımdan geçirdim, kalabalığın arasında koşan birini fark edince. Janice Vault. Beni gören Janice durdu, ardından silahını doğrulttu.

Önce ben ateş ettim. Kan revan içinde yere yığıldı.

Vay canına. Daha önce de silahlı çatışmalara girmiştim ama *tanıdığım* birini hiç öldürmemiştim. Ulric'in emrinde çalışırken neler yaptığını çok iyi bildiğim için onu öldürmek bana kendimi *o kadar da* kötü hissettirmedi ama yine de rahatsız ediciydi. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki durup düşünmeye zaman bulamadım.

Kıpırda, diye düşündü bir parçam. *Janice'in etkisiz hâle geldiğinden emin ol.*

Cesedin yanına koşup silahını yok ettim, ardından göğsüne birkaç el daha sıktım. Bir çözünme fişeğim yoktu –onları bedenlere saplayarak nanitleri kızartır ve cesedi ortadan kaldırırdınız– ama böyle bir hasarı atlatmasını sağlayacak nanitlerinin olması ihtimaline karşı silahını devre dışı bırakmak beni bir dereceye kadar korurdu.

Yine de Janice'in sağ kalacağını sanmıyordum. O düşük seviyeli bir yardakçıydı. Tam kaplamalı bile değildi.

Başımı çevirip Ryan'ın askerlerine göz attım. Okçular kaçan mültecilerin düşürdükleri bazı eşyaları siper olarak kullanıyordu. Etraflarına yağan okların beni hedef almıyor olması dikkatimden kaçmadı. Düşman okçuları ne olduğumu görmüşlerdi. Muhtemelen dikkatimi çekmek istemiyorlardı.

Askerlerimizden bazıları yer seviyesinde kent kapısı nöbetçileriyle dövüşürken öbürleri Ulric'in okçularına karşı ateş açıyordu (veya bir yayla yapılan her neyse onu yapıyordu). Düşman okçuları çoğunlukla iki gruba ayrılmıştı ve bu gruplardan her biri kapının iki yanındaki surlar boyunca uzanan büyük platformlardaydı. Düşman yükseklik avantajına sahipti ve her iki yönden saldırmaktaydı. Bizim adamlarımızsa toprak avlunun ortasında savunmasızdı. Evet, Ryan'ın planına göre işimiz yem vazifesi görmekti ama—

Düşman okçuları gruplarından birinin arasına dalan bir hiddet tayfunu uzuvları kesip atmaya ve insanları aşağı düşürmeye başladı. Ealstan surlara çıkmanın bir yolunu bulmuştu.

Sırıttım. Derken Ealstan'ın yakınındaki taşlardan biri patladı. Etrafına taş kırıkları saçılan baron başını eğdi.

Kahretsin. Bu bir ateşli silah mermisiydi. Başka bir atış Ealstan'ı kıl payı ıskalarken sesin kaynağını belirlemeye uğraştım ama sessiz çalışan modern silahlar bunu yapmayı zorlaştırıyordu. Yine de ben olsam nereden ateş açacağımı biliyordum: Solumdaki büyük pencerelere sahip binadan.

Teorimi sınamak için pencerelere ateş ettim. Hedefi ıskaladım ve duvardan bir parça koptu. Fakat Ealstan'a açılan ateş kesildi.

Geniş avlu artık askerler, oklar ve cesetler haricinde boştu. Sivillerin bu kadar çabuk ortadan kaybolmuş olmaları hayret vericiydi. Sefawynn ile Thokk'u görmemiştim bile. Yakındaki bir yol ağzından mızraklarla donanmış bir grup asker avluya daldı ve adamlarımızdan bazıları yaylarını baltalarla veya kılıçlarla değiştirdi. Ealstan artık okçu mevzilerinden birini hallettiği için iki grup sayıca hemen hemen denkti.

Baron doğruldu ve şehri endişeyle gözden geçirdi. Bu kadar bariz bir hedef teşkil etmemesini isterdim. O silahı ateşleyen kişi hâlâ yakınlardaydı.

Yakındaki bir binaya sırtımı dayayıp Janice'in cesedinin yanından ayrıldım ve atıcının bulunduğunu düşündüğüm binaya doğru santim santim ilerledim.

"Sağındaki yolun aşağısında," dedi hışırdayan yapraklara benzer bir ses kulağıma. "Şu iki binanın arasında. Bu tarafa geliyor."

"Sağol," diye fısıldayıp yerimi aldım. Az sonra küçük ara

sokaktan biri çıktı. Parmağımı tetiği dayayıp silahımı o kişinin başına doğrulttum. Ardından tereddüt ettim.

Karşımdaki Quinn'di.

Farklı farklı duygular içimde egemenlik savaşına tutuştu. Ezici bir korku, baskın bir sevinç, büzüştürücü bir utanç. O günü artık açıkça anımsayabiliyordum. Tepemde dikilen Quinn'in tebessümünü hayalimde canlandırabiliyordum. Ne kadar da muzaffer görünüyordu. Hem de birden fazla açıdan.

Quinn donakaldı. "Ah. Şey, selam, Johnny."

"Silahı bırak, Quinn," dedim.

Tabancasını bir tarafa attı.

"Bacak kılıfında taşıdığını da," dedim.

Yüzünü buruşturdu, ardından silahı yavaşça çıkarıp dikkatlice yere koydu.

"Öbür tarafa, Quinn," diye uyardım.

İtaat ederek namlusu bana bakmayacak şekilde silahı ters çevirdi. Her iki silaha da ateş ettim. Tabancamdaki kaplama delici mermiler onları resmen buharlaştırdı – üstelik modern cephaneler darbe yediklerinde bile stabil kaldıklarından bir patlama olmadı. Silahlar sesli komutlara tepki verebildiği için bir düşman silahını almaya çalışmak son derece kötü bir fikirdi.

Quinn ellerini kaldırdı. "Şimdi ne olacak, Johnny? Beni vuracak mısın?"

Duygularımı gözden geçirip birini galip ilan etmem sadece birkaç saniyemi aldı. Quinn daha önce benim gitmeme izin vermişti. Hem zaten o da bir boksördü. Onunla meslektaştık.

"Seni vurmayacağım," dedim. "Tacy ne der sonra? Eh be, Quinn. Çocuklarını babasız bırakacağımı mı sandın?"

Quinn gözle görülecek kadar rahatladı. "Öyleyse...?" Başıyla geldiği tarafı işaret etti.

"Hayır," dedim. "Sen, ıı, tutuklusun."

Bana bön bön baktı.

"Ciddiyim," dedim. "Ryan'ı buldum. Ulric'i alaşağı edecek. Onunla birlikte portaldan geri döneceksin."

"Aynasızlarla mı?" dedi Quinn. "Johnny, beni *hapse* mi göndereceksin?"

"Flannagan seni çabucak çıkarır," dedim. "Haydi, Quinn. Altı üstü birkaç ay yatıp çıkarsın."

"Asıl mesele küçük düşecek olmam," dedi. "Ötekiler *senin* tarafından yakalandığımı öğrenirlerse yani." Bana bir bakış attı. "Şey, kusura bakma."

İç geçirdim. Onu bağlamalı mıydım? Ulric'in kalan askerleri başlarını aşağıda tutarak avlu surları boyunca geri çekiliyorlardı. O aptal zil hâlâ yüksek sesle çınlıyordu ama...

Kazanmış mıydık? Bu kadar çabuk mu? Plan işe yaramakla kalmamıştı; beklenenden de iyi gitmişti.

Planı Ryan yaptığı için buna şaşırmamam gerekirdi gerçi. Yine de kararsızdım. Geri mi çekilmeliydik, yoksa şehirde ilerleyip Ryan'a destek mi vermeliydik? Avluya modern silahlar taşıyan sadece iki kişi gelmişti ve her ikisini de etkisiz hâle getirebilmiştim. Peki ötekiler neredeydi?

Ealstan benden tarafa koşuyordu. Belki bir önerisi vardı. O sırada Sefawynn de Quinn'in gelmiş olduğu ara sokaktan çıktı.

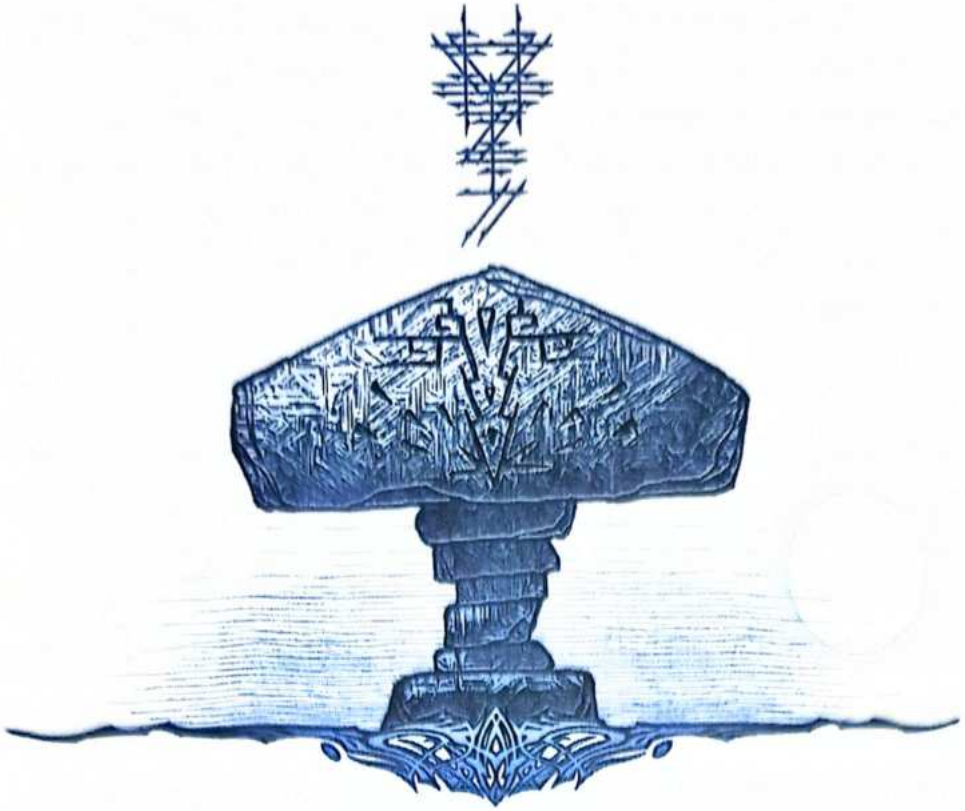
"Rüncü! "deyip kolumu kavradı Sefawynn. "Bir terslik var."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Avludan kaçan askerleri takip ettim," dedi vahim bir yüzle. "Okyanusa bakan surlarda toplanıyorlar. Galiba—"

Ealstan nefes nefese yanımıza ulaştı.

"Hordamanlar," dedi. "Buradalar."

Quinn'i de beraberimizde götürerek merdivenden şehir surlarının tepesi boyunca inşa edilmiş tahta platforma çıktık. Bulunduğumuz yüksek yerden Hordamanlarla dolu *yüzlerce* geminin sislerin arasından bize doğru geldiğini gördük.

Yüzlerce.

Afallayan zihnimin bunu kabullenmesi bir hayli uzun sürdü. Bir fırtınanın ardından kumsala saçılmış döküntüler gibi suyu kaplamışlardı. Daha şimdiden kente ulaşmış olan ilk gemiler baltalarla, kalkanlarla ve kullanışlı miğferlerle donanmış savaşçılardan oluşan bir akını karaya bırakıyordu. Hordamanların pek çoğu aynı zamanda zincir gömlek veya güderi giyiyordu. Hay aksi.

Beynimde bir şalter attı. Bunlar popüler kültür öykülerinden bildiğim düşüncesiz barbarlar değildi. Bağıra çağıra koşturmuyorlardı. *Saflar* oluşturuyorlardı. Bu, yelkenli gemilerin kazandırdığı ciddi bir teknolojik üstünlüğe sahip disiplinli, bakımlı, hasmane

bir savaş gücüydü. Neyse ki rıhtımlar surun ötesindeydi ve şehir kapıları kapalıydı. Ayrıca—

Gökyüzü şimşekten bir mızrakla yarıldı. Onu izleyen gök gürültüsü beni neredeyse yere yıktı. Ağzım açık bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım.

Şehir kapılarından buraya kadardı.

"Woden onlarla," diye fısıldadı Sefawynn. "Ve o kadar kalabalıklar ki..."

"Aelv Quinn," diyen Ealstan ona doğru döndü. Düşen yıldırıma rağmen silahımı hâlâ ondan tarafa doğrultuyordum. "Ulric'i aramızdaki anlaşmazlığı bir kenara bırakmaya ve bu daha büyük tehdit karşısında birleşmeye ikna etmeliyiz!"

Quinn gözlerini kırpıştırdı. "Bu adam ciddi mi?"

"Görebildiğim kadarıyla evet," dedim.

"Sen onu boş ver," dedi Quinn. "Johnny, indir şu silahı. Nasılsa beni vurmayacaksın."

Tereddüt ettim.

"Orada *bir yığın* Viking var, Johnny," diye mırıldandı. "*Sen* onları durduramazsın. Nanitler ve kaplamalar ancak bir yere kadar işe yarar. Çetenin geri kalanını da buraya getirmeliyiz."

"Nasıl?" diye sordum.

"Ryan burada, değil mi?" dedi. "Yanında bir işaretçi olmalı. Onu kullanarak destek alabiliriz."

Bekle.

Ne?

"Johnny, odaklan!" dedi Quinn. "Ya beni bırak ya da şehri yanmaya terk et!"

Karşı çıkmak istiyordum ama şehrin dışındaki Hordamanların sayısını aklım hâlâ almıyordu. Kıran kırana bir savaşın ortasındaydım. Tabancayı indirdim.

Quinn koşup gitti. Bir hata yapmış olabilirdim ama... Az önce ne demişti? İşaretçi hakkında?

Ryan yanılıyordu, diye aklımdan geçirdim. *Ulric'in ikinci bir işaretçisi yok. Fakat adamlarını bu boyuta getirebilmek için bir taneye ihtiyacı var. O yüzden de...*

Parçalar yerlerine oturdu. Ulric *o yüzden* Stenford'a gidip gelişimi bizzat soruşturmuştu. Quinn o yüzden Ulric'e Ryan hakkında bilgi götürmek için can atmıştı. Buradan çıkmalarının tek yolu *Ryan'ın işaretçisiydi.*

Ryan tehlikedeydi.

Hepimiz tehlikedeydik. Sen onu bırak, Sefawynn'in bütün ulusu dağılmak üzereydi. Bu topyekûn bir istilaydı; o Hordamanlar bölgeyi yanmış ve yağmalanmış bir hâlde bırakacaklardı.

"Ulric onları durduramayacak," diye fısıldadı Sefawynn. "Hordamanları buraya Woden *getirdi*. Bunu kasten yapıyor."

Gökyüzüne bakarak içlerinde şimşekler çakan, doğaüstü bir hızla savrulan kapkara fırtına bulutlarını inceledim. İşin uzmanından şüphe duyacak değildim. Bu bir tanrının eseriydi.

"Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye usulca devam etti Sefawynn. "Neden kendi topraklarımızda bize karşı cephe alsın? Yeterince gayretli değil miydik?"

"Woden gayreti ödüllendirmez," dedi Ealstan. "Asla da ödüllendirmedi. O kanlı kurbanları, katliamı ve fethi ödüllendirir."

Sefawynn gözlerini sımsıkı kapadı.

"Ne Ulric'e ne de Quinn'e güveniyorum," dedim ikisine. "Eğer bunu durduracaksak Seattle polisinin müşterek çabasına ihtiyacımız var. Şey, vatanımda görev yapan bir asker grubunu kastediyorum."

"Bu bizi mahveder," diye kulağıma fısıldadı bir ses. "Farklı bir türün istilası..."

Kahretsin! Daha iyi bir yanıtım yoktu. "Gidip Ryan'ı bulalım," dedim.

Sefawynn hâlâ gözleri kapalı bekliyor, Ealstan düşünceli görünüyordu. Ona kaş çattım. "Ne oldu?"

"Woden'in gözüne girmek için kan gerekebilir," diye açıkladı. "Kendimi kurban edersem belki onun fikrini değiştirmesini sağlayabilirim. Bir kont değilim ama elimizdeki en soylu kan benimki. Eğer can suyum akarsa... faydası dokunabilir."

Onun bu sözlerini en iyi tabirle aşırı, en kötüsüyle de saçma buldum. Wealdsig'in yaptığı gibi delice bir şey öneriyor olamazdı, değil mi?

Hayır, o daha beter bir şey öneriyordu. Ealstan'ın gözlerinde azap görüyordum. O, sırtı duvara dayanmış çaresiz bir adamdı. Giderek yaşlanıyor, tekrar tekrar hırpalanıyordu. Evet, çaresizce bir denemede bulunurdu çünkü zaten her gün halkı uğruna kanını akıtıyordu.

Artık tamamen kurumuştu ve geriye verecek bir tek canı kalmıştı. Bunu da denemeye razıydı çünkü başka seçeneği yoktu.

Daha doğrusu o öyle sanıyordu. "Sen iyisi mi benimle gel," dedim. "Başka bir yol buluruz. Lütfen. Güven bana."

"Rüncü," dedi, "sana hem kendi hayatımı hem de Stenford'daki insanların hayatlarını borçluyum. Gelmemi istersen peşinden cehenneme bile giderim, dostum."

Vay canına. Bunu öyle içten bir şekilde söylemişti ki... alaycılığım sözlerini cıvık veya melodramatik bulmak için bir bahane aradı ama o da duygularıma karışıp minnet olarak dışarı çıktı. "Sağol," dedim.

"Ben rüntaşa gidiyorum," diyen Sefawynn yakınlarda bulunan

ve şimdiye dek gördüklerimizden daha büyük olan tırtıklı, siyah bir taş parçasını işaret etti.

Taş hiç parlamıyordu.

"Övünçlerim şehir savunmasını güçlendirebilir," dedi Sefawynn. "Öcülerin faydası dokunabilir..."

Bakıştığım Ealstan başını iki yana salladı. Buna inanmadığı belliydi ama yorumda bulunmadı. Ryan'ın askerleri daha şimdiden savunmaya katılmışlardı. Onlara göre düşmanları bile olsa öbür Anglosaksonlarla omuz omuza durmak en bariz seçenekti.

Ryan'a ulaşmam, belki buraya bazı gerçek silahlar getirmenin bir yolunu bulmam lazımdı. Gel gör ki... Sırf kendi dünyamdan birilerine teslim etmek için bu memleketi Hordamanlardan kurtarmak ne işe yarardı? Ryan da tıpkı Ulric gibi burayı kimselere bırakmazdı.

Önümde iki berbat seçenek vardı. Üzerime üzerime gelerek beni nefessiz bırakıyorlardı.

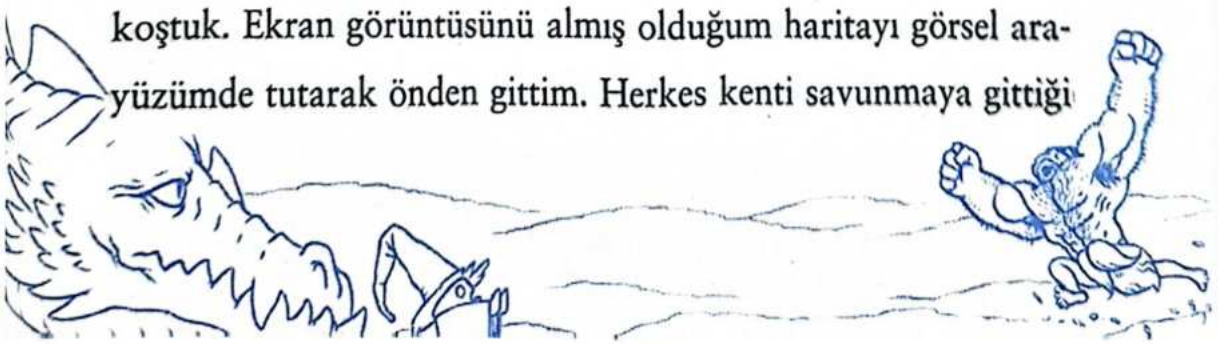
Yine de *bir şeyler* yapmak zorundaydım. "Thokk'u gören oldu mu?" diye sordum.

Diğer ikisi imalı ifadelerle aralarında bakıştı.

"Kesin şunu," dedim. "Bana söylediğine göre onun bir cadı olduğunu düşünüyormuşsunuz. Sizi ikna etmek için rol yapıyordu, hepsi bu. Derdi ne bilmiyorum ama korkunuz yersiz."

"Sen öyle diyorsan öyledir, Rüncü," dedi Ealstan. "Ama yardım edeceksek elimizi çabuk tutmalıyız. Hordamanlar burayı yağmalamaya geldi. İşlerini bitirdiklerinde ölmüş insanlar öldükleri için şanslı olacak."

Merdivenden apar topar inip Ulric'in yerleşkesine doğru koştuk. Ekran görüntüsünü almış olduğum haritayı görsel arayüzümde tutarak önden gittim. Herkes kenti savunmaya gittiği

için sokaklar bomboştu. Daha ileriden bağrışlar duyabiliyordum. Araya kalkanlara çarpan silahların çınlaması karışıyordu. Şehirde kaç asker vardı bilmiyordum ama evlerin her biri askerlerle dolu olsaydı bile Hordamanların müthiş avantajından bir şey eksilmezdi.

Ulric'in operasyonel üssüne çevirdiği toplantı salonuna ulaşmamız uzun sürmedi. Kalın duvarlı yüksek yapı kentin merkezinde, rüntaşın yakınlarındaydı. Sefawynn bizden ayrılıp merkez meydana koştu.

Ealstan ile ben Ulric'in üssünün duvarına sindik. Tüm pencerelerin panjurları kapatılıp sıkıca kilitlenmişti ama buna hazırlıklıydım. Birinin tepesine bir dut koydum, sonra Ealstan'dan öbür tarafa bakmasını istedim.

"Sen ciddi misin?" diye kulağıma fısıldadı o ses. "Tek bir dut mu?"

"Ulric'i durdurmamı istiyor musun, istemiyor musun?" diye tıslayarak karşılık verdim.

"Bu bir prensip meselesi." Arkamızdaki kilitler art arda tıkırdadı. "Tamamdır. Dikkatli ol."

Panjuru azıcık aralayıp binanın içine göz gezdirdim. Nedense gözlerimi yoran elektrikli ışıklar metalle güçlendirilmiş tahta duvarlara sahip açık bir odayı aydınlatıyordu. Pencerelerdeki elektronik kilitler, öcünün gücüne karşı koyamamıştı.

Ulric, elleri ayakları bağlı bir Ryan'la beraber oradaydı. Önceki kuşkularım doğrulanmıştı—Ryan'ı buraya *bilerek* çekmişlerdi. Ulric sırıtarak işaretçiyi gururla havaya kaldırdı. Odada bir ışık çaktı ve yoktan üç kişi belirdi. İkisi karartılmış vizörlü kasklara sahip tam takım modern zırhlarla ve taarruz tüfekleriyle donanmıştı. Üçüncüsüyse büyük bir sırt çantası taşıyan zırhsız bir

kadındı. Adı sanırım Marta olan kadın, Ulric'in kadrolu boyutsal uzmanıydı.

"Anlaşılan bazı sorunlar yaşamışsın, patron," diyen Marta sırt çantasını omuzlarından indirdi. Çantanın içi muhtemelen boyutsal ışınlama ekipmanlarıyla doluydu. "İşaretçi devreye girer girmez geldik. Portala ne oldu?"

"Sabotaj. Şunu tekrar çalışır hâle getir," dedi Ulric. "Bu boyut çok işimize yarayacak ama şimdilik kokusundan bıktım usandım."

Söylenenleri duyunca kafamda bir zaman cetveli şekillendi. Ulric olasılık değiştirici tabiatını kendi çıkarı doğrultusunda kullanmak için bir-iki ay önce bu boyutu incelemeye gelmiş, üssünü Maelport'ta kurmuştu. Fakat onu soruşturmakta olan Ryan, yanında kendisini bu boyuttan çıkaracak bir acil durum işaretçisiyle beraber Ulric'in ardından portaldan geçerek bu boyuta gelmişti. Bir hafta önce de Ulric'in ekipmanlarını sabote ederek onun burada mahsur kalmasına sebep olmuştu.

Peki her şey bu şekilde gerçekleştiyse Ryan niye bu boyuttan çıkamamıştı? Ulric düşmanının kendi işaretçisini getireceğini bilerek bir şekilde işaretçinin sinyalini mi bozmuştu?

Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Ama bekle. Acaba Ryan o işaretçiyi nereden aldı?

Her halükârda Ulric, Ryan'ın sabotajı tamamlamak için gizlice geri geleceğini öngörmüştü. Dolayısıyla da beklemiş ve onu yakalamıştı. Öyle yaparak da kaçmak için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmişti. Ryan onu Ulric'in ayağına götürmüştü.

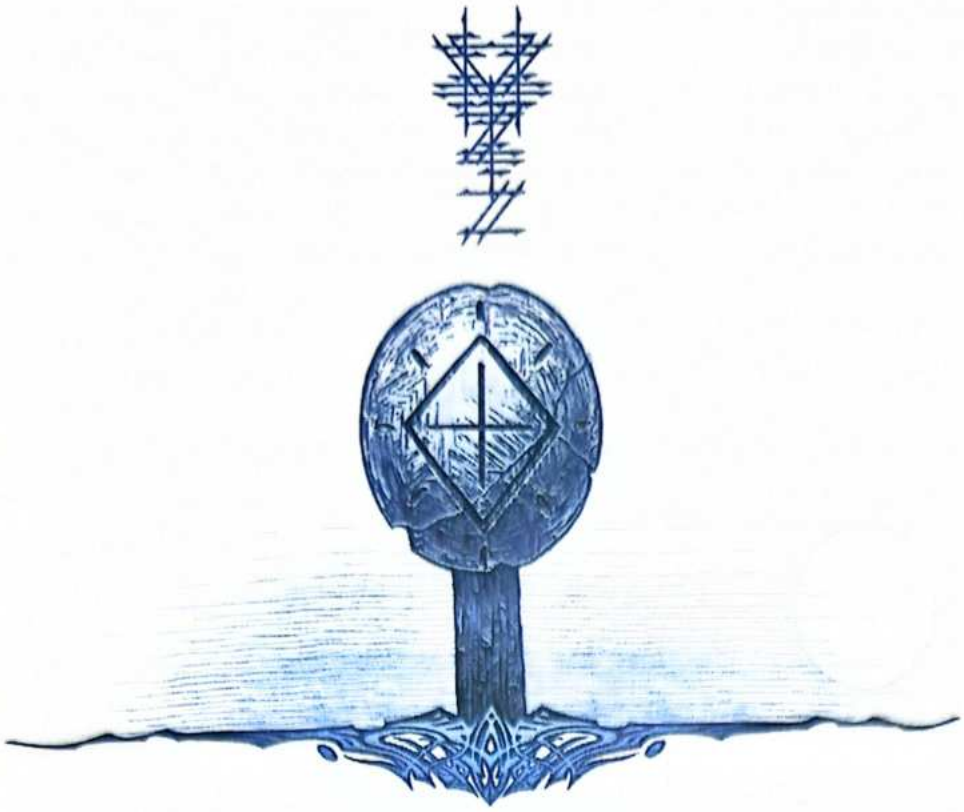
Vay canına, diye aklımdan geçirdim. *Ryan sandığım kadar mükemmel değilmiş.*

Süperstar dedektif Ryan Chu başarısız olmuştu. Gözlerimi

kısarak odanın daha loş tarafında kaykılmış oturan dostumu süzdüm. Yanında... biri daha mı vardı? O kişi Ryan'ın muhbiri olmalıydı. Hani onu arka kapıdan içeri alan ve güya Ulric'e karşı ona yardım etmek için bekleyen.

Ryan'ın yanındaki bir kadındı. Görsel takviyelerimi ayarlayarak kafasını kaldıran kadının yüzüne odaklandım.

Bu Jen'di.

Jen *hayatta* mıydı?

Belki bu onun tuhaf bir alternatif boyut versiyonu falandı...

Derin derin soluyarak eğildim. Jen'in yüzünü tekrar görmeye hazır değildim. Ealstan endişeli bir ifadeyle kolumu tuttu. İçeridekilere sesini duyurmaktan korktuğu için konuşmaya cesareti yoktu.

Bundan dolayı kapının hızla açılıp birinin içeriye girdiği kolayca duyuldu. "Patron!" dedi Quinn. "*Büyük* bir sorunumuz var. Vikingler. Hem de *bir sürü*."

"Şimdi mi?" dedi Ulric.

"Evet," dedi Quinn. "Şehre apaçık saldırıyorlar. Şehir kapısına yıldırım düştü. Topyekûn bir istila düzenleniyor."

"Hay aksi," dedi Ulric. "Portalın hazır olmasına ne kadar var, Marta?"

"Beş veya on dakika," dedi kadın.

"Bir Viking kılıcının yanlış ucuna düşmek istemiyorsan o süreyi beşe daha yakın tut," diyen Ulric işaretçiyi cebine soktu. "Daha fazla asker getirebilir miyiz?"

"Ben bu şeyi çalıştırana kadar hayır," dedi Marta. "İşaretçilerle bilgi gönderilemez. Mesele karmaşık. Acil durum ekibi önceden planlandığı gibi bugün gelmeye hazırdı ama—"

"Açıklama yapmayı bırak," dedi Ulric, "ve *işe koyul*. Quinn ve siz ikiniz, benimle gelin."

Ulric sözünü bitirdikten sonra ne ilginçtir ki oradan ayrıldı. Hızlı bir bakış bana Marta'nın yere kurmuş olduğu yaklaşık bir metre çapındaki yuvarlak bir aygıt üstünde çalıştığını gösterdi. İçeride yalnızca o, Ryan ve... Jen vardı.

Neler döndüğünü öğrenmeliydim. Ealstan'a kafa salladım, ardından ikimiz köşeyi dönüp öcümün kapı kilidini açtığı yere gittik. Bir saniye sonra da içeri daldık.

Hemen kafasını kaldıran Marta beni görünce rahatladı. "Johnny?" dedi. "Senin de bu işte çalıştığını bilmiyordum. Sırt çantasından ucu gözüken şu kutuyu bana verir misin?"

Ealstan'a göz attım. Silahını elinde tutan baronun kafası karışmış gibiydi. "Şey... tabii." Kutuyu alıp Marta'ya verdim, ardından Ryan ile Jen'i işaret ettim. "Patron bu ikisiyle ilgilenmemi istiyor."

"Lütfen ne yapacaksan dışarıda yap," dedi Marta. "Ortalığın kirlenmesi hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, elbette," deyip Ryan ile Jen'in yanına gittim. Ealstan iplerini keserken ben de tabancamla dışarı çıkmalarını işaret edermiş gibi yaptım.

"Pek çok dostun var, Rüncü," diye fısıldadı Ealstan, binayı terk ederken. "Sana duydukları sevgi epey işine yarıyor."

"Benden hoşlanmıyorlar," dedim.

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum," dedi. "Ne kadar az kişinin senden korkarmış gibi gözükmesine dayanarak."

Yok be. Hepsi de zararsız olduğumu düşünüyordu, o kadar. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Ryan bana doğru döndü ve rahat bir nefes verdi. "Sağol, Johnny," dedi. "Nasılsa bize karşı hazırlıklıydılar."

"Ulric'in işaretçine ihtiyacı vardı," dedim. "Sana tuzak kurdu."

"İmkânsız," dedi Ryan. "İşaretçim benim için çalışmadı. Ulric bunu planlamış olamaz. Buraya tek başıma geleceğimi değil, destek çağıracağımı varsaymış olmalı."

"Lafı açılmışken," dedim. "İşaretçini nereden aldın, Ryan?"

"Rembrandt verdi," dedi. "Müdürlük cephaneliğindeki levazım subayı."

Of çektim. "Ryan, Rembrandt namussuzun tekidir."

"*Ne*?"

"Yıllardır Ulric'e çalışıyor," dedim.

"Niye daha önce bir şey söylemedin?"

"Cihazlarını ondan aldığını nereden bilecektim?" cevabını verdim. "Muhtemelen Ulric'in emriyle sana kilitli bir işaretçi verdi. İşaretçin çalışmadı çünkü komutlarını yok saymak üzere kodlanmıştı ve..."

Çok daha fazla önem taşıyan başka bir şeyi fark edince cümlem yarım kaldı. O şey, Ryan'ın yanında duran ve *aşırı derecede* mahcup gözüken kadındı.

"Iıı, hey, Johnny," dedi.

Vay be. *Sahiden* oydu.

"Ryan," dedim, "bu saçmalığı açıklasan iyi edersin."

"Ah, şey," dedi. "Ulric'e bir ortaçağcı lazımdı, anlarsın ya? Elindeki boyutları incelemek için. Jen de hep böyle bir yeri ziyaret etmek istemişti. Yaklaşık altı ay önce Jen'i onunla iletişime geçirdik ve örgüte sızmasını sağladık."

"Jen altı ay önce kaza geçirmişti," dedim ruhsuzca.

Jen destek almak için Ryan'ın koluna girdi.

Jen'in gözlerindeki bakış. Ryan'ın gözlerindeki bakış.

Of be.

"Ne zamandır?" diye sordum. "Siz ikiniz beni ne zamandır aldatıyorsunuz?"

"İkinci haftadan beri," diye itirafta bulundu Jen, bakışlarını kaçırarak.

Bütün ilişkimiz boyunca mı?

"Neden?" dedim. "Neden böyle yaptın? Madem ki gizliden gizliye Ryan'la beraber olacaktın, neden bana evet dedin?"

"Öyle tatlısın ki," dedi Jen. "İşler nasıl gidecek görmek istedim."

"Tatlı falan değilim! Ben *gerçek* bir gangsterim!"

"Bak," dedi Ryan, "belki şimdi bunları konuşmak için iyi bir zaman—"

"Ölmüş numarası yaptın," dedim gerçeği fark ederek.

"Pek sayılmaz," dedi Jen. "Birkaç yılımı gizli görevde geçirmeyi planlıyordum. Herkese uzaklara gideceğimi söyledim. Nineme mesaj attığında sana öldüğümü söyledi. Senden ne kadar nefret eder bilirsin... Garip bir durumdu ama böylesinin daha kolay olacağını fark ettim."

"Kimin için daha kolay?" diye hesap sordum. "Benden ayrılabilirdin!"

"Duygularını incitmek istemedim," dedi.

"Duygularımı incitmek istemediğin için mi *öldüğünü* sanmama izin verdin?"

"Johnny," dedi Ryan kararlı bir dille, "Ulric'le arandaki bağlantıya ve Jen'e söyleyebileceklerine ihtiyacımız vardı."

"Ben altı üstü kapı bekçisiydim!" dedim tabancamı göğe doğru sallayarak. "Jen benden fazla şey biliyordu!"

"Kod 1929193," dedi Ryan. "Tekrar bana geç."

"Ryan Chu'nun nanit imzasına geçildi," dedi tabanca. "Şu anki eller tarafından kullanılamaz."

"Of, *yok artık*," dedim.

"Kusura bakma, Johnny," dedi Ryan. "Ulric tüfeğimi aldı. Üstelik *birazcık* gergin davranıyorsun."

"Sence geçerli bir sebebim yok mu?" diye sordum. Yanımda duran Ealstan'a göz attım. Yüzünü buruşturmuş olan adam bütün bunlara anlam vermeye çalışıyordu.

"Fırsatı değerlendirmem gerekiyordu, Johnny," dedi Jen bana. "Ortaçağ boyutlarına seyahat etmeyi ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Dahası bir çifte ajan olma imkânı bulacaktım. Lütfen kızma, tamam mı?"

"Eh, madem ki kibarca sordun," deyip yeniden ellerimi kaldırdım.

"Silah, Johnny?" dedi Ryan.

Tabancayı ona attım. Silahı kapıp muhtemelen portalı emniyete almak için sığınağa geri girdi.

Jen mahcup bir edayla orada dikilmeyi sürdürdü. "Özür dilerim," dedi en sonunda. "Johnny... hep o kadar *ilgi çekiciydin* ki, anlarsın ya? Liseden beri."

"Birbirimize hayrımız yoktu," dedim ona. "Devamlı kavga ediyorduk."

"Evet," deyip yan tarafa göz attı. "Ama ilişkimiz hiç sıkıcı olmadı. Ryan harika biri ama... Bilirsin işte. Kızarmış ekmeğine tereyağı bile sürmüyor. Öylesi sağlıksız olurmuş." Bana gülümsedi.

O tebessüm daha önce hep işe yaramıştı. Bugünse... bende hiçbir etki yaratmadı. İçimde kalmış öfkeyi tetiklemek hariç.

Hıh.

Az sonra sığınağın kapısı açıldı. Marta elleri ayakları bağlı olarak yerde oturuyordu ve portalın tepesinde mavi bir ışık asılı duruyordu.

"Haydi gidelim," diyen Ryan eliyle bizi yanına çağırdı. "Jen ifşa oldu. Bizi emniyet müdürlüğüne götürmesi için portalı ayarladım. Orada olup bitenleri bildiririz."

"Demek Ulric'i burada bırakacaksın," dedim hayretle.

"Ne?" dedi Ryan. "Onu kendi başına durdurmayı denemek mi istiyorsun? Aptallık etme, Johnny. Sen *sensin*. Hem zaten duymadın mı? Halihazırda bir Viking istilası gerçekleşiyor. Daha sonra geri gelip Ulric'i adalete teslim ederiz – tabii sağ kalırsa."

Uzaktaki muharebe gürültüleri giderek yükseliyordu.

"Kıpırdayın," dedi Ryan.

Jen derhal mavi ışığa atlayıp gözden kayboldu. Ryan uzanıp Marta'yı tuttu ve onu portala attı. Ben yanına gelirken durakladı.

"Hey," dedi bana, "bugün iyi iş çıkardın. Nihayet tanıklık etmeyi kabul edersen eminim ki seni cezadan kurtarabilirim. Beni kırmazsın, değil mi?"

"Tabii. Ahbap."

Sırıtan Ryan portala daldı.

Elektrik şalterini indirdim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Ealstan sakallı yüzünde çatık kaşlı bir ifadeyle şaşkın bir dağ gibi arkamda dikiliyordu.

"Tekrar soruyorum," diyerek portalı işaret etti, "onlar senin *dostların* mı?"

"Öyle olduklarını sanıyordum," dedim. "Sanırım öyle olup olmadıklarını anlamamı sağlayacak iyi bir referans noktam yoktu."

"Aelvler hakkındaki öyküler abartılıyor olabilir," dedi Ealstan. "Bana kalırsa bizden daha akıllı veya üstün değilsiniz."

"Bak bunlar bilgece sözler," dedim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Hordamanlar konusunda?"

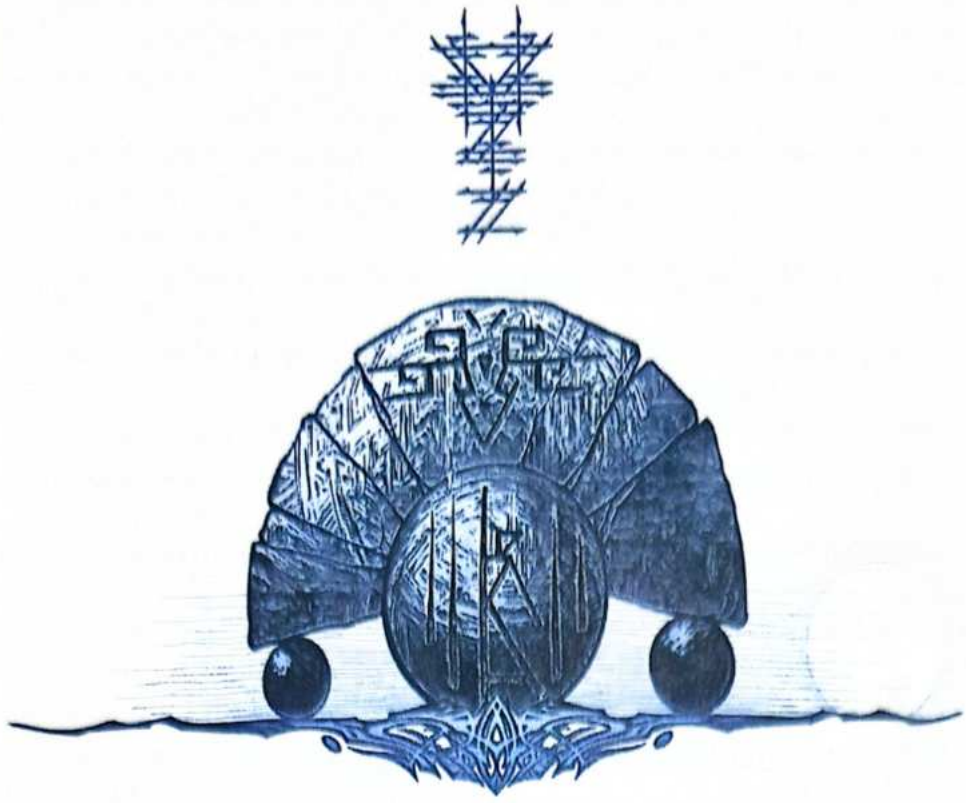
"Bilmiyorum. İşaretçi, yani yabancıları buraya getirebilecek olan aygıt hâlâ Ulric'te. Daha başka ne olursa olsun onu ele geçirmeliyiz. Hatta belki yok etmeliyiz."

"Nasıl istersen."

Ulric'i bulma niyetiyle oradan ayrıldık. Fakat ön kapının hemen dışında durduk. Hordamanlar solumuzdaki sokaklardan akın akın geliyor, şehir meydanına giriyor, zor durumdaki Anglosakson askerleri kovalıyordu.

Meydanın ortasında bir kadın duruyordu. Yalnız ve silahsızdı. Hordamanlar ile şehir merkezinin arasında duruyordu.

Sefawynn.

Sefawynn, bulutların arasındaki bir gedikten sızan günışığında parıl parıldı. Fakat bu gidişle *katledilecekti*. Bir de Ryan'ın elimden silahı almasına izin vermiştim. Of ya!

İleri atıldım. Kaplamalarım birkaç baltayı savuşturabilirdi. Sefawynn'i şehirden çıkarabilirdim. Denemeye—

Bir el beni dirseğimden yakaladı. Tutuş yumuşak fakat inatçıydı.

"Bekle," dedi Thokk. "Ona biraz zaman tanı."

Ealstan, Thokk'u derhal başıyla selamladı.

"Sen nereden çıktın?" diye hesap sordum yaşlı kadından. "Burası tehlikeli bir yer, Thokk! Kaçmalısın!"

"Of, *şimşekler aşkına*, amma kalın kafalıymışsın," diye mırıldandı. "Senin hatuna biraz zaman tanı, Rüncü. Bizi etkileyebilir. İçinde uzun zamandır birikiyordu..."

"Müşerref Kişi," dedi Ealstan ona. "Woden burada. *Düşmanlarımıza* hizmet ediyor."

"Evet," dedi Thokk. "Daha önce onun bir tek kurbanları ve kanı önemsediğini söyledin. Yanılıyorsun. Kardeşim bir tek kimin *kazandığını* önemser. Hep galip gelecek tarafta yer almak ister.

"Hiçbir miktarda kan veya kurban onu doyuramazdı, Ealstan. Woden korkuyor. Bu yabancıların getirdikleri acıdan. Kontrolü kaybetmekten. Bu şehrin yanmasına, bu insanların ölmesine *ihtiyacı var*. Ölsünler ki itaatsizlik ettikleri için onları cezalandırmış gibi davranabilsin."

"Ama biz itaatsizlik etmedik ki, Müşerref Kişi."

"Daha değil," cevabını verdi Thokk.

Beynim geriden geliyordu. "Bekle. *Kardeşin* mi?"

Meydandaki Sefawynn bir övünç bağırdı.

"Ölçülü vezinde oldum usta:
Woden'e dokurum sözler uyansın savaşçılar.

"Ben... ben..."

Meydana daha başka Hordamanlar doluşurken susup rüntaşa yaslandı. Savaşçılar onun övüncünü umursamasalar da ona biraz yer bıraktılar; görünüşe bakılırsa bir ozana saldırmak tabuydu. Diğer Hordamanlar yakınlardaki evlerin kapılarını kırmaya başlarken ortalık panik dolu kadınların ve çocukların bağrışlarıyla çınladı.

Bütün bunların arasında her nasılsa Sefawynn'i duydum.

"Neden?" diye sordu, gözlerini göğe çevirerek. "*Neden?* Seni öğrettim. Öykülerini ve şarkılarını söyledim. Neden *kanımızı* akıtman gerekiyor?"

"Bunu durdurmalıyız," dedim Ealstan'a doğru dönerek. "Yapmamız gereken..."

Peki ne yapacaktık? Bir orduyla kapışamazdım ki.

"Seyret," diye fısıldadı Thokk. "Dur, gözlerini keskinleştireyim."

İlk başta hiçbir değişiklik olmadı. Fakat ... göz uçlarımdaki o karaltılar da neydi öyle? Tıpkı ormandaki gibi öcüleri görebiliyordum; burada evlerin gölgelerinde saklanıyorlar, saçak altlarına sığınarak binaların dibinde bekliyorlardı.

"Bunlar o evlerin koruyucuları," dedi Thokk usulca. Konuşurken sesi değişerek hışırdayan yaprakların, esen rüzgârın, gece vakti etrafta kol gezen şeylerle dolu bir ormanın havasına büründü. "Woden'in bu toprakların halkına ihanet ettiğini biliyorlar. Ama korku içindeler. Onlara ilham lazım..."

Tekrar avluya baktım. Bazı Hordamanlar tabulara aldırış etmeden ellerinde kılıçlarla Sefawynn'in üstüne yürüyorlardı. Savaş –hayır, katliam– gürültüleri beni bombardımana tutarak ruhumu sarsıyordu. Hordamanlar arayı kapattıkça Sefawynn'in boynu bükülüyordu. Kolumu Thokk'un elinden çekip kurtardım ve kendimi meydana atıp—

Sefawynn elini göğe doğru kaldırdı. "Sana başkaldırıyorum!" diye haykırdı. "Woden! Bana kulak ver! Senden *nefret* ediyorum! Senden hep nefret ettim!"

Bir değişiklik oldu.

Yakındaki gölgeler ona doğru döndü. Gözleri aydınlanarak bulutsu suretlerinin koyu, oynak dokusunda toplu iğne başı kadar beyaz ışık noktaları belirdi. Sefawynn'in arkasındaki rüntaş parlamaya başladı.

"Sana başkaldırıyorum!

Büzüşemem akıbetin korkusuyla!

Sana başkaldırıyorum!
Hiddetle reddediyorum çürümüş krallığını!
Sana başkaldırıyorum!
Yaşamam yalanlarla aksak liderlerden gelen!
Sana başkaldırıyorum!
Asla tapmayacağım Woden adlı bir solucana!"

Gökyüzü bir şimşekle yarıldı. Gök gümbürtüsü beni sarsarak durdurdu. Meydanın dört bir yanında gölgeler yükseldi. Şehrin öcüleri *kulak kesildiler*. Baştaki Hordaman Sefawynn'e vurmak için kılıcını kaldırdığında adamın bacaklarından yukarı bir karaltı yayıldı ve olağanüstü bir hızla koluna dolandı.

Adamın kılıcı parmaklarının arasında dağıldı. Yalım kabzadan ayrıldı ve el kundağı üç farklı parçaya ayrıldı.

Sefawynn bir kamp ateşinin merkezini andıran çakmak çakmak gözlerle savaşçıya doğru döndü. Karaltı adamın içine aktı. Kilitlerin söküldüğünü, pabuç bağcıklarının çözüldüğünü gördüğüm gibi şimdi de Hordaman'ın *vücudunun* çözündüğünü gördüm. Kemikler yerlerinden çıktı; saçlar döküldü; deri, alttaki katmanlardan ayrıldı.

Göz yuvalarından kan ve yağ akan adam bir çuval paçavra gibi yere yığıldı. Çatışmanın gidişatı saniyeler içinde değişti. Meydanın dört bir yanında silahlar etkisiz hâle geldi. Baltalar başlarını tahtaya saplı vaziyette bıraktı. Zırhlar dağıldı, halkalar ani bir sağanak yağmur gibi yere döküldü. Zor durumdaki Anglosaksonlar rakiplerini silahsız –hatta bazı durumlarda çıplak– hâlde karşılarında buldular.

Bütün bunların arasında Sefawynn semaya öfkesini haykırdı.

"Sana. BAŞKALDIRIYORUM!"

"Sana söylemiştim," dedi Thokk, tekrar ansızın yanımda biterek.

"Neler oluyor?" dedim. "Nasıl...?"

"Dedim ya," cevabını verdi, "öcülerin ilhama ihtiyaçları vardı. Woden'den korkmayan birinin peşine takılmak istiyorlardı. Onlara cesaret verecek güçlü bir övünç gerekiyordu."

"Öcüm *sendin*," dedim yaşlı kadına. "Baştan beri."

"Ben birkaç uyduruk dutla emirler yağdırdığın şeydim," dedi Thokk. "*Sanırım* bunu cehaletine verip mazur göreceğim. Yarattığın dertler birbirinden tuhaf, Rüncü. Seninle vakit geçirmek eğlenceliydi." Gümbürdeyen göğe göz attı. "Ama ben bir öcü değilim ve asla da olmadım. Fark etmemene şaşırdım. Oysaki yeterince ipucu da vermiştim..."

Hordamanlar çığlık çığlığa okyanusa doğru geri çekilmeye başladılar. Fakat kaynayan gökyüzü...

"Woden çok kızgın," dedim.

"Woden kaybetmekten nefret eder," dedi Thokk. "Ama kardeşimle ben başa çıkarım. Senin hâlâ yapman gereken bir işin var."

"İşim mi?"

"Dünyanın zehri buraya sızıyor," dedi. "Eğer zehir şehre baskın gelirse öcüler ölür. Wryd işlemez olur. Sonra da..."

"Hordamanlar kazanır," diye fısıldadım.

"Makinelere el süremem," dedi Thokk. "Wellbury'de bana söktürttüğünü bozmak yeterince acı vericiydi. Ertesi güne kadar bir vücut şekillendirememiştim.

"Yabancılar çok uzun bir süredir Maelport'ta. Yaydıkları koku hepimizin canını yakıyor..." Derin bir nefes aldı.

"Beni zayıflatıyor, Rüncü. Öbür taraftan vuran ışığı görünceye dek zımparalanan bir kalas gibi. Ulric'i durduramam. Denedim. Özüm onun yakınındayken dağılıyor."

"Ben yaparım."

"Öyle mi?" diye sordu, gözlerime bakarak. "Yapabilir misin?"

"Evet," dedim. "Söz veriyorum."

"Kadından" ziyade "yaşlı" olan yaşlı kadın bana gülümsedi. "Öyleyse vakit kaybetmeyi bırak! Yürü! Kıpırda! Beni senin tarafını tuttuğuma pişman etme. Cidden, şu an kafayı çekiyor ve devleri hadım ediyor olabilirdim."

Ona bir asker selamı verdim –içimden öyle yapmak geldi– ve Ealstan'ın yanından koşarak geçtim. Arkamdan yetişip bana ayak uydurması uzun sürmedi.

"Biliyor muydun?" diye ona sordum. "Thokk'un ne olduğunu?"

"Tanrıça Logna mı?" cevabını verdi. "Canavarların anası mı? Tanrılar devrinin sonunun müjdecisi mi? Elbette. Yoksa sen bilmiyor muydun?"

Ah, bu insanlar yok muydu!

En azından şimdi ne yapacağıma dair bir fikir edinmiştim. "Yerdeki mavi ışık saçan o şeyi hatırlıyor musun?" dedim Ealstan'a. "Onu parçalamam lazım."

Erişimi tamamen kesmek için Ulric'in işaretçisine ulaşmalıydım ama bozuk bir portal da işleri yavaşlatırdı. Daha sonra ihtiyaç duyabileceğimi düşünerek aygıtı kapatmıştım ama şimdi onu paramparça etmek istiyordum.

Sığınağa açılan kapının önünde durduk. "Kimsenin içeri girmediğinden emin ol," dedim.

"Bu kapıyı canım pahasına koruyacağım," diye söz verdi Ealstan.

Zamanda ileri gidiyormuşum gibi hissederek içeri adım attım: Sanki bir toprak ve saman âleminden çıkıp bir çelik ve elektrik âlemine girmiştim. Kapıyı kilitledim, ardından makineye doğru döndüm. Kaplamalı yumruklarımla indireceğim birkaç darbe portalı işlevsiz hâle getirirdi.

Ne yazık ki yalnız değildim. Quinn aygıtın yanında diz çökmüştü. Doğrulup hızla bana doğru döndü. "Johnny," dedi. "Bu şeye ne yaptın? Koordinatlar değiştirilmiş."

"Karşıya geç, Quinn," dedim üstüne yürüyerek. "Buradan çık git. Şehrin tamamı istila edilmek üzere."

"O dert değil," dedi. "Patron şu Vikinglerle konuşmayı planlıyor. Şehri almalarına izin vereceğiz, gelecekten gelen bazı güçlerle gözlerini boyayacağız ve buradakiler yerine *onlarla* işbirliği yapacağız. Vikingler daha yaman bir grup; bu dünyayı fethederken onların bizim tarafımızda olması iyi olacak."

"Evine, Tacy ile çocukların yanına git. Bu boyutu unut; hiç var olmamış gibi davran."

Quinn iç geçirdi. Önce bir omzunu, ardından diğerini yuvarladı. "Patrona senin şehirde olduğunu söyledim," dedi. "Makineyi kontrol etmem için beni geri gönderdi. Bakıyorum da Ryan'ı serbest bırakmışsın. Herhalde onu eve göndermişsindir?"

Quinn'den birkaç adım uzakta durdum. Ryan öbür tarafta polisleri bir araya topluyor olmalıydı ama imdadımıza yetişmek için acele etmezdi. Öyle bir şey yapmayacak kadar temkinli biriydi.

Hem geri gelecek olsa bile gelmesini istemiyordum. Özellikle de buradaki insanlar zarar görecekse.

"Portalı yok edeceğim, Quinn," dedim. "Eve dönmek için bu son şansın."

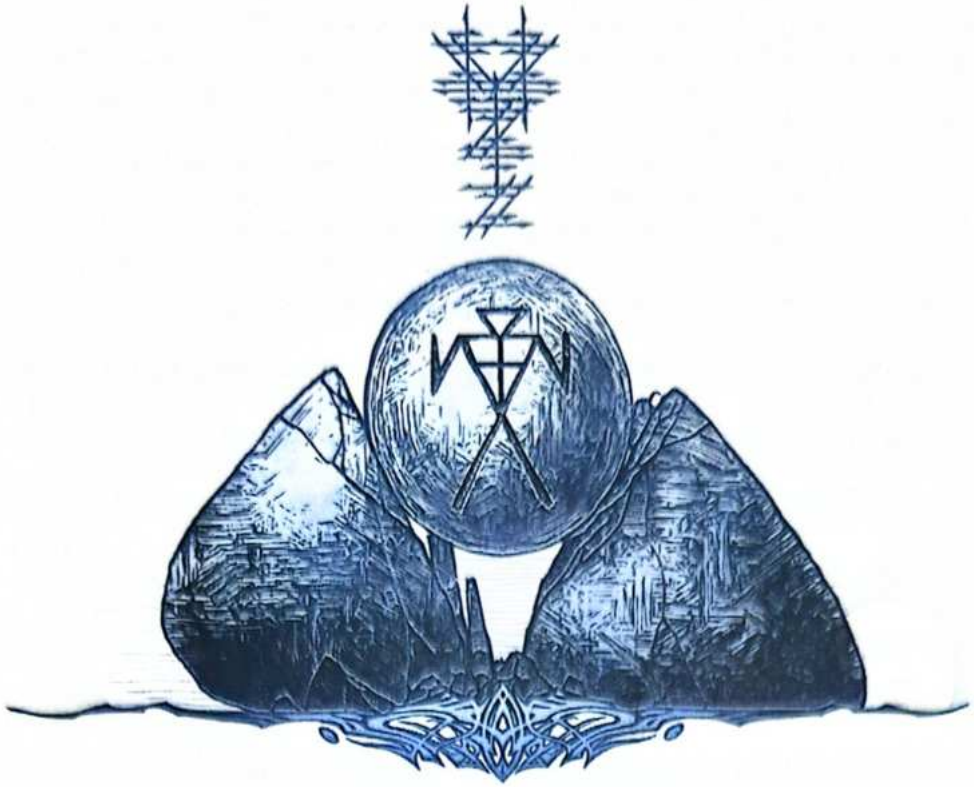
"Kusura bakma, Johnny," deyip yumruklarını kaldırdı. "Mesele kişisel değil."

"Bu dediğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordum.

"Yok be," dedi. "Her dövüş kişiseldir. O sadece lafın gelişi edilen bir laf, anlarsın ya?"

Kafa salladım.

Ve Quinn saldırıya geçti.

Takviyeli boks maçları normalde bir aşırı dayanıklılık meselesidir. Normal boksörlerden daha sert vururuz, daha hızlı sakınırız ve daha fazla darbeye katlanabiliriz. Yavaşlamaz, sersemlemeyiz. Sıradan insanlar gibi pestile dönmeyiz. Boks eldivenlerine, ağızlıklara veya nerelere vurabileceğine yönelik kurallara ihtiyaç duymayız. Ligin iki basit kuralı vardır: boğuşmak ve onaylanmamış silahlar kullanmak yasaktır.

Maçlar birimizin sisteminin çökmesi ve acının devreye girmesi sonucu nefes kesici bir biçimde biter. Birkaç darbe daha yedikten sonra sistem tamamen durur. Sonuç hiç de hoş değildir.

Maalesef bu normal bir dövüş olmayacaktı. Tıpkı geçen maçımızdaki gibi korunmasızdım. Hatta açıkçası şimdi daha bile beter durumdaydım. Yıllar geçtikçe kendimi salmıştım. Bir kapıyı korumak ve sürekli beş para etmez olduğunu duymak insanda öyle bir etki yaratıyor.

Yine de ellerimi geleneksel gard pozisyonunda kaldırmak doğal –hatta rahatlatıcı– geldi. Ringde güzel günler de geçirmiştim. Hatta en iyi günlerimi. Bu boyuta ilk girdiğimde numara yaptığım gibi o günlerde de numara yapmama rağmen.

Quinn hızla yaklaşıp üç hızlı yumruk denedi. Böyle bir hamlenin bir işe yarayabileceği orijinal boks zamanlarından kalma bu saldırı şimdilerde dövüşün ritmini belirlemeye yarardı. Kısa kapışmalarla rakibinin reflekslerini sınardın.

Tanıdık hareketleri kullanarak parmak uçlarımda yükseldim ve vuruşlarını yana ittim. Kaç defa bir rövanş maçının hayalini kurmuştum? Kaç defa bunu *düşlemiştim?* Ulric'in maçı kazanmasına izin vermesi gereken kişinin –onun sağ kolu hâline gelmesi gereken adamın– ben olduğumu ispatlamak için kaç defa yanıp tutuşmuştum?

Öyle bir talepte bulunmak için pek çok fırsatım olmuştu. Fakat her seferinde caymıştım. Şimdiyse bu dövüş bana zorla dayatılmıştı. Üstelik hayal ettiğimden çok daha fazlası risk altındaydı.

Er geç gerçekleşecek bir rövanşla haysiyetimi geri kazanabileceğimi varsaymıştım. Fakat onu kimsenin kimseden alamayacağını öğrenmiş bulunuyordum. Haysiyet ancak kendin ondan vazgeçersen yitirilirdi.

İlk kapışmadan ve tarafların birbirlerine ufak tefek feykler attıkları kısa bir karşılıklı turlamadan sonra Quinn birkaç gerçek yumruk savurdu. Başımı eğerek onlardan sakınacak kadar süratli davrandım ama bunu hemen göğsüme atılan bir diz darbesi izledi. Kaplamalarım olmadığından kollarımı kullanarak sarsakça bir blok yapmak zorunda kaldım.

Kaplamaya karşı kaplama. Geleneksel maçları yeğleyenlerin beklemeyecekleri bir *çatırtı.*

Bir homurtu çıkardım ve sistemlerim birkaç uyarıda bulunurken geri çekildim. Şimdilik iyiydim. Fakat böyle bir maç dayanıklılık üstüne kuruluydu. Kaplamalar ancak nanitler vuruşlara yetişemez hâle gelene dek hasarı önleyebilirdi.

Kaburgalarımı korumak için gövdeme yapıştırdığım kollarım boyunca birkaç darbe aldım. Sırtımdaki kaplamalar yanlarımı korumaya yetmeliydi. Zaten oralarıma birkaç sağlam darbe yediğimde onları da sınamak zorunda kaldım.

Yaylım ateşi esnasında suratıma da bir yumruk yedim. Quinn'in kuvvet takviyeleri tıpkı benimkiler gibi asgari düzeydeydi. Surata yapılan bir vuruş kafamı kırmaya yetmedi ama *offf*. Bu dövüşte uzun süre dayanmam mümkün değildi.

Şimdilik eğilerek, blok yaparak ve gerileyerek savunmada kalmak zorundaydım. Kullandığım yöntemler ringde beni yuhalatırdı.

"Narinsin, Johnny," dedi Quinn. "Göğsünde veya kafanda hâlâ kaplama yok mu?"

"Şifreyi bir türlü tahmin edemedim," dedim bir homurtuyla, portal makinesini aramıza alarak. "Dövüşü dengelemek için onu bana söylemezsin herhalde?"

"Ah, Johnny," diyen Quinn gözlerini benden ayırmaksızın makinenin etrafından dolaştı. "O şifreyi bir kenara yazdık mı sanıyorsun?"

"Ne?"

"Patron bir dizi rasgele rakama basıp geçti," dedi Quinn omuz silkerek. "Ne yazdığına niye dikkat edecekti ki? Yine de bunca

yıl farklı farklı kombinasyonlar denediğini düşünmek onu güldürdü."

Bunları duyar duymaz Quinn'in doğruyu söylediğini anladım. Ulric şifreyi aklında tutmakla neden uğraşsındı ki? Birinin kafasını kestiğinde daha sonra yerine dikilmesi için kelleyi rafa kaldırmazdın.

Bu son idrakin ağırlığıyla oracıkta yığılıp kalacak gibi oldum. Çünkü *biliyordum*.

Kaplamalarımı asla geri alamayacaktım. Bugüne kadar umduğum şeyin gerçekleşmesi aslında imkânsızdı.

Quinn yine üstüme geldi – hem de ne gelmek. Darbeleri art arda karşıladım ama sonunda biri yan tarafımın biraz fazla önüne denk geldi. Darbenin çoğunu göğsüme yiyip ofladım. Kaburgalarımdan biri çatladı ve anılar kafama doluştu. Bilerek yenilmek. Haşat olmak. Kan revan içinde kalmak.

Quinn baskıyı sürdürse de bağırarak ilk okkalı vuruşumu yaptım: Rakibimin böğrüne inen sağlam bir tekme. Bu bana bir homurtu kazandırdı. Asıl sorun bütün o ilave takviyeler yüzünden indirdiğin her darbenin sana da biraz hasar vermesiydi. En iyisi sistemin korumak ve onarmak için daha çok çalışması gereken hassas bölgelere temas etmekti. Yine de indirilen her darbe saldırganı da zayıflatırdı.

Quinn kavgayı kontrolü altında tutarak üstüme geldi. Başka bir tekmeyle bunu değiştirmeyi denedim ama beni yana itmesiyle yere yıkıldım. Bunu, suratıma yağmur gibi yağan yumruklar izledi. Onları durdurarak tekrar göğsüme vurmasına izin verdim. Nanitlerim çılgına dönmüştü ve o son vuruştan gerçek bir hasar aldığım kesindi. Neyse ki içgüdülerim devreye girdi. Yana yuvarlanıp ayağa fırladım ve kafama attığı tekmeyi önkolumla engelledim.

Yalpalayarak uzaklaşırken görsel arayüzümdeki uyarılar bana iç organlarımın hasar görme riski olduğunu bildirdi. Mesafeyi koruyarak ellerimi kaldırıp tekrar gardımı alabildim.

Eskiden beri yakın mesafeli bir güç boksörüydüm*. Surata yumruklar ve tekmeler yerine gövdeye peş peşe ağır vuruşlar indirmeyi yeğlerdim ama gerekirse ikisini de yapabilirdim. Fakat yavaştım. Hep yavaş olagelmiştim. Öyle ki—

Giriş kapısına dışarıdan bir şey çarptı. Biz duraklayıp o tarafa göz atarken güçlendirilmiş yapı sarsıldı. Dışarıda bağrışlar duydum. Ealstan.

"Patron geri gelmiş olmalı," dedi Quinn gardını bozmadan. "Yanında Marshal ve Byungho var. Pes et. Buraya girip de bizi dövüşürken görürlerse seni vururlar."

Saldırdım. Okkalı birkaç gövde darbesi indirebilirsem belki kazanabilirdim. Yumruklarımdan biri temas sağladı ama karşılığında suratıma bir darbe yedim. Göstergelerim bana bu darbenin burnumu kırdığını söyledi. Hata mesajlarına bakılırsa zayıflamış nanit sistemim tam bir panik hâlindeydi.

Kapı sarsılmayı sürdürdü. İlerleyip tekrar vurdum ama Quinn'in vuruşumdan sakınması beni bocalattı. Onu yeniden karşıma aldım ama beni duvara doğru itmesini önleyemedim. Böylece manevra yapabileceğim bir alan kalmamıştı. Quinn bir adım geriledi, ardından yumruğunu savurarak üstüme geldi ve beni blok yapmaya mecbur bıraktı. Daha işim bitmemişti; nanitlerim kan dolaşımımı düzenliyor ve beni ayakta tutuyordu. Fakat hassas bölgelere çok fazla hasar aldığım için işleri başlarından

---

* Orj. *power boxer*: Ani ve sert saldırılarla rakibini kısa sürede yenmeye odaklanan boksör. –çn

aşkındı. Kaplamalarım uygulanan kuvveti yeniden yönlendirmelerini sağlayan enerjiyi kaybediyordu.

Kollarımdaki deriler yarıldı ve gömleğime kan sızdı. Tökezleyerek duvardan ayrıldım.

Kahretsin. Demek rövanş maçı böyle sonuçlanacaktı.

Ben ne halt yiyordum? Quinn'i alt edemezdim. Hiç edememiştim. Daha önce başarısız olmuştum ve bugün de olacaktım. Çünkü ben böyle biriydim. Tüm o hayaller boşa çıkmıştı. *Yıldızı sönmüş boksör doğru düzgün çaba bile harcamıyor*, diye aklımdan geçirdim. *Tek yıldızlık bir performans. En azından güzel kan kaybediyor.*

Sakındım. Ryan bu karışıklığı temizleyebilirdi. Portaldan geçip Ryan'ı ve destek birliğini bulabilir ve sonra geri gelebilir miydim? Sonraki birkaç feykimle iyi bir gösteri sergiledim ama aslında kaçmanın bir yolunu arıyordum.

Yine.

Sanatımdan utanmış, zararın neresinden dönülse kârdır deyip kaçmıştım. Polis akademisindeki derslerin altından kalkamayıp –ve de diğer acemilerin alaylarından usanıp– okuldan atılmamı sağlayacak boşluklar aramıştım.

Sonra lig gelmişti. Uzun vadede bir unvan maçı ve başarılı bir emeklilik hayal etmiştim. Onun yerine kaybetmeye mecbur bırakılmış ve ömür boyu alay konusu olmuştum. Üstelik hepsi benim suçumdu. Ulric benden yenilmemi istemiş, ben de ona itaat etmiştim. Çünkü o zamanlarda bile bir çıkış yolu bulmak istemiş, nasılsa kaybetmeye başlayacağımdan endişelenmiştim.

Hep bir çıkış yolu aramıştım. Johnny böyle biriydi.

Portal makinesine göz attım.

Atarken de Vikinglerle dövüşerek ailesini ve halkını kurtarmayı denerken öleceğini bile bile yuvasına koşmaya hazır Ealstan'ı

düşündüm. Düşman güruhunun karşısında duran, kindar bir tanrıya başkaldırısını haykıran Sefawynn'i düşündüm. Onların kazanması imkânsız mücadelelerle dolu hayatlarını düşündüm.

Ve kendi hayatımı düşündüm...

Faydasız bir hayat yaşamıştım. Ama... belki ölümüm bir fayda sağlardı.

Dişlerimi sıktım, ardından hızla dönüp portal makinesine koştum. Quinn bana söverken yumruğumu kontrol paneline indirerek onu kırdım, düğmeleri yerlerinden çıkardım. Quinn beni devirmeden önce makineye bir darbe daha indirdim.

Yerde yuvarlanırken üstüme çıktı. O beni yumruklamaya başlarken kollarımı yüzüme kapattım. Çoğunlukla kollarıma vurdu ama artık bunun pek bir önemi yoktu. Artık beni canlı tutmakla uğraşan nanitler acıyı önlemekten vazgeçmişti.

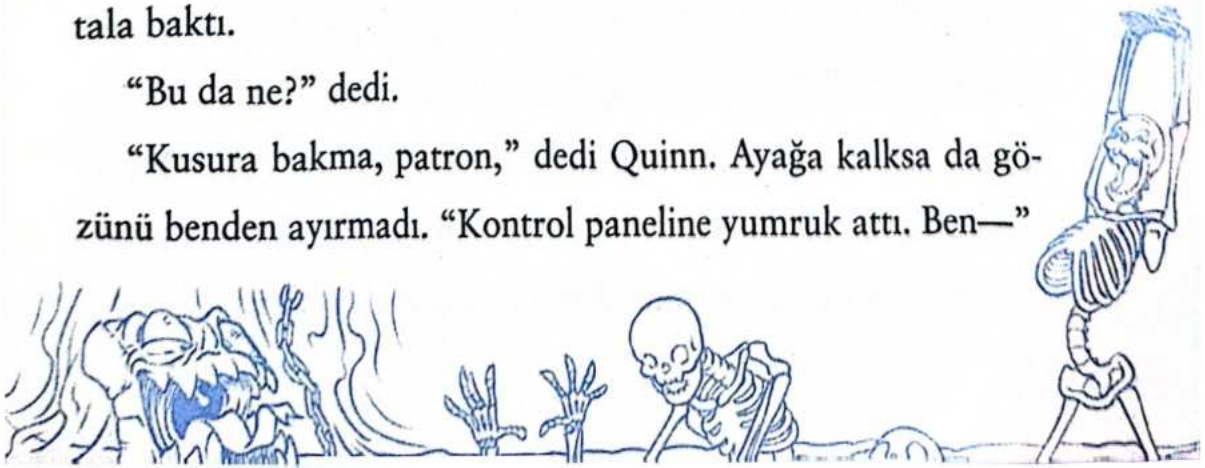
Bedenim ıstıraba boğuldu.

İşim bitmeden hemen önce Quinn duraklayıp kapıdan tarafa göz attı. Gözlerimi kırparak o anki hata mesajlarını sildim ve hafifçe inledim. Kollarım zonkluyor, kırık burnum acıyla sızlıyor, her nefeste ciğerlerime sanki bıçak saplanıyordu. Çektiğim acının arasında surata sahip bir duvarı andıran Ulric'in kapı aralığında dikildiğini gördüm. Arkasındaki Marshal, Ealstan'ın kanlı bedeninin başında diz çökmüştü. Ealstan'ın takviyeli askerlere bu kadar uzun zaman karşı koymasından dolayı gururlanmamak elimde değildi.

Ulric kapıyı kapattı, ardından kaşlarını çatarak boyutsal portala baktı.

"Bu da ne?" dedi.

"Kusura bakma, patron," dedi Quinn. Ayağa kalksa da gözünü benden ayırmadı. "Kontrol paneline yumruk attı. Ben—"

"Önemi yok," dedi Ulric. "Nasılsa başka bir kurtarma ekibi gelir."

Doğru ya. İşaretçi hâlâ ondaydı. Ulric'in koduyla aktif kaldığı sürece ekipleri buraya gelebilirdi ama Ryan'ınkiler gelemezdi. Mücadelem anlamsızdı. Yine başarısız olmuştum.

"Dışarıda bir sorun var, Quinn," dedi Ulric. "Vikingler her nasılsa *geri püskürtüldüler*. Limanda yeniden örgütleniyorlar ve üşütük bir kadın ortalıkta koşuşturarak kapılara rünler yazıyor."

"Bu halkın yazı yazmadığını sanıyordum," dedi Quinn.

"Ben de," dedi Ulric.

Hayır. Makineyi bozmam anlamsız değildi.

Bunların hiçbiri anlamsız değildi.

Bu sefer her şey anlamlıydı.

Zar zor doğrulup yumruklarımı kaldırdım. "Hey, Quinn," dedim ağzımda kan tadı alarak. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Quinn tereddüt etti, ardından Ulric'in belindeki tabanca kılıfına baktı. Patron kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Haydi," dedi Ulric. Oldu olası iyi bir boks maçından hoşlanırdı.

Quinn iç geçirdi. "Beni bunu tekrar yapmaya zorlama, Johnny," dedi usulca üstüme gelirken. "Daha önce benim gitmeme izin verdin. Yere yat ve yenilgiyi kabullen."

Ardından üstüme atılıp yumruk savurdu. Darbesini bloklamayı becerdim. O yüzden biraz pervasızca davranarak tekrar denedi. Yumruğumu karnına gömmemle bir *off* çekti ve gözleri büyüdü.

Dans edercesine gerilerken kaşlarını çattı.

"Biliyor musun, Quinn," deyip yan tarafa doğru kan tükürdüm. "Bir dostumun dediğine göre... o kavgayı bilerek kaybetmemişim. Çünkü seçme şansım yokmuş. Aslında *vardı* çünkü kaybetmeyi kabul etmiştim. Yine de sözleri beni düşündürdü..."

Hırıldayan Quinn'in bir sonraki saldırısı daha dikkatliydi. Vuruşmamız sırasında bir dizimi göğsüne vurma imkânı buldum ama o da böğrüme birkaç darbe indirdi. Her biri görüş alanımı sarsan bir acı patlamasına yol açtı. Bedenimin kaldırabileceği hasarın sınırındaydım.

Fakat hayatımda ilk kez *bir kaçış yolum yoktu.*

"Merak ediyorum da," diye tıslayarak onu geri ittim, "neden yenilmeyi kabul etmeme rağmen siz ikiniz kaplamalarımı benden aldınız? Daha fazla kan akmasını, dövüşün gerçek gözükmesini istediğinizi söylediniz. Ama aslında bu yaptığınızın dövüşün daha sahte gözükmesine yol açma riski vardı. Çok fazla kan akacak, çok fazla hasar alacaktım."

Üstüme geldi ve onu *pataklamaya* başladım. Yumruklarımı sağ ve sol tarafına art arda indirdim. Birkaç darbe yedim. Alarmlar çaldı.

Kaçmak yok, diye aklımdan geçirdim.

Onu arkasındaki duvara itip vurmayı sürdürdüm.

Kaçış yok.

Sıkıştığı yerden çıkmayı başardı ama ancak ben böğrüne bir tekme daha vurduktan sonra. Muhtemelen o da artık uyarılar görüyordu. Düşük sistem gücü. Düşük nanit yoğunluğu. Fazla geçmeden o da acı çekmeye başlayacaktı.

"Hadi ama, Quinn," dedi Ulric. "Karşındaki altı üstü *Johnny.*"

"Altı üstü Johnny," dedim Ulric'in gözlerine bakarak. "Mahvolmamı istiyordun, değil mi? Yenilmemi talep ettiğinde? *İyi* gidiyordum. Hayatımda ilk defa başarılı oluyordum. O yüzden beni mahvetmen gerekiyordu."

Ulric itiraz etmedi. Quinn kendini tekrar üstüme gelmeye zorladı. Karşılıklı dans ederek yumruklar ve kısmen durdurulan tekmeler takas ettik. Quinn'de bir şey gördüm. Kocaman açılmış gözler, kesik kesik hareketler, giderek daha ümitsiz bir hâlde gerçekleştirilen saldırılar.

Yoksa... korkuyor muydu?

Daha önce ne dediğini hatırladım. *Ötekiler senin tarafından yakalandığımı öğrenirlerse...*

Başka bir darbe indirdiğim sırada irkildiğini gördüm. Artık o da acı duyuyordu.

Ulric memnuniyetsizlikle dilini şaklatarak mahvolmuş portal kontrollerini inceledi. Quinn gelişigüzel bir yumruk savurdu. Kendimi yana attım, sonra yaklaşıp tam böbreklerine vurdum. Darbemin kuvveti kaplamalarını rahatlıkla aştı.

Bir küfür homurdanarak geri kaçtı. Belli etmemeye çalışsam da düştüm düşecektim. Bitkindim, acılar içerisindeydim, kollarımdaki çok sayıda kesikten kan kaybediyordum. Bana bir avantaj lazımdı.

Hey...

Becerikli olduğum tek alan boks değildi.

Acaba...

"Ulric," dedim Quinn'le karşılıklı turlarken. "Quinn bana senin kaplamalarımın şifresini belirlerken rasgele tuşlara bastığını söyledi. Şifreyi hemencecik unutmuşsun. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Ulric, ikimize doğru düzgün bakmadan. "İşin bitikti, Johnny. O şifreyi istesem de hatırlayamazdım."

"Evet ama bu boyutun bir özelliği var," derken kaplamalarımın şifre giriş ekranını açtım. "Olasılıkla, rakamlarla ve istatistikle ilgili bir özelliği."

Quinn tereddüt etti. Ulric bile merakla bana doğru döndü.

"Burada rasgele bir dizi rakam girersem seninkiyle aynı şifreyi bulma ihtimalim nedir?" dedim. "Sence güçlerimi yeniden devreye sokabilir miyim?"

İkisi de sessiz kaldı. Bir dizi rakama bastım.

Şifre reddedildi, dedi arayüz. Ama onlar bunu göremezlerdi.

Daha dik durdum. Ellerimi salladım, ardından hınzırca bir sırıtışla saldırgan bir boks duruşu takındım.

"Şuna da bakın," dedim usulca, çıkarabildiğim kadar habisçe bir sesle. "*Şuna* da bakın."

Başarısız bir ressam, acınası bir polis müsveddesi ve vasat bir boksördüm.

Fakat *harika* bir yalancıydım.

Tazelendiğimi zanneden Quinn savunmaya geçti.

Küçük bir çakıl, koskoca bir çığ başlatır.

Ellerimi onun başına dolayıp suratının tam ortasına diz attım. Geri geri yalpalayan Quinn kanamaya başladı. Nanitleri artık cüzi kan kayıplarını önlemiyordu.

Biraz kaybedince kaybetmeyi hak edip etmediğini düşünürsün.

Tekrar tekrar yumruk attım. Ulric benimle alay ederken çetenin attığı zoraki kahkahalar hâlâ aklımdaydı.

O zaman daha da kaybedersin.

Quinn duvara çarptı. Karnına indirdiğim bir darbeyle onu yere yığdım. Yere yığıldığım o günkü hâlini hatırladım. Anılarımdaki yüzünde, şimdi gördüğüm bir şeyi o gün acı çekerken gözden kaçırmıştım.

Rahatlama. Takviyelerim devre dışıyken bile, bilerek yenilmeyi kabul ettiğimde bile kaybedeceğinden endişelenmişti.

Onca yıl önce bile ondan daha iyi bir boksör olduğumun farkındaydı.

Kayıpların biriktikçe birikir.

Bedenim şimdi ne yapacağını biliyordu. Suratına tekrar tekrar vurdum.

Gidişatı değiştirmek için ne kadar çabalarsan çabala artık iş işten geçmiştir.

Perişan hâldeki Quinn yattığı yerde sızlanırken donakaldım.

Geri dönülmez bir yola girmişsindir.

Önce ona, ardından Ulric'e baktım. Ulric portalın dibindeki bir düğmeye basınca mavi ışık yandı. "Manuel geçersiz kılma," diye belirtip işaretçiyi çıkardı ve makinenin yan tarafındaki bir yuvaya taktı. Ellerini silkeledikten sonra bize göz attı. "Ah, Quinn. Tam bir hayal kırıklığısın."

Bana da hep böyle demişti.

Of be. Gerçeği nasıl görmemiştim? Beni küçük düşürmekteki amacı bilhassa beni cezalandırmak olmamıştı. Asıl amaç kontrolünü korumaktı. Ulric sırf bize neler yapabileceğini ötekilere hatırlatmak için zirveye çıktığımda beni alaşağı etmişti.

Bir yolunu bul, diye düşündüm. *Sorunu çöz.* Ealstan bu uğurda canını vermişti. Öyle bir fedakârlığı bir hiç uğruna yapmasına göz yumamazdım.

Her şey bende bitiyordu. Bu işin sonunu getirmeye mecburdum.

"Sana onu yenebileceğimi *söylemiştim*," deyip Quinn'i gömleğinin önünden kavradım. "Sana o maçı kazanması gereken kişinin ben olduğunu *söylemiştim!* Bilerek kaybetmesi gereken *oydu.*"

Ulric beni bir müddet süzdü. Aptal değildi. Fakat beni anladığını, nasıl biri olduğumu bildiğini zannediyordu.

Elinde geçerliliğini yitirmiş bilgiler mevcuttu.

"Galiba kendini ispatlaman için sana fırsat vermeliydim, Johnny."

Quinn'i sürükleyerek oradan götürdüm. Ben önünden geçerken bana güvenmeyen Ulric akıllıca davranarak geri çekildi. Ama beni vurmadı da.

"Sanırım yeni bir kapı bekçisine ihtiyacın var," dedim.

Ulric hıhladı. Quinn'i kendime doğru çektim. "Tacy'e selam söyle," diye ona fısıldadım. "Bana iyi davrandın, Quinn. Hapisten çıktığında bana bir kıyak geç. Yeni bir hayata başla. Harcayacağın çabaya değersin."

Kanlanmış gözleriyle bana bakarken ona göz kırptım, sonra da onu portaldan içeri attım. Kendini emniyet müdürlüğünde bulacaktı. Nanit sisteminde ciddi bir sorun varsa onu kurtarırlardı.

Ulric'in makineye yaklaşmama *cidden* izin vermemesi gerekirdi. Botumu hızla manuel geçersiz kılma düğmesine indirdiğimde aygıtın çatırdadığını işittim. İşaretçiyi yerinden sökmemle birlikte ışık söndü.

Ulric beni vurdu.

Mermi göğsümün tam ortasına isabet etti. Yere yığılırken kesiklerimden kan fışkırmaya başladı. Nanitlerim beni canlı tutmak için canla başla uğraşıyorlardı.

Ulric yanıma geldi. "Demek yalan söyledin. Bakıyorum da göğüs kaplaman çalışmıyor. Muhtemelen kafandaki de çalışmıyordur." Silahı alnıma doğrulttu.

Fakat... işaretçi... hâlâ parmaklarımdaydı. Sistemimdeki bütün gücü elimdeki takviyelere aktardım.

"Johnny," dedi, "bırak onu."

"Kusura bakma, Ulric," diye fısıldadım. "Senden daha fazla korkmam gereken biri olduğunu öğrendim."

Kaşlarını çattı. "Kimmiş?"

"Eskiden... olduğum adam."

Yumruğumu sıkarak işaretçiyi ezdim.

Bir tabanca ateş aldı.

Göğsünde koca bir delik açılan *Ulric* bir nida attı.

Bir sonraki atış kafasını buharlaştırdı. Nanitleri bile böyle bir hasarın ardından onu sağ tutamazdı.

Başsız ceset yana devrildi. Üzerinden baktığımda dış kapının açık olduğunu gördüm. Kapı çerçevesine yaslanan Ealstan onlarca kesikten kan kaybeder gibiydi. Bir tabanca ve işaretparmağı tetiğe dayalı *kesik bir kol* tutuyordu.

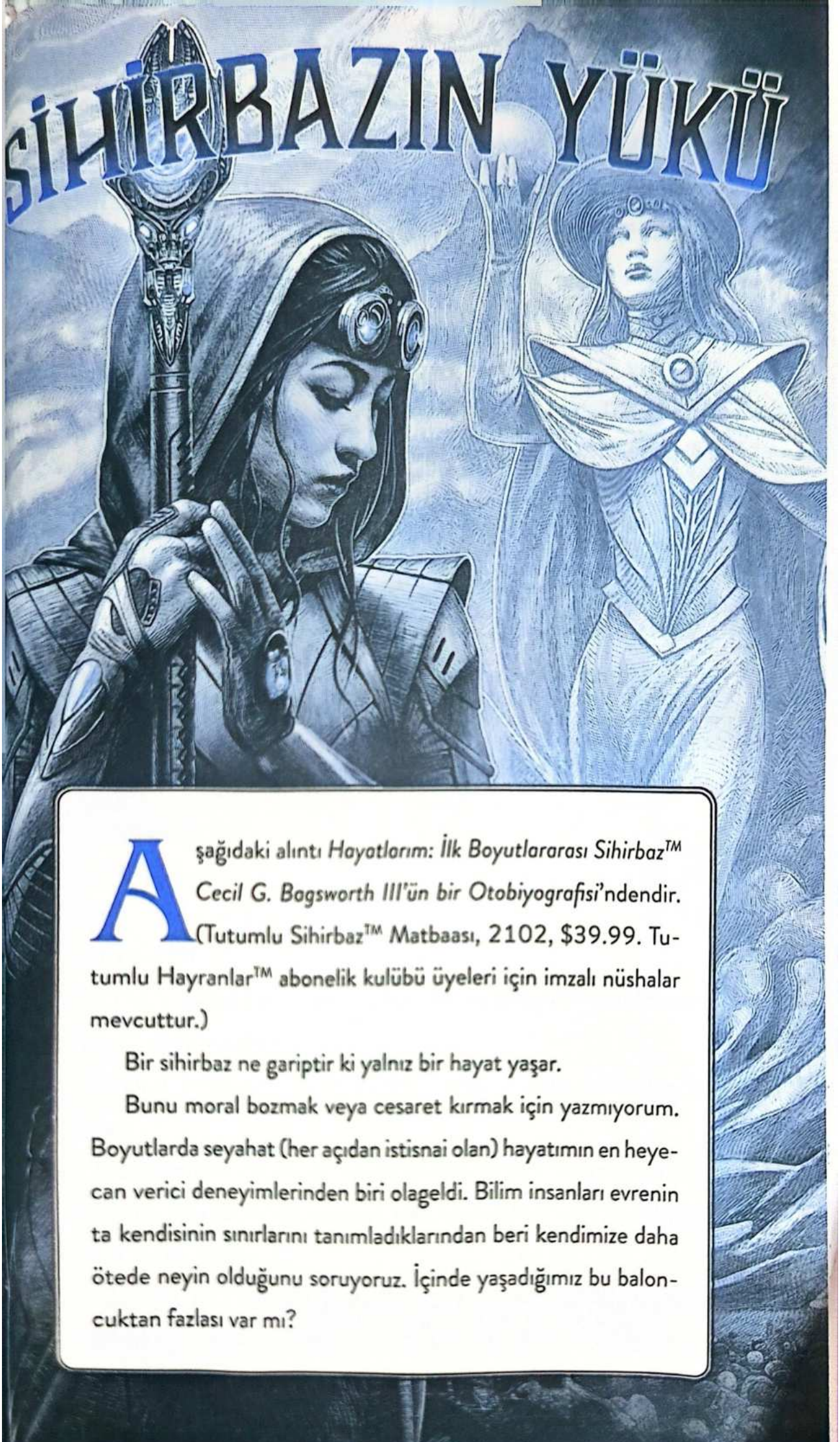
Arkasındaki avluda modern zırhlı iki ceset yatıyordu.

Yahu neler oluyordu?

"Nasıl?" dedim. "Tepeden tırnağa zırhlı ve kısmen kaplamalı iki askeri nasıl alt edebildin!"

"Yayları yoktu," diyen Ealstan yorgun bir sırıtışla kapı çerçevesinin yanına yığıldı.

Sırıtışına aynen karşılık vermemek elimde değildi.

Aşağıdaki alıntı *Hayatlarım: İlk Boyutlararası Sihirbaz™ Cecil G. Bagsworth III'ün bir Otobiyografisi*'ndendir. (Tutumlu Sihirbaz™ Matbaası, 2102, $39.99. Tutumlu Hayranlar™ abonelik kulübü üyeleri için imzalı nüshalar mevcuttur.)

Bir sihirbaz ne gariptir ki yalnız bir hayat yaşar.

Bunu moral bozmak veya cesaret kırmak için yazmıyorum. Boyutlarda seyahat (her açıdan istisnai olan) hayatımın en heyecan verici deneyimlerinden biri olageldi. Bilim insanları evrenin ta kendisinin sınırlarını tanımladıklarından beri kendimize daha ötede neyin olduğunu soruyoruz. İçinde yaşadığımız bu baloncuktan fazlası var mı?

Evet, fazlası var. Nasıl ki insan yaratıcılığının sonu yoksa gerçekliğin de yok. Nereye gidersek gidelim başka bir ufukla karşılaşacağız.

Dünya sadece başlangıçtı. Gezebilir, keşfedebilir, (bizim cismani seviyemizdeki) hiç kimsenin gitmediği yerlere yolculuk edebilirsiniz. Önünüzde sonsuz bir otoyol uzanıyor.

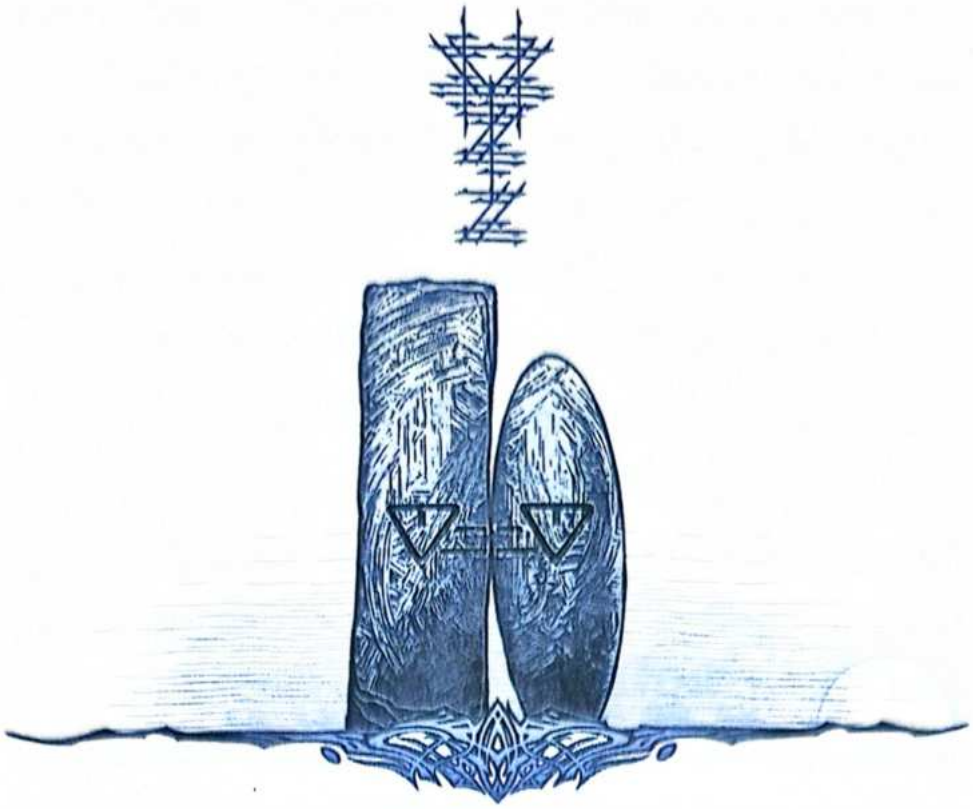
Fakat benim kadar seyahat ettikten sonra üzücü bir yalnızlık hissine kapılmaya başlayabilirsiniz. Küçücük köylerinin dışında var olan şeylere dair hiçbir fikirleri bulunmayan sayısız insanla dolu öyle çok boyut mevcut ki. Bu insanlar *gerçekliğin enginliğini* kavrayamıyor. Onları minik aileleriyle beraber yaşadıkları minik evlerinin her nasılsa evrenin merkezi olduğunu düşünürken görmek pek hoş.

Siz bir yük taşıyorsunuz. Zira gerçeği biliyorsunuz.

Tekrar belirtmek isterim ki bunu moral bozmak veya cesaret kırmak için değil, belki de uyarmak için söylüyorum. Kendinizi bu hisse hazırlayın. Bilmenin yükü, o kaçınılmaz yalnızlığı da beraberinde getirerek muhakkak karşınıza çıkacak.

Hiçbir denginiz olamaz. Dolayısıyla da kendinize bir akran bulamazsınız.

Siz bir sihirbazsınız.

Birkaç saat sonra Maelport limanında oturmuş okyanusa bakıyordum. Hordamanların kaçmakta olan gemileri artık ufukta görünmüyordu. Bitkin durumdaki Sefawynn bana yaslanıyor, benim ona destek olduğum kadar o da bana destek oluyordu. Acil durum sistemim vücudumu kıpırdamama yetecek kadar iyileştirmişti ama böğrüm hâlâ kocaman bir yara kabuğuyla kaplıydı. Hele suratım...

"Yüzde kalan yara izlerinin burada rağbet gördüğünden *emin misin?*" diye sordum.

"Sakal bırakmayacaksan evet," dedi. "Yara izleri hoş gözükür."

Nanitlerimin onları zamanla iyileştireceğini Sefawynn'e söylemedim. Acaba iyileştirmemelerini emredebilir miydim? Bunun da bir ayarı olmalıydı.

Gel gör ki... burada o kadar uzun zaman kalmayacaktım, değil mi?

"Aelv halkası için üzgünüm," dedi portalı kastederek. Anlaşılan buradaki inanışa göre ormanda bulunan mantar veya taş halkaları aelvlerin dünyasına çıkıyordu. Sefawynn de portalın öyle bir şey olduğunu sanıyordu.

Peki neden olmasındı? Yeterince yakın bir tarif değil miydi?

Buradan ayrılmak için başka bir yol bulmalıydım. Hem portala hem de işaretçiye ağır hasar vermiştim. Belki benden daha zeki biri onları onarabilirdi ama ben yapamazdım. Fakat evvela Sefawynn'e biraz daha sarılmak istiyordum. Öyle *sıcaktı* ki. Nanitlerimin başkalarından yayılan ısıyı hissetmemi önlediklerini daha önce fark etmemiştim. Aptal şeyler sistemimi düzenlerken insan temasına dair temel özellikleri çalıyorlardı.

"Orada yaptığın şey muhteşemdi," diye fısıldadım. "Artık Weswara'nın tamamı korunacak. Senin sayende."

"Ta ki Woden beni çarpana dek."

"Şimdiye kadar çarpmadıysa bundan sonra da çarpmaz."

İkna olmuşa benzemese de bitkinliğinin arasında bir sırıtış belirdi. Beni öperken yüzüme çarpan nefesi, dudaklarıma değen dudakları da sıcacık geldi.

"Senin bildiğin tüm yazıları öğrenmek istiyorum," diye fısıldadı ayrıldığımızda. "Senin dünyanın kelimelerini. Bütün diyarların, bütün halkların sözcüklerini."

Şimdi ne olacağını bilmek yüreğimi parçalasa da gülümsedim.

"Sen," diye fısıldadım, "hayatım boyunca başıma gelen en harika şeysin. Böyle müthiş biri olduğun için teşekkürler."

"Ama beni yanılttın," dedi. "Aelvlerin en alçağı değilsin, haksız mıyım, Rüncü?"

"Hayır," dedim. "Hayır, değilim."

Üstelik bu sözüme kendim de inandım.

"Hatta," dedim, "epey inanılmazım. Bilirsin, kadınlarla aram

hiç fena değildir. Bu hep en büyük yeteneklerimden biri olagelmiştir."

Tebessümü genişledi. "Ah, bak," dedi. "Normal bulutlar. Ne hoş."

Çenesini tuttum ve başını geriye yatırarak gözlerine baktım. Sonra onu tekrar öptüm.

"Dert ettiğimden değil," dedi bir ses arkamızdan. "Hatta seyretmek hoşuma bile gidiyor. Ama siz ikiniz huzurumda *cidden* daha saygılı davranmalısınız. Gelenekler onu gerektirir."

Arkamıza dönünce Thokk'u –Logna'yı– rıhtımda dikilirken bulduk. Hâlâ sırtında bir deste çomak taşıyan kısa boylu, yaşlı bir kadın suretindeydi.

Apar topar ayağa kalktık. "Tanrıça," dedi Sefawynn fakat ne eğilerek selam verdi ne de yaltaklık etti. "Ealstan nasıl?"

"Hâlâ nefes alıyor," dedi Thokk. "Muhtemelen bir süre daha öyle yapacak. Ulric'in kontu öldürdüğünü henüz ona söylemedim. Bunu duyduğuna üzülecek."

"Öyleyse bize yeni bir kont lazım," dedi Sefawynn.

"Neyse ki iyi bir adayınız var."

Sefawynn tereddüt etti, ardından bana göz attı. Yavaşça sırıttım.

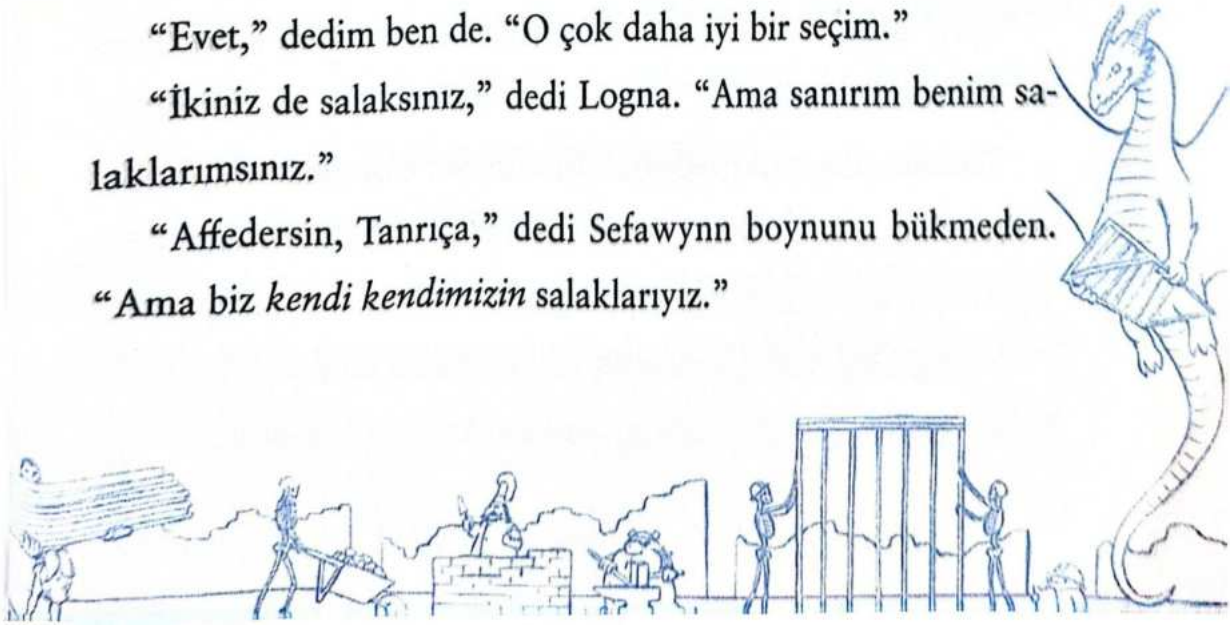
"Ealstan'ı kastediyorum, sizi gidi aers!" dedi Logna.

"Ah," dedi Sefawynn. "Elbette."

"Evet," dedim ben de. "O çok daha iyi bir seçim."

"İkiniz de salaksınız," dedi Logna. "Ama sanırım benim salaklarımsınız."

"Affedersin, Tanrıça," dedi Sefawynn boynunu bükmeden. "Ama biz *kendi kendimizin* salaklarıyız."

Logna homurdandı. "Git Ealstan'ı kontrol et, çocuk," dedi Sefawynn'e. "Ve bana biraz yiyecek getir. Aelv ile konuşmalıyım."

Sefawynn bana baktı.

"Git," dedim. "Sevgimle."

Sırıtan Sefawynn beni öptü, sonra da kente çıkan basamakları tırmandı. Kent merkezinde güçlü bir parıltı vardı: Sefawynn'in oymuş olduğu sıvımsı görünümlü harflerle kaplı yeni rüntaş.

Şehirde gözden kaybolana dek Sefawynn'in arkasından baktım. Liman büyük ölçüde kandan arındırılmıştı. Güneş batıda alçalırken, denizdeki sular hafifçe dalgalanırken burası çok daha huzurlu bir yerdi.

"Woden'in bu halkı neden hiçe saydığını biliyorum," dedim Logna'ya.

"Ah, demek bir anda akıllandın?"

Kafa salladım. "Bu kenti –bu halkı– bir örnek olarak kullanmak istedi. Bunu yıllardır yapıyordu. Birilerini eziyordu ve böylece ona tapan diğerleri *kendi* başlarına neler gelebileceğinden korkuyordu."

Woden esasen Ulric'in ruhban sınıfına sahip versiyonuydu.

"Galiba *birazcık* akıllısın," dedi Logna. "Bu arada artık isteklerini yerine getirmeyeceğim. O, meraklı gözlerden saklanabilmem için yaptığım geçici bir şeydi. Hâlenin türüm üstünde ilginç bir etkisi var."

"Dert değil," dedim. "Nasılsa burada uzun süre kalıp sana acı çektirmeyeceğim."

Yeniden okyanusa baktım. Nanitlerim böylesine düşük seviyedeyken anti-intihar protokollerini devreye sokamaz veya ciğerlerim suyla dolmaya başladığında beni canlı tutamazlardı.

Yüzme bilmemek bu sefer bir artıydı. Fakat sistemim düzelene kadar bekleyemezdim. *Yan çizmeme* vakti gelip çatmıştı.

"Gök gürültüleri aşkına," dedi Logna. "Yine nasıl bir salaklık tasarlıyorsun, Rüncü?"

"Türüm bu diyardaki korunmaları mahvediyor," diye fısıldadım. "Varlığım Sefawynn'in sihrini bozuyor. Kalırsam bu diyar ölüp gider. Tabii sevdiğim herkes de. O yüzden... teşekkürler. Bana kendimi bulmamda yardım ettiğin için. O kişiyi birkaç günlüğüne de olsa tanımak güzeldi."

Rıhtımdan aşağı atladım.

Hemen sonra da kıçüstü oturup kaldım.

"Burası topu topu yarım metre derinlikte," dedi Logna. "Mankafa. Tahta iskelelerin o yüzden bu kadar ileri uzandığının farkındasın, değil mi? Derin kısma gelmek için çok daha açıklara yürümelisin."

"Peki öyleyse," deyip doğruldum. Yürümeye başlamak için okyanusa doğru döndüm.

"Ne kadar da cesursun," dedi Logna. "Çok cesursun. Aptalca, hayret verici, *gülünç* bir cesaret."

Dönüp ona dik dik baktım. "Şu işi ağırbaşlılıkla yapmama izin veremez misin?"

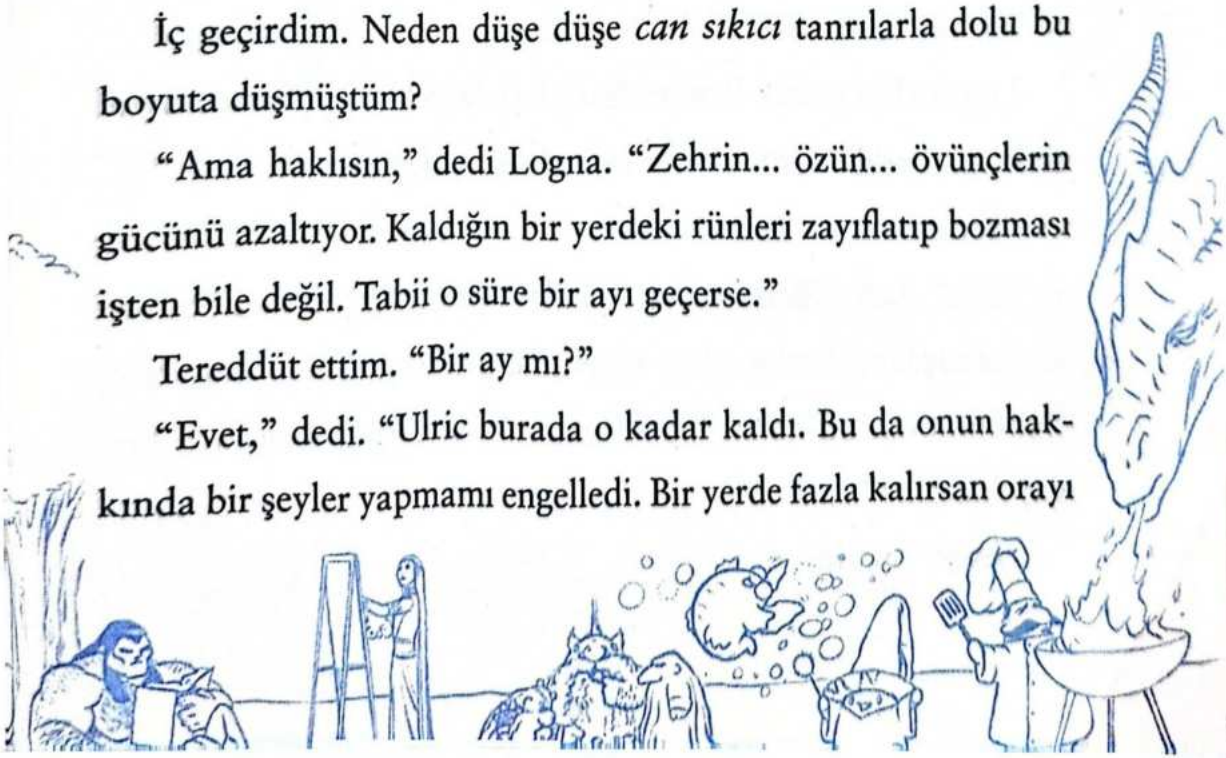
"Diz boyu suda kendini boğmaya kalkıştın," dedi. "Ağırbaşlılık fırsatı kaçtı gitti."

İç geçirdim. Neden düşe düşe *can sıkıcı* tanrılarla dolu bu boyuta düşmüştüm?

"Ama haklısın," dedi Logna. "Zehrin... özün... övünçlerin gücünü azaltıyor. Kaldığın bir yerdeki rünleri zayıflatıp bozması işten bile değil. Tabii o süre bir ayı geçerse."

Tereddüt ettim. "Bir ay mı?"

"Evet," dedi. "Ulric burada o kadar kaldı. Bu da onun hakkında bir şeyler yapmamı engelledi. Bir yerde fazla kalırsan orayı

zehirlersin. Yok eğer bir süre sonra oradan ayrılırsan fark etmez. Altı üstü tek bir adamsın. Ama boş ver. Sen iyisi mi asaletinle öl. Tam bir savaşçı gibi. Sefawynn'in korumandan mahrum kalacak olması çok yazık."

"Bekle. Korumam mı?"

"Tabii," dedi Logna. "Woden'e tek başıma kafa tutabileceğimi mi sanıyorsun? Çocuk, öyle bir şey yapabilseydim *asırlar* önce yapardım. Ancak siz geldikten ve Woden'in gücünü aksattıktan sonra bir fırsat yakaladım.

"Sefawynn'i yakınında tutarsan Woden'i ona el sürmekten alıkoyabilirsin. Kardeşim –bir tanrı olmasına rağmen– günün birinde öleceğinin hatırlatılmasından *nefret eder*. Acı onu defeder ve senin varlığın o acıyı ucu ucuna da olsa sağlıyor.

"Eğer burada kalırsan ve mesela kasabadan kasabaya yolculuk edersen hem Sefawynn'i koruyabilir hem de zehrinin öcüleri öldürmesini veya rünleri bozmasını önleyebilirsin. Ama o zaman asil bir savaşçı gibi ölemezsin. Bu yüzden sen işine bak! Ozanım öyküyü anlatırken bir su birikintisinde çırpındığın kısma değinmeyiz, olur biter."

Ona yine dik dik baktım. Derken elektrik çarpmış gibi oldum.

Burada kalabilir miydim?

Burada KALABİLİRDİM!

Logna elini uzattı. Beni sudan çıkarırken tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Herhalde bir tanrı falan olduğu için.

"Teşekkürler," dedim ona.

"Eh," dedi. "Ben sadece öyküler için buradayım. Ebediyetin zamanla ne kadar sıkıcı olup çıktığını hayal bile edemezsin. Özellikle de sağ kalan hısımların salaksa. Ağaçla ilgili o şeyi duydun mu?"

"Evet," dedim.

"Öyleyse ne tür dâhilerle cebelleştiğimi biliyorsun," dedi. "Git, Rüncü. Bir şeyler yiyip karnını güzelce doyur ve bu kadar surat asmayı bırak. Kızı bir güzel öp. Burada büyük bir iş başardın. *Tabii yardım alarak*. En azından birkaç günden daha uzun bir süre boyunca içine sinen biri olarak yaşamayı hak ediyorsun."

Sırıttım. "Akşam yemeğinde ne var ki?"

"Balık."

"Sanırım... birkaç tane de ben kapacağım, ne dersin?"

Lafıma sırıttı. Gerçekten komik bir şey söylemişim gibi. Vay be. Tekrar şehre doğru döndüm ve zihnim –her zamanki işgüzarlığıyla– bütün bu deneyime verecek bir puan aradı.

Sonunda puan vermemekte karar kıldım. Puan olayının tüm amacı hayatta ne istediğimi çözmekti. Artık isteğime kavuştuğum için... eh, belki sistemin tamamını gözden geçirmeliydim.

(...Beşte beş. Bana iyi hizmet ettin, puanlama sistemi. Emekliliğinin tadını çıkar.)

Bir sevinç narası atıp Sefawynn ve Ealstan'ı görmek için koşmaya başladım. Meğerse bir korkak bile dünyayı kurtarabiliyormuş. En azından başka bir seçeneği kalmadığı sürece.

EPİLOG

Birkaç ay sonra Logna –kimselere görünmeden– ozan ile ecnebi kocasının Treewall halkına Maelport'un nasıl savunulduğunun öyküsünü anlatmasını seyrediyordu. Sefawynn kelimeleri söylüyor, Rüncü de kukla gösterisi dediği bir şeyle yaşananları sahneliyordu.

Logna hoşnuttu. Gösteride gülünç sesler bol bol kullanılmakla kalmıyordu, aynı zamanda Woden'in kuklası şaşı gözlüydü. İlk başta kasaba halkının büyük bölümü kararsız, hatta düşmanca bir tavır takınmıştı. Lakin öykü ilerledikçe öne eğilir olmuşlardı. Anlamaya, *inanmaya* başlamışlardı.

Sefawynn tabii ki Logna kadar hünerli bir öykücü değildi ama kimse büyük bir başarı sergilemeksizin bir tanrıçanın desteğini kazanamazdı. Teorik olarak dünyayı kurtarmak öyle bir başarı sayılırdı – fakat kimse sormadığı için o konu kapanmıştı. Logna her halükârda belirli bir beceriye sahip bir mürit kazanmaktan

memnundu. Onlarca yılını Woden'e kafa tutabilecek kadar yürekli bir ozan arayarak geçirmişti. Nihayet öyle birini bulmuş, üstelik bulduğu kişi övünç okumayı bilen bir kadın çıkmıştı...

Eh, işte bu işini görürdü.

Logna'nın kardeşi bu halka sırt çevirdiğine pişman olacaktı. Hordamanlar varsın Woden'de kalsındı. O hep kendini yeni ve parlak oyuncaklara kolayca kaptırmıştı. Fakat dünyayı sadece alanlar değil, inşa edenler de değiştirirlerdi. Logna artık bundan emindi.

Rüncü, Sefawynn'in sözleri doğrultusunda Woden kuklasını gizledi. Tuhaf yeteneklerini kullanarak ses efektleri çıkardığı için Logna'nın gök gürültüsü falan eklemesine gerek yoktu. Bu hoş bir durumdu. Gök gürültüsü pek de Logna'nın tarzı sayılmazdı. Yine de öyküdeki rolü gelince ateşi harlamayı ihmal etmedi.

Rüncü bilhassa iyi bir seçimdi, diye içinden geçirdi.

Aslında adamı kendisi *seçmemişti*. Adam aramaya geldiğinde Logna ona rakamlar göndermişti, hepsi bu. Bir... işaret ateşi yaktığı söylenebilirdi. Wyrd, tanrıları bile etkilerdi. Logna, adamın kim olduğunu veya wyrd'in neler yapacağını bilmeden harekete geçmişti. Müdahalesi sonucu Rüncü'nün bu dünyaya girip girmeyeceğinden bile emin olamamıştı. Tek bildiği o eylemlerde bulunması gerektiğiydi. Bu kadarı yetmişti.

Adamın kaplamalarının şifresini biliyordu. Rüncü işin o kısmını yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Sembolleri bizzat gireceğine bir öcüden doğru olanları seçmesini istemesi gerekirdi. Belki Logna günün birinde şifreyi ona verirdi. Tabii uslu durursa.

Öykü sona yaklaşırken insanlar heyecanlandılar, cesaretlendiler. Evet, bu hepsini mest eden kısımdı. Aelv katili cesur ve yeni kontun öyküsü. Logna adamın kapıda dövüştüğü ecnebilerin kanındaki minik makineleri nasıl kısa bir süreliğine bozduğuna

değinmemişti. Öyle bir şeyi yapmak kolay olmamıştı. Sonrasında haftalarca hasta yatmıştı.

Mamafih Ealstan zaferini hak etmişti. Hem sayısal hem de silahsal bakımdan layıkıyla dezavantajlı bir konumda kalmıştı. Tanrıça teraziyi dengelemek için kefelere biraz kum dökmüştü, hepsi bu.

Logna insanların endişelerinden arınmakta olduklarını görebiliyordu. Sefawynn'in rüntaşı yenilemesine izin vereceklerdi, ardından ozan eğitimi almaları için belki bir-iki kızlarını –veyahut oğullarını; Logna sanıldığı kadar seçici değildi– Maelport'a göndereceklerdi.

Fazla geçmeden Woden'e bakış açıları değişecekti. Woden onların kahramanı olmaktan çıkıp düşmanlarının tanrısı hâline gelecekti. Bunu hak etmiyor da değildi. Zaten *hep* düşmanları olagelmişti.

Logna köyde kalırlarken kullansınlar diye Rüncü ile Sefawynn'e tahsis edilmiş özel odaya girdi. İkili içeriye bir çift döşek serip birkaç ilginç cisim yerleştirmişti. Çatıdaki güneş panellerinden Ryan'ın ormanda bırakmış olduğu dizüstü bilgisayara kadar uzanan kablolar çekilmişti.

Rüncü aygıta anılarını yazıyordu. Logna kendi rolünün doğru düzgün temsil edildiğini sağlama almak için adamın yazdıklarını her gün kontrol ediyordu. Rüncü şifreleri bilmediğinden Ryan'ın bıraktığı şifreli dosyalardan hiçbirini açamamıştı. Logna elbette ki şifreleri biliyordu. O her türlü sözcüğü çalabilirdi. Bu da becerilerinden biriydi. Dosyalardan biri, Ryan'ın göreve çıkmadan önce indirmiş olduğu ansiklopedik metinlerle doluydu. Matah bir şey sayılmazdı. Alti üstü Rüncü'nün kendi diyarındaki insan bilgisinin tamamıydı.

Logna kendine bir beden oluşturdu –bu sefer ince yapılı bir delikanlı suretini seçti– ve dizüstü bilgisayarın karşısına geçti. Çok, çok, çok uzaklardan bu diyara gelişinden önceki bir zamanı hatırlar gibiydi. Geldiği yer uzakların –diğer ötelerin, diğer zamanların, diğer *gerçekliklerin*– derinliklerindeydi. Akıntıya karşı yüzebildiği kadar yüzmüş, sonunda kendini burada bulmuştu. Fakat ardından bir acı duvarına çarpmıştı. Daha ileri gidememişti.

En azından şimdilik.

Kilitli dosyaları açarken makine parmak uçlarını yaktığı için yüzünü ekşitti. Yine de vazgeçmedi ve geçen gece kaldığı yerden okumaya devam etti.

Okuduğu bölüm "Boyutsal Pasajlar: Mekanik Şemalar ve Onarımlar" başlıklıydı.

SON

NOT

Peki bu kitap da nereden çıktı?

Bu, 2020'de ve 2021'de yazdığım gizli projeler grubunun aykırısı. Kozmer'de geçmiyor, birinci şahıstan anlatılıyor ve fanteziden çok bilimkurgu.

Orijinal fikrin izini 2019'da bir gece vakti kendi kendime anlattığım bir öyküye kadar sürebilirim. Sizin anlayacağınız her gece yatmadan evvel bir öykü hayal etmeye meyilliyimdir. Kendi kendime bir uyku masalı anlatırmış gibi. Beynim böyle çalışır. Gözlerimi kapatırsam filmler oynamaya başlar. O gün kendime anlattığım öykü şu an elinizde tuttuğunuz değildi – ama benzerdi. Bir yarışma programındayken zamanda geri giden ve *Titanic*'in batmasını önlemeye çalışan birinin öyküsüydü.

O fikre bayılmıştım – özellikle de gerçek zamanda yolculuktan ziyade bir alternatif boyut kavramına dayandığı için. Bu bana "zamanda geri gitmenin" geleceği değiştirmeyeceği ve o konsept-teki bir yarışma programının nasıl düzenlenebileceği –hem de çok sayıda sezon ve farklı yarışmacı gruplarıyla– düşüncelerini kurcalama imkânı sundu. Neticede aklıma alternatif bir boyut satın alma fikri geldi.

Kitabın sahte yazarı Cecil G. Bagsworth III, daha önce yazdığım kitaplarda da görülmüş bir karakter. (Kendisi Alcatraz serisinin dünya içi editörü.) Üniversiteden arkadaşım Dan Wells ile birlikte hayal ettiğimiz bu karakteri paylaşıyoruz: boyutlararası bir serüvenci ve yazar. Arkeoloji yerine yayıncılık alanında çalışan bir Indiana Jones gibi. Tamamıyla tesadüf eseri, kardeşim Jordan'a tıpatıp benzer. (Jordan artık resmen profesyonel bir manken: Cecil'in kitaptaki resmi için Jordan'ın tasvirinin tescilini aldık.) Bu kitabı yazma fikrini ilk kez düşünmeye başladığımda Cecil'i ona bir şekilde eklemeyi uygun buldum.

2010'ların başlarında, kulağa havalı gelen bir başlık uydurdum: *Tutumlu Sihirbaz'ın Londra Rehberi*. Harry Potter'ı biraz fazla hatırlattığı için o adı rafa kaldırdım ama bu kitabı yazmayı ciddi ciddi düşünmeye başladığımda rehberden alıntılar yapmanın kurgusal dünya yaratma süreci için eğlenceli bir yöntem olacağını ve farklı şekilde ele alındığı takdirde iç karartabilecek bir öyküye biraz sululuk katacağını fark ettim.

Daha sonra *Titanic*'ten vazgeçtim çünkü birincisi, o bana göre biraz fazla kullanılmıştı ve ikincisi, hakkında pek bilgi sahibi olmadığım tarihi bir olaydı. Bu gizli projeler daha çok benim ve eşim için yazıldığından onlarla eğlenmek istiyordum – dahası Anglosakson İngiltere'sinin büyük bir hayranıyım. (Tarih uzmanım Michael'ın kitaptaki hususlardan çoğunu –daha doğrusu bizzat uydurmadıklarımı– *çok fazla* değiştirmeye gerek duymamış olması benim için bir gurur kaynağı.)

Yapbozun yerine oturan son parçası, bunu benim deyimimle bir beyaz oda öyküsü hâline getirmekti. Öyle öykülerde karakter, hafızasını kaybetmiş vaziyette uyanır ve kim olduğunu okuyucuyla beraber keşfetmek zorunda kalır. Bu roman tarzını hiç kullanmamıştım ama uzun zaman önce *Bourne Identity*'yi

okuduğumdan beri hep kullanmak istemiştim. (Andy Weir'in *Kurtuluş Projesi* kitabı da o tarzın dört dörtlük kullanımının bir diğer harika örneğidir – ve bu kitabın konseptine karar vermemde etkisi olduğu kesindir.)

İşte bunların hepsi bir kazanın içine atılıp karıştırıldığında okuduğunuz kitap ortaya çıktı!

Brandon Sanderson

